

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REQUIEM *of Sin*

ZAKREVSKY BRATVA BOOK ONE

NICOLE FOX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÜNAHIN GEREKLİLİĞİ

ZAKREVSKY BRATVA

KİTAP 1

NICOLE FOX

Copyright © 2024 by Nicole Fox

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

[Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan Nicole

Fox Posta Listesi

Günaha Ağıt

1. Clara
2. Demyen
3. Demyen
4. Demyen
5. Clara
6. Clara
7. Clara
8. Clara
9. Demyen
10. Demyen
11. Clara
12. Demyen
13. Demyen
14. Clara
15. Demyen
16. Clara
17. Demyen
18. Clara
19. Demyen
20. Clara
21. Clara
22. Demyen
23. Demyen
24. Demyen
25. Clara
26. Clara
27. Clara
28. Clara

29. [Clara](#)
30. [Demyen](#)
31. [Clara](#)
32. [Demyen](#)
33. [Clara](#)
34. [Demyen](#)
35. [Demyen](#)
36. [Demyen](#)
37. [Clara](#)
38. [Clara](#)
39. [Demyen](#)
40. [Demyen](#)
41. [Clara](#)
42. [Clara](#)
43. [Clara](#)
44. [Demyen](#)
45. [Demyen](#)
46. [Demyen](#)
47. [Clara](#)
48. [Clara](#)
49. [Demyen](#)
50. [Demyen](#)
51. [Clara](#)
52. [Clara](#)
53. [Clara](#)
54. [Clara](#)
55. [Demyen](#)
56. [Demyen](#)
57. [Clara](#)
58. [Demyen](#)
59. [Demyen](#)
60. [Clara](#)
61. [Clara](#)
62. [Clara](#)
63. [Clara](#)

64. Demyen
65. Demyen
66. Clara

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Bugrov Bratva

Gece Yarısı Araf

Gece Yarısı Sığınak

Oryolov Bratva

Zalim Cennet

Zalim Söz

Pushkin Bratva

Konyak Villain

Cognac Vixen

Viktorov Bratva

Viski Zehiri Viski

Acısı

Orlov Bratva

Şampanya Zehri

Şampanya Gazabı

Uvarov Bratva Safir

Yara İzleri

Safir Gözyaşları

Vlasov Bratva

Kibirli Canavar

Kibirli Hata Zhukova

Bratva

Lekeli Tiran

Lekeli Kraliçe

Stepanov Bratva

Saten Günahkar

Saten Prenses

Makarova Bratva

Parçalanmış Sunak

Parçalanmış Beşik

Solovev Bratva

Yıkılmış Taç

Yıkılmış Taht

Vorobev Bratva

Kadife Şeytan

Kadife Melek

Romanoff Bratva

Kusursuz Aldatma

Kusursuz Yolsuzluk

Kovalyov Bratva

Yıldızlı Kafes

Yıldızlı Gözyaşları

Jaded Soul

Jaded Devil

Yırtık Peçe

Yırtık Dantel

Mazzeo Mafya Düeti

Yalancının Ninnisi (1. .

Kitap)

Günahkarın Ninnisi (2. Kitap)

Bratva Suç Sendikası

*İstenilen sırayla okunabilir!

Bana Söylediği Yalanlar

Bana Verdiği Yaralar

Bana Öğrettiği Günahlar

Belluci Mafya Üçlemesi

Yozlaşmış Melek (1. Kitap)

Yozlaşmış Kraliçe (2. Kitap)

Yozlaşmış İmparatorluk (3. Kitap)

De Maggio Mafya Düeti

Takım Elbiseli Şeytan (1.

Kitap)

Sunaktaki Şeytan (2. Kitap)

Kornilov Bratva Düeti

Don ile Evli (Kitap 1)

Ölüm Bizi Ayırana Dek (2.

Kitap) Bratva İmparatorluğu'nun

Varisleri

*İstenilen sırayla okunabilir!

Kostya

Maksim

Andrei

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

*Tek başına da okunabilir!

Zalim Hazırlık

Zalim Akademi

Zalim Elit

Tsezar Bratva

Nightfall (1. Kitap)

Şafak Vakti (Kitap 2)

Rus Suç Kardeşliği

*İstenilen sırayla okunabilir!

Mafya babasına ait

Mafya Patronu ile Korumasız

Mafya Patronu Tarafından

Nakavt Edildi Mafya Patronuna

Satıldı

Mafya Babası Tarafından Çalındı

Mafya Patronu ile Tuzak Ped

Volkov Bratva Kırık

Yeminler (1. Kitap) .

Kırık Umut (Kitap 2) .

Kırık Günahlar (bağımsız) .

Diğer Bağımsızlar Vin:

Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6) .

Tsezar Bratva (Tsezar Düeti 1-2. Kitaplar) Bratva

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

Mafya Babaları Koleksiyonu

Don'un Yolsuzluğu

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!
Yeni aboneler ÜCRETSİZ buharlı kötü çocuk aşk romanı alırlar.

Katılmak için aşağıdaki
bağlantıya tıklayın.

<https://sendfox.com/nicolefox>

GÜNAHIN GEREKLİLİĞİ

Otel odanızda muhteşem çıplak bir adam varsa ne olur? Bu bir şaka kurgusu gibi geliyor, ama söz veriyorum değil.

Bu bir kabus hazırlığı.

İşte olanlar:

Hayatımın en kötü gününde, turnayı gözünden vurdum.

Las Vegas'ın Meridian kumarhanesinde gerçek bir milyon dolarlık ikramiye. Pit patronu bana Sapphire Süit'te bedava bir gece konaklama verdi.

İnançsızlık içinde başım dönerek yukarı çıktım ve yeni lüks evimin kapısını açtım.

Ve hayatımda gördüğüm en güzel adamla çarpıştım.

Demyen Zakrevsky, kumarhanenin iri yarı, yontulmuş, haksız derecede güzel milyarder sahibidir.

Ayrıca tamamen çıplak.

Her şey birbirini izliyor ve mükemmel gecem havai fişeklerle sona eriyor.

Ama parıltı kaybolduğunda, gerçek yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Bu adamı tanıyorum.

Ve beni kesinlikle tanıyor.

On beş yıl önce verdiğim ifade Demyen'in ağabeyini ömür boyu hapse attırdı. O zamandan beri beni arıyor.

Ve şimdi, beni buldu... yatağında, daha az değil.

Demyen kim olduğumu anladığında beni bir kafese kilitliyor ve anahtarı atıyor.

Artık onun

oyuncağıym.

Onun

oyuncağıym.

Onun evcil

hayvanı.

Onun mükemmel küçük canavarı.

Diğer sorun da şu:

Ayrıca onun bebeğine hamileyim.

REQUIEM OF SIN Zakrevsky Bratva üçlemesinin 1. Kitabıdır. Demyen ve Clara'nın hikayesi 2. Kitap YALANLARIN SONATI'nda devam ediyor.

CLARA

Bu gerçekleşiyor olamaz.

Birden delirmiş olmalıyım, çünkü bu makinenin önümde o devasa kelimeyi yanıp söndüğünü görmemin imkanı yok.

Büyük ikramiye.

Slot makinesi kutlama için mutlu ama yüksek sesli alarmlar alıyor; bu da neden bu kadar çok kafanın bana bakmak için döndüğünü açıklıyor. Bazıları benim için heyecanlı, bazıları ise sinirli görünüyor.

Çoğu *kızgın* görünüyor.

Özellikle biri, eşofmanlı ve bel antallı yaşlı bir kadın, neredeyse takma dişleri düşecek kadar yoğun küfürler savuruyor. Onu gerçekten suçlayamam - daha birkaç dakika önce tam da bu koltuktan taşınmıştı.

Ama ben hiçbirini duymuyorum.

Ne büyükannemin küfürleri, ne fısıltılar, ne de hayatım boyunca elde etmek için yalvardığım şanslı fırsatı duyuran ziller ve ısıklar. Bunun bir çukurda gördüğüm ateşli bir rüya olmadığından emin olmak için adımlarımı takip etmeye çalışmakla meşgulüm.

Olay şu: Ben kumar oynamam. Kumar kaybedecek bir şeyi olmayan insanlar içindir ve ben-

Bekle. Sözümü geri alıyorum.

Daha önce hiç kumar oynamadım, çünkü kumar kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insanlar içindir ve benim her zaman kaybedecek çok şeyim olmuştur.

Bu gece değişti.

Bu gece, Las Vegas'ın en seçkin gece kulüplerinden birinde kokteyl garsonu olarak içki servisi yaptığım ikinci işimde gece vardiyasına doğru topallayarak ilerlerken, kaybedecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim.

En azından elle tutulur bir şey yok.

Her zaman beş parasızdım. Sırf kızım için yeterli para ve zamanı bir araya getirebilmek için uzun saatler çalışıp kısa saatler uyuyorum. Willow sadece beş yaşında ve annesinin günlük hayatında aktif olmasını hak ediyor. Bu yüzden mümkün olduğunca sık gece vardiyasına kalmaya başladım; böylece onun yanında olabiliyor, pratik ihtiyaçlarını zar zor karşılayabilsem bile duygusal ihtiyaçlarını karşılayabiliyordum.

Martin bize bakacağına söz vermişti. Aslında ben hamile kalmadan önce bile bana bakacağına söz vermişti ve karnım büyüdükçe onun güzel şarkısı daha da yükseldi. Yeni doğan bebeğimizi ilk kez kucağına aldığında, hayatımızın geri kalanında bize bakacağına yemin ederken gözyaşları yüzünden akıyordu.

Tabii ki ona inandım. Kim inanmazdı ki? O sadece benim erkek arkadaşım ya da bir nevi nişanlım değildi; Las Vegas Polis Departmanı'nda görevli bir memurdu.

Bu yüzden doğumdan sadece birkaç ay sonra verdiği sözler boşa çıkınca şüphelenmeye başladım.

Benim evde kalmam gerekiyordu, ki bu ikimizin de üzerinde anlaştığı bir şeydi. Hiçbir şekilde altı haneli rakamlar kazanmıyor, ancak dedektiflik yapmanın eşliğinde ve aldığı ikramiyeler başımızı suyun üstünde tutmaya yetiyor.

En azından ben öyle sanıyordum.

Ta ki aniden boğuluyormuşum gibi hissedene kadar.

Bana ilk vuruşu, market alışverişi için neden sadece otuz dolar verdiğini sorduğumda oldu.

İkinci kez ona posta kutusunda saat gibi beliren belirsiz, uğursuz "Nihai Bildirimler" hakkında soru sorduğumda oldu.

Yüzüme üçüncü kez tokat atışı karanlıkta oldu, çünkü elektrikler kesilmişti.

İşi yüzünden her seferinde geçiştirebildim. Yaşadığı stres, *hem de bu* şehirde? Rahibe Teresa'yı bile çıldırtmaya yeter. Yaptığı şeyden her zaman utanç duyardı ve ertesi günleri

Bana bir tanrıça gibi tapıyordu. Bana market alışverişı için biraz daha fazla verdi ve Son Bildirimler ortadan kayboldu. Elektrik sorununun basit bir yanlış anlaşılma olduğunu, fatura bürosunda yanlış dosyalanmış bir şey olduğunu anladı.

Ya da o öyle söyledi.

Ama bunların hiçbirisi uzun sürmedi.

Bana dördüncü kez vurduğunda ona bir işe girdiğimi söyledim. Bunu, ona güvenmediğimi gösteren bir işaret olarak algıladı. "Beni hadım etmek, taşaklarımı kesmek için el altından, saçma sapan, feminist bir hareket" tam olarak onun sözleriydi.

Gerçek şu ki, Google'da patates pişirmenin seksen farklı yolunu aramaktan yorulmuştum. Sırf Willow'a yetecek kadar yulaf ezmesi ayırabilmek için kahvaltı etmiyormuş gibi davranmaktan yorulmuştum. Anne olamayacak kadar fakir olmaktan yorulmuştum.

Garsonluğa, tüm garsonlara "*İyi ki doğdun*" şarkısının aptalca bir yorumunu söyledikleri türden büyük bir zincirde başladım, ancak gerçek paranın gece sahnesinde olduğunu çabucak anladım. Asla bir striptiz kulübüne adım atmayacağım, beni yanlış anlamayın ama kokteyl garsonları hala gözleme evi garsonlarından çok daha fazla para kazanıyor.

Sonunda Martin'i bunun iyi bir fikir olduğuna ikna ettim. Daha çok para, daha az soru.

Bu beni tokatlamayı bıraktığı anlamına gelmiyordu.

Kokteyllerini servis etmek için deri koltukların üzerine eğildiğimde kokuyu içlerine çeken sarhoş yöneticilerden daha fazla bahşış koparmak için uzun saçlarıma parfüm sıkımdan hoşlanmıyor. Polyester üniformaların kıvrımlarımı sarmasından, bacaklarımı göstermesinden ya da cebinde beş dolarlık banknotu olan herhangi bir ahmağa göğüs dekolterimi sergilemesinden hoşlanmıyor.

Eğer erkekleri bana bakmaya teşvik edeceğini düşündüğü bir şeyse, Martin bundan nefret eder. Ve bunu bana bildirme konusunda çok beceriklidir.

Çalıştığım gece kulübü yakın zamanda gardırobunu yeniledi ve benim yeni üniforması dün geldi. Payetli, şampanya rengi kumaştan.

dantelli yanlar, dövmeleeri göstermek için daldırma yaka ve her iki omuzda her şeyi yerinde tutmak için toga benzeri kayışlar.

Daha az şehvetli birinde dizin hemen üstüne kadar çıkabilir. Ama bende kalçamın ortasında duruyor. Yerdeyken giymemiz beklenen bir çift uyumlu topuklu ayakkabı var, ancak yönetim molalarımız ve işe gidiş gelişlerimiz için düz ayakkabı getirmemizi teşvik etti. Ne kadar nazikler.

Martin eve gelip beni ayakkabıları denerken bulduğunda yeni görünümüm hakkında tam olarak ne düşündüğünü bana bildirdi. Bu sefer Willow'un yanımda olmasını umursamadı.

Ama önemsiyordum.

Yüzüme öyle sert bir tokat attı ki neredeyse kanepeden düşecektim - Willow'un dehşet dolu çığlıklarını duyduğumda - işte o anda bu kadarının yeterli olduğuna karar verdim.

"Ne yapacaksın, ha? Ne bok yiyeceksin?" Bana güldü.

Fokurdamam umurunda değildi.

Gözlerimde öldürücü bir öfkeyle ona bakıyor olmam ya da kızımızın hıçkıra hıçkıra ağlayarak ondan uzaklaşması umurunda değildi.

"Bu evden iki dolarlık bir fahişe gibi çıkmayacaksın!" Martin gözyaşlarımı görünce alaycı bir sempatiyle başını iki yana eğdi. "Awww, acıttı mı? Özür dilerim, bebeğim..."

Willow hıçkırıkları arasında hıçkırdı ve başını kaldırıp ona baktı. "Baba?"

"*Kapa çeneni!*" diye kükredi ona.

Saf annelik içgüdüğü dışında bana ne oldu bilmiyorum. Ben sadece Bir an kanepede oturduğumu, yüzümün tokattan yandığını biliyordum.

Ve sonra, havada ona doğru uçuyordum.

Martin'e o kadar sert çarptım ki, yattığı koltuktan tökezledi ve ikimiz de yere yuvarlanarak acı verici bir uzuv yığını haline geldik.

Yaralı olup olmadığını kontrol etmek için zaman kaybetmedim. Ayağa fırladım, etrafımda döndüm, Willow'u yakaladım ve onunla birlikte yatak odasına koştum. Bir kez

Kapının kilitli olduğundan emin olduktan sonra onu kollarımla sardım ve küçük yatağında birlikte sallandık.

Muhtemelen neden polisi aramadığımı soruyorsunuzdur. Cevap

ver: *Çünkü Martin polistir.*

Yumrukları kapısına çarparken kızımı yakınımdaya tuttum. Yüksek sesle. Öfkeli. *Şiddetli*. Akmaya devam eden gözyaşlarını öperek uzaklaştırdım. Burada olduğumu bilmesine ihtiyacım vardı. Her zaman burada olacağım. *Benim* katlanmak zorunda *kaldığım* cehennemde büyümesine asla izin vermeyeceğim.

Sonunda, gökkuşakları, hayaller ve sadece hayal edebileceğimiz yerlere uçan mavi kuşlar hakkında en sevdiğimiz şarkıyı birlikte söyleyecek kadar hıçkırmayı bırakabildi.

Sonunda, vuruşlar yavaşlayarak ısrarlı bir vuruşa dönüştü.

Sonunda, bağırışları özörlere ve yalvarışlara dönüştü. Ve sonunda, nihayet, gitmişti.

Ön kapının kapandığını ve arabasının sesini duyana kadar bekledim.

Ben yataktan kalkmaya cesaret edemedim yolda kayboldu. Gittiğinden emin olduktan sonra Willow'un sırt çantasına birkaç parça kıyafet attım ve en iyi arkadaşımı arayarak sonunda gerçekleştiğini haber verdim.

Gidiyorduk.

Roxy on dakikadan az bir süre sonra garaj yoluna girdi. Sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki buraya gelirken her kırmızı ışıktaydı.

Willow'u her zamanki gibi karşıladı ve gözlerindeki endişeyi parlak bir gülümsemenin ardına sakladı. "Hey, güzel bayan! Kız kıza bir gece geçirmek ister misin? Pizza, dondurma ve üç çeşit soda getirdim!"

"Evet!" Gözleri hâlâ şiş olan Willow, kendini Roxy'nin cipine attı.

Genelde en iyi arkadaşımı çocuğumu abur cuburla zehirlediği için azarlardım ama bu gece değil. Willow'un yaşadıklarını unutmaya ihtiyacı vardı ve Roxy bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu. Çocukluğumuzdan beri bunu benim için yapıyor.

"İyi misin?" Roxy çantalarımı bulmak için etrafına bakınırken sesini alçalttı. "Aramalısın. Eşyalarını topla ve bizimle gel."

Başımı salladım. "Paraya ihtiyacım var. Martin'in kendi payına düşeni iyi yapmadığını biliyorum ama yine de tek başıma yapabileceğimden daha fazla. Ayrıca... dikkatimin dağılması işime yarayabilir. Normallik."

"Doğru."

Her ne kadar isteksiz olsa da Roxy, her şey normalmiş gibi işe gitme kararına saygı duydu. Evi kilitlemeyi önce Martin'in hiç dikkat etmediği eski, ezik kahve kutusunu almayı ihmal etmedim ve SUV'a doğru ilerlerken kolumun altına sıkıştırdım.

Bavul seçimime kaşlarını çatı. "Bu bir haftalık çanta için biraz küçük değil mi?"

Küçük de olsa içten bir kahkaha attım. "Bana bir haftalık çanta *almaya* yeter."

Arabasına güvenli bir şekilde bindiğimizde kapağı açtığımda gözleri büyüdü. "Lanet olsun."

"Diline dikkat et!" Willow arka koltuktaki yükselteciinden azarladı.

Roxy homurdandı. "Üzgünüm, Wills. Ama gerçekten, Clara... ne...?"

Omuz silktim ve kutunun içindeki kalın tomardan birkaç banknot çıkardım. "Martin'e bahşişlerimin sadece *yarısını* söylemiş olabilirim."

İşte bu yüzden işe giderken seksi bir kokteyl elbisesi giydim ve neredeyse tüm paramı askısız sütyenimin içine sıkıştırdım.

İtirazlarına ve küçücük bir kızın büyük bir pizza faturası biriktirmesinin mümkün olmadığına dair güvencelerine rağmen, Willow için bir şey isterse diye geri kalanını Roxy'ye bıraktım. Bunu biliyordum ama bilmediğim şey, Martin eve döndüğünde burayı boş bulduğunda nasıl tepki vereceğiydi. Arabamı, eşyalarımı orada bırakmıştım ama gittiğimizi anlaması uzun sürmeyecekti.

Ve eğer bana bir şey olursa, Willow'un iyi olacağını bilmeliyim. Bu da beni kumarhanenin önüne getirdi.

Bu ikinci görevi üstlendiğimden beri Meridian'ın önünden onlarca kez geçtim. Gece işiydi ama ilk kez durup gerçekten bakıyordum. I

Bu sefer neden yaptığımı bilmiyorum. Belki de kaderdi. Belki de aptallıktı.

Belki de sadece altın rengi ışıklar elbisemle uyumlu olduğu içindi.

Meridian Casino & Hotel, elit bir müşteri kitlesine hitap ettiğini açıkça belli eden yerlerden biri - kristal avizeler, mermer korkuluklar ve Strip'e bakan mimarının her santimetrekaresini saran sarı ışıklar, sizi kör etmeden içine çekmeyi başarıyor. Slotlarda ve masalarda şansını denemek isteyen herkese açık, ancak benim gibi bir köylünün asla nefes almaya bile gücünün yetmeyeceği yerlerden biri olduğunu hep düşünmüşümdür.

Mali durumumla ilgili hiçbir şey değişmemişti, bu kesindi. Değişen şey, kaybedecek hiçbir şeyimin olmadığı gerçeği.

Smokin giymiş yakışıklı bir yönetici arabadan indi Arkamdaydı, neredeyse kapısıyla bana çarpıyordu. Fark etmemiş gibi görünüyordu - kesinlikle özür dileme zahmetine girmede - ama araçtan iner inmez koluna giren muhteşem kadına çok dikkat ediyordu. Kumarhaneye doğru ilerlerken kırmızı halıda yürüyen ünlüler gibi görünüyorlardı.

Bir şey beni de onların akıntısına kaptırdı ve Meridian'ın ön kapısına giden aynı zengin halıya doğru sürükledi. Çiftin kapıları açmak için koşuşturan görevlilere başlarıyla selam vermelerini izledim.

Ve izlerken kalbimde bir şeyler sızladı.

Hiçbir zaman zenginlik ya da statü istemedim ama o anda, o dünyanın tadına bakmayı çok istedim. Sadece bir tat.

Ve bu gece bunu karşılayabilirdim çünkü kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Hızla babetlerimden topuklu ayakkabılarıma geçtim ve çantamı takımımın bir parçasıymış gibi göstermek için elimden geleni yaptım. Görevliler gülümsediler, başlarını salladılar, beni "iyi akşamlar" diyerek selamladılar ve tıpkı benden önceki çiftte yaptıkları gibi benim için de kapıları açtılar.

Kendimi Dorothy'nin Zümrüt Şehri'ne ilk kez girmesi gibi hissettim. Her şey parıldıyor, ışıltıyor, tıngırdıyor ve çınlıyordu. Personelin bile içsel bir parlaklığı vardı. Sanki mimarının bir parçasıymışlar, hayat bulmuşlardı.

batan güneş ve neon ışıklarıyla, damarları absint ve hayallerle kızarıyor.

Masa oyunları beni korkuturdu. Bakışlar, çatık kaşlar, gözlerinde tehditle elindeki kâğıtlara eğilmiş çaresiz adamlar. Slotlar hakkında da pek bir şey bilmiyorum ama onlarla başa çıkmak daha kolay görünüyordu. Bir düğmeye bas ve dua et, bu daha çok benim tarzımdı.

Yerde yürüdüğümü, çukurdan geçtiğimi ya da herhangi bir yere doğru hareket ettiğimi hatırlamıyorum. Ama öyle olmalı, çünkü bir şekilde kendimi bir köşeye sıkışmış slot makineleri kümesinde buldum.

Cafcaflı pembe bir eşofman giymiş yaşlı bir kadın hayal kırıklığı içinde oflayıp pufladı ve çukura en yakın makinenin başındaki taburesinden kalktı. "Soğumuş" gibi bir şeyler homurdandı ve aynı oyunun farklı bir sırasına doğru ilerledi.

O tabureye baktım.

Neden olmasın?

Oturup sutyenimden yüz dolarlık bir banknot çıkarırken aklımı kurcalayan soru buydu.

Bu delilik.

Bu paraya ihtiyacım var.

Ama ellerim sanki ne düşündüğümü duymuyorlarmış gibi hareket ediyordu.

Oyunun nasıl oynandığını, ne ödediğini ya da süper karmaşık bir grafikteki tüm bağlantı oklarının ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sadece yakınlardaki birkaç kişinin paralarını makinelerine aktarmalarını, büyük, parlayan düğmeye basmalarını ve beklemelelerini izledim.

Bu yüzden makineye yüz dolarlık banknotumu verdim, büyük, parlak düğmeye bastım ve bekledim.

Eşyalar döndü. Işıklar yanıp söndü. Düğmeler vızıldadı. Ve sonra, hayatımın akışını değiştirecek yedi harfli bir kelime ortaya çıktı.

Büyük ikramiye.

Ses tekrar içeri doluyor. Vakum deliniyor ve dünya kulak zarıma vuruyor.

Bu da kazandığımı haykıran zil ve düdük seslerini çok net duyabildiğim anlamına geliyor.

Makineden küçük bir kâğıt çıkıyor ve onu alıyorum. Garip bir şekilde ezici. Altın paralar fışkırtmaya başlayacağını ve Varyemez McDuck gibi yeni bulduğum para jakuzisine dalabileceğimi düşünmüştüm ama sanırım öyle olmadı. Küçük bir bileten başka bir şey yok, tek kat kâğıt, soluk mürekkep. Üstünde kalın harflerle *"KAZANÇLAR İÇİN KASİYERLE GÖRÜŞÜN"* yazıyordu.

Çok güzel.

Çok basit.

Çok sıradan.

Sanki tüm hayatım değişmedi.

Ciğerlerim nihayet yeniden çalışmaya başlıyor ve derin bir nefes çekiyorum. Sonra olabildiğince yüksek sesle *"EVET!"* diye bağıryorum.

Zafer yumruklarımın havayı yumruklayarak ayağa fırlıyorum. Cehennemden kaçtım ve cennete giden yolu kazandım. Roxy, Willow ve ben Nevada'dan kalkan ilk özel jete bineceğiz. Sıcak ve sessiz bir yer bulacağız ve birbiriyle uyumlu hindistan cevizli bikiniler giyip sahilde sahte içkiler içeceğiz. İyi olacağız.

İyi olacağız.

Ancak, bir an geç fark ettiğim gibi, zafer yumruğum, köşeyi döndüğünde sıcak kahveler ve sulandırılmış votka kızılıklarından oluşan aşırı yüklü bir tepsi taşıyan yakındaki bir sunucuyla çarpışma rotasında.

Dehşet içinde dönüyorum. Durdurmak için çok geç. Elim gitmeye devam ediyor. Yukarı ve yukarı, garsonun tepsisine çarpana kadar...

Ondan sonraki her şey ağır çekimde gerçekleşir.

İlk olarak, kızın maskara kaplı gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görüyorum. Eminim benimkiler de aynı şeyi yapıyordur.

Sonra tepsi devrilir. Kahve, yığındaki en yüksek fincanın kenarından taşar. Bulanık kahverengi bir şelaleye dönüşür, sonra da lağım suyuna benzeyene kadar votka kırıntılarıyla karışır. Bütün bu iğrenç pislik havada uçar, bir gelgit dalgası oluşturur ve aşağıya doğru akar...

Keskin bir smokin giymiş muhteşem bir adamın üzerinde.

Camlar kırılır. İnsanlar çılglık atıyor. Ama adam dönüp bana dik dik bakıyor.

Burnundan ve saçlarından şampanya damlıyor. Muhteşem biri; bunu inkar edemem. İntikam meleği mi yoksa düşmüş bir melek mi bilmiyorum ama bu saray gibi odayla aynı mermerden oyulmuş ve nefes kesici.

Ve tek düşünebildiğim, ... *Jackpot?*

DEMYEN

YIRMI DAKIKA ÖNCE

"Unutma, yarın sabah 10'da Stevenson'la randevun var."

Bakışlarımı pencereden ayırmaya zahmet etmedim. "Ertele."

Arabaya adımımı attığım anda sıkılmışım ve şimdi de hiçbir şeyle ilgileniyormuşum gibi davranmayacağım. Las Vegas'taki en sıkıcı adam olan Edwin Stevenson'la buluşmayacağım.

Bambi zarif bir kaşını kaldırıyor ama tabletinden başını kaldırmıyor. Bu onun sessizce saygılı bir şekilde benim kararımı sorgulama şekli. "Bu üçüncü kez yeniden planlamamız olacak Demyen."

"Peki." İç çekerek ve yüzümü buruşturarak deri koltukta arkama yaslanıyorum. "Brunch için bir şeyler sipariş et. Akşamdan kalmalığım sabrımı aştığında onu kovabildiğim sürece umurumda değil."

Diğer kaşı da birincisine katılıyor. "Heyecanlı bir gece mi bekliyorsun? Yoksa zor bir gece mi?"

Belki de sıkılmadığım kadar tükendiğimi söylemek daha doğru olur. İyice ve geri dönülmez bir şekilde tükendim. İhtiyacım olan şey bir içki, böylece günün olaylarını hafızamdan silebilirim.

Bugün ağabeyim Tolya'nın davasındaki yeni gelişmeleri savunmak üzere Temyiz Mahkemesi'ne çıkması planlanıyordu. Yeni tanıklar ortaya çıkıp ifade vermeye istekli ve ifadeleriyle onu ömür boyu hapse mahkum eden yalancı tanığın yerini bulmaya yaklaşıyoruz. Nevada eyaletindeki en iyi yasal savunma ekibini tuttum, J.D.'li köpekbalıklarından oluşan bir ekip ve temyiz için kurşun geçirmez bir davayla mahkeme salonuna girdik.

Reddedildi.

Görünüşe göre Yargıç Andrew Cartwell'in görüşü, kilit görgü tanığının ifadesinin geri çekilmemesi halinde, kardeşimin işlemediği bir cinayet nedeniyle hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçireceği yönünde.

Kilit görgü tanığının hiçbir yerde bulunamaması çok kötü.

İşin zor kısmı yargıçla yüzleşmek ya da aptal herif tokmağı bariz bir şekilde bariz olana vurduğunda kendimi sakın kalmaya zorlamak ya da ellerimi ceplerimde tutup o kendini beğenmiş orospu çocuklarının her birini boğmamak değildi.

En zor kısmı ise Tolya'nın yine kelepçeli bir şekilde sürüklenerek götürülmesini izlemek ve omzunun üzerinden bana her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermektir. *Her şey yoluna girecek.*

Yeniden çaresiz bir genç kız olmuştum. Kendi kardeşimi koruyamıyordum. Onun için ayağa kalkamıyordum.

Öfkemi ve umutsuzluğumu serbest bırakmadan önce çatı katıma dönüp özel spor salonuna girene kadar bekledim. Takım elbisemi çıkarıp egzersiz kıyafetlerimi giyme zahmetine bile girmedim. Bir şeyleri yumruklamaya, bir şeyleri fırlatmaya ihtiyacım vardı. Paha biçilmez dikişlerin söküldüğünü hissetmek sadece heyecanı arttırıyordu.

Bambi "ekstra yardım" göndermeyi teklif etti ama onu reddettim. Birinin kalemini şirketin mürekkebine batırmasına inanmıyorum. Ve kendimi bu şekilde hissederken, kadınların yolumdan ve yatağımdan uzak durması daha iyi.

Şu anda bitkin durumdayım ve gece daha yeni başladı. Enerjimin bir kısmını geri kazanmak için öğleden sonra uyumayı denedim, ama sadece irademi harekete geçirecek bir şeye ihtiyacım var.

Birkaç kadeh burbon ve kendimi işe gömdüğüm başarılı bir gecenin düzeltmeyeceği bir şey değil.

Şehir arabası kumarhanenin önünde durdu. Renkli camlardan bile Meridian'ın ışıkları kolumun üzerinde parıldıyor ve gelecek iyi talihin garantisini veriyor.

Şey... en azından benim için iyi şans. Buranın sahibi ben olduğuma göre.

"Bu gece için kişi sayısı nedir?"

Tabletinin ekranına dokunuyor ve birkaç hesaplama yaparken dudaklarını büzüyor. "Ana Katta çalışan yirmi bir eskort, yedi adam

ve on dört kadın. Gerçi yeni a c e m i havuzundan birkaç kişi kanatlarda bekliyor. İster misiniz-"

"Sadece bir tane. Onları Ana Kat'a ekleyin ve yarın daha fazlasını dahil ettiğimizden emin olun. Bu gece için sayıları olduğu gibi seviyorum."

Basına batıl inançları olan biri olmadığımı söylüyorum ama bu koca bir yalan. Leydi Şans'a bulaşmam.

Hediye, Meridian'ın kemerinin üzerine oyulmuş, kumarbazları müesseseme davet eden zarif tanrıça heykelidir. Yüksek oynayanları tercih ederim. Kaybedecek parası olan zengin bir aptal gibisi yoktur. Ama sıradan bir insanın arada sırada kazandığını görmekten de gizli bir zevk alıyorum.

Bambi'nin eskort listesi sadece sunduğumuz ek bir hizmet değil. Aynı zamanda sekmeleri tutma yolumuzdur. Büyük harcamalarınızın neyi sevdiğini bildiğinizde, onları kamera önünde yapmaya teşvik etmek çok kolay hale gelir. Ve bildiğinizi bildiklerinde... işlerinin yaşadıkları sürece bizim olarak kalacağını söylemek güvenli.

Bu kadar çok güçlü erkeğin, en yakın arkadaşlarına ya da Allah korusun masum eşlerine asla söylemeyecekleri çok özel zevkleri olması neredeyse şok edici.

Sadece yozlaşmış politikacılar değil, sporcular, teknoloji dehaları ve neredeyse benimki kadar ahlaksız işleri olan kötü adamlar da.

Ayrıca federal yargıçlar.

İşte bu beklenmedik bir sürprizdi.

"High Roller Lounge'a birkaç güvenlik personeli daha ekleyin." Düşünürken bir parmağımı çeneme vuruyorum. "Kablolu olduklarından emin olun. Ve Bay Cartwell'e VIP konukseverliğini gösterelim. Onu mutlu edelim ve oyuna devam etmesini sağlayalım. Nefes aldığı her kelimenin kaydedildiğinden ve yazıya döküldüğünden emin olun."

Kapıyı açıyorum ve The Meridian'ın ana girişindeki pelüş kırmızı halıya adım atıyorum. İlk başta pek emin değildim ama insanların durup selfie çektiklerini ve slotlarda şanslarını denemek için onu takip ettiklerini gördükten sonra kalmasına karar verdim. Ben yine de

malzeme ince topuklu ayakkabılara takılmazdı - ihtiyacım olan son şey manşetlere yansıyacak bir kişisel yaralanma davası.

İyi de oldu, çünkü arabanın yanında duran kadını görmedim. Kapı neredeyse ona çarpacaktı ama o düşmeden geriye doğru sendelemeyi başardı.

Onu görmezden geliyorum. Zarar yok, faul yok, benim hatam ya da benim sorunum değil.

Ama göz ucuyla onu bir an için görebiliyorum. Bunu yaparken, zihnimin gerisinde belli belirsiz bir tanıma kıvılcımı tutuşuyor.

"O bizimkilerden biri mi?" Arabadan inmesine yardım ederken Bambi'ye mırıldanıyorum. Bambi hızlı bir bakış atıp başını sallıyor. "Bizim listede yok." "Hm."

"Araştırmamı ister misin?" Kolunu benimkinin içinden geçiriyor ve sanki mahrem bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi yakınlaşıyor.

"Zahmet etmeyin. Sadece onu tanıdığımı düşündüm."

Bambi daha fazla bastırmak ister gibi görünüyor ama vazgeçiyor. Bunun yerine, bizim için cam kapıları açan görevlilere içtenlikle gülümsüyor ve bir elini iç çekerek ipek tulumunun üzerinde gezdiriyor. "Hazır mısınız?"

Cevap vermiyorum. Sadece bizi ana kata götürüyorum ve kumarhanenin kakofonisinin bizi sarmasına izin veriyorum.

İşe koyulma zamanı.

DEMYEN

Yoğun bir gece - olması gerektiği gibi, bugün Cuma. Sıradakiler için ödeme günü, slotların daha dolu olduğu ve paranın onların elinden makinelere, oradan da benim cebime aktığı anlamına geliyor. Tam da sevdiğim gibi.

"Bay Zakrevsky."

"İyi akşamlar, Bay Zakrevsky." "İyi akşamlar, efendim."

Kumarhanede dolaşırken adım havayı dolduruyor. Maaş bordrom Akla gelebilecek her iş kolundaki insanlarla. Sadece eskortlar değil, kokteyl garsonları, barmenler, görevliler, kapıcılar ve benzerleri. Soru sormaktan daha iyisini bilen insanlar.

Zakrevsky Bratva ile hiçbir ilgisi olmayan insanlar.

"Bu gece size ne ile başlayabilirim Bay Zakrevsky?" Barmen Mike bana içten bir gülümsemeyle bakıyor ve buzlu bir bardak hazırlıyor. Ne sipariş edeceğimi zaten biliyor, ama bana her zaman onu şaşırtma şansı veriyor.

Benim yok. "Bourbon. Buzlu olsun. Double olsun."

Ben daha cümlemi bitirmeden içki çoktan elime geçmiş oluyor.

Ben geri atıp şurup gibi yanan boğazımın tadını çıkarırken Bambi çilli burnunu kaşıdı. "Benimkini sek alacağım," diyor Mike'a. "Oda sıcaklığında. Normal bir insan gibi."

Kıkırdıyorum ve boş bardağı yere bırakıyorum. "Beni istediğin kadar yargıla. Lanet olası bir çölde yaşıyoruz. Buz bir nimettir."

İçkisini bitirmesini beklerken arkama yaslanıp odayı tarıyorum. Özellikle bir şey ya da birini aramıyorum.

Bazen, hükmettiğim imparatorluğun manzaralarının ve seslerinin tadını çıkarmak güzeldir.

Kardeşimin olması gereken aynı imparatorluk.

Bardan ayrılıp ofis odasına gitmek üzereyken bir kadın sesi kulaklarıma ulaşıyor. "... Hayır, teşekkürler. Gerçekten."

Kelimelerinin titreyişi dikkatimi çekiyor.

"Hadi, bebeğim." Koyu renk deri ceketli, saçına fazla jöle sürmüş bir adam, tabureden kaymaya çalışan kızın belini okşuyor. Kız eğildiğinde adamın parmakları sıkılaşıyor. "Üst katta bir odam var. Gerçekten güzel vakit geçirebiliriz."

Titrek bir gülümsemeyle adamın elinden kurtulmaya çalışıyor. "Gerçekten. Sorun yok. Ben iyiyim."

"Ama sana o içkiyi ben ısmarladım!"

"Senden bunu istemedim." Gözlerinde korku var ama kibar olmak için çok çabalıyor.

Barmen onlara doğru ilerlemeye başladı ama ben ona geri çekilmesi için ince bir işaret verdim.

Ben hallederim.

Bambi arkasına yaslanıp bir içki daha sipariş ediyor, bu sefer süslü pipetli pembe bir şey. Nasıl çalıştığımı biliyor. Gösterinin tadını çıkarmaya hazır.

"İyi akşamlar." En parlak ev sahibi gülümsemem yüzüme yapışmış bir halde, birbirine dolanmış çiftte doğru ilerliyorum. "Siz ikiniz bu gece nasılsınız?"

"Biz iyiyiz dostum. Her şey yolunda." Adam sinirli bir el hareketiyle beni başından savdı.

Kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi?" Bakışlarım kadına kayıyor. Sarsılmış görünüyor, ama kendi gülümsemesini zorluyor.

"Ben de tam gidiyordum," diye mırıldanıyor, elindeki çantayı kapıyor.

"Lütfen kal." Bar taburesini işaret ediyorum ama yine de ihtiyaç duyarsa kaçması için ona yeterince geniş bir alan bırakıyorum. Kim olduğumu bilmiyor, ama gözleri hızlıca bir kez daha bakıyor ve duruşunda bir şeyler biraz gevşiyor.

Kaçmaya karar vermeden önce barmene elimle işaret ettim. "Mike."

Gözleri muziplikle parlarsa da yüzü ciddi bir şekilde kayıyor. Bu oyunu seviyoruz. "Evet, patron?"

"Bu güzel genç bayan ne içiyor?"

Mike başını tezgahın üzerindeki boş bardağa doğru eğiyor. "Rom ve kola."

Sahte bir uyarıyla dilimi tıkırdatıyorum. "Oh, hayır, hayır, hayır. Bundan daha iyisini yapabiliriz."

El yordamıyla yürüyen adam oflayıp pufluyor ve sözümü kesmek için elini kaldırıyor ama aldırmiyorum. Şu anda, o yok. Ve dikkatimi ona yöneltmeye karar verdiğimde, onu yerdeki lanet bir delikten tanımadığım günleri özleyecek.

Tezgâha yaslanıyorum ve dikkatimi kadına veriyorum. "Zehiriniz nedir? Güneşin altındaki her şey. Adını söyle ve senin olsun."

"Dinle, dostum-" Adam kolumu tuttu. Ve hemen ardından güvenliğim tarafından çekiştirilince bağırmaya başladı.

Kadına odaklanıyorum. Kızarıyor ve tabureye geri yerleşiyor. Güzeldi, hakkını vermeliyim. Kesinlikle bir turist ve yüzük parmağındaki bronz çizgiye bakılırsa, yeni boşanmış biri olduğunu tahmin ediyorum.

"Um, bilmiyorum..." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Uçları yıpranmış ve köklerine aylardır dokunulmamış. Çileli bir hayattan kurtulmak için kıt kanaat geçinen birinin hikâyesini bir araya getirmem uzun sürmüyor. Muhtemelen soğuk ve sert gerçekliğe geri dönmeden önce bu onun tek şansıydı. "Votka? Belki?"

Gülümsemem genişliyor. "Hiç Russo-Baltique votkasının tadına baktın mı?"

Arkamdaki adam sertleşiyor. Anadilimin aksanını duyunca korumalarım la boğuşmayı hemen bırakıyor.

Daha da kızarır ve başını sallar. "Kesinlikle hayır. O şey... Hayır, milyon dolarlık votkayı hiç ama hiç denemediğimi söyleyebilirim. Sizin de anlayabileceğiniz gibi, burada şansım pek yaver gitmedi."

Barın altındaki soğutuculu kasada sakladığımız elmas kaplı şişeden bir shot bardağı doldurmakta olan Mike'a başımla selam veriyorum.

"Sen... sen ciddi misin?" diye itiraz

ediyor. Başımı sallıyorum.

"Müesseseden."

Mike bana bir kadeh daha uzatıyor, ben de tokuşturması için ona uzatıyorum.

"Yeniye
başlangıçlar."

Yine gözleri açılıyor ama benimle aynı anda geri fırlatıyor. İkimiz de yanma sonrası tıslıyoruz. Buzul suyu içmek gibi.

Bambi'ye bakıyorum. Eğlenen gülümsemesini takınmıştı. "Güzel konuğumuza VIP muamelesi yapalım, olur mu?"

"Hallediyorum." Bambi telefonunda birkaç şeye dokunuyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "The Celestial'ı da eklememi ister misin?"

"Kesinlikle."

"Tamamdır."

Kapıcılarımızdan birinin kapıda belirmesi bir dakika bile sürmedi. kadının dirseği. Ona sıcak bir gülümseme ve hafif bir selam veriyor. "Benimle gelir misiniz, madam?"

Üçümüzün arasında bir bakış attı, sonra şaşkın bakışlarını üzerimde topladı. "Neler oluyor?"

Bardağımı tezgâha geri koydum. "Sanırım bir süredir şansın pek yaver gitmiyor. Bu yüzden buraya geldin, değil mi?"

Gözleri aşağıya ve uzağa dalıyor. Sessizce başını sallıyor.

"O zaman değişiklik zamanı." Ceketimi düzeltip ona son bir kez başımı salladıktan sonra diğer yarım kalmış işle ilgilenmek üzere dönüyorum.

Arkamda, kapıcı kadına yakındaki bir yan koridordan spaya doğru eşlik ediyor. Kadın gözden kaybolduğunda, güvenliğe adamı da getirmesi için işaret ediyorum.

O ve ben biraz farklı bir yöne gidiyoruz.

DEMYEN

Zavallı piç, biz cam asansörün arkasına gizlenmiş özel güvenlik odasına ulaşmadan önce toprağın onu yutmasını umuyormuş gibi ayaklarını halının üzerinde sürüklemeye çalışıyor. Ama adamlarım ondan daha güçlü ve onu kaldırıyorlar, böylece sadece ayak parmakları pelüş liflerin üzerinde kayıyor.

Yalvarışlar mırıldandığını, bir daha dönmek üzere gideceğine dair sözler kekelediğini duyuyorum ama onu duymazdan geliyorum.

Bunun için çok geç.

Bambi bize kapıda *veda* ediyor; bundan sonrası için hiçbir zaman fazla zevki ya da sabrı olmadı. Bu sadece iyi - çukurdaki tüm eskortlarımızı kontrol etmesi gerekiyor.

Adam metal sandalyelerden birine sıkıca oturmuş durumda. Adamlarımdan ikisi, kaçmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmediğinden emin olmak için birer elini omuzlarında tutuyor. Diğerleri köşelere yaslanmış, her biri olmak için eğitildikleri sessiz, şiddetli nöbetçiler.

Ben konuşmadan önce bile mesaj açık.

Ve adamın yüzünden damlalar halinde akıyor. "Dinle dostum," diye kekeliyor, "sana saygısızlık etmek istemedim-"

"

Bir elimi kaldırıyorum ve o da susuyor. "Tabii ki hayır." Ona çekici bir gülümseme gösteriyorum ama gözlerim zehir dolu. "Evime geldin, içkimi içtin ve misafirlerimi taciz ettin. Ama özellikle bana saygısızlık etmek istemedin."

Ağzı kapanıyor.

"Olay şu..." Akıllı saatimden Bambi'den gelen mesajı kontrol ediyorum. "... Bay Nichols. Bay *Josh* Nichols. Los Angeles'tan, ne kadar da hoş. Neredeyse komşuyuz."

Dehşete düşmüş bakışlarıyla karşılaşıyorum, gülümsemem hâlâ yerli yerinde. Korkuyla yutkunurken boğazı düğümleniyor.

"Mesele şu," diye tekrarlıyorum. "Bu bir iş. Bu *benim işim*. Ve insanların *benim* çatım altında ne yaptığı *benim* işim. Dolayısıyla sizin gibi biri buraya gelip misafirlerimi tehdit ettiğinde, benim işimi tehdit etmiş olursunuz."

Tekrar yutkunuyor. Sessiz odada duyulabilir.

"Ve işimi tehdit etmenize izin veremem, Bay Nichols." "Yemin ederim dostum, asla-"

Omuzlarını tutan iki adam da onu sıkıca kavrayınca acı içinde yüzünü buruşturuyor.

Biraz daha baskı yaparlarsa köprücük kemiğini kıracaklar.

"Yemin ederim, *Bay Zakrevsky*! Ben gidiyorum! Asla geri dönmeyeceğim!"

Sağımdaki güvenlik görevlisine bir bakış atıyorum, o da hemen adamın artık kilitli olmayan telefonunu bana uzatıyor. Mesajlara göz gezdiriyorum. Çoğu ilişki talepleri ve bir flört uygulamasından diğerine gelen çeşitli ret cevaplarına verilen kaba cevaplar.

Gerçek şu ki, bu adam şu anda ona ayırdığım zamana değmez. Zahmet etmemin tek nedeni itibarın performanstan önce gelmesi ve şu anda Ana Kat'ta dolaşan halkın Meclis'in işleri güvenli ve temiz tuttuğunu görmeye ihtiyacı olması.

Ama dışarıda Bay Nichols'tan çok daha büyük tehditler var. Gerçek şu ki, bu adam için üzücü bir bahane bile kayıtlara geçmiyor. Ben de bir sonraki en iyi şeyi yaptım ve onu biraz rahat bıraktım.

Onu serbest bıraktığımı söylemediğime

dikkat edin. "Sasha."

Solumdaki muhafız öne doğru adım atıyor. Geniş omuzları, derin göğsü ve kulaklarının yanında kabile alevleriyle dövmeli kel kafasıyla korkutucu biri. *Benimle taşak geçmeyin*'in ta kendisi.

"*Da, pakhan?*" diye Rusça

homurdanıyor. Sırıttıyorum. Oyunu iyi

biliyor.

"Biz onunla ne yapacağımıza karar verirken Bay Nichols'a eşlik et. Ve şu randevu profilleri konusunda ne yapabileceğinize bir bakın; berbatlar."

Sasha başını sallıyor ve sakince Nichols'ın karşısındaki sandalyeye oturuyor, ben telefonu masaya koyduktan sonra alıyor. Nichols sandalyesine yığılıyor, belli ki hıçkırı hıçkırı ağlamanın eşiğinde. Başına ne geleceğini bilmiyordu. Sasha'nın ona nasıl "arkadaşlık" edeceğini bilmiyor. Tek yapabildiği olası en kötü senaryoları düşünmek ve belli ki hepsi de korkunç.

Eğer önemli biri olsaydı, muhtemelen öyle olurdu.

Ama mobilyalarımda kana ihtiyacım yok ve ayrıca kendi kendine yaratabileceği kabuslar, Sasha'nın muştalarının ona yapabileceği her şeyden daha kötü. Adamlarım onu bir saat boyunca altına sıçtıracak, sonra biraz hırpalayacak, arka sokağa atacak ve ev dediği fare deliğine geri dönmesine izin verecek.

Başımı salladım. Adamların geri kalanı birbirinin arkasına diziliyor ve Josh Nichols'u hayatının en kötü saatiyle baş başa bırakarak birlikte odadan çıkıyoruz.

Çukura doğru ilerlerken önümüzden geçen meraklı bakışlar tam da bu yüzden bu küçük protokolü uyguluyorum. Kimse o odada neler olup bittiğini bilmiyor, sadece Demyen Zakrevsky'nin bu Meclise gelmeye cüret eden bir seri ahlaksız bizzat tartakladığını biliyor.

Bambi çukurun kenarında tabletini bana uzattığında sırtışıma eşlik ediyor. "Tam zamanında."

Ekran, lüks süitini gezen ve ipek ücretsiz bornozları deneyen VIP konuğun paylaştığı selfie'ler ve altyazılarla aydınlanıyor. Arkadaşları ve ailesi paylaşımları sosyal medya algoritmalarından geçirdikçe yorumlar ve beğeniler yağmaya devam ediyor.

"Peki ya rezervasyonlar?" Yoldan geçen bir garsondan bir bardak alıp bir yudum içiyorum.

"Viral olduğundan beri yüzde on beş arttı. Önümüzdeki hafta yoğun bir hafta sonu geçireceğiz."

"Mükemmel."

Bambi kapağı kapatıyor ve tableti kolunun altına sıkıştırıyor. "Tolya seninle gurur duyardı, biliyorsun."

Bu düşünce içime sert bir yumruk gibi indi. Ruh halim aniden bozuldu ve ona ters ters bakmaktan kendimi alamadım. Bunu bir iltifat olarak söylediğini biliyorum. Daha çok, imparatorluğunun Kader'in en acımasız cilvesiyle kucağıma düştüğünü hatırlatan bir his olmasından nefret ediyorum.

Tolya'nın bile ondan bir şey çalmadığım konusunda ısrar etmesi önemli değil. Hala benim yaptığım gibi *hissediyor*.

"Şu anda olduğundan iki kat daha başarılı olurdu," diye homurdanıyorum. "Barı zehirleyen aptalların yarısı kadar."

Bambi gözlerini deviriyor ve bunu saklamak için hiç çaba sarf etmiyor. "Ne zaman kendi başarın için övgü alacaksın?"

Bardağın geri kalanını geri fırlatıyorum ve bardağı yakındaki bir masaya çarpıyorum. "O lanet olası 'kilit tanığı' bulduğumda ve bu fırsat için onlara kendim teşekkür ettiğimde."

Çünkü her şey buna dayanıyor.

Etrafımdaki her şeye, bu ışıltılı hayal imparatorluğuna ve elmas tozuna sahibim, çünkü sümüklü bir çocuk on beş yıl önce kürsüde yalan söyledi.

Aradan bu kadar zaman geçmesine rağmen onu hâlâ bulamadığım için her zamanki öfke ve kızgınlık fırtınasına kapılmadan önce başımı iki yana sallıyorum. "Bana raporu ver," diye emrediyorum.

Bambi iç geçiriyor ve tabletini çıkarıp Ana Kat düzeninin mavi renkle özetlendiği bir ekrana geçiyor. Her makine yerleşimine göre etiketlenmiş, kazanç ve kayıpları saniye saniye takip ederek "sıcak" mı yoksa "soğuk" mu olduğunu gösteriyor. Bir makine çok uzun süre sıcak kalırsa, bir aksaklık olduğu konusunda uyarılırız, böylece onu çekebilir, düzeltebilir ve kayıplarımızı en aza indirebiliriz.

Ve eğer çok uzun süre soğuk kalırsa.

"En soğüğümüz ne?" Ekrana bakıyorum.

Bambi çukurun yanındaki bir bölüme dokunuyor ve büyütülmüş bir pencere makinelere odaklanıyor. "*Medusa'nın Gazabı*'na benziyor. Son bir saat içinde sadece iki ödeme yapıldı. Sondaki makine uzun süredir soğuk..." Kaşlarını çatıyor. "Altı saat. Bu çok garip. Teknik destek çağırmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Henüz değil. Kazançları şu makineye aktarın, sonra çekeriz. Kimse bu kadar buzlu bir şeye dokunmaz."

Bambi başıyla onaylıyor ve gerekli ayarlamaları yapıyor. Makineye ek para aktarır.

Bunu hallettikten sonra, kumarhane katında bir tur daha atmaya başladım. Dolaşırken Bambi'nin Yapılacaklar listesini tıkırdattığını belli belirsiz fark ediyorum. Bambi'nin niyetlendiği övgü hala kafamın içinde dönüp duruyor.

Tolya gurur duyardı.

Öyle mi yapardı? Tolya işleri nasıl yürütürdü hiçbir fikrim yok. Deneme şansı bile olmadı. Tolya işlemediği bir cinayet yüzünden tutuklandığında bizim ihtiyar hâlâ ortalıkta dolaşıyor ve demir yumrukla yönetiyordu.

Her şey, ağabeyimi LVPD Dedektifi Michael Little'ı vururken gördüğüne yemin eden sekiz yaşındaki küçük bir kızın ifadesine bağlıydı. Bugün bile birilerinin, bir şekilde, kardeşimin asla gün ışığına çıkmaması için gerçekleri çarpıttığı hissinden kurtulamıyorum. Ama hangisi olduğunu bulamıyorum.

Gerçek: Michael Little bir deponun içinde ölümcül bir şekilde vuruldu.

Gerçek: O depo ne yazık ki Zakrevsky Corporation'a aitti.

Gerçek: Kilit tanık *oradaydı*.

Gerçek: Tolya her şey olup bittiğinde deponun yakınında bile değildi.

Bugünkü başarısız temyiz başvurusu, bu son gerçeği inkar edilemez bir düzeye getirecekti. En az sekiz tanık, o gece Tolya'yı gördüklerine ya da onunla birlikte olduklarına dair yazılı ve noter tasdikli ifadeler hazırladılar; bu ifadeler şehrin öbür ucunda ve Vegas'ın beş mil doğusundaki depodan çok uzaktaydı.

Ancak Yargıç Cartwell basitçe, "her şeyi gören" küçük kızın tüm bu tanıkların toplamından daha fazla geçerliliğe sahip olduğunu belirtti.

Yumruklarım sıkılıyor. Bir şeye yumruk atmadan ve sosyal medyaya yansımamı istemediğimiz bir olay çıkarmadan önce ofisime gitmem gerekiyor.

Bu yüzden adımlarımı hızlandırıyorum, Bambi de hemen arkamda, burnu tabletinin ekranındaki istatistiklere gömülmüş durumda.

Uyumama izin vermeyen gerçekler listesinin yanı sıra kendi istatistiklerim de kafamın içinde dönüp duruyor. Nevada eyaletinde hapsedilen masum adamların sayısı. Asla temize çıkamayan masum adamların sayısı.

O tanığı bulma ihtimalim.

Çukurdan çıkıyorum ve ofisime giden asansörün bir kamuflaj panelinin arkasına gizlendiğı duvara doğru dönüyorum. Medusa'nın Gazabı slot makinelerini kontrol etmek için aklıma bir not alıyorum-

Sonra birden kahve ve şampanyaya bulandım.

CLARA

Zafer yumruklarımı çok ama çok yavaşça indiriyorum.

İntikam meleği bana bakarken kollarından şampanya döküyor. Tam olarak ters ters bakmıyor ama gülmüyor da. Damlacıklar mükemmel bakımlı, gölgenin bu tarafındaki sakalına yapışıyor ve ışığın ona çarpma şekli onları parlatıyor.

Özür dilemem gerekiyor ama onun gerçekten ne kadar trajik derecede güzel olduğuna bakmaktan kendimi alamıyorum.

Gerçekten özür dilemeliyim.

"Ben... *çok* üzgünüm!" Çılgınca etrafta peçete arıyorum ve sadece benimkinin yanındaki makinede kullanılmış bir tomar peçete buluyorum. Ew, hayır. "Gerçekten, ben-"

"Çevrenizi hiç düşünmüyor musunuz?"

Eğer yüzünün muhteşem olduğunu düşündüysem, derin tınısı resmen içimi eritti.

Söylediği gerçek kelimeleri algılamam biraz zaman alıyor. Anladığımda ise derinden vuruyor ve irkiliyorum.

Utanç dolu küçük bir gülümseme topluyorum. Yana doğru adım attığında ayaklarının altında kırık camlar çıtırdıyor ve ben yine irkiliyorum.

En az bir buçuk baş kadar uzun boyuyla üzerimde yükseliyor. Şampanyayla lekelenmiş olsa bile pahalı smokini "güçlü" diye bağırıyor ve altındaki vücudun hatları bu kelimeyi yüz kez vurguluyor. Bana tekrar baktığında koyu renk saçları gözlerine düşüyor ve dumanlı gri gözlerinin kumarhanenin ışığında nasıl parladığını görünce bir nefes çekiyorum.

Gözleri indirdiğim yumruğumda sıkı duran kâğıda kayıyor. Farkına vardıkça kaşları çatılıyor. "Büyük ikramiye mi kazandın?"

Yavaşça başımı salladığımda ciğerlerimdeki vakum yeniden başlamakla tehdit ediyor. "Evet," gerçek bir kelimededen çok bir gıcırta gibi çıkıyor.

"Tebrikler." Kıkırdıyor. "Artık benim için yeni bir smokin alabilirsin." Yüzüm kızardı.

"Nefes al. Şaka yapıyorum." Koyu renk bukleleri olan çarpıcı bir kadının uzattığı bez peçeteyi kabul ediyor ve üstünü başını düzeltiyor. Onu ilk geldiğim zamanki arabadan hemen tanıdım.

Aman *Tanrım*. Kocasını alkole boğdum.

Çukurdaki birine başıyla selam verirken ve sıçrama bölgesi kurbanıma kolunda kalan sıvıyı silmesine yardım ederken kahkahalarını tutmak için elinden geleni yapıyor. Aslında onu kıskanıyorum. Kumaşın üzerinden pazularını hissetmek için gönüllü oluyorum.

Kendimi hafifçe sarsıyorum. *Odaklan, Clara*.

"Gerçekten, yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum. "Kendimi berbat hissediyorum."

Beni başından savdı. "Bunun için endişelenme. Sadece gecenin geri kalanının tadını çıkar ve bir dahaki sefere şampanyanı hedeflemeye çalış." Yüzü birden ciddileşti. "Burada bir daha şampanya patlarsa güvenliği çağırmak zorunda kalacağım."

Neredeyse nefesim kesilecekti ama sonra bana göz kırptı.

Sonra da muhteşem karısı/kız arkadaşı/escortu/her kimse arkasından yaklaşarak uzaklaşır.

Aniden durur. Arkasını döndü. Ve bana baktı.

Gözleri önünde durduğum slot makinesinin yanıp sönen grafiklerine kayıyor. Koluna sıkıştırdığı tablete bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor.

Şok olmuş görünüyor.

Ve sonra bir insanda gördüğüm en muzip sırıtış yüzüne yayılıyor.

Şakacı bir "hoşça kal" der gibi parmaklarını oynatıyor ve tuhaf bir hareketle bana bir öpücük konduruyor. Sonra zarif stiletlerinin üzerinde dönüyor ve

Şampanya Meleği ile tam olarak aynı yönde olmasa da, uzaklaşıyor. Garip ama ben kimim ki Vegas'taki çiftleri yargılayayım?

Tanrı biliyor ya, benim de kendi ilişki sorunlarım var.

Kağıdı ölümcül tutuşumdan kurtarıyorum ve ikramiye toplamını tekrar okuyorum.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Şu anda hayatımda bir kamyon dolusu sorun olabilir ama para artık bunlardan biri değil.

Kasaya doğru çılgınca koşarken neredeyse kendi topuklarıma takılıyordum. Birkaç meraklı insan gözleriyle beni takip ediyor ve bu binadan çıkana kadar mümkün olduğunca az dikkat çekmem gerektiğini anlıyorum. Hatta hepsini bankaya yatırıp Willow'u buradan çok ama çok uzaklara götürene kadar.

"Paramı çekmek istiyorum, lütfen." Kumarhanenin kendine özgü altın hakem üniformasını giyen ve okuma gözlüklerinin üzerinde aynı altın zinciri taşıyan orta yaşlı kasiyere gülümsüyorum. İyi ve güvenilir birine benziyor. Gülümsememe içtenlikle karşılık veriyor.

Bileti taradığında bu gülümseme hemen yerini saf bir şok ifadesine bırakıyor. "I-ah... Emin misin?" diye soruyor küçük, gergin bir kahkahayla.

"Çok eminim." Parmaklarım eklemlerim beyazlaşana kadar çantamı kavırıyor.

Klavyesinde birkaç şeyi tıklıyor, her beş saniyede bir bana bakıyor. Ne düşündüğünü söylemek zor. Yüzü, neye baktığına bağlı olarak farklı ifadeler arasında gidip geliyor - bilgisayar ekranına, bilete ya da bana.

"Tamam, sadece ehliyetinizi görmem gerekiyor ve..." Dönüp tezgâhın altından bir şey aldı, sonra da önüme bir tomar kâğıt koydu. "Bu formları doldurmanızı istiyorum. Yukarıdan aşağıya, lütfen. Sorunuz olursa sormanız yeterli."

Birdenbire hissettiğim kadar bunalmış görünmemeye ya da hissetmemeye çalışıyorum. "Bütün bunlar mı?"

Homurdanıyor ama iyi niyetle. "Tüm bunlar için tüm *bunlar*. Ayrıca vergi sezonu geldiğinde bir W2-G dosyaladığınızdan emin olmanız ve

tüm kazançların genellikle yüzde yirmi beşlik bir vergi oranına tabi olduğunun farkında olarak-"

"Yüzde yirmi beş mi?" Ağzımdan kaçırdım.

Birkaç kişi bize doğru bakıyor. Hemen yüzümü elimin arkasına saklıyorum.

Kasiyer bana içten bir kahkaha attı. "Tatlım, kazancından kesilen yüzde yirmi beş seni yine de çok zengin bir kadın yapar. Senin yerinde olsaydım, kazanmayı kabul ederdim."

"Haklısın. Haklısın. Özür dilerim."

Sağlam bir nokta, gerçekten.

Formları doldurmaya başlıyorum, baloncuk baloncuk ve harf harf boşluk boşluk. Kumarhanede büyük vurgun yapmanın bu kadar... bu kadar... *sıkıcı* olacağını kim bilebilirdi?

Kâğıtları kasiyere geri veriyorum ve o da başını sallayarak onaylamadan ve sisteme okutmadan önce kâğıtları baştan sona gözden geçiriyor.

"Yerinde ödeme için birkaç seçeneğiniz var." Bana kalın keten bir broşür uzattı. "Ancak banka hesabınıza yatırılacak toplu bir meblağı mı tercih edersiniz, yoksa yıllık gelir olarak mı dağıtılmasını istersiniz, bilmem gerekiyor-"

"Nakit olarak alamaz

mıyım?" Bana göz kırptı.

Sonra kıkırdıyor.

"Tatlım," diyor kasiyer, yeniden nefes alabildiğinde, "*keşke* sen ve ben bu kadar paranın nasıl bir şey olduğunu görebilsek ve hissedebilsek. İnan bana. Ama dürüst olmak gerekirse, evin fiziksel olarak bu tutarı önden karşılayacak kadar nakdi yok."

"Oh."

Yüzümün aniden düşmesinde onu çeken bir şey olmalı. Belki de gözlerimden akan yaşlardır. Ya da aniden hissettiğim umutsuzluk.

Her ne ise, tezgahın üzerinden uzanıp elimin arkasını okşamasına neden oluyor. "Yine de bu gece sana güzel bir miktar para verebilirim. Eğer yardımı olacaksa?"

"Öyle mi?" Neyse ki düşmeyen gözyaşlarımı geri çekiyorum. Henüz. "Ne kadar?"

Klavyesinde birkaç tuşa tıklar. Düşünceli bir şekilde yüzünü buruşturuyor. Kendi kendine birkaç şey mırıldanıyor ve sanki benim hatırım için birkaç boşlukta dans ediyormuş gibi geliyor.

"Elli bin kulağa nasıl geliyor?"

Kuru bir tükürük alıyorum ve sonra mahcup bir kızarıklıkla ağzımı hızlıca temizliyorum. "Evet! Bu... bu harika olacak."

Harikadan da öte. Geçen yılın tamamında bunun yarısını kazanmıştım.

Elimde *iki yıllık* gelirle çekip gitmek üzereyim.

Merak etme, Willow-tree. Gerçekten güzel bir yere gideceğiz ve bir daha asla aç kalmayacağız.

Kasiyer para destelerini bana uzattı. Onları çantamın içine, ayakkabılarımın yanına yerleştiriyorum. Çok ağır ama bir o kadar da hafif hissediyorum. Çantamın içine soktuğum her yüz dolarlık banknot destesiyle, gerçekleştirmek üzere olan bir hayali daha sayıyorum.

Las Vegas'tan çıkın.

Yoksulluktan kurtul.

Ondan uzak dur.

Fark ettiğimde neredeyse sevinçten zıplayacaktım: Bir daha asla o baraka eve geri dönmek zorunda kalmayacağım. Geride bıraktığımız hiçbir şeye ihtiyacım yok, yerine yenilerini alabilirim. Yeni kıyafetler, yeni oyuncaklar, yeni mobilyalar, hatta yepyeni bir ev bile alabilirim!

Kasiyere fısıldayarak, "Sorun olmazsa geri kalanı için toplu para alacağım," diyorum. Bu konuda neden bu kadar utandığımı bilmiyorum. Sanki bunu hak etmiyormuşum gibi.

Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve başını sallıyor. "Kesinlikle, tatlım."

Belki de budur. Utanıyorum çünkü tüm bunların garip bir ateşli rüya olmasından korkuyorum ve Martin'in yanında uyanmak üzereyim. Bana rüyanın ne hakkında olduğunu soracak, sonra da hiç tanımadığı birinin üzerine şampanya döktüğüm ve hayatı boyunca göremeyeceği kadar çok para kazandığım için beni cezalandırmanın bir yolunu bulacak.

Hepsinin bir rüya olması önemli değil. Beni cezalandırmanın bir yolunu bulacaktır.

Uyanacağım ve tüm bunlar bitmiş olacak.

Kasiyer endişeyle kaşlarını çattı. "Tatlım... iyi misin?"

O bir şey söyleyene kadar panik atak geçirmeye başladığımı fark etmiyorum. Tezgâhı kavırıyor ve sertçe nefes alıyorum ve bir an için nerede olduğumu tamamen unuttum.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Uh-huh. Özür dilerim. Sadece... kafamı toparlıyordum..." Bir parmağımı havada döndürüyorum.

Sırıttırıyor. "Bu gerçek, tatlım. Sen tamamen uyanıksın." "Özgürüm."

Gözlerimiz buluşana kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum. Bakışlarında ani bir sempati sıcaklığı var ve ona sarılmak istiyorum.

"Evet, tatlım. Özgürsün."

Sertçe yutkunuyorum. Başımı salladım. Çantamın kayışlarını sıkıyor, fermuarlı olduğundan emin oluyor ve göğsüme yakın tutuyorum. Sonra tekrar başımı salladım. "Sanırım... Sanırım bunu yapıyorum."

Kasiyer bana göz kırptı. "Bunu sen yapıyorsun. Ve gayet iyi yapacaksın." Öne eğildi ve sesini komplocu bir fısıltıya düşürdü. "Lastiklerinin tozunda boğulsun."

Kadınlar bildiğinde, biz de *biliriz*.

Şaşkınlıkla gülümseyerek çantama sarılıyorum ve bir ömür önce geçtiğim o süslü cam kapılara doğru ilerliyorum. Sadece birkaç metre ötedeler. Birkaç metre ötede, kristal fiskiye geçtikten sonra, Willow ve ben-

"Bayan?"

İki güvenlik görevlisi aniden yanıma yaklaştı, sonra da beni kuşattı. Taş yüzlü ve asık suratlılar.

"Bizimle gelir misiniz lütfen?"

Özgürlüğe çok yaklaştım.

CLARA

Lütfen, Tanrım. Ne için dua ettiğimi bile bilmiyorum. Merhamet, belki?

Ne yaptığımı bilmiyorum ama kötü bir şey olmalı. İki muhafız daha bize katıldı ve şimdi her tarafım rozetli üniformalı silahlı adamlarla çevrili ve kaçış yok ve-

"Ah, işte buradasın!"

Gümüş rengi saçları ve kusursuz beyaz smokiniyle aşırı bronzlaşmış bir adam beni ve "maiyetimi" kollarını açarak ve ışıltılı bir gülümsemeye karşıladı. "Bayan Everett, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Yavaşça.

"Korkuttuğum için özür dilerim. Cidden beyler, kızın dehşete düştüğünü görmüyor musunuz?" Parmaklarının bir hareketiyle onları uzaklaştırıyor. Milyonluk gülümsemesi geri dönüyor ve beni başka bir kristal fıskiye'nin yanından geçiriyor. "Neredeyse sizi kaçırdığımızdan korkuyordum. Bu taraftan, Bayan Everett."

Olduğum yerde duruyorum, çünkü her şeyi sindirmekte zorlanıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Ah, doğru!" Ellerini birbirine vuruyor. "Bağışlayın beni. Yoğun bir geceydi ve patronla küçük bir felaket yaşadık... Her neyse. Adım Charles ve Meridian'da kat müdürlerinden biriyim."

"Sen..." Yutkunuyorum. "Sen bir pit patronusun."

Hoşnutsuzlukla burnunu kıvırıyor. "Sadece hilekârsanız. Ki endişelenmeyin Bayan Everett, öyle olmadığınızı biliyoruz."

Bu iyi bir şey. En azından ben öyle düşünüyorum.

Bana dokunmadan ilerlemem için bir kolunu arkamdan geçiriyor. "Oldukça ünlü birisin! Büyük zaferinizden haberdar olanlarımız arasında yani. Ve bu benim görevim, hatta onurum.

Bu gece için en lüks s  tlerimizden birinde ücretsiz konaklama. Ő ans Hanım'dan gördüğünüz l  tuf için tebrikler."

Gece için mi?

Oh, hayır...

"  ok özür dilerim." Kekeliyorum ve elimde değ  l. Ama aynı zamanda panikliyorum. "Bu gece kalamam. Gitmem gerek-"

"Konuklara kapımız açık elbette. Doluluk kuralları ve benzeri nedenlerle en fazla dört kişiyle sınırlandırmanızı rica etmek zorundayız."

Kumarhanenin etrafına bir göz attım. Bitişikteki otelin de en az onun kadar lüks olduğından Ő  phem yok. Kesinlikle cildimdeki tüm bu yapışkan, kurumuş köpükleri durulayabileceğ  m bir du  u var.

Ve Willow'un bir geceliğ  ne prenses gibi yaşayabilmek için *delireceğ  ni* biliyorum.

Bunun   zerine gerçekten, içtenlikle g  l  mseme  yi başardım.

"Biliyor musun? Sanırım bunu kabul edeceğ  m."

Charles gülümsüyor ve bana kolunu uzatıyor. Çantayı hâlâ g  ğ  s  me bastırıyorum ama artık birinin onu benden   alacağ  ndan o kadar endişelenmiyorum. Charles'a ulaşmak için bu kadar çok muhafızın beni kuşatmasının nedeni bu olabilir diye düşündüm.

-Büyük miktarda nakit para taşıdığımı biliyor olmalıydılar.

Hayatımda ilk defa kendimi biraz *güvende* hissediyorum.

S  itime giden yol kristal, elmas, mermer ve altından oluşan dolambaçlı bir labirent. Charles bana kart anahtarımı getirdiğ  nde bir harita isteyecek kadar aklımda var.

Beni asansöre kadar götürüyor ama kapıda durup içeri girmem için beni cesaretlendiriyor. "1702 numara," diye hatırlatıyor bana, on yedinci katın d  ğ  mesine basarak. "Ve bir Ő  eye ihtiyacınız olursa, konsiyerj gece gündüz her saat hizmetinizdedir. Yardım için resepsiyonu aramanız yeterli."

Kapılar kapanırken Charles'a küçük bir el sallıyorum.

Sonra duvara yaslanıyorum ve bunca zamandır tuttuğum kocaman nefesimi bırakıyorum.

Bu *gerçek*.

Bu *oluyor*.

Kapılar çınlıyor ve kayarak açılıyor. Krem rengi duvar kâğıtları ve pelüş kızıl halıyla kaplı sessiz bir koridora çıkıyorum ve koridorda başka birinin dolaşıp dolaşmadığını görmek için etrafıma bakıyorum. Bir hevesle topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ayak parmaklarımin yumuşak halıya batmasına izin veriyorum.

Evet. Zemin bile pahalı hissettiriyor.

Parmak uçlarımda 1702 numaralı odaya gidiyorum. Başka bir koridorun sonunda ve yangın merdivenine yakın. Ayrıca 1701 numaralı oda dışında bu koridordaki tek kapı. Lüks süitler konusunda uzman değilim ama içimden bir ses buranın *çok büyük* olacağını söylüyor.

Roxy'i de konuk listesine ekliyorum. *Kızın bunu benimle birlikte deneyimlemesi gerekiyor*.

Tabii.

Kapı kilidindeki ışık yeşile dönüyor ve sürgünün geri kaydığını duyabiliyorum. Kolu çeviriyorum ve yavaşça içeri giriyorum.

Vay be.

Haklıydım: Çok büyük.

Büyükten de büyük.

Meridian'ın alametifarikası olan altın rengi süslemeler aracın her santimini süslüyor

Saray gibi bir süit ama şimdi, daha önce kumarhanede gözden kaçırdığım ayrıntılarda daha sanatsal desenler görebiliyorum. Her şeyde biraz takımyıldızı, Galileo, navigasyon "hissi" var. Duvar kağıdı eski haritalardan ve yıldız haritalarından alınmış silik yazılarla fırçalanmış. Bir deniz kaptanının çalışma odasına benzeyecek şekilde tasarlanmış masanın üzerinde değerli taşlardan yapılmış kıtaların bulunduğu bir küre duruyor.

En yumuşak görünümlü beyaz çarşaflardan yapılmış kral boy bir yatak, parıldayan fayanslarla kaplı bir oda bölücünün arkasındaki alanın çoğunu kaplıyor. Süitin karşısındaki sözde oturma odasında tam bir şömine ve üzerindeki duvara monte edilmiş dev bir düz ekran televizyon var.

Planlar onaylandı: Kesinlikle Roxy'yi arayacağım ve bu gece *kesinlikle* bir kız gecesi yapacağız. İş yok, uyku yok, sorun yok.

Telefonumu bulmak için çantamı karıştırıyorum.

Banyo kapısı açılır. Ve dışarı damlayan ıslak bir adam çıktı.

Nefesim kesildi. *Hayır. Hayatta olmaz. Hayatta olmaz.*

Bu o. Üzerine döktüğüm. Şampanya meleği.

Ve odamda çıplak.

CLARA

Çığlık atıyorum.

Çığlık atıyor.

Herkes çığlık atıyor.

Tamam, bunların hiçbiri gerçekte olmuyor. Gerçek hayat bu kadar dramatik değil. Ama ellerimi ağzıma kapatırken feryatla yelpaze arasında bir şey çıkarıyorum.

Ve o da şaşkınlıkla hırlıyor.

"Ne oluyor lan?" Banyoya giriyor, sonra tekrar çıkıyor, bu kez kalçalarına öfkeyle bir banyo havlusu bağlıyor.

Bana iyice baktığında gözleri kısılıyor. "Sen. Yine."

Ona çok iyi baktığımın farkındayım. Her santimini. Koyu renk saçları ıslak ve alnına doğru kıvrılmış, ama gözleri buz gibi parlak. Saat beş gölgesi yanaklarına vuruyor ve dudaklarında acımasız, güzel bir alay var.

Vücudunu The Meridian'ın dış cephesini süsleyen mermer heykellere benzettiğimde sadece kendimle dalga geçiyordum, ama o yaklaştıkça belki de o kadar da uzak olmadığımı görüyorum. Her bir kasının dalgalandığını ve sanki aynı sert kayadan yontulmuş gibi hareket ettiğini görebiliyorum.

Alakasız bir haber, nasıl nefes alacağımı unuttum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Anında cevap almaya alışmış bir adam gibi söylüyor. Ve cevap vermek istiyorum, söz veriyorum. Sadece... onun göğüs kaslarına bakmakla o kadar meşgulüm ki kelimeleri bir araya getiremiyorum.

Tacizci bir pislikten kaçıyor olmam gerektiğinin farkındayım. Bunu biliyorum.

Ama ben *ölmedim*.

Ya da, bilirsin... *kör*...

"Alo?" Parmağını çenemin altına koyarak bakışlarımı kendi bakışlarıyla buluşturuyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Titreyen parmaklarım henüz bir kenara koymadığım anahtar kartımı tutuyor. "Ücretsiz... süt..."

Siyah ve altın renkli karta bakıyor, sonra geri çekiliyor. Sadece birazcık. En azından, evet, buraya yasal yollardan girdiğimi kabul etti. Herkes kilidi açıp içeri sızamaz.

Bekle...

"Burada ne yapıyorsun?"

Şimdi, *benim* sütüm olması gereken yeri kendine ev edinen adamdan cevaplar istiyorum.

Açıklaması son derece açıkmiş gibi bir bakışla elini üzerinde gezdiriyor. "Duş alıyorum."

Bir iniltiyle yüzümü avuçluyorum. "Hayır, yani..."

Dürüst olmak gerekirse, açıklayamayacak kadar utanıyorum.

Benim için bunu yapma özgürlüğüne sahip. "Belli ki, bir karışıklık olmuş. Sistemde oda listesi var. Arızanın nerede olduğunu öğrenmek için adamlarımla konuşacağım. Şimdi," diyerek bir kolunu kapıya doğru uzattı, "lütfen defolup gidin."

Gözlerimi ona diktim. Burası *benim* odam olmalıydı. Ama böyle bir durumda sahip olabileceğim her türlü kabadayılık, bu gece Martin'le yaşadığım çile sırasında bedenimden tamamen boşalmıştı.

Tanrım, sanki yüzyıllar önceymiş gibi geliyor.

Bir iniltiyle yüzümün yan tarafını ovuyorum, sonra iç çekiyorum. "Peki. Sen kazandın. Her neyse. Sarayının tadını çıkar."

Yorgunluk aniden kemiklerime yerleşiyor. Topuklularımı çantamla birlikte omzuma atıyorum ve topallayarak kapıya doğru ilerliyorum.

Bunca zamandır ayak bileğimdeki ağrıyı görmezden geliyordum, çünkü damarlarımda onu uyuşturacak kadar adrenalin p o m p a l a n ı y o r d u .

Martin'den kaçmak, sonra çılgınca bir şey yapıp kumarhaneye gitmek, sonra da anında milyoner olarak çılgınca bir şey yaşamak arasında aynı adrenalin pompalanıp durdu.

Ama şimdi tamamen tükenmiş durumdayım ve Willow'u kurtarmak için Martin'in üzerine atıldığımda yaşanmış olması gereken o acı verici bükülmeyi hissediyorum.

"Sorun nedir?"

Kapıda donup kaldım. Tam arkamdaydı, sesi kulağıma kadar geliyordu.

"Ben gidiyorum. Oda senin."

Elleri nazikçe belimi sarıyor. "Hayır," diyor, "yani seninle Ayak. Topallıyorsun."

Adrenalin geri geldi. Sadece o güçlü, çevik parmakların elbisemin payetlerinde hafifçe esnemesine odaklanmıştım.

"Oh. Ben, uh, bileğimi burktum. Hepsi bu kadar."

Kapıya uzanıyorum ama o eller beni durduracak kadar bastırıyor.

Biraz daha fazlasını istememe yetecek kadar.

"Nasıl?"

Arkamda olduğu için gözlerimin açıldığını ya da yanaklarımın pembeleştiğini göremediğine seviniyorum. "Oh, um, ben sadece... koşuyordum."

Yumuşak bir homurtu çıkarıyor. "Neyden?"

"Kimden."

Söylediğimin farkına bile varmadan düzeltmeyi kaçırıyorum. Ben bile Bu adamı tanıyorum ve şimdiden hayat hikayemi ona anlatıyorum. Çenemi kapatıp gitmeliyim. Eminim başka bir yerde güzel bir şey bulabilirim, mesela bir motelde.

"Kimden?"

Göğsümde bir şey titriyor. Kurtulmak için elimden geleni yapıyorum. "Eski sevgilim," diye fısıldıyorum kısık sesle.

Çok durgun, çok sessiz. Bir nefes geçiyor. Sonra iki.

Sonra birden ayaklarım yerden kesildi ve neredeyse çıplak, havada kuruyan bu mükemmel insan örneği tarafından süite geri götürüldüm.

"Ne yapıyorsun?" Şok ve panik içinde yarı homurdanıyor, yarı çığlık atıyorum.

"Bileğinden uzak durmalısın." Sanki teşhis koymasını istemişim gibi söyledi. "Yüksekte tut. Bunu yapmazsan şişlik devam eder."

Zonklayan ayak bileğime bakıyorum ve irkiliyorum. Haklı, şişmiş ve acı veriyor. Şimdiye kadar farkına bile varmadan topuklu ayakkabılarla bu kadar zaman geçirdiğime inanamıyorum.

Beni yatağa yatırıyor, dekoratif yastıklarla yeterince desteklendiğimden emin olduktan sonra kahve köşesine doğru yürüyor. Döndüğünde bir elinde bir torba buz vardı. Diğer eliyle ayaklarımı kaldırıyor, yatağın kenarına oturtuyor ve tekrar kucağına indiriyor.

Buz torbasını şişmiş ayak bileğime sardığında içimden gelen minnettarlık iniltisine engel olamıyorum.

Boğazını temizliyor. "Benim adım Demyen."

"Clara."

Demyen onaylarcasına hafifçe homurdanıyor ve başını hafifçe sallıyor.

Ayak bileğime odaklanmak için elinden geleni yapıyor, ama gözlerini çıplak bacaklarım boyunca, elbisenin artık kalçalarımın etrafında toplandığı yere doğru kaydırırken yakalıyorum. Başparmağının ayak bileğimin hemen üzerinde yavaş, durgun bir daire çizdiğini fark edip etmediğinden emin değilim ama *ben* fark ettiğimden eminim.

"Yani... eski sevgilinden mi kaçıyorsun?" Sesi yüzeysel olarak sakın, ama tam olarak bir soru olmayan bu sözde belli belirsiz öfkeli bir hırıltı olduğu kesin.

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Beni polislere, kazara da olsa Martin'e satıp satmayacağını bilmiyorum, bu yüzden tereddüt ediyorum.

Ama bakışları benimkilerle buluştuğunda, gözlerindeki parıltılı yoğunlukla birden büyüleniyorum. Sanki beni hipnotize ediyor. Ben de küçük bir baş sallama hareketi yaptım. "Evet."

"Böyle şeyleri sık sık yapar mı?"

Cevaptan utanıyorum. Çünkü artık Martin'in ulaşamayacağı bir yerde olduğum için, o cehennem çukurunda bu kadar uzun süre kaldığıma inanamıyorum.

Ama yine de başımı sallamayı başarıyorum. "Yeterince sık."

"Bak." Demyen ayaklarımı kucağında kaydırıyor, böylece buzu şişliğin diğer tarafına bastırabiliyor. "Polisi aramayacağım. Sen istemediğin sürece. Ama ben-"

"Hayır!" Sert bakışları altında kızardım. Bu kadar yüksek sesle bağırmak istememiştim ama panik ses tellerimi ele geçirdi.

"İşleri kendi içimde halletmeyi tercih ederim," diye yavaşça bitiriyor. Dolgun ağzının kenarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Oh."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir yandan, iyi niyetli, parlak zırlı bir şövalye gibi benim aile içi dramımla polise koşmayacağı için mutluyum.

Öte yandan, zihnim "işleri kurum içinde tutmak" derken neyi kastettiğini anlamak için yarışıyor.

Ta ki parmakları önce ayağıma, sonra baldırıma masaj yapmaya başlayıp vücudumdan beynime doğru bir rahatlama seli gönderene kadar. Hassas eklemim etrafında dikkatli bir şekilde dolaşılıyor ve çırpınan kirpiklerimin arasından şişliğin biraz indiğini görebiliyorum.

Daha önce kimse ayaklarıma masaj yapmamıştı. Bu şekilde değil.

"Bu nasıl bir his?" Demyen'in sesi alçak bir mırıltı. Duyularımı neredeyse tenimdeki parmaklarından daha fazla okşuyor.

"Çok iyi..." Kulağa nasıl geldiğimin farkındayım -çaresiz ve umutsuzca azgın- ama umurumda değil.

Diğer ayağımın beline sarılı havlunun içinden hissettiklerine bakılırsa, onun da umurunda değil gibi görünüyor.

Başımı yastıklara yaslayıp süslü tavana bakıyorum. Tüm bunların her an uyanacağım bir rüya olduğundan yüzde yetmiş oranında eminim. Benim, Clara Everett'in, lüks bir kumarhane otel süitinin içindeki pelüş bir şezlongda oturan ve beyaz bir havludan başka bir şey giymeyen muhteşem bir adam ayaklarıma masaj yaparken çantamın içinde binlerce dolar nakit para olmasının hiçbir evrende imkanı yok.

Neredeyse çılgınca bir kakhaha atacaktım ki başparmağı ayağımın kemerindeki gerginlik düğümünü yoğurdu. Sırtım istemsizce dikleşiyor ve boğazımdan çıkan ses saf bir zevk.

"Oh, Tanrım... Siktir..."

Göğsünden minnettar bir homurtu yükseliyor. Diğer eli de birincisine katılıyor ve benden bir kıvrınma, bir inleme daha çıkarıyor.

Ona bakmak için gözlerimi açtığımda, dudaklarımdan dökülen iniltinin bana dokunma şekliyle hiçbir ilgisi yoktu...

Ve her şey onun bana bakışıyla ilgili.

Demyen ayağımı omzuna yaslıyor. Ağzı tenimden sadece birkaç santim uzakta ve parmakları baldırımın kıvrımlarında tembelce geziniyor.

Yukarı ve
aşağı.

Yukarı ve
aşağı.

Ama bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.
ağzım ve elbisem kalçalarımın etrafında toplanırken o fırtınalı gözbebeklerindeki sıcaklık...

Ne gördüğünü ancak hayal edebilirim.

Ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim.

Ve yüzünü çevirip ayağımın yan tarafına en yumuşak öpücükleri kondururken benim hakkımda neler düşünüyor olabileceğini hayal etmek *hoşuma* gidiyor.

Hâlâ gözlerini benden kaçırmadı ve ben de kaçırmasını istemiyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve utangaç bir güvensizliğin elli tonunda kızarıyor olmalıyım, ama bunu görmesini istiyorum. Duymasını istiyorum.

Bir şekilde, ruhumun derinliklerinde, güvende olduğumu biliyorum.

Burada. Onunla birlikte. Ve *bu* his tamamen yeni.

Parmakları biraz daha yukarı kayıyor, dizime yaklaşıyor, sonra duruyor. Kaşları merakla seğirirken aynı anda tenimin onunkine yapıştığını hissediyorum.

Ah, lanet olsun. "Oh, umm... Şu, ah... şampanya... şeyi..." Kuru köpüklerle kaplı olduğumu fark ettiğim anda yeniden aşağılandım. O tertemiz, bense yapış yapış bir sinir yumağıyım.

Ayağımı kaydırmaya çalışıyorum ama elini sıkıyor. Sert değil, ama yakın zamanda gitmeme izin vermeyeceğini anlamama yetecek kadar.

Demyen öne doğru eğiliyor ve sakarlığım için beni azarlamasına hazırım.

O yapmaz.

Onun yerine, dilini o tatlı yapışkanlığın üzerinde gezdiriyor. Yavaşça. Ilık. Islak. Sonra dizimin hemen arkasından emici bir öpücükle bitiriyor.

İşte bu hayatımın sonuna kadar yetecek fantezi yakıtı. Bitirmemiş olması dışında.

Çok uzak bir ihtimal değil.

Şimdi bu onun için bir oyun; pahalı şampanyanın derimde kurumuş olduğu yerleri buluyor ve her birini yalıyor. Parmaklarıyla masaj yaparak başlıyor ve yapışkanlığı hissettiği her yerde başını eğip sıcak dilini tenimde gezdiriyor.

Nefes alışımı kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum. Yatakta ahlaksızca kıvranmamak ya da hassas bir noktayı yalayıp öptüğünde nefes nefese inlememek için.

Ama her iki bacağı da "temizlediğinde", dudakları kalçamı okşuyor ve ben titreyen, mızımız bir karmaşa oluyorum.

Martin dışında hiçbir erkekle birlikte olmadım.

Ve Martin bana *hiç ama hiç* böyle dokunmadı.

Demyen ellerini yumuşak bir hareketle kalçalarım sürterek elbisemi külotumu görebileceği kadar yukarı itiyor. Hiçbir şekilde seksi ya da baştan çıkarıcı değiller. Neredeyse devam etmesine izin veremeyecek kadar utanıyorum onlardan.

Ama sonra başparmağını kalçamla leğen kemiğim arasındaki kıvrıma sürüyor ve ben zevkten titriyorum.

Ve bana ne yaptığını gördüğünü biliyorum.

Parmaklarını bel kemerine geçiriyor ve bakışlarını benimkilere kaldırarak duraklıyor. Ne istediğini biliyorum. Ve ben de, beni şaşırtacak şekilde, bana ne vereceğini biliyorum.

Ŗu anda çekip gidebilirdim. A y a ğ a kalkabilir, bu kadar anlayışlı olduğu için ona teŖekkr edebilir ve o kapıdan çıkıp gidebilirdim.

Onun yerine başımlı sallıyorum.

Evet, sessizce söylüyorum. Yok et beni.

CLARA

Demyen'in dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor ve külotumu küçük bir rahatsızlıktan başka bir şey değilmiş gibi parçalara ayırıyor.

Birdenbire iki yana açıldığında, bacaklarım çıplak omuzlarına asıldığında ve aç bakışları tam da ağrıyan göbeğime odaklandığında bunun ne kadar *ateşli* olduğunu fark edecek kadar bile zamanım olmuyor.

"Buraya bir şey döküldü mü?" diye soruyor, parmağını nemli sıcaklığında gezdirerek.

Kelimeler zihnimden uçup gidiyor. Konuşma dili kavramının tamamı onunla birlikte kapı dışarı oluyor.

Ama cevabımı bekliyor, bu zalim, alaycı adam ve parmağını tekrar yukarı çekip hafif küçük dairelerle klitorisimi okşadığında acınası bir "hayır" diye inlemek zorunda kalıyorum.

"Hmm. Utanç verici." Demyen'in sırtışı genişliyor. "İki kez kontrol etmeliyim."

Yine "hayır" diye haykırmak üzereyim - istemediğim için değil, tehdit ettiği şeyi yaparsa kelimenin tam anlamıyla paramparça olacağımdan korktuğum için.

Ama çok hızlı. Aşağı dalıyor.

Ve dili yarığımın üzerinde düzleşip kaymaya başladığında, ben gidiciyim.

Göğsümden sözsüz bir çığlık yükselirken kalçalarım istemsizce kalkıyor. O andan yararlanarak güçlü elleriyle kıcımı kavırıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Şeytani oyunlar oynuyor.

Ben daha fazlasını

istiyorum, o da alay ediyor.

Ben daha hızlı istiyorum, o

yavaşlatıyor.

Beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yemesini istiyorum ama Demyen Her santimimi kendi yavaş hızında tadacak.

"Demyen!" diye haykırıyorum. Kalçalarım yuvarlanıyor ve elleri beni kavrayarak yerimde tutuyor. Bundan nefret ediyorum. Bayılıyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Kıkırdaması bir gurur hırıltısıyla karışıyor. Dudaklarından içime doğru gürlediğini hissedebiliyorum.

O lezzetli ve hınzır ağzıyla tekrar çekiştirdiğinde, parmaklarını içime bastırması mükemmel bir zamanlamaya denk geliyor. Bastırıp ararken gözlerim yuvalarından fırlıyor, sonra parmaklarını kıvrıp ovmaya başlıyor. İçimde hangi sihirli düğmeyi bulduğunu bile bilmiyorum, ama orada ve beynimdeki tüm tutarlı düşünceleri siliyor.

Parmaklarım saçlarının arasından geçiyor ve köklerini çekiştiriyor. Tutacak bir şeye ihtiyacım var yoksa tavana doğru fırlayacağım.

Kahretsin, yine de bunu yapabilirim. İçimdeki bu baskı neredeyse dayanılmaz.

Demyen tenime karşı bir şeyler mırıldanıyor, sonra tümseğime tutkulu bir öpücük konduruyor. Hepsi bu kadar.

Bum. Havai fişekler.

Titriyorum. Hıçkırıyorum. Ağzımdan salyalar akıyor ve sanki son saniyem olacakmış gibi onun elindeki coşkunun her bir saniyesini yaşıyorum.

Parmaklarını dikkatlice benden çekmeden önce sakinleşmemi -ya da en azından sadece nefes nefese kalmamı ve aktif olarak hiperventilasyon geçirmememi bekliyor.

Sonra gözlerimin içine baktı. Ve

her parmağını emerek temizledi.

"Tadın şampanyadan daha güzel." Sanki gerçekten şampanya ile Vintages. Sanki kolay, gerçeklere dayanan bir ifade gibi ve neredeyse duyunca tekrar boşalacağım kadar müstehcen bir şey değil.

Üzerime doğru süründüğünde dirseklerimin üzerine eğildim. Tamamen çıplak - havlusu çoktan unutulmuş, "şarap tadımı" ve bana yıldızları göstermesi arasında bir ara yere düşmüş.

Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktayken bir kez daha duraklıyor.

Ve yine, sormama gerek kalmadan biliyorum: İstersem ayrılabilirim.

Vücudumdaki tek bir hücre bile bunu istemiyor.

Biraz daha eğiliyorum ve ağzı benimkinin üzerine eğiliyor. Öpüşme önce kararsız, araştırmacı, sonra hızla çok daha tutkulu bir şeye dönüşüyor. Dudaklarım sadece bir parça ayrılıyor ve dili dudaklarımın arasında geziniyor, benimkine dolanmak ve emmek için arıyor. Dudaklarında, dilinde kendi tadımı alabiliyorum ve bu bile tek başına ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

Elbisemin fermuarını ne zaman ve nasıl açtığından emin değilim. Ama şimdi tamamen açık ve Demyen onu vücudumdan çekip çıkarıyor. Sütüyenim de hemen onu takip ediyor.

Beni görece kadar uzun bir süre uzaklaşıyor. Tamamen çıplağım ve aç bakışları için bir ziyafet gibiyim.

"Demyen," diye nefes alıyorum. Onu istiyorum. Ona *ihtiyacım var*. İçimdeki bu ateşi yaktı ve şimdi onu söndürmesi gerekiyor yoksa öleceğim. Bu kadar basit.

"Çok güzelsin amına koyayım." Göğüs ucumu başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarlıyor ve kalçalarımın kıvrınmasına yetecek kadar baskı yapıyor. "Bunu biliyor muydun?"

Aslında... Hayır, istemiyorum. Güzel olmaya iznim yok. Martin'in gazabından kaçınmak istiyorsam olmaz.

Burada bile olmadan bu inanılmaz anı ya da bu inanılmaz geceyi lekelemesini istemiyorum. Bu yüzden utangaç bir gülümsemeyle Demyen'in dokunuşuna doğru eğiliyor ve ellerimi onun karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum.

Hay sikeyim. Demek bunlar böyle hissettiriyor.

Dokunuşuma tepki verdiğini hissedebiliyorum ve kaslarının parmak uçlarımda altında seğirip gerilmesine bayılıyorum.

Parmaklarımı uzunluğunun üzerinde kaydırıldığında

inliyor. Çok sıcak. Ve çıplak.

Ve kocaman.

İçime nasıl sığacağını gerçekten bilmiyorum - tek bildiğim ona ihtiyacım olduğu ve ona doğru ihtiyacım olduğu. Lanet olsun. Şimdi.

Demyen de aynı fikre sahip gibi görünüyor çünkü bileğimi yakalıyor ve beni yatağa yapııştırıyor. Diğer eli aramıza uzanırken parmakları benimkileri buluyor ve birbirlerine kenetleniyorlar.

Öncekinden daha da geniş açılmıştım. Bu, onun içime girmesini mümkün kılıyor, sağlam, zonklayan, demir gibi sert santim santim.

Daha küçük bir dünyada, daha küçük bir adamla, canımı yakabilirdi. Ama Demyen elimi sıkı sıkı tutuyor, acele etmiyor ve yavaşça içime girerken boynumun kıvrımını öpüyor. Ve böylece hiç acı duymuyorum. Zevkten başka bir şey hissetmiyorum.

Ondan başka bir şey yok.

Yaralı ayak bileğimi omzuna asıyor, baldırımı öpüyor ve içime girmeye devam ederken gözlerimin içine bakıyor. Gözlerine dökülen koyu renkli, ipeksi saç tellerine dokunmayı çok istiyorum ama boştaki kolum o kadar uzağa ulaşamıyor. Diğer elimi serbest bırakıyor ve ben hemen ona sarılıyorum, okşayabileceğim herhangi bir parçasına...

Ama sonra tekrar yıldızları görmeye başlıyorum çünkü artık serbest olan eli aramıza dalıyor ve birleştiğimiz yeri okşuyor.

Akıl sağlığımın dikişlerinden çözülüyorum.

Yüzündeki sırtış bana bildiğini söylüyor.

Demyen önce bacağıma, sonra diğerini beline dolaması için yönlendirdiğinde ve beni vücuduyla sarmak için eğildiğinde, ilk patlayıcı salınımın ardından hâlâ titriyorum. Dudakları dudaklarımı yutuyor ve birbirimize dolanmış uzuvlar ve ısırın dişlerle kıvranan, nefes nefese, inleyen bir kitleye dönüşüyoruz.

Demyen yüzünü boynuma gömüyor. Kıvrımı emdiğini, dişleriyle bastırdığını hissediyorum ve beni işaretlemesini istiyorum. Beni işaretlemesini, bana sahip çıkmasını, yapabileceği her şekilde beni kendisinin yapmasını.

Ellerim sırtını yumuşatıyor, o daha hızlı hareket ettikçe kavırıyor. Ama sonra biraz daha sert itiyor, içimde bilmediğim yeni bir noktaya çarpıyor ve tırnaklarım kürek kemiklerinin üzerinde sürükleniyor.

Ve birdenbire unutuşun o tatlı sınırına geri dönüyorum.

"Benimle gel," diye kulağıma nefes veriyor.

Başımı sallayıp sallamadığımı bilmiyorum. Sözlü olarak cevap verip vermediğimi bile bilmiyorum. Kendimden geçmişim, tamamen başka bir gezegendeyim. Tek bildiğim onun kalınlaştığını ve nabzının attığını hissedebildiğim. Bacaklarım onun etrafında geriliyor, onu daha çok içime çekiyor.

Ve sonra homurdanıyor, nefesi kesiliyor, içimi ateşle dolduruyor ve beni kendisiyle birlikte unutuluşun tatlı karanlığına yuvarlıyor.

DEMYEN

Lanet olsun.

Uzuvlarım üzerindeki kontrolümü yeniden kazanabilmek için uzun, yavaş ve sabit nefesler almam gerekiyor. Kalp atış hızım ise tam bir kayıp neden - o kadar hızlı çarpıyor ki kalbimin durmasından endişe ediyorum.

Kalbimdeki rahatsızlığın nedeni altımda zar zor kendine geliyor, karşılıklı -ve *her* ikimizin *de aklını başından alan-* orgazmımızın ardından gülümsüyor ve parlıyor.

Bu akşamki gündemde bu konu yoktu.

Bu gecenin gündeminde *o* yoktu.

Ama onu orada, üstüme döktüğü şampanyayı hızlıca durulamak için rastgele seçtiğim otel süitinde gördüğüm an...

Sanki Leydi Şans Clara'yı bizzat kollarıma getirmişti. Ben kimim ki şans tanrıçasından gelen bir hediye reddedeyim?

Üzerinden kalkıp yana doğru yuvarlanıyorum ama onunla birlikte yatağa yerleşirken onu kollarımın arasına alıyorum. Bileğinin yüksekte kalması için yaralı bacağını kalçalarımın üzerine sardığımdan emin oluyorum. En azından kendime böyle söylüyorum. Bu sadece kalçasının yumuşak tenini okşama ihtiyacını haklı çıkarmanın uygun bir yolu olabilir.

Mutlu ve mırıltılı bir iç çekişle başını göğsüme yaslıyor.

Ona güzel olduğunu söylediğimde sadece "o anda" değildim. Zeytin yeşili gözlerinin ışıltısından, uzun kirpiklerinin zevk alırken dalgalanmasına ve vücudunun lezzetli esnek kıvrımlarına kadar çok güzel.

Ve tadı... *siktir*. Her santimi enfes.

Benim kollarımda, *benim* yatağında, *benim* otelimde olması işe yarıyor. Benim silik ısıruk izlerimi taşıyor, tatlı bal kokusu teninin her yerinde benimkine karışıyor.

Dediğim gibi: enfes.

Ama ona ne kadar güzel olduğunu bilip bilmediğini sorduğumda tereddüt etti. Duraksama şeklini kaçırmadım. Hafifçe kaşlarını çattı, alnını kırıştırdı.

İkiyle ikiyi bir araya getirmek için fazla çaba gerekmiyor: eski sevgilisinden kaçıyor. Adamın onu parmağında oynatmak için yalan üstüne yalan söylediğine şüphe yok.

Ama artık özgür.

Onun kaybı.

Birden aklıma bir fikir geldi. Bunun kendi gururum, sahiplenme duygum ve az önce yaptığımız şeyin daha fazlasını arzulamamın bir bileşiminden kaynaklandığının tamamen farkındayım. Ama bu karışımın içinde bir de korumacılık unsuru var. Özellikle de eski sevgilisi onu burada bulursa neler olabileceğini merak etmeye başladığımda.

Kim olduğu ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama Clara'yı bulmakta çok zorlanacağından eminim.

"Benimle eve gel." Cümleyi iyice düşünmeye fırsat bulamadan ağzımdan uçup gitti.

Gerildi. Sonra bana bakmak için başını kaldırıyor. *Tanrım*, öpücüklerimden şişmiş dudakları... kızarmış yüzünü çevreleyen karışık saçları... Üzerimdeki etkisini hissetmemesi için yeterince kayıyorum.

En azından biz bunu tartışırken olmaz.

"Ne?" İsteğimi gerçekten duymamış gibi görünüyor.

O yüzden tekrar ediyorum. Tam olarak bir istek olmasa da. "Benimle eve gel."

Clara gözlerini kısarak bana bakıyor, sonra gülüyor.

"Doğru. Tamam." "Ben ciddiylim."

Ciddi olduğumu anlamış olmalı, çünkü doğruluyor ve saçının bir tutamını bilinçsizce kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Beni tanıımıyorsun bile."

Ben de doğruluyorum ve hâlâ yatak başlığına dayalı duran yastıklara yaslanıyorum. "Eve gidemeyeceğini biliyorum. Eskiden 'ev' her neresiyse artık."

Cevap vermiyor.

"Ve giydiğin kıyafetlere ve sarıldığın çantanın büyüklüğüne bakılırsa kaçışını önceden planlamadığını da biliyorum. Bu da aslında nereye gideceğini bilmediğin anlamına geliyor, değil mi?"

Clara kaşlarını çatıyor ama yine de bakışlarımla buluşmaktan kaçınıyor. "Ben... hala birkaç şeyi çözmem gerekebilir."

"Ne gibi?"

Şimdi, gergin olmaktan da öte. Alt dudağı titremeye başlıyor ve onu durdurmak için sertçe ısıyor. "Benim... benim bir çocuğum var... beni bekliyor. Küçük bir kız."

Ah. Bu işleri ilginçleştiriyor.

Başımı bir yana eğiyorum ve yüzünü nazikçe çeviriyorum, böylece gözlerimin içine bakmak zorunda kalıyor. "O zaman onu da yanında getir."

Bekâr bir anne ve onun sümüklü halı sürünгенine ev sahipliği yapma ihtimali karşısında sevinçten havalara uçmuyorum. Aslında, aklımın bir köşesinde Normal Demyen ne halt ettiğini bilmek istiyor.

Bu başka biri olsaydı, ona tuğlaları tekmelemesini söyledim. *Zor iş. Hayat böyle.*

Ama "başka biri" burada benimle olmazdı, çıplak, sıcak ve parmaklarım teninin üzerinde dans ederken odanın yumuşak ışığında parıldıyor. Ona dokunmadan duramıyorum.

Ve ne zaman alternatif bir seçenek düşünsem yükselen saldırganlık dalgasını durduramıyorum. *Herhangi bir* alternatif seçenek.

Gitmesine izin vermek, eski sevgilisinin onu bulacağı anlamına geliyor. Bu kesinlikle onu bir daha asla göremeyeceğim anlamına geliyor.

Bunların hiçbirini kabul etmiyorum. Hem de hiç.

Clara önce kararsız görünüyor. Sonra ifadesine belirgin bir inatçılık yerleşir ve doğrulur. "Teşekkür ederim, gerçekten," der, "ama ben

"İyi. Biz iyiyiz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Okul yakında başlıyor ve ben Willow'u kaydettirmeye ve ebeveynlikle ilgili her şeyi yapmaya gidiyorum..." Omuz silkiyor.

"Şaka yapmıyorum, Clara. Kızını alması için bir araba göndereceğim ve-"

"Günü kurtarmaya gelen ilk beyaz atlı şövalye olduğunu mu sanıyorsun?"

Sorusu beni durdurdu. Sadece sorunun kendisi değil, soruyu soruş şekli de.

İç geçiriyor ve uzun saçlarını bir omzunun üzerinden geçiriyor. "Bak, minnettar olmadığımından değil. Bu düşünceyi takdir ediyorum. Ama bu şarkıyı daha önce de duymuştum." Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, aniden öpüp uzaklaştırmak istediğim derin bir hüznle doluyor. "Sadece Vegas'tan ve ondan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Bir kurtarıcıya, intikam meleğine ya da-"

Bir kahkaha attım. Bu onu ürkütüyor ve kısa bir an için korkmuş görünüyor. Ama sonra gerçekten güldüğümü görüyor ve biraz rahatlıyor.

"Ben 'intikam meleği' değilim," diye kıkırdıyorum. "Ve kimsenin kurtarıcısı olmadığımından da eminim."

Kaşlarını çatma ve bana utanmaz bir şüphecilikle bakma sırası onda. "O zaman neden beni eve götürüyorsun?"

Omuz silkiyorum. Ellerim belini yumuşatıyor ve kucağıma yerleşene kadar onu kendime doğru çekerek kaldırıyorum. "Çünkü ben bencilim. Çünkü açgözlüyüm. Çünkü her zaman istediğimi elde ederim."

Bana sarılırken dengesini korumak için bile olsa benim için yayılmasına bayılıyorum. Kalçalarını okşamadan duramıyorum, sonra kalçalarını... ve sonra onu uzunluğumda sallamaya yetecek kadar sıkıyorum. Gözleri kapanıyor ve dudakları aralanıyor, ben de kendimi göstermek için onun içine doğru yuvarlanıyorum.

"Ne... ne..." Clara gözlerini kırıştırır ve dudağını ısırır. "Ne istiyorsun?"

Elimi ensesindeki saçlarına atıp onu benden başka hiçbir yere bakmamaya zorladığımda titrediğini hissediyor ve en yumuşak iniltisini duyuyorum.

"Sen."

Ona cevap vermesi için zaman tanımıyorum. Ya da tartışmak için.

Onu hemen öpmememin tek nedeni beni kabul edişini izlemek istemem. Dudaklarını araladığını... kirpiklerinin titrediğini... gözlerinin geri döndüğünü... ve onu yukarı kaldırıp sonra tekrar üzerime çektiğimde boynundan yanaklarına yayılan o kızarıklığı görmek istiyorum.

Etrafımı sımsıkı sarmış, kadife gibi bir sıcaklığı var ve bu tam bir *cennet*.

"Demyen..." Yine nefesi kesildi. Titremeye başladığını hissedebiliyorum.

Taşaklarım tatlı kışına yaslanana kadar sikimin her santimini içine sokarken onu yerinde tutuyorum.

Clara zevkle inliyor. Gözleri çırpınarak kapanıyor.

"Bana bak." Bu bir emirdir. Hemen itaat ediyor ve ben de bu kadar iyi olduğu için onu ödüllendirmek istiyorum.

Ama önce şartlarımı kabul etmesini istiyorum.

"Benimle eve geliyorsun."

Sızlanmaya başladı, kalçaları rahatlamak için kıvranıyordu. Ama ben onu daha sıkı tutuyorum ve o da sakinleşiyor. Sadece dudakları titriyor ve onları emmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Tamam," diye inliyor sonunda.

"Seninle ilgileneceğim."

Vücudu serbest kalmanın eşiğinde ama henüz takla atmasına izin vermeyeceğim.
"Tamam."

O büyüleyici yeşil gözlere biraz daha bakıyorum. Ve fark ediyorum ki... bu gerçek. *O* gerçek. Çok tatlı bir şekilde duyarlı ve bunların hiçbirisi prova değil. Bunların hiçbirisi benim yararına bir gösteri değil. Her titreyen soluk, her inilti ve inleme, ham ve saf ve-

"*Benimsin*. Sen benimsin."

Düşünmeden söylüyorum ama doğru geliyor. İçimde bir şeyler yerine oturuyor ve o kadar *doğru* geliyor ki.

Aynı şey onun için de yerine oturuyor. Bunu onun gözlerinde görüyorum. Bu yeni gerçeklik ikimizin de üzerine yıkılırken dudaklarının titremesinin durmasında.

Clara başını sallıyor. En azından onu kavrayışımın izin verdiği kadarıyla.

"Evet." İşte o zaman onu öpüyorum.

İşte o zaman onu kollarımla sımsıkı sarmak ve ona rehberlik etmek için elimi bırakıyorum.

İkimiz de nefessiz kalana, inleyene ve kontrolsüzce kıvranana kadar onu üzerimde tutuyorum.

Sesimin hırıldadığının belli belirsiz farkındayım, sonra onun adını hırıldayarak söylüyorum. Tek duyabildiğim kulaklarımda çarpan kalp atışlarım, kendimi onun içine akıtırken itişlerimle mükemmel bir uyum içinde.

Titreyen bedenini kollarımda tutarken, tatlı bal rengi saçlarını içime çekerken tek düşünebildiğim...

... onun için gelen hiçbir orospu çocuğu beni geçemeyecek.

DEMYEN

Bambi, sabah erkenden Clara'ya giyecek bir şeyler alması için attığım mesajın üstesinden geldi. O payetli kokteyl elbisesi içinde ne kadar muhteşem görünse de kahvaltı için uygun değil. Sadece Utanç Yürüyüşü yapan diğer kadınlar gibi görünürdü ve utanmasını gerektirecek hiçbir şey yok.

En azından kolumda değil.

Bütün sabah keyifliydi ve keten elbisesi giymesi için geldiğinde hoş bir sürpriz oldu. Elbette ayak bileğini ağırlaştırmayacak rahat sandaletlerle eşleştirildi.

Ama Clara da sessiz kaldı.

Duşta sessizdi, en azından adımı haykırmasını ve sikimin üzerinde tekrar kasılmasını sağlayana kadar. Ben onu kuruladıktan sonra güzel bir ışıltı narin elmacık kemiklerine yayıldı ve boynunun kıvrımlarını renklendirdi.

Giyinirken bana gülümsemesi ve her şey için teşekkür etmesi dışında sessizdi.

Arabaya kadar olan yürüyüşümüz de, çıkış yapmak ve şoförüne arkadaşının evinin adresini vermekle ilgili birkaç gerekli yorum dışında sessizdi. Arabaya bindikten sonra Clara bakışlarını camdan dışarı kaydırды ve o zamandan beri tek kelime etmedi.

On dakika oldu.

Lanet olası aklımı kaybediyorum.

Telefonumdaki bir şeyi kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. Bunu yaparken bildirimlerde birkaç cevapsız mesaj görüyorum. Ama ilkinin açmadan Clara sonunda bir şey söylüyor.

"Eğer kızıma ya da bana bir şey olursa..." İç geçiriyor ve bakışlarını yavaşça bana çeviriyor. "Las Vegas Polis Departmanı ile uğraşmak zorunda kalacaksın."

Bir kahkahayı bastırıyorum. Keşke bunun benim gibi bir adam için ne kadar boş bir tehdit olduğunu bilseydi. "İnsanların başına bir şey geldiğinde genellikle böyle olur."

"Hayır. Yani..." Başını sallıyor ve burnunun kenarını ovuşturuyor. "Eski sevgilim. Willow'un babası. Polis teşkilatında bir dedektif. Babam da onun patronu."

Homurdanıyorum. "Vay canına. Tamam. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Bilmiyorum." Sesi yeni bir hal alıyor. Gözlerinin köşelerinde bir çaresizlik var, neredeyse bir panik gibi. "Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum," diyor tekrar. "Dün gece..." Ağzı hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrılıyor, sonra görüldüğü kadar çabuk kayboluyor. "Benim bir çocuğum var. Bir *çocuk*. Ve seni tanımıyorum ve-"

"Bana güvenip güvenemeyeceğini bilmiyorsun."

Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ayak bileğindeki morluk, "tanıdığı" erkeklere duyduğu güvenin ona neler kazandırdığının renkli bir hatırlatıcısı; tanımadığı bir erkeğin neler yapabileceğini kimse bilemez.

Kendimi bu kadar kırılmış hissetmesem içgüdülerini alkışlardım. "Kişisel bir şey değil," diye ekliyor.

"Asla öyle değildir." Ani davrandığımı biliyorum ve buna bir son vermeliyim. Özellikle de kendisi ve çocuğu için doğru olanı yapacağım konusunda bana güvenmesini istiyorsam. Bu yüzden ona şakacı bir gülümseme sunuyorum ve elini tutuyorum. "Dinle. Las Vegas Polisi malikânemin kapısını asla karartmayacak. Buna cesaret edemezler. Sen güvendesin. Kızın güvende. Ve içimden bir ses ikimizin de yakın zamanda o pisliğin yüzünü görmek istemediğini söylüyor."

Bu bana küçük bir kahkaha kazandırdı. Clara başını salladı. "Teşekkürler." Burnunu çekiyor ve biraz daha dik oturuyor, kendine güveni yerine geliyor. "Teşekkür ederim Demyen. Gerçekten. Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Birkaç fikrim var. Hiçbiri kıyafet içermiyor.

"Bir yolunu buluruz," diye nazlı bir göz kırpışla onu temin ediyorum. Anlamını kavraması biraz zaman alıyor ve kavradığında da o güzelim allık tenini pembeleştiriyor.

Bu kadınla tanışana kadar pembe rengi hiç sevmemiştim. Şimdi, tek yapmak istediğim onu yalamak.

Elbisesinin eteğiyle oynamak için elini benimkinden çekiyor. Bu beni aniden rahatsız etmemiş gibi davranıyorum, çünkü etmemeli. Ama ediyor.

Dikkat dağıtıcı şeyler. Dikkatimi dağıtacak şeylere ihtiyacım var, hem de şu anda. Bu yüzden telefonumdaki mesajlara bakıyorum ve işime odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Zor değil, çünkü açtığım ilk mesaj tüm dikkatimi çekiyor.

Medusa'nın Gazabı ikramiyesini kazanan kişi parasını çekmeye çalıştı. Onu yakaladım ve ona yüksek silindirli bir süit ayarladım.

Bilmen gerektiğini düşündüm. Parmak izinden birkaç kayıt çıktı.

Ekler Clara'nın parmak izlerini ve Meridian'ın yüksek bahisçilerden istediği ödeme formlarındaki kimlik taramasını gösteriyor. Ama sonra beni dikleştiren başka bir eklenti daha var. Ve kalbim göğüs kafesimin içinde çarpıyor.

Başka bir parmak izi seti daha var. Onaylanmış maç. Ama bu belge bir mahkeme dosyası ve 15 yıl öncesine ait bir tanıklık dosyası.

... çok genç, çok tanıdık bir yüz bana bakıyordu. Hayır. Hayır.

Hayır.

Hangisi önce midemi bulandırır, kanımı mı bilemiyorum.

Ona bakmaya cesaret edemiyorum. Tam olarak ne yazdığını bilmeme rağmen mahkeme belgelerindeki ismi okumaya kendimi alamıyorum.

Aklımı buna bir anlam vermeye zorlayamıyorum.

"Clara-" Onun adının dilimde bıraktığı tada daha fazla dayanamayacağımı fark ettiğimde ağzımı kapatıyorum.

"Evet?" Bana bakıyor ve yüzümü kaplayan karanlığı görüyor olmalı. "Her şey yolunda mı?"

Hayır, kesinlikle değil.

Ama henüz ona söyleyemem. Bir şeylerin yanlış olduğunu, her şeyin yanlış olduğunu bilmesine izin veremem. Soğukkanlı ve sakin davranmalı, onu ve çocuğunu güvenliğin daha güçlü ve sürgülerin daha sağlam olduğu evime sokmalıyım.

On beş yıldır Clara Everett'i arıyordum. Kader ya da aptal şansı sayesinde, sonunda onu buldum.

Onun tekrar parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

CLARA

Roxy'nin araba yoluna girdiğimizde, dışarı fırlamadan önce arabanın durmasını beklemem gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyor. Willow'u göreceğim için endişeliyim ve onu en iyi arkadaşımı tehlikeye atmayacak gerçek bir güvenli yere götüreceğim için heyecanlıyım.

Demyen'in üzerinde konuşmadığı ani bir gölge olsa da, onun gerçek bir şey olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ve bu tür düşüncelerin başımı her zaman derde soktuğunu kendime hatırlatmadan edemiyorum.

Silkeleniyorum ve muhtemelen beş yıllık maaşıma bedel olan arabadan atlayarak çıkıyorum. Arkamda olup olmadığını kontrol etme zahmetine girmiyorum; kerpiç apartmanın ferforje demir merdivenlerinden çıkarken kontrol ettiğim tek şey çantamın omzumda olduğundan emin olmak. Şu anda tek düşünebildiğim Willow'u görmek. Onun güvende olduğundan emin olmak.

Sonsuza dek mutluluğa çok yakınız.

Roxy beni küçük stüdyosunun kapısında karşılıyor. Demyen'in lüks sedandan yavaşça çıktığını görünce gözleri hemen kısılıyor. "Clara...?"

Burnumu kıvırıyorum ve yaklaşan binlerce soruyu savuşturmaya çalışıyorum. "O bir arkadaş. Willow iyi mi?"

"Hayır, onu köpekbalıklarıyla dolu bir havuza attım." Roxy gözlerini devirdi ve beni içeri soktu. "Evet, tabii ki iyi. O ahmağın ona ulaşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Tatlı meleğimi kanepede, hafif bir battaniyenin altında ve hâlâ yarısı yenmiş patlamış mısır torbasını tutarken horlarken gördüğümde rahat bir nefes alıyorum.

"Silahı var," diye arkadaşıma nazikçe hatırlatıyorum. "Evet. Benim de var."

Bu kadar dikkatsiz olduğu için onu azarlamak istiyorum ama gerçekten öyle değil. Roxy Meir, Willow'u korumak için tüm Las Vegas polisiyle savaşı girebilir.

Willow'un odadaki eşyalarını toplarken, "Merak etme," diye sakın bir şekilde beni temin ediyor. "Onu abur cubur ve sıvı şekerle doldurduğuma eminim. Tek yapmam gereken onu bir güzel sarsmak ve günün geri kalanında çok eğleneceksin."

Gözlerimi deviriyorum ama gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Vay be, çok teşekkürler. Sen gerçek bir dostsun."

Roxy sırtıyor ve Willow'un kazağını küçük sırt çantasının içine sokuyor. "Yani... dışarıda aynı derecede ateşli bir araba süren delicesine seksi bir adam var..."

İşte başlıyoruz. "O sadece bir arkadaş, Rox."

"Mhm. Peki bu 'arkadaş' şimdiye kadar neredeydi?"

Yanağımın içini ısııyorum. Beni yakaladı. Willow'un çantasına koymayı başardığı oyuncaklardan birini alıp Roxy'ye bakmak zorunda kalmamak için onunla oynuyorum. "Onunla daha yeni tanıştım. Dün gece."

Keskin bir nefes alış veriş bana *onun* düşüncesi hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Clara..."

"Düşündüğünüz gibi değil."

Birden omzumdaki çantanın ağırlığının farkına varıyorum ve en iyi arkadaşıma muzip bir bakış atıyorum. "Gerçekten harika bir gece geçirdim. Yani... *gerçekten* harika bir gece."

Roxy kaşlarını çatıyor ve mutfak adasındaki bar taburelerinden birine oturuyor. "İşe gitmedin mi?"

Sırtıyorum. "Bir daha asla işe dönmek zorunda kalmayacağım. Çok uzun bir süre için değil." "Kızım, eğer bana kendine şeker bir baba bulunduğunu söyleyeceksen-"

Çantanın fermuarını açıyorum. Sonra bir yığın, bir yığın, bir yığın para çıkarıp tezgahın üzerine koyuyorum.

Roxy'nin gözleri yuvalarından fırladı.

Başımı salladım. "Biliyorum. İnan bana... *Biliyorum.*"

Neredeyse koltuğundan kayıyordu. Neredeyse. Ama kendini tutuyor ve aniden bir kahkaha atarak Willow'u uyandırmadan önce elini ağzına kapatıyor. "Ne oluyor *lan*?! Bana bunun Şeker Baba'nın olmadığını söyle-"

"Tanrım, hayır." Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. "O benim şekerim falan değil. Ve bu *benim* param. Yani, bir kısmı."

"*Part-?!*"

"Geri kalanını yıllık gelir olarak almak zorundaydım, ancak tüm tutarı idare edecek yeni bir banka hesabı açabildiğimde bunu transfer e d e c e ğ i m ."

Roxy arkasına yaslanır. "Ne kadar...?"

Kelimeleri söylerken neredeyse tökezliyordum. Aslında bunu hiç yüksek sesle söylememiştim. "Bir..." Boğazımı temizliyorum. Dilime yapışıyor. "Bir milyon dolar."

Çığlık atıyor.

Neredeyse ben de onunla birlikte çığlık atarken birbirimizi çabucak susturuyoruz ve bu fırsattan yararlanarak kollarına birkaç deste para sıkıştırıyorum. Onları bana geri itmeye çalışıyor ama reddetmesine izin vermeyeceğim.

"Lütfen, Roxy." Gömleğinin içine bir tomar para tıktırdım. "Benim için. Al işte."

"Orospu! Bütün bu hamurla ne yapacağım ben?!"

"Bilmiyorum!" Kızımı koruduğu ve ikimizi de o cehennem çukurundan kurtardığı için ona borcumu başka nasıl ödeyebileceğimi de bilmiyorum. "Benim için sakla. Bankanda sakla; daha sonra bana transfer edebilirsin. Elimde ne kadar az para olursa, onu kaybetmem o kadar zor olur."

Roxy'nin yüzünde farkındalık belirir. "Memur Pislik bilmiyor." "En ufak bir ipucu bile yok."

Bu anlaşılmayı tamamlar. "Tamamdır."

Parayı mısır gevreği kutusuna koyarken kapı çalınıyor. İkimiz de sığıyoruz ve bir an için Willow uykusunda sızlanıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bizi burada mı buldu?

"Clara."

Oh, şükürler olsun. Bu Demyen.

Roxy'nin gözleri yuvalarından fırladı ve bana bir soru yöneltti: *Şeker babacığım?* Gözlerimi deviriyorum ama başımı sallıyorum. Birazdan tanıştıracam.

Kapıyı açmak için hamle yapıyorum ama yanımdan geçip gidiyor ve sadece birkaç santimlik açık alandan dikkatle ona bakıyor. Sanırım bu adil; *burası* onun evi. Ama onun "kavgaya hazır" duruşunu biliyorum ve kesinlikle o duruşta, gergin ve saldırmaya hazır.

Demyen ona pek bir ifade vermiyor ama "Çılgılık sesleri duydum" diye açıklıyor. Başının üzerinden içeriye bakmaya çalışıyor. "Her şey yolunda mı?"

Roxy onu şöyle bir süzdükten sonra kapıyı açarak içeri girmesine izin verir. "Sen-"

"Demyen." Ona mizah bulamayacağı herhangi bir isim takmadan önce sözünü kesiyorum. "Bu Demyen. Demyen, bu benim en iyi arkadaşım Roxy."

Ona kibarca başını sallıyor, sonra bana bakıyor. "Çılgılık sesi duydum," diye tekrarlıyor. Yüzüm kızardı. "Evet. Özür dilerim. Biraz heyecanlandık da."

Tekrar başını sallıyor. "Hazır mısın?"

Roxy pek de boş olmayan ifadesiyle, eğer istemiyorsam onunla gitmek zorunda olmadığımı işaret etmeye çalışıyor. Ama dürüst olmak gerekirse, Martin'e karşı Roxy'nin güvenliğini riske atmaktansa, onun güvenlik ekibi ve sahip olduğu kameralar ya da alarmlarla çevrili olmayı (çünkü onun gibi delicesine zengin insanların *her zaman* böyle şeyleri vardır) daha çok kabul ediyorum.

"Evet," diyorum çantamı omzuma atarken. "Willow'u alayım."

"Onu yakaladım." Demyen kanepeye doğru ilerliyor ve sanki bir kilo bile değilmiş gibi onu kollarının arasına alıyor. Kız burnunu çekiyor ve Demyen'in kollarında kıpırdanıyor ama başını Demyen'in omzuna yaslayıp onun sıcaklığına sokuluyor.

Ve işte böyle, kalbim atmayı unutuyor.

Mantığımle güreşiyordum, yeni tanıştığım bir adama bu kadar çabuk güvendiğim için kendimi azarlıyordum - ilk gece onunla yatmak bir yana. (Ve ilk sabah. Birden fazla kez.) Ama onu küçük kızımı kucağına alırken görmek,

Uyurken bile onun kucaklamasını kabul ettiğini görmek... Her zaman istediğim bir hayatın anlık görüntüsü.

Daha önce hiç görmediğim bir görüntü. Kesinlikle Martin'de değil.

Roxy'nin kapıya yardım etmek için geçerken beni dürttüğünü hissediyorum. O da görüyor. Demyen ne kadar ilgisiz görünse de, Willow'a nasıl dikkatle yaklaştığını ya da küçük kolunu boynuna doladığında ağzının kenarındaki seğirmeyi gözden kaçırmak mümkün değil.

Ama sonra Roxy'ye bir kez daha başını sallar ve kapıdan çıkar.

Ona veda ederken sarıldığımda Roxy, "Düzeltiyorum," diye mırıldandı. "Vurgu Babacığım, şekerim!"

Gözlerimi deviriyorum ve kahkahamı bastırıyorum. "Başımı belaya sokacaksın!"

"Kızım." Gözlerimin içine bakmak için uzaklaşmamı engelledi. "Başın zaten belada. Çünkü bu adam bacakları üzerinde seks yapıyor ve sütyenindeki dolarların her birine bahse girerim ki önümüzdeki beş dakika içinde Martin'in tüm sefil hayatının toplamından daha iyi bir baba olacak."

İşte kalbim yine nasıl çalışacağını unutuyor.

Bu sefer, Roxy'nin haklı olmasından korktuğum için. Martin'den daha iyi bir baba olmak zor değil. O hiçbir zaman iyi bir baba olmadı. Willow, Demyen'la bir bağ kurarsa, ayrıldığımızda kalbi paramparça olur.

Ve bu arada, günaha karşı koyabilir miyim bilmiyorum.

DEMYEN

Bu planın bir parçası değildi.

Bunların hiçbirisi değildi.

Ama şimdi, başlangıçta bir planım olup olmadığını merak ediyorum. Beynimin sürekli "hayır" demesinden nefret ediyorum.

Çocuk, emniyet kemeri takılı olmasına ve kayış omzuna batmasına rağmen kolumun altına sokulmuş durumda. Bebek bakıcısı olmayı planlamıyordum, bu yüzden gerekli yükseltici koltuğa sahip değilim ve emniyet kemerini onun için ayarlarken, personelim için bir alışveriş listesi yapmam gerekeceğini fark ediyorum.

Aynı liste şimdi kafamda dolaşırken nasıl olup da bir anda baba olduğumu merak ediyorum.

Bunların hiçbirisi planın bir parçası değildi.

Yine de hiç panik göstermiyorum. Kalbimin göğsümde çarptığını ve ciğerlerimin daraldığını belli etmemek için yıllar boyunca kendimi eğittim.

Herhangi bir kart oyununun bir numaralı kuralı: asla elinizi göstermeyin.

Clara kuralları bilmiyor olmalı. Koltuğunda oturmuş, renkli camdan dışarı bakıyor ve kendi endişelerini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Hepimizi içeri aldıktan sonra onu çocuğun yanına oturtmaya çalıştım ama Clara benim nasıl bir insan yastığına dönüştüğümü gördü ve bu işlevi yerine getirmeye devam edebilmek için başka bir koltuğa kayd.

Neyin beni daha çok paniklettiğini bilmiyorum: Clara Everett'in çocuğunun beni bir tür güvenlik ve rahatlık kaynağı olarak görmesi...

... ya da tam olarak nefret etmediğimi.

Araba uzun araba yoluna girdiğinde Clara'nın gözleri açılıyor. Ne beklediğinden emin değilim, ama şu anda içine girdiğimiz geniş malikâne olmadığı açıktı.

Çölde bile çimler yemyeşil ve gür. Canlı çimlerin olmadığı yerlerde, peyzaj uzmanlarını kurak iklimle zarafeti harmanlamak için çöl yaprakları ve renkli kayalarla gerçek bir sanat eseri ortaya koydular.

Çocuğun -Willow, sanırım?- çimlerin etrafında koşmayı seveceğini düşünüyorum. Belki ona bir futbol topu, bir atlama ipi, birkaç oyuncak alırız.

Sonra bu düşünceden sıyrılıyorum. Bunların hiçbirini beni ilgilendirmiyor. Ebeveynlikle ilgili tüm endişelerimi resmen Clara ve Bambi'ye devrediyorum. Beni bu işe karıştırmayın.

Araba durduğunda Willow uyanıyor. Yemin ederim, çocuk tam bir silahlı çatışma boyunca uyuyabilir. Bu kötü bir şey olmayabilir.

"Anne?" diye mırıldanıyor, gözlerini ovuşturarak.

Clara gülümser ve ona döner. "Hey, bebeğim. Bir süreliğine bir arkadaşımızda kalacağız. Bu Demyen."

Yüzümü görebilmek için arkasına yaslanmak zorunda kalan Willow'a bakıyorum. Gözleri kocaman açılıyor. Benden korkmasın diye gülümsüyorum. Tekme atıp çığlık atmadıkları zaman çocuklarla uğraşmak daha kolay oluyor.

"Vay canına." Neredeyse bu kelimeyi soluyor. "Sen... gerçekten çok büyüksün." "Willow!" Clara onu azarlamaya başladı ama kıkırdamam onu durdurdu.

"Ve sen gerçekten çok küçüksün," diye gözlemliyorum kaşımı kaldırarak.

Bu tatmin edici görünüyor. Çocuk mantığı sanırım. Bana bakıyor ve gözlerinin annesinin gözlerine ne kadar benzediğini fark ediyorum. "Sen annemin arkadaşı mısın?"

"Evet, öyleyim."

Hayır, değilim.

Dilimi ısırıyorum. Çünkü hangisinin yalan olduğundan tam olarak emin değilim. Her şeyin siyah ve beyaz, açık ve kapalı, doğru ve yanlış olması gerekirken bu kafa karışıklığından hoşlanmıyorum.

Ben net bir dünyada yaşıyorum.

Bu bok hiç istemediğim bir karmaşa.

Ama Willow bana gülümserken, yüzü tatlı bir masumiyetle doluyken, içimden bir ses her şeyin inanılmaz derecede bulanık olduğunu söylüyor. Gri, loş ve şüpheli.

Hayır, bu çok *sinir bozucu*.

Kapıyı iterek açıyorum, derimin altında sürünen saf enerjiyle menteşelerini sökebilecekmişim gibi hissediyorum. Hepsini tek bir duyguya kanalize etmem gerekiyor. Öfkeyi kızgınlığa, korkuyu kızgınlığa, hatta şefkati, hayranlığı ve bu kadının dün gece üzerimde yaptığı tensel sihir her neyse, hepsini kızgınlığa yönlendirmeliyim.

Ama *kahretsin*, Clara ana evin girişinde kızıyla el ele dururken çok güzel görünüyor, hafif bir esinti elbisesinin eteğini hafifçe okşuyor.

Benim evime aitmiş gibi görünüyor.

Yatağıma aitmiş gibi görünüyor.

Hayatıma aitmiş gibi görünüyor.

Tüm bunları yıllardır içimde tuttuğum öfkenin derinliklerine itiyorum ve onları içeri alıyorum. Bir misafiri görmenin verdiği gururun tadını çıkarmak için kendime izin veriyorum.

-bu durumda *misafirler*- evimin güzelliğine hayranlıkla *bakıyorlar*.

Aşırı abartılı dekorlardan hoşlanan biri değilim. Mermer heykellere, Rönesans yağlı boya tablolarına ve bunun gibi saçmalıklara para harcayan başka evlerde de bulundum. Bu tarz şeyler hiçbir zaman benim tarzım olmadı. Temiz kenarları, sessiz renkleri ve açık alanları tercih ederim.

Ayrıca çölün ortasında su olmasını tercih ederim, bu yüzden antrede bir fiskiye var. Ana giriş odasında daha da büyük bir fiskiye olmasının ve oturma odasının daha çok bir havuza benzeyen fiskiyeli bir avluya benzemesinin nedeni de bu.

Willow neşeleniyor ve hemen annesine yüzmeye gidip gidemeyeceğini soruyor. Clara onu susturuyor ve özür dileyerek bana bakıyor.

Açıkçası, çocuğun tüm evi su içinde bırakması umurumda değil. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler var.

Bambi yüzünde sıcak bir gülümseme ve koluna sıkıştırdığı güvenilir tabletiyle ana giriş odasına giriyor. "Hoş geldiniz! Sen Clara olmalısın." Gözleri çocuğa kayıyor ve gülümsemesi parlıyor. "Ve sen," diyor göz hizasına çömelerek, "Willow olmalısın."

Willow başını sallar ama Clara'nın bacağına yaklaşıp. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor Clara.

"Utangaçtır."

Bambi kıkırdıyor ve çocuğa göz kırpmıyor, sonra düzeliyor. Onun bu yönünü daha önce hiç görmüş müydüm bilmiyorum. Bu... garip. "Birinin yüzme hakkında soru sorduğunu duydum. Bunu kesinlikle daha sonra yapmamız gerekecek."

Boğazımı temizliyorum ve bir elimle çenemi ovuyorum. Bambi işareti alıyor ve başını sallayarak daha profesyonel tavrına geri dönüyor.

"Odalarınız hazır," diyor. "Size nerede olduğunu göstereyim-"

"Aslında, neden gidip Bayan Willow'u buraya getirmiyorsunuz?" Araya giriyorum. Aklıma ani bir fikir geldi ve bu fikir Clara'yı yalnız bırakmayı da içeriyor. "Henüz yeterince oynadığımız olduğunu sanmıyorum ve şefin tavuk nugget tarifine ihtiyacı var." En ciddi yüz ifademi takınıyorum ve çocuğa göz kırpmak için biraz eğiliyorum. "Bambi'ye yardım edebilir misin?"

Willow, yüzü yarılacakmış gibi görünene kadar yavaşça gülümser. Başını sallıyor ve hemen Bambi'nin elini tutarak onu geniş koridordan mutfağa doğru takip ediyor. Onların konuşmalarını ve kenetlenmiş ellerini şakacı bir şekilde sallamalarını izlerken göğsümde garip bir şey hissediyorum -belki de hoşnutsuzluk-.

Hayır, bu doğru olamaz. Demyen Zakrevsky küçük çocuklara düşkün *değildir*.

Özellikle de hesaplaşmam gereken insanların küçük çocukları için.

Clara, çocuğu başka bir yerde olduğu için etrafına bakarken tamamen şaşkın görünüyor; neredeyse olduğu yerde dönüyor. Gözleri bir kez daha bana takıldığında ayılıyor ve boğazını temizliyor. "Özür dilerim. Sadece... burası harika bir yer."

Başımı salladım. "Rahatmış. Lafı açılmışken, hadi odanı bulalım."

Ona elimi uzattım ve tereddüt etti. Ama sonra teklif edilen alana adım atıyor ve elimi sırtının ortasına bastırmama izin veriyor. I

Tehdit altında hissetmesini ya da korkmasını istemiyorum; kaçmasını istemiyorum. Onu korkutup kaçmasını göze alamam.

Her şey yerli yerine oturmaya *başlamışken* olmaz.

Sadece birkaç adım daha atarsak yıllar sürecektir bir planı hayata geçirebiliriz.

DEMYEN

Yürüyüş çok uzun sürmedi. Yine de bunun için minnettarım çünkü aramızda ağır bir sessizlik var. Clara kararsız ama heyecanlı, kendinden emin ama rahatlamış görünüyor. Eski sevgilisi hakkında bildiklerim ve arkadaşının mikroskobik dairesinin acınası durumu göz önüne alındığında, bunu anlayabiliyorum.

Ama binlerce soru ve binlerce talep daha dilime yapışmış durumda. Biliyorum ki ağzımı açtığım anda sel gibi akacak.

Onun yerine kapıyı açtım ve soluk soluğa büyük misafir odasına girmesine izin verdim. Daha çok küçük bir apartman dairesine benzeyen bu odada gömme dolap, buhar duşlu ve ayrı bir jakuzili küvet içeren eksiksiz bir banyo ve özel bölme duvarının arkasında kral boy sayvanlı bir yatak bulunuyor.

Clara'yı yatağa bağladığımı hayal ediyorum, her köşeye bir uzuv, böylece onu yutarken sadece inlemelerini tavana kadar miyavlayabilecek. Yeterince zamanımız olup olmadığını merak ederken ısı düşük havuzlar...

Hayır. Şimdi olmaz.

Önce iş.

"Burada kalacaksın," diye bilgilendiriyorum onu. Sesim tartışmaya yer bırakmıyor.

Tabii ki yine de deniyor. "Ama Willow?" diye soruyor hemen, gözlerinde korkuyla dönüp bana bakıyor. "Yakın olmam gerek-"

Başlamak üzere olan panik atağı durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Willow iyi olacak ve hemen yan tarafta." Salon bölümünün yanındaki duvardaki kapıyı gösteriyorum. "Bu kapı onun oyun odasına açılıyor." Ya da gerçekten, Bambi stoklarını doldurduğunda onun oyun odası *olacak* olan yere.

Clara rahatlayarak gözle görülür bir şekilde sarkar ve elini göğsüne götürür. "Oh. Vay canına." Kendini biraz sallıyor. "Çok özür dilerim. Ne zannettiğimi bilmiyorum."

Oh, ironi. Bu beni gülümsetiyor ve ona birazcık hak vermemi sağlıyor. "Daha yeni tanıştığın zengin ve güçlü bir adamın seni tutsağı haline getirebileceğini mi?"

Parlak bir şekilde kızarır. "Şey, yani..."

Karanlık da olsa kıkırdıyorum. Bu fikir buraya gelirken aklımdan geçmemiş gibi değil. "Eğer bunu yapmak isteseydim, odamda olurduk."

Clara blanches.

Elimi sallayıp gözlerimi deviriyorum. "Sakin ol. Benim odam evin diğer tarafında. Bütün bu kanat sadece sen ve kızın için, bir şeye ihtiyacınız olursa diye Bambi de yanınızda. Şuradaki panelin altında çağrı düğmeleri var ve kırmızı düğme güvenliği çağırmak için. Yatak odalarında kamera yok ama koridorda var. Haberiniz olsun."

Tamamen yalan değil. Yatak odalarında gerçekten hiç kamera yok. Henüz yok.

Adamımı arayıp Clara'nın odasına en azından bir tane kurdurmalıyım. Ne yapacağı belli olmaz ve ben de işimi şansa bırakmayacağım.

Çocuk ise... mahremiyete ihtiyacı var. Pencere ve kapıların etrafındaki güvenliği artıracığımdan eminim, ama bunun dışında beş yaşındaki bir çocukla bir sorunum yok.

Günahlarının bedelini ödemesi gereken kişi annesidir.

Clara yeni odasına bakarken bir elini saçlarında gezdiriyor. "Ben... Kahretsin, hiç kıyafetim yok."

"Sana biraz alırsın." "Diş

fırçam-" "Listeye ekle."

Bana tekrar bakıyor, bu sefer gözleri kısılmış. "Neden bunu yapıyorsun? Bu mu?"

İç çektim. Yıllardır ona sormak istediğim soru tam da buydu. Ama ne demek istediğini biliyorum ve neden sorduğunu da anlıyorum. On

Yüzeysel olarak bakıldığında, tüm bunlar çok rastgele ve beklenmedik.

Yüzeyin derinliklerinde bile, tüm bunlar rastgele ve beklenmediktir.

Cevap vermek yerine kapıyı açtım ve koridoru işaret ettim. "Hadi gidip kızını bulalım. Fıskiyelerimden birine gülle atmak üzere olduğundan oldukça eminim."

Clara özür dilemeye hazır görünüyor ama sonra gözlerimdeki mizahı görüyor. Elimde değil ve bu beni çok sinirlendiriyor. Kızgın, kararlı ya da mutluluktan yoksun bir şey olmam gerekiyor.

Ama ne zaman yakınımaya gelse, içimde bir sıcaklık dalgası hissediyorum ve bu sıcaklık bir türlü dinmiyor.

Bambi ve çocuğu aramak için evin içinde dolaşıyoruz. Daha resmi bir tur yapardım ama bunun için daha sonra bolca zamanımız olacak. Şu anda bir düzine telefon görüşmesi yapmam ve yarısı kadar randevu ayarlamam gerekiyor. Çok Önemli Misafirlerime ev sahipliği yaparak harcadığım her saniye zaman geçiyor.

Bambi ve Willow'u dondurma sundae kulelerini yutarken, kıkırdarken ve minik kaşıklarıyla krem şanti yığınlarının içinde oynarken buluyoruz. Kepçelerin, serpintilerin ve şekerin çokluğundan, asistanımla küçük çocuklar ve diş çürükleri hakkında bir konuşma yapmam gerekeceği çok açık.

Clara'ya yan gözle baktığımda sakın olmamı söylüyor, en azından şimdilik - sevinçten ağlamak üzereymiş gibi görünüyor.

Doğru ya. Bir an için unuttum: Bırakın dondurmayı, muhtemelen şeker alacak paraları bile yoktur.

Bu yüzden dişçi kâbusunu görmezden geliyorum ve kıkırdayan asistanıma kaşlarımı çatıyorum. "Bu ikisine eşlik edebilir misiniz? Son dakikada halletmem gereken bir toplantım var."

Bambi peçeteyle ağzını siler ve tekrar profesyonel tarafına geçer. "Evet. Sorun değil." Gözlerini kısarak bana bakıyor; toplantılara onsuz katılmam normal değil. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum. Bir yanıt düşünürken aslında her şeyin iyiden de öte olduğunu fark ediyorum. "Her şey yolunda. Size daha sonra bilgi veririm. Kendinizi evinizde hissedin." Kıza bakıyorum ve sırtıyıyorum. "Sanırım kurabiyeleri dolapta unuttun."

Bambi parmaklarını şıklatıyor ve ben dönene kadar bitmiş olacağına şüphe olmayan fındıklı gofret kurabiyelerin yanına koşuyor. Kadınları kendi hallerine bırakıp mutfaktan garaja doğru ilerliyorum ve ellerimi ceplerime sokarken sıradan bir melodi ıslık çalıyorum.

Her zaman elimde tuttuğum bir çift zar parmaklarımın arasında yuvarlanır. Bu alışkanlığı ne zaman edindiğimi bilmiyorum, hangi takım elbiseyi giyersem giyeyim bu çifti hep yanımda taşıyım. Onlarla ilgili hatırlayabildiğim tek şey, çocukken Tolya'nın bana barbut oynamayı öğrettiği zamanlardı.

Garajın kapısındaki küçük masada duraklıyorum. Zarı çıkarıp elimde yuvarlıyorum ve yüzeye yuvarlıyorum.

Bir çift.

Yılan gözlü.

"Hudson." Hızlı aramayı tuşladığımda Tolya'nın avukatına havadan sudan konuşmak için zaman tanımıyorum. "Bir sorunumuz var. Hayır, hayır, bu iyi. Çok iyi. Yirmi dakika sonra görüşürüz."

Belki de şans benden yanadır.

CLARA

Willow'un dışarıdaki havuzda su sıçratırken kahkahalarla ciyakladığını duyabiliyorum. Bambi de onunla birlikte, ellerini *kavuşturarak* nasıl daha büyük dalgalar yaratacağını öğretiyor ve suyun her gürültüsünde sesleri birlikte yükseliyor.

Zavallı kadını rahat bırakmaya çalıştım; daha yeni tanıştık ama anladığım kadarıyla "dadı"nın birkaç kademe üstünde bir maaş alıyor. Ama Bambi bana sadece güldü ve benim gibi o günü hak ettiği konusunda ısrar etti.

İşte buradayım, kızım ve yeni en iyi arkadaşı avluda ortalığı kasıp kavururken ben de kocaman evde dolaşıyorum.

Avlu. Buranın kendine ait bir *avlusu* var. Demyen'in evinin devasa düzenini tanımlamak için "ev" kelimesinin doğru kelime olduğundan bile emin değilim. Normal bir evden daha fazla açık alan var ve tavanların yarısı eksik gibi görünüyor. *Bilerek.*

Her odada dikkatimi çeken bir şey var, o da her şeyin çok bakımlı olması. Mükemmel. Sanki burada kimse yaşamıyor; daha çok bir dergi fotoğrafı çekimi ve muhtemelen hiç kalmayı düşünmeyen konuklar için bir düzenek. Aile fotoğrafları yok, kişisel detaylar yok, kişisel zevklere dair hiçbir belirti yok. Sanki Demyen burayı müzeye layık hale getirmesi için birini tutmuş ve orada durmuş gibi.

Çok daha küçük bir avluda dolaşıyorum - ya da belki de çatı katı olmayan bir oturma odası olması gerekiyordu, bilmiyorum. Işık düğmesinin yanında bir düğme paneli var. Düğmeye basmadan önce etrafa bir göz atıyorum. Parlak çöl güneşinde zar zor görülebilen ama hava karardıktan sonra sıcak bir parlaklık sağlayacağı şüphesiz olan bir dizi altın rengi duvar lambası yanıyor.

Çatı için olabilecek bir düğme görüyorum ve ona basıyorum. Yeterince eminim, karanlık bir cam panel odanın bir ucundan diğerine yavaşça kayarken hafif bir vınlama sesi duyuluyor.

Bu adam çok zengin, tavanları üstü açık.

Beni aşıyor.

Düğmeye tekrar basıyorum ve dev sunroof saklandığı yere geri dönüyor. Bir an için içimdeki çocuk etraftaki tüm tavanlarla oynamaya devam etmek istiyor ama hemen kendime yetişkin bir kadın olduğumu hatırlatıyorum. Demyen'in beni akıllı ev kontrolleriyle uğraşırken yakalamasını istemiyorum. Allah korusun bir şey kırabilirim.

Bu yüzden muhtemelen ait olmadığım yerlerde dolaşıp duruyorum. Ama mesele de bu *zaten*: Ait olduğumu hissediyorum ve bu çok tuhaf. Küçük avlunun duvarlarını çöl resimleriyle boyadığımızı... belki birkaç tane daha kırlentli oturma düzeni... ve Willow'un geniş koridorlarda kardeşleriyle koşup oynadığını hayal edebiliyorum.

Bu beni durdurdu.

Buraya geleli daha bir gün bile olmadı ve kendimi *Demyen'le birlikte* burayı evim yaparken hayal ediyorum.

Demyen ile daha fazla çocuk yapmak.

Korku ya da utanç yerine hissettiğim tek şey sıcaklık. Alçaktan kıvrılıp bacaklarımın arasına yerleşen sıcaklık, keşke burada olsaydı da en azından dün geceyi tekrarlama konusunun etrafında dans edebilseydik dedirtiyor.

Ve bu sabah.

Tanrım, bu sabah... Duş başlığı üzerimize püskürtürken beni sikinin üzerine nasıl oturttuğunu ve beni zevkin doruklarına nasıl çıkardığını hâlâ hissedebiliyorum. Boşaldığımda durmadı, sadece ben sakinleşip devam edene kadar kendini içimde tuttu.

Hatırladıkça kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Sonra yatak odamdaki jakuzili küveti hatırlıyorum ve bu sıcakta biraz rahatlamak için dönüyorum.

Çöl sığağı, soran olursa diye.

Hiç tanımadığım bir adamla yatmamalıydım. Birlikte harika zaman geçirdik, ama hepsi bu kadardı. Sadece bir zaman. Tekil. Travma geçirmiş bekâr bir anne tarafından desteklenmeyi hak etmiyor ve Willow da bir erkeğin yatağından diğerine atlayan bir anneden çok daha fazla istikrarı hak ediyor.

Martin'in yatağını düşünmek, ihtiyacım olan buzlu su kovasıydı.

O yataktan nefret ederdim. İçinde bana yapacaklarından nefret ediyordum.

Birlikte ilk seferimiz benim ilk seferimdi. O zamanlar nazikti ve rahatladığımdan ve hazır olduğumdan emin olmak için ön sevişmesinde yeterince gayretliydi. Ama yine de acı vericiydi ve ona yalvardığımda durmadı. Sadece beni sıkıştırdı ve içime boşalana kadar vurmaya devam etti.

Ondan sonraki her seferinde, sadece en azını yaptığından emin oldu, böylece stresini atmak için beni kolayca zorlayabildi. Ya da öfkesini. Ya da sadece kelimelerle ve kalçalarının pistonuyla bana ona ait olduğumu hatırlatmak için. Başka hiçbir erkek bacaklarımın arasında onun yerini alamazdı.

Bir kakhaha attım. Demyen *bu konuda* onun yerini fazlasıyla doldurdu.

Bir çift kapı gözüme çarpıyor. Evin diğer tarafında olduğumu düşünüyorum ve etrafıma bakındığımda bunun muhtemelen Demyen'in kanadında olduğum anlamına geldiğini fark ediyorum.

Odama gitmeye devam etmeliyim.

Özel odasını kurcalamamalıyım.

Ama kendimizi evimizde gibi hissetmemizi söylemişti, değil mi? Ve kapıda içeri girip etrafa bakamayacağımı söyleyen bir işaret yok, değil mi?

Bunun sadece bir çalışma odası olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm diğer tüm odalar gibi, kişisel dokunuşlardan tamamen yoksun. Bu yüzden içeri girip etrafı kurcalamakta hiç tereddüt etmiyorum.

Ne aradığımı bile bilmiyorum. Kalem mi? Not defteri mi? Kirli sırlar mı? Dolaptaki iskeletler mi?

Masa sandalyesi tekerlekli bir koltuk gibi, koyu kahverengi deri kaplı ve oturduğumda hafifçe gıcırıyor. Parmaklarımı devasa masanın yüzeyinde gezdirirken kendi kendime kıkırdıyorum çünkü Tanrım, bu kadar alana ne gerek var? Başkanın bu kadar büyük bir masası var mı ki?

Demyen'de dikkatimi çeken bir şey de her şeyin birbirine uyması. Hiçbir şey dağınık değil. Gümüş kalem kabını ve hepsinin aynı olduğunu fark ediyorum. Merakımdan, teorimi çürütmek için masanın çekmecelerini açıyorum. Ama hayır, her kalem aynı paketten. Altın desenli siyah kartuşlar. Kırtasiye malzemeleri bile aynı yumuşak keten ve altın varaklı antetli kağıttan,

Bir ofis vitrininin tüm hassasiyetiyle düzgünce istiflenmiş ve düzenlenmiştir.

Bence bu adam biraz kontrol manyağı olabilir.

Bu düşünce beynime iyice yerleştikten sonra, resmi olarak kendi odama dönme zamanının geldiğine karar veriyorum. Banyo yapmak için bile değil; sadece benim evin kendi tarafımda, Demyen'in de kendi tarafında kaldığından emin olmak için.

Kapıya doğru ilerliyorum ama içeri girdiğimde fark etmediğim, duvara dayalı küçük bir kitaplık görünce duruyorum. En üst rafa dizilmiş bir dizi fotoğraf var, bu evde gördüğüm ilk kişisel dokunuş.

İlk fotoğraf, yüzü kir içinde, yıpranmış bir futbol topunu tutan gülümseyen küçük bir çocuğa ait. Tüm lekeler ve yıllar silinmiş olsa bile, Demyen'in gözlerinin o tatlı yüzde parladığını görebiliyorum. O kadar mutlu, o kadar kaygısız görünüyor ki.

Oh, Demyen. Ne oldu sana böyle?

Yetişkinlik, muhtemelen. Hepimiz büyürüz ve gülümsememiz kaybolur. Demyen şimdi gülümsediğinde bile, fotoğraftaki küçük çocuğun sırtışına kıyasla sert bir maske gibi görünüyor.

Çerçeveyi bırakıp bir sonrakini alıyorum. Yine Demyen, birkaç yaş daha büyük ama daha az mutlu ve oyuncu değil. On altı yaşlarında, ergenliğin kalbinde gibi görünüyor ve kalbim çarpıyor. Aynı zamanda aynı okulda olsaydık, ona fena halde aşık olurum. Saçlarının gözlerinin içine düşmesi, dişlerinin o geniş, çocuksu sırtışının ardında parlaması...

Ve yine kendimi çocuklarımızın neye benzeyeceğini merak ederken buluyorum.

Aptal. Aptal, aptal Clara.

Bu kareyi de yere koymak üzereydim ki yanındaki adamı fark ettim. Kol kola girmişler, birlikte gülüyorlar ve belli ki akrabalar.

Ve bir anda her şey değişti. Kanım

donuyor.

Sikeyim.

*Sikeyi
m.*

*Sikeyi
m.*

Fotoğrafi neredeyse düşürüyordum ama hemen yakalayıp rafa geri koydum.

Çalışma odasından öylece çıkıp gitmiyorum,

koşuyorum. Willow'u bulmam gerek.

Elimizdeki küçük eşyaları alıp buradan gitmeliyim.

Belki Bambi bizi şehre geri götürür. Belki bizi alışverişe götürmeyi kabul eder ve ben de yeterince kalabalık olduğumuzda onu atlatırım.

Belki de düz kontak bir araba bulup buradan kaçarım.

Planın ne olacağını bilmiyorum ama Willow'a ulaşmadan önce bir plana karar vermem gerektiğini biliyorum. Neyin yanlış gittiğini merak edecektir ve kazara herhangi bir alarmı çalıştırmasını ya da kimsenin... bildiğimi bilmesini istemiyorum.

Willow yeni odasında Bambi'yle birlikte, havluyla kurulanmış ve Bambi'nin atletlerinden birini küçük bir güneş elbisesi gibi boynunun arkasından bağlamış. Gülüşüyorlar ve birkaç denemeden sonra birbirine dolanan bir el çırpma oyunu oynuyorlar. Neredeyse eğlencesini bölmek istemeyeceğim. Şiddetli bir kaosla geçen hayatında bu mutluluk anını hak ediyor. Uçsuz bucaksız çölün ortasında küçük bir vaha gibi.

Ama belki de hayat böyledir.

Belki de her şey güneşin vurduğu kum, sivri kayalar ve tüm suyu çalan ve onlara takılırsanız dikenlerini size batıran kaktüslerden ibarettir.

Başımı sallıyorum ve odaklanıyorum.

Buradan siktir olup gitmeliyiz.

"Merhaba anne!" Willow bana sırtıyor ve kapı aralığında durduğum yere el sallıyor.

"Oldukça doğal bir yüzücü!" Bambi başını ovuşturup doğruldu ve bana gülümsedi. Yüzümü görünce o gülümseme kayboluyor. "Clara? Neyin var?"

Her şeyi.

Ama bunu ona söyleyemem. Bu yüzden akla yatkın gelen ilk bahaneyi düşünüyorum. "Ben... şey, hiçbir şey." Gülümsemeye zorluyorum ve Willow'un el sallamasına karşılık veriyorum. "Sadece yorgunum. Bana ihtiyacın olursa yan tarafta olacağım."

"Tamam, anne!"

Bambi saçmalıklarına inanmıyor. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Ama o da beni durdurmuyor. Sadece gülümsüyor, başını sallıyor ve iyi olacaklarına dair bana güvence veriyor.

Keşke ona inanabilseydim.

Ama yapamayacağımı biliyorum. Ona güvenemem ve kesinlikle Demyen'e de güvenemem. Göğsümde hıçkırığa dönüşme tehlikesi taşıyan bir acıyla fark ediyorum ki, Demyen'e en başta hiç güvenmemeliydim. Dikkatli olacak kadar akıllı olsaydım, onun tuzağına asla düşmezdim.

Bunların hepsi bir tuzak. Bu ev. Onun koruması. Onun sevgisi.

Beni hapishanesine çekti ve gerçek yüzünü göstermesi an meselesi. Gerçek niyetini. Gerçek planlarını.

Burası onun hapishanesi ve ben de onun tutsağıyım.

Kızım, benim tatlı masum kızım, onun tuzağına düştü. Ve hepsi benim suçum.

DEMYEN

"Gülümsemeyi kes. Beni korkutuyorsun."

Alaycı ikinci komutanıma gözlerimi deviriyorum ama yüzümdeki sırıtışı silmeyi reddediyorum. "Onu buldum," diye açıklıyorum. "Sonunda onu buldum."

Pavel yavaşça döner sandalyesini çevirip, olanları içine sindirmeye çalışıyor. Sonra ani ve hızlı bir hareketle dönüp bana baktı. "O mu? Yani...? Hayır. Hayır. Hayatta olmaz."

Başımı salladım. "O evde. Şu anda."

"Evde mi? *Senin* evinde mi?" Başımı salladığımı görünce bir eliyle ağzını kapatıyor ve gülüyor. "Bu çok büyük!" Hemen ayılıyor ve başını iki yana eğiyor. "Hudson'a söyledin mi?"

Homurdanıyorum ve parmaklarımın arasında bir kalem çeviriyorum. "Tabii ki Hudson'a söyledim. Onu yerleştirdikten sonra aradığım ilk kişi oydu."

Pavel bir elini yüzüne sürüyor, sonra bana bakıyor. "Babası biliyor mu?"

O ruhsuz piçten bahsedilince ruh halim anında bozuluyor. "Hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Öyle olduğunu 'düşünmüyorsun' değil mi?"

"Anladığım kadarıyla Clara'nın babasıyla arası pek iyi değil." Bu sabahki hafif tehdidini hatırlıyorum. Sanki gerçekten babasının Değerli Meleği'ymiş gibi bunu bana savurmuştu ama o zaman da şimdi de daha iyi biliyordum.

Sevecen bir babanın kızının böyle içler acısı bir durumda yaşamasına izin vermesine imkan yok. Bırakın birlikte çalıştığı birini, herhangi bir adam tarafından bile bu kadar kötü muamele görmesine.

Yerleşkeden ayrıldıktan sonra yaptığım ilk şeylerden biri buydu: Clara'nın tehdidini dikkate aldım ve hem eski sevgilisi Martin'in hem de onun

Babası, Dedektif Greg Everett.

Kardeşimi tutuklayan aynı Dedektif Greg Everett.

Şu anda üst rütbelerde, Las Vegas Polisi'nde kararları o veriyor ve şehirdeki çeşitli suç ailelerinden el altından büyük, nakit maaşlar alıyor. Konuştuğum İtalyan baronların tahminine göre gözden kaçan vurgun başına on bin dolar alınıyordu; deri ticaretinin etrafından dolanmak için daha da fazla. Çırağı ve şimdiki ortağı Martin Patterson'dan başkası değil.

-Clara'nın sözde "kocas" ve Willow'un beleşçi babası. Tanıdığı

herkes bu boka bulaşmış durumda.

Patterson'la tanışmadım ama şimdiden ondan nefret ediyorum. O çocuğu ve ona yaşattığı cehennemi düşündükçe ondan iğreniyorum. Greg Everett'ten Tolya'ya kelepçe taktığı andan itibaren nefret ettim ama şimdi Martin'in kendi kızına ne yaptığını muhtemelen bildiğini ve görmezden geldiğini doğruladım...

Onlar pislik, sade ve basit. İkisi de. Beş para etmez pislikler.

Ve işim bittiğinde, topuğumun altında dolaşan diğer hamamböcekleriyle aynı kaderi paylaşacaklar.

"Sakin ol kardeşim," diye mırıldanıyor Pavel. Sivri bakışlarını, kalemi avucumun içinde bükmeye başladığım yere doğru takip ediyorum.

Kalemi masanın üzerine fırlatıyorum ve iç çekiyorum. "Everett'in kızının bende olduğundan haberi olmasa bile, onu elinde tutmasının konuşmasını engelleyeceğine dair endişelerim var."

Pavel başını sallar. "Mantıklı. Hudson bu konuda ne dedi?"

"Aynen öyle. Ve Clara'nın tekzibi olmadan Tolya'yı aklayacak ve cezasını sona erdirecek başka hiçbir kanıt yok."

"O zaman itiraf etmesini sağla."

"Babasının önünde mi?" Gözlerimi kısıyorum. Bunu düşünmüştüm elbette, ama kafamda hiç iyi canlandıramadım. "Bunun olmasına izin vermez. Kûrsüye çıkmasına bile izin vermez. Ve herhangi bir resmi yaklaşım, resmi bir ifade yazması için onu karakola götürmeyi gerektirir. Bu da *kesinlikle* olmayacak."

Hükümet, organize suçun neden bu kadar romantikleştirildiğini merak ediyor. İşte bu yüzden. Dünyadaki tüm paraya ve yasal kaynaklara sahibim ama yine de adaleti "doğru" yoldan sağlayamıyorum.

Ya benim yolumdan gidersin ya da hiç gitmezsın.

Pavel düşünürken dudaklarını büzüyor. "Yani..." Parmaklarını sandalyesinin koluna vuruyor. "Sanırım bunu eski usul yapıyoruz."

"Everett ve kızı yaptıklarının bedelini ödemeli." Meridian'ın ana ofisinin tavandan tabana penceresinden dışarı bakıyorum ve seçeneklerimi gözden geçiriyorum. "Doğru dikkat dağıtıcıyı bulduğumuzda Everett kolay olacaktır. Onu konuşturun, itiraf ettirin ve sonra da hiç doğmamış olmayı dilemesini sağlayın."

"Peki ya kız?"

Ona ters ters baktım. "Kimse kıza dokunamaz."

Pavel ellerini teslimiyetle kaldırır. "Anladım. Anladım. Kimse kıza dokunmayacak. Ama ben Clara'yı kastetmiştim," diye ekliyor sinsi bir gülümsemeyle.

Kahretsin. Şerefsiz beni buldu.

"Çok fazla anlam çıkarma," diye uyarıyorum onu. "Çocukla bir alıp veremediğim yok. Hepsi bu."

"Uh-huh."

Ona sertçe bakıyorum. "Ciddiyim. O yanlış bir şey yapmamış masum küçük bir kız. Ailesinin yaptığı bir şey yüzünden onu travmatize etmeyeceğim. Ya da büyükbabasının. Ben bir canavar değilim."

Pavel yüzündeki o aptal sırıtışı silmedi. "Sen nasıl istersen patron."

Neden kendimi haklı çıkarma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum. Ben patronum, Bratva'mızın *pakhan*'ıyım, aynı zamanda Meridian Casino ve Otel'in sahibi ve CEO'suyum. Söylediklerim sorgusuz sualsiz geçerlidir.

Peki bunu neden yapıyorum?

"Çocuğu babasına mı vereceksin?" Pavel sorar.

Mantıklı düşündüğünü biliyorum; bunun için onu suçlayamam. Ama sırf bundan bahsetti diye bir kalem daha kırmak üzereyim. "Hayır.

ona elli metre bile yaklaşamam. Bir çocuğu sevgi dolu annesinden koparıp kötü niyetli bir adama teslim edecek değilim."

Pavel'in kaşları yavaşça alnına doğru kayıyor. Aklımın yarısı onu tekrar aşağı indirmeye alışıyor. "Tamam. Çocukla ilgili koruyucu detaylar. Anladım." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Peki şimdi ne olacak?"

"şimdi..." Plan kafamda bir araya gelirken pencereden dışarı bakıyorum. Hoşuma gitmiyor ama Pavel'in sesi bana bunu neden yapmam gerektiğini hatırlatıyor.

"Bunu ödemek zorunda," diye hatırlatıyor bana nazikçe. "Kardeşine yaptıkları için. Everett de öyle."

Başımı salladım. "Biliyorum. Clara'yla ilgilenmesi için kimi arayacağımı da çok iyi biliyorum." Pavel'in yutkundunu duuyorum. "Peki ya Everett?" diye soruyor.

Güvenliğini hiçe saymasına rağmen Everett kızıyla gurur duuyuyor *olmalı*. Yıllar önce onu nasıl cesaretlendirdiğini, doğruyu söylemesi için kulağına nasıl fısıldadığını, Tolya'nın avukatı kürsüde gözünü korkuttuğunda kendi kariyerini riske atarak onu nasıl savunduğunu hatırlıyorum.

"Acıyan yerinden vurun. Önce Clara gidecek ve ailesini elinden almamı izlemek zorunda kalacak." Kalemi parmaklarımın arasında döndürüp masama saplıyorum. "Tıpkı benimkini aldığı gibi."

CLARA

Çantamdaki parayı saymayı bitiriyorum ve tüm iç ceplerin içine sıkıştırıyorum, böylece biri benden alırsa hemen kimse görmüyor.

Paranoyaklaştığımı biliyorum. Ama olmamayı göze alamam.

Willow'un odasının kapısı sessizce açılıyor. Doldurulmuş oyuncaklar, masa oyunları, bebekler ve küçük bir kızın isteyebileceği her türlü şeyle dolu olan oyun odasına parmak uçlarımla giriyorum. Bambi ona bir boyama şövalesi bile sipariş etmiş. Köşede neşeli boş bir tuval duruyor ve onun renk katmasını bekliyor.

Kalbim sıkışıyor. Willow'a tüm bunları asla veremezdim ve bir parçam onu bunlardan mahrum bıraktığım için korkunç derecede suçlu hissediyor.

Ama onu güvende tutmak zorundayım.

Onu Demyen Zakrevsky'den uzak tutmalıyım.

Willow yeni cibinlikli yatağında mışıl mışıl uyuyor, etrafı daha fazla doldurulmuş hayvanla çevrili ve sıcak bir battaniyenin altında en yumuşak yastıklara gömülmüş. Yastıklardan birini çantama sığdırabilirim ama onu dışarı çıkarmaya odaklanmalıyım.

"Willow, bebeğim..." Kolunu hafifçe dürtüyorum ve saçlarını okşuyorum. "Tatlım, uyan."

Yatma vakti çoktan geçti. Hafifçe inliyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. "Anne? Ne...?"

"Hadi bir oyun oynayalım." Sesimden damlayan korkuyu duymaması için nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Hadi eğlenceli bir oyun oynayalım."

"Ama uyukum var anne..."

"Biliyorum, bebeğim." Saçlarını yüzünden geriye doğru okşadım. "Biliyorum. Roxy Teyze'yi görmeye gideceğiz ve orada uyuyabilirsin, tamam mı?"

Willow yavaşça doğruldu ve gözlerini kırpıştırarak uykusunu dağıttı. "Ama neden?"

Bunun için vaktimiz yok. "Tatlım, Roxy teyzeyi görmek istemiyor musun?"

Kaşlarını çatıyor. "Ama burayı seviyorum. Gitmek istemiyorum."

Onu yataktan kaldırmaya çalışıyorum ama benden uzaklaşıyor ve küçük ayağını yere vuruyor. "Hayır! Hayır, anne!"

Hızla etrafıma bakıyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor ve yolumuza çıkan olası güvenlik uyarılarını bastırıyor. Kapı çarparak açılmıyor ve kimse pencerelerden içeri girmiyor, bu yüzden hala biraz zamanımız olduğunu biliyorum.

Willow öfke nöbeti geçirmeyi bırakmazsa ihtiyacımız olan kadar değil.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor. Doldurulmuş bir tavşanı göğsüne sarıyor ve koşabilmemiz için onu yakalama girişimlerimden kaçıyor. "Hayır, anne! Lütfen! Kalmak istiyorum!"

Sonunda onu belinden tutup kaldırmayı başardım, böylece gözlerimin içine bakmak zorunda kaldı. "Willow, lütfen!" Hıçkırarak bana baktığında, onu tekrar yere bıraktım ve saçlarını okşadım. "Beni dinlemene ihtiyacım var. Roxy Teyze'yi görmeye gideceğiz ve Bayan Bambi'yi uyandırmamak için çok ama çok sessiz olacağız, tamam mı?"

Willow burnunu çeker ama başını sallar. "Tamam..."

"Ve süper hızlı olmalıyız, tamam mı?"

"Tamam."

"İşte benim kızım."

Derin bir nefes alıyorum, sonra onun elini tutuyorum. İhtiyacımız olan her şeyin ödenebileceğini bilmek içimi rahatlatan tek şey; çantamdaki paranın ağırlığı bana bunu hatırlatıyor.

Ev sessiz. Neredeyse gece yarısı olduğu için buna güveniyordum. Bambi uyuyor olmalı ve Demyen de toplantıdan dönmedi, bildiğim kadarıyla.

Koridorlar boş. Ön kapıya ulaştığımızda bile hiç muhafız görmüyorum.

Tereddüt ediyorum, elim kolumun üzerinde.

Yapılacak doğru şey bu mu?

Sonra: "Anne?"

Onun küçük sesi beni teşvik ediyor.

Bizi ön kapıdan geçiriyorum ve elini daha sıkı tutuyorum. Yerleşke düzinelerce sıcak altın ışıkla aydınlatılıyor ve başka herhangi bir koşulda, her şeyin ne kadar güzel görüldüğüne hayran kalırdım.

Ama sadece tek bir şeye odaklanabiliyorum: sondaki kapılar. Onlara tırmanmak, içinden geçmek, altından bir tünel kazmak... Umurumda değil. Ne olursa olsun, yeter ki Willow'u güvenli bir yere götüreyim.

"Kaç, kaç, kaç!" Fısıldıyorum. Sesimi panikten çok heyecanlı çıkarmaya çalışıyorum. Neyse ki Willow sözümü dinliyor ve benimle birlikte uzun araba yolunda koşmaya başlıyor. Hâlâ doldurulmuş tavşanı tutuyor ve onu kapıdan geçiremezsem çıkaracağı yaygaradan endişeleniyorum.

Arkamızdaki ışıklar yanıp sönüyor.

Bağırışlar yerleşke boyunca
yankılanıyor. "Kaçın!"

Willow koşmaya çalışıyor ama çıplak ayaklarına takılıyor ve kaldırımında kayıyor. Onu çabucak kucağıma aldım ve koşarken taşıdım. Ağlıyor ve hayatımız için o kapılara doğru koşarken onu susturmak ve rahatlatmak için çok uğraşıyorum. Motor sesi ya da köpek havlaması duymuyorum, bu yüzden gerçekten bir şansımız olabileceğini düşünüyorum.

Parmaklıkları tutuyorum.

Başardık.

Ama şimdi kapıya geldiğimizde, parmaklıkların ikimizin de geçemeyeceği kadar birbirine yakın olduğunu fark ediyorum. O lanet tavşanın şansı daha yüksek ama Willow hıçkırığa hıçkırığa ağlarken tavşana tutunuyor ve yumuşak kürküne sarılıyor.

Tırmanabilmem için ayağımı takabileceğim hiçbir şey yok. Kapıların bağlı olduğu taş duvara doğru ilerliyorum, sonra onun taş değil kerpiç olduğunu fark edince neredeyse hayal kırıklığı içinde çığlık atacağım. Pürüzsüz, kusursuz, kavramasız, tırmanılmaz kerpiç.

"Willow, bebeğim, beni dinle." Onun gözyaşlarını silerken ben de kendi gözyaşlarımı yutmaya çalışıyorum. "Ben... Ben sana yardım edeceğim."

Başını sallıyor. Sonra benim hissettiğim aynı ihtiyatla parmaklıklara bakıyor. İkimiz de onun gerçekten sığacağından emin değiliz ama denemek zorundayım.

Başımın yanında tıkırtılar

duyuyorum. Donup kaldım.

"Bize ateş etmemiz için sebep verme."

Yavaşça, çok yavaşça, ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. Parmaklarım kontrolüm dışında titriyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Willow tekrar ağlamaya başlıyor ve şimdi sarılabileceği bir tavşanı olduğu için ona minnettarım.

Demyen'in adamlarından biri önüme geçiyor ve kaçmayacağımı anlayınca silahını indiriyor.

İstesem de yapamam. Hareket edemeyecek kadar korkuyorum.

Silahını kılıfına sokuyor ve diğer adamlara başıyla işaret ediyor. Kaç kişi olduklarını göremiyorum ama silahlarını indirip kılıflarına sokmalarından anladığım kadarıyla en az dört ya da beş kişi etrafımızı sarmış durumda. "Sizi eve geri götürmemiz gerekiyor hanımefendi," diye açıklıyor huysuzca.

İçimdeki anne, onun bu kadar nazik davranmasına şaşırıyor. Neden böyle davrandığını biliyorum çünkü gözleri Willow'u kontrol etmek için sürekli aşağı kayıyor. Willow sadece ona bakıyor, pelüş hayvanı tarafından yarı gizlenmiş, hıçkırıkları tekrar hıçkırığa dönüşüyor.

"Lütfen," diye ekliyor. "Çocuğunuz için."

Bunu çocuğum için yapıyorum. Bütün mesele bu.

Ama başımı sallıyorum.

Bir elini uzattı. "Telefonunuzu da almam gerekecek."

Bir süre eline baktım. Sonra tekrar yüzünün hemen altına. Gözlerinin içine tam olarak bakamıyorum; Martin benden bir şey talep ettiğinde hissettiğim korkuyu hissetmeye başlıyorum.

"Benim... Benim telefonum yok," diye mırıldandım.

Güvenlik görevlisi kaşlarını çatır. "Herkesin bir telefonu var."

Başımı sallıyorum. Willow'un elini tekrar tutuyorum. Sadece yarım adım geri atıyorum, aramıza mesafe koymaya yetecek kadar ama silahlarını tekrar çekmelerine neden olmayacak kadar. Adamlar tam olarak bunu yapmak için harekete geçtiler, ama Willow başıyla hızlıca selam vererek elini kaldırdı ve geri çekildiler.

Hâlâ bakışlarına karşılık veremiyorum. "Ben değilim. Benim... Benim telefonum yok. Telefon almama izin vermiyor."

Willow tavşanının sarkık kulaklarının üzerinden bana bakıyor ve gözyaşlarım tekrar akıyor. Oraya geri döndüm, kafamın içinde, oraya geri döndüm. Martin aptalca bir şey yaptığım için beni azarlarken, o eve, muşamba zemini soyulmuş mutfığa geri döndüm, aşınmış desenlere bakıyorum. Benden sahip olmadığım parayı talep ederken. Yaptığım her küçük şeyi sorgularken ve zamanını benimle harcadığı için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatırken.

Muhafızın sıcak, güçlü eli omzuma dayanıyor. Sıçradım.

"Hey... hey." Sesi alçak, yumuşak. "Sorun yok. Hadi eve geri dönelim. Orada güvende olacaksın."

Bilmiyor.

Ama Willow da bilmiyor. Ve bu gece yeterince korktu.

Ben de pes ettim ve başımı salladım. Omzumu sıkıyor ve beni döndürüyor. Attığım her adımda daha da yaklaşan, parlayan ışıkları ve egzotik çiçekleriyle güzel hapishaneye bakmak zorunda kalıyorum.

Muhafız Willow'u kollarına alıyor. Ondan beklediğim korku yerine, tıpkı Demyen'e yaptığı gibi ona sokuluyor. Ona usulca mırıldanışından ve kuruyan gözyaşlarının arasından gülümsemesini sağlayışından, kendi çocukları olup olmadığını merak ediyorum.

Bir insanın aynı anda hem bu kadar nazik hem de bu kadar vahşi olabilmesi çok yanlış.

Eve girene kadar diğer muhafızlar tarafından kuşatıldık. Bizimle birlikte koridordan misafir kanadına doğru yürüyorlar ve ancak asıl adam onlara başıyla işaret edince gidiyorlar. Willow'u odasına götürmek için hamle yaptı ama ben onu durdurdum.

"Onu benimkinde istiyorum... eğer-"

"Tabii ki."

Onu nazikçe yatağıma yatırması, parmağıyla burnunun ucuna dokunması... Tüm bunların farklı koşullar altında olmasını o kadar çok isterdim ki. Başka bir zaman, başka bir yerde, burası bizim evimiz olabilirdi. Bizim insanlarımız.

Ama öyle değil.

Beni kapıda karşıladı. Sesini alçaltarak, "Burada kalmalısın," dedi. "Kişisel bir şey değil." Omzunun üzerinden Willow'a bakıyor ve ona küçük bir gülümseme sunuyor. "O iyi bir çocuk. Ve burası büyük bir çöl. Anlaşıldı mı?"

Titriyorum. Bunu beni tehdit etmek için söylemiyor; beni uyarırken bile sözlerinin dostça bir sıcaklıkla süslenmesinden anlayabiliyorum. Ama planımda tamamen unuttuğum büyük bir kusura dikkat çekti: şehir sınırlarının dışındayız. Tam olarak ne kadar uzağa, hangi yöne ya da nereye gitmeyi planladığımı bile bilmiyorum.

"Dışarıda adamlar olacak." Kapıya doğru başını sallıyor. "Mahremiyetiniz için söylüyorum. Ve kızınızın."

Tekrar başımı sallıyorum. Ona teşekkür etmek istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Anlıyor gibi görünüyor, çünkü omzumu tekrar sıkıyor ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıkıyor.

Yaptığım ilk şey pencereleri kontrol etmek. Parmaklıkları değil, bu umut verici görünüyor. Ama tam mandalı test etmek üzereyken duruyorum. Köşedeki küçük beyaz bir kutudan küçük kırmızı bir ışık yanıp sönüyor.

Tahmin etmeliydim. Demyen'in evinin açılır kapanır çatısı var, tabii ki ayrıntılı bir alarm sistemi olacak.

Odanın içinde volta atıyorum. Kısmen yeni bir plan bulmam gerektiği için, ama çoğunlukla ahşap kalasların altında herhangi bir sarkma belirtisi olup olmadığını hissetmeye çalıştığım için. Ama sağlam zeminden başka bir şey yok. Aklıma bunun büyük olasılıkla gerçek ahşap döşeme bile olmadığı geliyor - betonun üzerine döşenen şu tahta parçası olabilir.

Willow şu anda yatağımda uyuyor. Kolunu doldurulmuş tavşana dolamış, onu ikinci bir yastık gibi yakınında tutuyor.

Hissettiğim suçluluk duygusu, battaniyeleri üzerine çekip onu yatağa yatırırken beni ağırlaştırıyor. Uyuduğuna seviniyorum. Böylece beni ağırlarken görmeyecek.

Ve ağlamak da tam olarak yaptığım şey - çünkü bizim için bir çıkış yolu yok. Bu anın oluşması on beş yıl sürdü. Şimdi burada olduğuna göre, Demyen benimle ne yapmayı planlıyor bilmiyorum.

Tek bildiğim ne isterse yapacağım... Yeter ki kızıma zarar vermesin.

DEMYEN

Bu lanet yastıklardan nefret ediyorum.

Ama terbiye, bel desteğimin olmamasına katlanmayı gerektiriyor. Ayrıca ayakkabılarım olmadan yerde olduğum gerçeğiyle de.

Geleneksel bir geyşa gibi giyinmiş bir garson, yudumladığım küçük fincanı yeşil çay ile doldururken ağırbaşlı bir şekilde gülümsüyor.

"Bu bokun tadı benzin gibi," diye mırıldandım. "Şekere ihtiyacı var."

"Ve o Amerikan zehriyle atalarımın beş nesline hakaret mi edeyim?" Raizo Watanabe sırtıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Çayını iç ve beğen."

Yakuza patronunun şatafatlı restoranına göz gezdiriyorum. "Bütün bu yer aslında atalarınıza bir hakaret değil mi?"

Raizo'nun yüzü bir an ciddileşir. Sonra omuz silkiyor. "Ne diyebilirim ki? Turizm faturaları ödüyor. Ve bu şehir daha iyisini bilmeyen turistlerle dolu."

"O zaman biraz şeker al."

Kıkırdıyor ama Raizo Watanabe'nin gülüşüne güvenilmemesi gerektiğini çok iyi biliyorum. Benim gibi o da misafirlerini rahatlatmak için cömert bir ev sahibi ve hayırsever bir hayırseverin büyüleyici maskesini takıyor... ve benim gibi o da Las Vegas'ın yeraltı dünyasının önemli bir bölümünü denetleyen güçlü bir suç örgütünü yönetiyor.

Yakuza'nın şakası yok.

"Şimdi, Demyen..." Raizo önümüze küçük suşi tabakları koyan başka bir garsona başıyla teşekkür ediyor, sonra keskin bakışlarını bana çeviriyor. "Bunca yolu çeşnilerimi eleştirmek için gelmediğinizi biliyorum."

Şimdi omuz silkerek soğukkanlı davranma sırası bende. "Bildiğin gibi, sadece bir California rulosu havasındaydım, dostum."

"Hatırlat da yakında poker masanda birkaç el oynayayım. Oyun yüzün berbat."

Bu mükemmel bir başlangıç gibi geldi, bu yüzden doğrudan konuya girmeye karar verdim. "Eğer benden iyi para kazanmak istiyorsanız, kart oyunundan daha iyi ve daha garantili bir şeyim olduğuna inanıyorum."

Raizo kaşlarını çatıyor, ağzında bir nigiri lokması hazır bekliyor. "Oh?"

Midemdeki rahatsız edici çalkantıyı görmezden geliyorum ve başımı sallıyorum. "Duyduğuma göre birkaç hafta içinde bir emlak müzayedesini düzenleyeceksiniz. Ben de katkıda bulunmak isterim."

Bu da çiğnemesini yavaşlatıyor. Bana dikkatle bakıyor. Onu suçlamıyorum; genellikle kendi işimi onunkine karıştırmam ve kesinlikle onun "emlak müzayedelerine" "katkıda bulunmayı" alışkanlık haline getirmem. Barış anlaşmamıza rağmen, Zakrevsky Bratva Yaküza'dan uzak durur ve karşılıklı saygı ve hoşnutsuzluğun bir kombinasyonundan dolayı bunun tersi de geçerlidir.

Raizo bez bir peçeteyle ağzını silerken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Antika eşyalarından ayrılmak sana göre değil. Oldukça nadir ve güzel bir koleksiyoncusun."

Haksız da sayılmaz. The Meridian'ın seçkin müşterilerinin ihtiyaçlarını karşılayan yanımdaki kadınlar güzellikleri ve zarafetleriyle eşsizdir. Buna fahişelik deyin, eskort hizmeti deyin, geçici çöpçatanlık deyin... kim ne derse desin, bazı kaba ve çaresiz insanları olağanüstü fantezi tatmin edicilere dönüştürdük.

Ama onunla benim aramdaki fark bu. Benim çalışanlarım orada kendi özgür iradeleriyle bulunuyorlar. Onun için "çalışan" kadınlar ise bu konuda söz sahibi değiller.

"Varlıklarımı ne zaman çeşitlendirmem gerektiğini bilirim." Raizo'nun benden ne koparmaya çalıştığını da biliyorum. "Sakın bana ürünlerimin kalitesinden şüphe ettiğini söyleme."

Raizo bir kez daha kayıtsızca omuz silkiliyor. "Eğer ayrılmak istediğin bir şey varsa, nedenini bilmem gerek."

Yeterince adil. "Beni yakaladın." Ona muzip bir sırıtış attım. "Mutfağımı yenilemek istiyorum. Ekstra fonlar, bu güzel ithal ürünleri finanse edecek.

"Gözüme kestirdiğim fayanslar."

Raizo gerçekten gülüyor. "Ve sen de gösterişli olduğum için *benimle* alay ediyorsun!" Başını sallar ve ceketinin cebinden telefonunu çıkarır. "Tamam, tamam. Eserini Cuma gününe kadar inceleme için depoya getir ve sonra-"

"Düşünüyordum da." Bana ne yapacağımı söylemeyi bitiremeden sözünü kestim. "Müzayedeye Meridian'da ev sahipliği yapmalısın."

Raizo'nun kaşları neredeyse saç çizgisine değecek. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Arkadaş gibi birlikte çalışmaya başlamamızın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?" İkimiz de bu kelimenin içinde bulunduğumuz bu gergin ittifak için çok gevşek kullanıldığını biliyoruz, ama izleyenler dinliyor. "Konuklarınızı daha rahat ettirmek için bir de açık bar koyacağım. Biraz sıvı yardımı ile teklifi yükseltin."

Öne doğru eğiliyor, resmen ilgileniyor. "Bu... *antika*... sizin için tam olarak nedir?"

Kafam karışmış gibi yapıyorum. "Yok bir şey. Sana söyledim ya: Sadece para istiyorum." "Sen Las Vegas'ın en zengin adamlarından birisin."

"Bizim gibi adamlar için ne zaman yeterli oldu ki Raizo? Bu yüzden istiyorum ki daha fazla para. Bu bir suç mu?"

Raizo uzun, gergin bir an boyunca beni düşünüyor. Gerekçelerimde bir hata bulmaya çalıştığını biliyorum - ya da daha iyisi, deri müzayedelerinden birinde sıgır gibi satılmak üzere bu kadar rahatça piyonladığım kadında bir hata. Ben bir kadeh sake içip yanarken gözleri dikkatli hareketlerimi takip ediyor.

Ama bir şey bulamayınca başını sallıyor. "Haklısın. Buna altmışa kırk diyelim-"

"Seksen yirmi."

Kaşlarını çatıyor. "Yetmiş otuz."

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. Gerçekte, Clara'nın satışından elde edilen kârın yüzde doksan dokuzunu istemesi umurumda bile değil. Sadece onun cezalandırılmasını ve ellerimden kurtulmasını istiyorum.

Yine de paranın zararı yok. Yalanlarının ondan çaldığı kayıp zamanı ona geri ödeyemez.

Kaybettiği maaşları da geri ödeyebilir.

"Konuk listesinde kimler var?" Suşimin üzerine biraz wasabi sürüyorum, sonra biraz daha ekliyorum. Raizo'nun beni eğlenen bir ilgiyle izlediğini görüyorum. Çayımı tatlı seviyor olabilirim ama söz konusu baharatlı yiyecekler olduğunda zayıf biri değilim. Yanık bana hayatta olduğumu hatırlatıyor. "Tanıdığım biri mi?"

"İyi deneme." Sırıtıyor. Tehlikeli bir suç örgütünün el altından iş çeviren efendisi olduğunu bilmesem, kadınların "gümüş tilki" dediği çekiciliğe sahip klasik bir iş adamı izlenimi verirdi. Mükemmel şekillendirilmiş saçlarında birkaç gümüş çizgi parlıyor ve gözlerine düşme şekli, o bilmiş gülümsemenin çocuksu cazibesine katkıda bulunuyor. "Konuk listemizi açıklamadığımı biliyorsun."

Sahte bir teslimiyetle elimi kaldırıyorum. "Elbette. Dedektif Everett'i davet etmeyi düşünüyordum ama zaten geliyorsa..."

Raizo olduğu yerde donar. Bu loş ışıktaki görmek neredeyse imkânsızdır ama yüzünden kan çekilmektedir.

İlginç.

"Neden? O eski eser satıcısı değil ki. Maaşı da zar zor yetiyor..."

Ne demek istediğini anladım. *Neden bir polis dedektifini köle müzayedesine davet ettin?* Güzel soru.

"Ek güvenlik." Wasabi'yi yıkamak için bir kadeh daha sake alıyorum. Ve onunkinden çok daha inandırıcı bir poker suratı takınmak için. "Her alanda gelişmiş koruma olduğunu bilmek misafirlerinizi rahatlatacaktır."

Tercümesi: Bir köle müzayedesindeki sivil polisler açıkça kirlidir, bu yüzden baskın riski yoktur.

Raizo bunu daralmış bakışlarıyla değerlendiriyor. Bir an için blöfümü göreceğini düşündüm. Ama sonra iç geçiriyor ve başını öne eğiyor. "Tamamdır. Konuştuğumuz gibi Dedektif Everett'i konuk listesine ekliyorum." Telefonunda bir şeye dokunuyor, sonra kesin bir havayla yerine koyuyor.

"Bana bir iyilik daha yap."

"Sanırım ev sahipliği yaptığınıza göre yapmalıyım."

"Bakalım ortağı da ona katılacak mı?" Bu alçakça bir darbe ama Clara'nın değerini beleşçi eski erkek arkadaşının önünde gösterme düşüncesi vazgeçilemeyecek kadar cazip. Onun ne kadar değerli olduğunu görmesini ve ne kadar güçsüz olduğunu ve hep öyle kalacağını anlamasını istiyorum.

Bekle, odaklan, *Demyen*.

Bu intikamla ilgili. Clara'dan.

"Neden tüm aileyi davet etmiyorsun?" Raizo kıkırdıyor ve dudaklarını şapırdatarak kendi sake kadehini geri atıyor. "Everett'in kızının iyi bir kış parçası olduğunu duydum. Taş gibi aptal ama sırtüstü yatarken beyne ihtiyacı yok."

Bütün gece aklına gelen en lezzetli ve komik fikir buymuş gibi gülüyor. Benim de katılmamı beklediğini biliyorum. *Ben* de kendimden en azından bir kıkırdama bekliyorum.

Ama midemdeki o çalkantı hissi, onu pirinç şarabı ve yeşil çayla ne kadar boğmaya çalışsam da geçmiyor. Clara'dan bahsettiğinde midem çalkalanıyor ve yumruğum kadehin etrafında sıkılıyor.

Bu camı onun göz çukuruna saplamak için aklımın yarısından fazlası var.

Kendi göz çukurumu bıçaklamalıyım. Benim neyim var böyle? Clara Everett benim sorunum değil. Benim korumam gereken biri olmadığı da kesin.

Evet. Kendine bunu söylemeye devam et.

"Anlaştık." Raizo sunuculara işimizin bittiğini işaret ediyor ve bana son bir kez başını sallıyor. "Eserinizi müzayedeye getirin. Önceden inceletip doğrulatacağınıza güveniyorum." Başımı sallayınca devam etti. "En yüksek teklifin yüzde yetmişi için sana çek keseceğim."

"Nakit." Gazetesine güvenmediğimden değil; sadece ona hiç güvenmiyorum. Raizo sırtıyor. "Nakit, Bay Zakrevsky. Nasıl isterseniz."

Anlaşma sağlandıktan sonra ayrılıyorum. Onunla el sıkışmaya niyetim yok ve o da bana ihanet ederse ne olacağını biliyor. Benim sahamda, benim kurallarımla oynuyor, benim adamlarımla çevrili.

Raizo Watanabe'yi avucumun içine alan şey, bilinmeyen cazibesi - "antikamın" sırrını öğrenmenin cazibesi-

Yumruğumu kapatırsam ne olacağını biliyor.

CLARA

Kapı yavaşça açılıyor. Onu kapının önünde görünce zıplamak istiyorum ama Willow'u uykusundan uyandırmak istemiyorum. Bunun yerine, battaniyeleri bir kez daha Willow'un üzerine örtüyorum, sonra da onu yarı yolda karşılamak için yataktan kayıyorum.

Parmağımı dudaklarıma bastırıyorum. Bana cehenneme gitmemi, ne isterse yapacağını söylemesini bekliyorum ama Willow'u yatağında görüyor ve başını sallıyor.

Sonra beni yan odaya götürüyor. Sırtımın alt kısmına bastırıldığı sert eli bana kaçacak yer bırakmıyor. Yüzündeki ifade denemeye cesaretlendiriyor beni.

Kapı kapandıktan sonra Demyen bana döndü. Ama bana ters vurmak ya da beni duvara yapıştırmak yerine sadece gülümsüyor. Gözlerine ulaşmıyor.

Keşke onun yerine bana vursaydı.

"Yani," diyor sessizce. "Beni hatırlıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" Dilim kalın ve kuru hissediyor. Beni hapsetmiyor olsa da varlığı boğucu.

Alay eder ve başını sallar. "Aptal numarası yapma, Clara. Sen-"

"Yapma." Ben kendimi durduramadan kelime ağzımdan uçup gitti. Kollarım ben düşünmeden belimi sıkıca sarıyor. Sinmiştım. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum. "Bana öyle deme. Ben... Ben aptal değilim."

Demyen'in parmakları seğiriyor ama hareket etmiyor. "Biliyorum. Olmadığını biliyorum. Sorun da bu zaten."

Geldiği gibi hızla dağılan sisin içinden ona bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Neden kaçtın?"

Oh. Şu. Bizi Willow'dan ayıran kapıya hızla bakıyorum. "Burası güvenli değil," diye fısıldıyorum. Göğsümün içinde koruyucu bir şey kıvrılıyor ve onun sert bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Sen... sen beni tuzağa düşürdün. Bizi tuzağa düşürdün."

"Bunu kendin yaptın, Clara." Bana dik dik bakarken kollarını göğsünde kavuşturuyor. Kaslarının dalgalanmasını ve kabarmasını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Ne olacağını sanıyordun ki? Kardeşimi hapse attın. Bunu anladığında yüzündeki ifadeyi göremediğim için hayal kırıklığına uğradım."

Dün gece tanıdığım nazik adam gitmiş. Sesini kullanan ve yüzünü bir kukla gibi işleyen bir canavar var. Buradaki tek olası açıklama bu.

Ve Tanrım.

Onunla yattım.

Onunla yattım ve kızımın hayatını onun ellerine bıraktım.

"Are..." Sertçe yutkunuyorum. "Beni öldürecek misin?"

Cevap vermiyor.

Öldürecek. Beni öldürecek.

Demyen aniden iç çekiyor. Bu ses beni neredeyse zıplatıyor. "Seni öldürmeyeceğim. Aileleri yok etme ve parçalama işinde değilim. Bu senin işin."

Bir adım geri atıyorum. "Eğer beni öldürmeyeceksen, o zaman... o zaman neden buradayım? Neden kızımı bu işe bulaştırdım?"

Çenesi sıkıştı. Bana dik dik bakmaya devam ederken bir tarafında nabız gibi atan bir damar var. Aslında gözlerindeki sertlik biraz yumuşadı ama benim için hepsi aynı.

Bundan sonra olacakları değiştirmeyecek.

Kemiklerimin titremeye başladığını hissediyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp kendime daha sıkı sarılıyorum ve o benim gözle görülür bir şekilde titrediğimi görmeden önce bunun geçmesini diliyorum. Beni rehin tutmanın ne kadar kolay olduğunu görebilmesi yeterince kötü; daha da kötüsü, Willow'u bana karşı bir pazarlık kozu olarak kullanmanın ne kadar kolay olduğunu görebiliyor.

Titreme uzuvlarıma yerleşiyor. Titriyorum ve onun bunu görebildiğini biliyorum.

Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum, böylece çingiraklı yılan kuyruğu gibi titrediğimi görmesini istemiyorum.

Titreme yıllar önce, ben küçük bir kızken ve babam öfkesini ve hayal kırıklıklarını benden çıkarırken başlayan bir şey. Bazen mesaiden sonra odaya girmesi yeterliydi ve ben titremeye başladım.

İyi gecelerde, titrediğimi görmek bile onu güldürmeye ve çekip gitmesine yetiyordu. Ama çoğu zaman, bu onu sadece sinirlendirirdi. Ve sonra bana tokat atardı. Saçımı çekerdi. Titremem durana kadar beni odanın diğer ucuna fırlatırdı çünkü hıçkırmakla meşguldüm.

Babamın bana karşı nazik olduğunu hatırladığım tek an beni o depoda bulduğu andı. Kaçırılmışım, bir arabanın bagajına tıkılmışım ve adamlar birbirleriyle kavga ederken bir sandığın içine atılmışım ve dinlemeye zorlanmışım.

Polis nihayet geldiğinde, babam beni o korkunç sandıktan çıkardı ve sımsıkı kucakladı. Daha önce hiç olmadığı kadar çok titriyordum ama beni susturdu ve her şeyin yoluna gireceğine söz verdi. Tek yapmam gereken iyi bir kız olmak ve doğruyu söylemekti.

Ben de öyle yaptım. Onlara gerçeği söyledim.

Onlara bir adamın beni arkamdan nasıl yakaladığını, eliyle ağzımı kapatırken yüzümü nasıl acıttığını anlattım. Beni o küflü sandığa tıktı, sonra depoya götürdü ve orada beni sandığın içine attı. Vücudum kıymıklarla delik deşik olmuştu ve titrememi ya da ağlamamı durduramıyordum.

Onlara birinin sandığı nasıl açtığını anlattım. Farklı bir adamdı ama ilki gibi yaşlı değildi. Babam gibi değil. Bana uzandı, iyi olacağımı söyledi.

Ve sonra sandığı tekrar kapattı.

Babam hikayemi yarıda keserek Mike Amca'nın cesedinin üzerinde silah tutan adamın o olup olmadığını sordu.

Mike Amca'yı orada gördüğümü hatırlamıyorum. Onu duymuş olabilir miyim? Belki beni kurtarmaya gelmiştir?

Evet, buydu. Babam öyle söyledi. Mike Amca beni kaçırandan kurtarmak için oradaydı. Ve o sandığın içinde beni kontrol eden de kaçırın kişiydi. Mike Amca'yı vurup öldüren ve bana kötü şeyler yapmaya çalışan da kaçırın kişiydi.

Bana resimleri gösterdiklerinde, beni gözetleyen ve iyi olup olmadığımı soran yüzü tanıdım.

Mahkemeye gitmem ve hikayemi tribünlere anlatmam gerektiğinde, babam bana doğruyu söylemem gerektiğini hatırlattı. Omuzlarımdaki elleri sıkıldığında canımı yakıyordu. Yüzümdeki morluk hala zonkluyordu. İcra memuruna yaşadığım çilenin yaralarının hala iyileşmekte olduğunu söyledi. İcra memuruna hikayemi nasıl karıştırdığımı ve kaçırın kişinin bana ne yapmaya çalışıldığını unuttuğumu söylemeyi unuttu. Ben unutmuştum, babam da doğru anlatabilmem için anılarımı yerine oturttu.

Doğru söyledim. Babamın dediğı gibi doğruyu söyledim. Doğruyu söyledim.

Kötü adamı götürmelerini izledim. Bana bakmaya devam etti. Ama o kadar titriyordum ki, gözlerini kendi gözlerimle buluşturamadım.

Gerçeğı söylediğim için onu sonsuza dek götürdüler.

Gerçeğı söyledim.

... Öyle değil mi?

"Clara."

Kolumdaki sıcak el beni geri çekiyor. Sesi nazik ama pazuma dolanan parmakları beni şimdiki zamana döndürüyor ve hemen kendimi ondan uzaklaştırıyor.

Demyen bir adım geri çekiliyor, sınırlarıma saygı duyduğunu göstermek istercesine ellerini omuzlarına kaldırıyor. Çok garip, çok kızgın ve her türlü

haklısın. Bana vurmalı, saçımı çekmeli, hatta belki de ben yerde kıvrılmış yatarken karnıma tekme atmalı.

Herkes bana kızdığında böyle yapar. O neden yapmıyor?

"Clara." Adımı tekrarlıyor. Yavaşça. Sertçe. "Seni öldürmeyeceğim. Sana ya da kızına zarar vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

"Neden?" Titrememi yatıştırmak için sırtımı duvara yaslıyorum. Beni orada köşeye sıkıştırmasını bekliyorum ama yine de bana doğru hareket etmiyor. "Neden gitmesine izin vermiyorsun? Ne istersen yaparım. Lütfen. Ne istersen. Sadece Willow'u bırak."

"Nereye gideceksin?"

Bu meşru bir soru olduğu kadar bir meydan okuma.

Bir cevabım olmadığı için utanıyorum.

Şimdi bir adım öne çıkıyor ama ben irkildiğim anda duruyor. Elini kaldırıyor. Ama yumruğu bana savurmak yerine, öfkeli parmağını yüzüme doğrulttu. "Senden tek istediğim mahkeme salonuna girip yargıca yalan söylediğini söylemen ve kardeşimi hapisten çıkarman. Ama ikimiz de bunu yapmayacağını biliyoruz. Yapacak mısın?"

Alt dudağım titriyor. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Sıcak hissetmeye başladım, neredeyse aşırı ısınmışım. Nefeslerim birkaç dakika öncesine göre daha hırıltılı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Demyen elini indiriyor. "Yani ben seninle ne halt edeceğime karar verene kadar burada, benim çatımın altında kalmak zorundasın."

"Ama Willow-"

"Bununla hiçbir ilgisi yok." Ne zaman ondan bahsetse bakışları yumuşuyor. Keşke bunu anlayabilseydim ama ciğerlerim daralırken kalp atışlarımı kontrol etmekte zorlanıyorum. "O burada güvende. Ve muhtemelen burada başka bir yerden daha güvende."

Başımı sallıyorum. En azından deniyorum.

Ama oda şimdi dönüyor. Zemin hızla yükseliyor.

Sanırım adımı haykırdığını duyuyorum ama söyleyemiyorum. Her şey bulanık ve bulanık. Ve sonra... siyah.

DEMYEN

Clara'nın bilinçsiz bedenini ana evin benim kanadımdaki yeni misafir odasına yatırdım. Kendi kendime bunun, onu yakından izleyebilmek ve tekrar kaçmaya çalışmayacağından emin olmak için olduğunu söylüyorum. Kendi kendime, evdeki doktorun evdeki başka kimseyi rahatsız etmeden onunla hızlıca ilgilenebilmesi için olduğunu söylüyorum.

Başka bir deyişle, kendime *yalanlar* söylüyorum.

Clara tam önümde yere düştüğünde paniğin damarlarımda nasıl dolaştığını görmezden gelmeliyim.

Yanıyor. Muhtemelen biz tanışmadan çok önce hastalanmış ve semptomları görmezden geliyordu. Onu yatakta bırakıp kapıyı arkamdan kapatmadan önce doktorun yerleşkeye doğru yola çıktığını teyit ettiğinden emin oluyorum.

Yakınlarda duran gardiyanın emirleri söylememe ihtiyacı yok. Tek bir baş sallamamla, o odaya doktordan başka kimsenin girip çıkmasına izin vermemesi gerektiğini biliyor.

Ana evin içinde fırtına gibi eserken nereye gittiğimi bilmiyorum. Havuz kenarında dinlenmek için mükemmel olan yıldızların aydınlattığı güzel bir gece, gökyüzündeki tüm o parıltılarla beni sadece rahatsız ediyor. Tüm açık çatıları kapatmak istiyorum ama her birinin yerine kaymasını bekleyecek sabrım yok.

Bir kanyona çılgılık atmak istiyorum ama en yakını yarım saat uzaklıkta.

Kendimi Clara'nın vücudunun yumuşak sıcaklığına gömmek ve onun nefes nefese inlemelerini dinlemek istiyorum...

... ama o hasta.

Ve benim
mahkumum.

Ve kardeşimi hapse atan kadın.

Odaklan, *Demyen*.

Raizo ile buluştuktan sonra eve geldiğimde onu parçalamaya hazırdım. Kaderini meşhur bir kılıç gibi başının üzerinde sallarken sinmesini ve merhamet dilemesini sağlamak için hırlayabileceğim en iyi ve en korkunç şeyleri düşünmüştüm. Dizlerinin üzerine çökecek ve merhametimi hak etmesini sağlayacaktım... tabii eğer merhamet varsa.

Ama buruşma şekli... gözlerindeki o bakış... Planlarımda sadece frene basmakla kalmadı; onları pencereden dışarı fırlattı.

Ve sonra titremeye başladı.

Kahretsin, tek yapmak istediğim kollarımı ona sarıp tekrar nefes alana kadar sıkarken orada öylece durup izlemek için kendime hâkim olmak zorunda kaldım.

Şu anda şehre inip eski kocasının kafasına bir kurşun sıkmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Eğer ona bunu yaptıysa, kendi kızına ne yapmaya çalıştığını hayal etmek bile istemiyorum.

İşte o zaman nerede olduğumu fark ediyorum: Willow'un odasının hemen dışında.

Çok fazla yorum yapmayacağım. Muhtemelen sadece otomatik pilotta yürüyor, Clara uyandığında giyecek bir şeyler almak için geri dönüyordur... bunun gibi bir şey.

Evet. Giysiler. Hepsi bu kadar.

Elimi kapı koluna dayadığımda çocuğun uykusunda kıpırdadığını duyabiliyorum. Onu uyandırma riskini göze almamın imkânı yok - baba olacak biri değilim ve "çocuk olayını" da beceremem. Yeğenlerim bile yok. Bu yüzden içeri girip Clara'nın eşyalarını almam ve fark edilmeden geri çıkmam herkes için en iyisi.

"Anne... Anne..."

Kahretsin. Henüz içeri giremeyecek kadar uyanık olabilir.

Nefesimi tutup bekliyorum. Belki sakinleşir. Belki bu sadece bir şanslı.

Ama sonra çığlık

atıyor. "*Mooommyyy!*"

Her ıgık yüksek ve tiz ve dehŖet dolu. Hemen silahımı çekip odaya daldım, gardiyan da arkamdan geliyordu. Hıçkırarak ağlamasına, paniklemesine ve yatak baŖlıđına tırmanmasına bakılırsa, odanın içinde bir ıngıraklı yılan ya da daha kötüsü olduğuna ikna oldum.

Ben odayı yılan, örümcek, c var mı diye hızlıca tararken nöbetçi ışığı yakıyor... Son dŖncemden sıyrılıyorum ve silahların kaldırılmasını iŖaret ediyorum.

"İyi misin?" ocuğa sordum.

Bir an baŖını sallıyor, sonra baŖını sallıyor. "Annem nerede?"

Bu çok rahatsız edici.

Nbetinin görevine devam etmesi için baŖımı salladım. Ben hallederim. Ben halledeceğime eminim.

"Hey, Willow," diye seslendim. "Beni hatırladın mı?"

Willow yatak baŖlıđından yastıkların üzerine yığılıyor ve dokuma battaniyeyi bir can simidiymiŖ gibi tutuyor. Uzun, gözleri yaŖlı bir süre bana bakıyor, sonra baŖını sallıyor.

"Güzel." Gülümsüyorum. Ona gülümsemenin bu kadar doğal olmasına ŖaŖırdım. "Annemi doktora götürmem gerekti. O hasta." Teknik olarak doğru.

AŖađı yukarı.

"Hasta mısın?" Willow kaŖlarını çatıyor ve yüzünün yarısını battaniyenin arkasına saklıyor. "Ama az önce buradaydı."

"Biliyorum. Sanırım bir süredir hasta ve sizi endiŖelendirmek istemedi. O..." *Kahretsin*, bu çocuğa onu travmatize etmeden ya da kafasını karıŖtırmadan nasıl sorabilirim? "Bunu çok yapar mı?"

Willow baŖka tarafa bakar. Sonra yavaŖa baŖını sallıyor. "Annem endiŖelenmemi istemiyor," diye o kadar sessiz mırıldanıyor ki neredeyse onu duyamıyorum. "Martin de doktora gitmemizden hoŖlanmıyor. Çok kızıyor."

Odanın bir kŖesinden doldurulmuŖ Ŗezlonglardan birini alıp dikkatlice yatağın yanına koyuyorum. Bu hareket bana bir bahane veriyor.

Yapmayı tercih ettiğim gibi yumruğumu duvara vurmak yerine sert bir şey tutuyorum. Kendimi rahatlatmak için neredeyse sandalyeyi yere çarpacaktım ama küçük kızın bana temkinli bir şekilde baktığını görünce bunu tekrar düşündüm.

Bunun yerine, sandalyeyi o kadar yavaş ve sessizce yerleştiriyorum ki, iri gövdeyi sandalyeye yerleştirdiğimde ayaklar asla gıcırdamıyor. Bu Willow üzerinde istediğim etkiyi yaratmış gibi görünüyor: burnunu çekmeyi bıraktı ve benden kaçmıyor. Aslında meraklı görünüyor, battaniyenin arkasından bana bakıyor.

"Martin?" Tekrar ediyorum, travma geçirmiş beş yaşındaki bir çocuğa sorulacak doğru soruları bilmiyorum. Ona "Baba" ya da "Babacığım" dememesini ilginç buluyorum.

"Evet." Battaniyeyi pelüş hayvanını alıp göğsüne saracak kadar indiriyor. "O benim babam. Sanırım."

Sırıltışımı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. "Tahmin ettin mi?"

Willow omuz silkiyor ve oyuncağın tüylerini toplamaya başlıyor. "O kötü biri. Anneme karşı çok kaba."

"Sana kötü mü davranıyor?"

Tercümesi: *Adamlarımı toplayıp bu mudak'ı ziyaret etmem gerekiyor mu?*

Çünkü, her ne kadar "çocuk olayını" yapmasam da, istismara kesinlikle müsamaha göstermem. Özellikle de yetişkin bir adam küçük bir kıza vuruyorsa.

Cehennemin kralının bile standartları vardır.

Willow yüzünü buruşturur. "Çok bağıyor. Bazen bana isimler takıyor ama annem bundan hoşlanmıyor." Doldurulmuş tavşana daha sıkı sarılıyor. "Anneme vuruyor," diye mırıldanıyor kürkün içine.

Çok fazla sorum var. Çok fazla soru var ve doğru cevapları nasıl alacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Bu Martin pisliği hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum, nerede yaşıyor, Clara'yı nasıl ele geçirdi, böyle tatlı küçük bir kıızı terörize ettiğini düşünen kim?

Ama bir sorgulama başlatarak çocuğu ağlatmak istemiyorum. Ve açıkçası, bu beni ilgilendirmez. Benim sorunum değil.

Bunu kendime bir mantra gibi söylemeye devam edeceğim ki içgüdülerim de bana uysun.

"Bizi geri gönderecek misin?"

Sorusu beni düşünceli halimden çıkardı. "Ne?"

Willow ayaklarını yatağın kenarından sarkacak şekilde sallıyor. Hâlâ tavşana sıkı sıkı tutunuyor ama eskisi kadar sıkı değil. "Annem kendini daha iyi hissettiğinde. Bizi Martin'e geri gönderecek misin?"

Yok artık.

Onu dikkatle inceliyorum ve kelimelerimi mümkün olduğunca dikkatli seçiyorum. "Geri dönmek istiyor musun?"

Hemen başını sallar. Korku gözlerini dolduruyor. "Hayır!"

"O zaman hayır." Yavaşça sandalyeden kalkıyorum ve gözle görülür bir rahatlama anından yararlanarak onu nazikçe geri itiyorum. "Yatma vakti geldi. Uyuman gerek."

"Yapamam."

İşte başlıyoruz. Yemin ederim, eğer bu çocuk bir bardak su istemeye başlarsa-

"Çok karanlık."

Oh.

Sanırım annesini şu anda derme çatma bir tıbbi koğuş olan yere taşıırken bunu düşünmemiştim. Burası çocuklar düşünülerek inşa edilmemişti - Pavel ve Bambi beni kaç kez "geleceği düşün" diye dürtmüş olsalar da - bu yüzden banyoda gece lambası, parlayan küreler ya da benzeri bir şey yok.

Zifiri karanlıktan başka bir şey yok. Annesinin onu kucaklayıp rahatlatmaması ve varlığıyla güven vermesi, Willow gibi küçücük bir şey için muhtemelen yüz kat daha korkutucudur.

Hızlı düşünürüm. "Güzel bir şey görmek ister misin?"

Willow başını sallayıp tekrar oturuyor ve kollarını bana doğru uzatıyor.

Muhtemelen uzun yataktan kaymak için yardıma ihtiyacı olduğu aklıma gelmedi. Geniş koridorun yarısına gelene kadar değil, onu kollarımda taşıırken başını çenemin altına sıkıştırdı. Onu süpürmüştüm, battaniye

ve tavşan ve hepsi, ikinci bir düşünce olmadan ve şimdi onu taşıyorum... gibi...

Sanki o benim için bir şeymiş gibi.

Solaryuma ulaşıyoruz ve o daha fazla rahat etmeden onu hemen pelüş şezlonglardan birine oturtuyorum. Bana sarılmaya başladı bile - çünkü benim ne olduğumu bilmiyor.

Ben bir mafya patronuyum. Organize bir suç örgütünün lideriyim. Mafya babaları "sarılmaz".

Ama Willow ne biliyor ne de umursuyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse biraz dalgın. Açık tavanı ve Samanyolu'nun odayı aydınlatan parlak uzantısını gördüğünde gözleri büyüyor. Yıldız ışığı palmiye ağaçları ve kaktüslerin koyu yeşil ve mavileri yansıtmalarını sağlıyor ve tavandan tabana cam duvarın içinden ay ışığının havuz suyunda parıldadığını görebiliyoruz.

"Bu daha mı iyi?" diye sordum. Cevabı zaten biliyorum; yüzü neredeyse gökyüzü kadar aydınlık.

"Evet," diye nefes alıyor.

"Peki ya..." Gizlice telefonumu çıkardım ve Bambi'ye kısa bir mesaj attım. "Burayı yeni odan yapmaya ne dersin?"

Willow kocaman gözlerini bana çevirdi. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "İhtiyacınız olduğunda camlar için biraz cam filmi alırsız, biraz daha mobilya ve oyuncak ekleriz, belki şuraya kabarık bir halı..."

Onun rahatına yatırım yapıyormuşum gibi konuşmaya başlamadan önce kendimi durduruyorum. Yatırım yapmıyorum. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum, böylece soru sormayı bırakacak ve yolumdan çekilecek.

Bu kadar.

Bambi hızla köşeyi dönüyor, yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor. *Tanrı'ya şükür.* Gelip bu her neyse halletmesi için mesaj attığımda onu ölü uykusundan uyandırdığımı biliyorum ama Willow'a selam veriş ve ipek kaftanıyla odanın içinde süzülüşü, bana karşı hissedebileceği herhangi bir kızgınlığı ele vermiyor.

Ki bu harika. Her neyse. Sinirlen ya da sinirlenme. Yarı yetim Annie'ye Warbucks Baba'yı oynamaktan daha önemli işlerim var.

Willow'a, "Bayan Bambi yeni odana yerleşmene yardım edecek," diyorum. "Ne istersen Bayan Bambi'ye söyle, tamam mı?"

"Annemi istiyorum."

Bambi ben aptalca bir şey söylemeden konuya dalıyor. "Gece yarısı kurabiyesi ister misin? Belki üstüne biraz dondurma koyarım?"

İçimden bir ses gecenin bu saatinde fazla şekere karşı uyarmak istiyor. Yatma vakti. Çocuğun uyuması gerek, dişlerini çürütmesi değil.

Ama onun yanında aklıma gelen diğer tüm ebeveynlik düşünceleri gibi bunu da silip atıyorum. Benim çocuğum değil, benim sorunum değil. Bambi'ye hızlıca bir baş selamı veriyorum, sonra beni çıkarken gören Willow'a el sallıyorum.

"İyi geceler, *Solnishka*."

Solnishka. Küçük güneş. Karanlık bir çölde parlak bir nokta.

Beni kimin ya da neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. Ağzımdan böyle cümleler dökülüyor -sadece gerçekten önemseyen bir adamın söyleyebileceği şeyler.

Derimin altında oturan aynı yabancı, konuşmalarını dinleyebilmek için solaryum kapısının hemen dışında duraklamama neden oluyor. Bambi, Willow'un ne istediğini anlamak için sürekli sorular soruyor ama çocuk cevap veremeyecek kadar utangaç. "Annemin çok parası yok" diye mırıldandığını duyuyorum ve Bambi'nin daha zengin ses tonu endişelenecek bir şey olmadığını söylüyor.

Kalbimdeki gizemli sıkışma buna kesinlikle karşı çıkıyor.

CLARA

Yüzüyor muyum?

Her şey benim gibi etrafımda uçuşuyor.

Yattığım yerden başımı kaldırmaya çalışıyorum ama bu küçük çaba bile başımı döndüren baş dönmesi yüzünden tepetaklak yuvarlanıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor.

İnliyorum ve vazgeçiyorum. Uzuvarım beni çevreleyen yumuşaklığa daha da gömölüyor... ve işte o zaman hiç de yüzmediğimi fark ediyorum. Bir yatağa yayılmış, yorganın altına sıkışmış, kim bilir kaç tane aşırı doldurulmuş yastıkla desteklenmişim.

Ve ben yalnızım.

Willow nerede?

Oh, Tanrım. Kızımın nerede olduğunu bilmiyorum.

Yataktan atlamaya çalışıyorum ama bacaklarım beklediğimden daha zayıf. Neredeyse anında yere yığılıyorum. Yatağın yanında duran bir sandalye, her nedense, kendimi tutup çekebileceğim kadar ağır.

Oda dönmeye devam ediyor.

Yüzüm çok sıcak.

Benim de başım ağrıyor. Migren gibi değil, daha çok sıkıcı, zonklayıcı bir ağrı. Attığım her adımda içimi burkan bir rahatsızlık. Yer bana saldırmaya devam ediyor ama ben küçük kızımı bulmaya o kadar kararlıyım ki onun kazanmasına izin vermiyorum.

Mobilyaların üzerinden tırmanarak kapıya ulaşmayı başardım. Parmaklarım zayıf bir şekilde kapı tokmağını zorluyor ama sonunda gıcırdayarak açılıyor. Vücut ağırlığım beni aralıktan ileri doğru savuruyor. Neredeyse kendi ayak parmaklarıma takılıyordum ama kendimi topuzu ve çerçeveyi tuttuğum yerde tutacak kadar güç topladım.

Koridorda kimse yok. En azından ben öyle düşünmüyorum.

Bunun bir tuzak olduğuna eminim.

Öyle olmak zorunda. Demyen'in benim için bu kadar kolay olmasına izin vermesine imkan yok.

Durmam gerek.

Duvar iyi hissettiriyor. Soğuk kerpiç, yanağımın değdiği yer çok yumuşak ve rahatlatıcı. Sonsuza kadar burada kalabilirim; aslında yataktan bile daha iyi hissettiriyor.

Hayır, hayır. Willow'u bulmam gerek. Bebeğimi bulmalıyım ve buradan gitmeliyiz. Yürümeye devam. Bir ayağım diğerinin önünde.

Bu koridorda yürümek daha zor. Tutunacak ve yaslanacak yeterince mobilya yok, bu yüzden çoğunlukla duvar boyunca kayıyorum. Kendimi sıyırmamak için yavaş hareket etmek zorundayım, çünkü bacaklarım sürekli sallanıyor ve altımdan çıkmakla tehdit ediyor.

Tanrım, umarım doğru yönde ilerliyorumdur.

Yakınlarda bir yerde bir kapının açıldığını duyuyorum. Donup kalıyorum. Sesler mırıldanıyor ve birbirine karışıyor ama kelimeleri çıkaramıyorum. Başka bir kapı olabilecek bir şeyin arkasında kayboluyorlar. Sessizliğin kalıcı olduğundan emin olduktan sonra birkaç titrek adım daha atıyorum.

Bu kez açılan kapı tam önümdeydi. "Ne oluyor...?"

Hayır. Hayır... Hayır, hayır, hayır, hayır...

Gözlerimi kapatıyorum ve bu sefer bacaklarımın altımda katlanmasına izin veriyorum. Yumuşak bir iniltiyle yere yığılıyorum. Ağlamak istiyorum ama başım çok ağrıyor. Çığlık atmak istiyorum ama inleyecek gücümün olması bile bir mucize.

Demyen beni sanki bir hiçmişim gibi kucaklıyor. Yüzü bana duyduğu öfke ve nefretin derin çizgileriyle kazınmış.

Sanırım.

Yani, başka ne olabilir ki? Kızgın ve benden nefret ediyor. Kaşlarındaki ağırlığın endişe ya da kaygı olmasına imkan yok. İmkansız.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye soruyor ve beni hafifçe sarsıyor.

"Bebeğimi... buradan çıkarıyorum..." Zayıflamış halimle bile ona ters ters bakmayı başarıyorum. Bana istediği kadar işkence edebilir, Willow'uma dokunmasına izin vermeyeceğim.

Pislik herif bana gülecek kadar taşaklı. "Öyle mi?" Sanki bütün gün duyduğu en komik şeymiş gibi sırıtıyor. "Peki bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Sırf inat olsun diye ona ana planımı vermek istiyorum ama detayları hatırlayamayacak kadar başım ağrıyor. Ya da bir planım olup olmadığını. "Siktir... seni."

"Şimdilik buna bir iğne koyalım. Sen hastasın."

"*Sen hastasın.*"

Sırıtıyor ve beni kim bilir nereye götürmeye başlıyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama nedense ayaklarımı oynatmaktan fazlasını yapamayacak kadar güçsüzüm.

Kahretsin. Bu düşündüğümde daha zor olacak.

"Willow nerede?" Aha, işte orada. Anne sesim gayet iyi geliyor. Boğazımı acıtıyor ama umurumda değil.

"O iyi."

"Nerede o?"

Köşeyi döndüğümüzde Demyen gözlerini deviriyor. Şimdiye kadar yatak odasına dönmüş olmamız gerektiğinin belli belirsiz farkındayım ama o bizi bambaşka bir yöne çevirdi.

Korkardım ama şu anda kızım için çok endişeleniyorum.

Beni kollarının arasında kaydırıyor ve bu hareket başımı omzuna, yüzümü de boynuna yaslıyor.

Bu tamamen normalmiş gibi davranıyor.

Onun sandal ağacı kokusunu içime çekip cennete sürüklenmiyormuşum gibi davranıyorum.

"Bebeğimi istiyorum."

"Ve bebeğini hasta etmemeni istiyorum. Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?"

Onu ve mantığını sikeyim.

Burnuma aniden, teninin sıcak sandal ağacını bastıran bir dizi koku çarpıyor. Başımı omzunda döndürdüğümde parlayan gümüş metaller, keskin nesneler, garip aletler gözüme çarpıyor...

Oh, Tanrım. İşte bu kadar. Beni gerçekten öldürecek. Burası onun işkence odası-

Beni tekrar kollarının arasına alıyor, sonra inanılmaz derecede ağır olması gereken kapıyı açarken homurdanıyor.

Sonra da *donuyorum*.

Olmayana kadar, çünkü... şey... harika hissettiriyor.

Demyen geciken et sevkiyatı ve aptal şansı hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Bilmiyorum. Başımızın üstündeki duvarda gürleyip duran her ne haltsa onu duymak zor.

Yerdeki kutulara benzeyen şeyleri bir kenara atıyor, sonra beni dikkatlice aşağı indiriyor. Bana karşı neden bu kadar nazik davrandığını bilmiyorum - tabii beni *burada* öldürmek istemiyorsa.

"Burası" nerede onu bile bilmiyorum.

Nefesim küçük, bulutlu puflar halinde çıkıyor. Burası o kadar soğuk ki, raf gibi görünen şeylerin kenarlarını buz kaplamış.

Lanet olsun. Beni dondurucuya attı.

Filmlerini izledim. Bunun ne olduğunu biliyorum. Kalbim çarpmaya başlıyor ve ayağa kalkmak için çabalıyorum, ama o sadece bir eliyle göğsüme bastırarak beni geri indiriyor. Zemin çıplak ayaklarım için çok kaygan ve soğuk; yoksa denemeye devam ederdim. Onunla savaşıma devam ederdim.

"Dur," diye emrediyor Demyen bana bir köpek gibi. Sanki geri sıçrayacakmışım gibi elini üzerime uzatıyor. "Sadece... burada kal. Aptalca bir şey yapma."

Sırf kızımı korumak için duyduğum kin ve kararlılık beni ayağa kaldırdı ama yeterince hızlı değil.

Demyen dondurucudan çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Beni donmuş karanlıkta bıraktı.

Kendimi eskisinden daha güçsüz hissederek bir yığın karton kutuya yaslandım. Tamamen yenilmiş. Gözyaşları yüzümden aşağı damlıyor. İlk başta sıcaklar, ama tenime donmadan önce ne kadar zaman geçeceğini merak ediyorum.

Kilitli bir dondurucuda birinin ölmesinin ne kadar süreceğini ben de bilmiyorum.

Ama beni burada işi bitirecek kadar uzun bırakacağını biliyorum.

CLARA

Buzda oluşan ince bir çatlaktan ışık sızıyor.

Dondurucunun kapısı açılıyor.

Zar zor hareket edebiliyorum. Dudaklarım uyuştu. Parmaklarımı koltuk altlarımda sıcak tutmaya çalıştım ama şimdi kollarımı kavuşturup cenin pozisyonunda donmuş durumdayım. Loş ışıkta görebildiğim kadarıyla kirpiklerimde kırağı oluşmuş.

Daha parlak bir ışık yanıyor ve beni kr ediyor.

Demyen cesedimi almak için burada. Hâlâ hayatta olduğumu öğrenince fena halde hayal kırıklığına uğrayacak.

meliyor ve daha önce yaptığı gibi beni tekrar kollarının arasına alıyor.

"Hala... hayatta... pislik..." Donmuş dudaklarımın arasından mırıldanmayı başarıyorum. Bu, evirebildiğim kadarıyla orta parmağa yakın bir şey.

Bana bakarken kaşlarını çattı. "Ne? Tabii ki ylesin. Sadece on dakika oldu."

... Ne?

Hayır. On dakikadan çok, çok, çok daha uzun sürdü. Nefesimde oluşan her buz saağını saydım, güneşin batışını ve doğuşunu hissederken tatlı kızımın her mutlu anısını gözden geçirdim... dakikalar saatlere dönüştü... saatler günlere...

Bedenim şiddetli bir an için titriyor. Beni daha yakından tutuşunu, sert göğsünün ve kalın kollarının iimi ısıtmasını tamamen görmezden geliyorum. Beni dondurucudan çıkarıp mutfağına götürürken, kirpiklerimdeki buzların eridiğini ve daha önceki gzyaşlarıma karıştığını hissediyorum.

"Yüzüncü kez söylüyorum," diye homurdanıyor, "seni öldürmeyeceğim. Öldürecek olsam bile seni neden dondurucuma koyayım ki? Çok dramatik."

"Ama... mafya..." Aptal dudaklar hala hareket etmiyor.

Homurdanıyor. Gerçekten *homurdanıyor*. Göt herif. "Doğru ya. Unutmuşum. Özür dilerim. Bir dahaki sefere beklentilerinizi karşılamak için dikkatli olacağım."

Yine, nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Çok zayıfım, çok üşüyorum, onunla mücadele edemeyecek ya da benimle ilgili planlarının ne olduğunu soramayacak kadar kendimde değilim. Tek bildiğim, beni bir çimento ayakkabının içine koyup okyanusa atabileceği.

"Clara." Beni hafifçe sallıyor ve yine kaşlarını çatıyor. "Benimle kal."

Neden bahsediyor bu?

Beni yatırdığı bir sonraki yer toprağın altında ve seramikle kaplı. Ya da belki de yerde değil, sadece... derin? Derin ve beyaz ve... ılık suyla dolu.

Oh, Tanrım, teşekkür ederim... Bu çok iyi hissettiriyor...

Minnet dolu bir inilti çıkarıyorum ve başımı leğene yaslıyorum. Yakınlarda bir yerde Demyen boğazını temizliyor. Umurumda değil. Sıcak kaldığı sürece beni bu işkence havuzunda boğulmaya terk edebilir...

Oh. Bu bir küvet.

Nerede olduğumu bilmemi sağlayan altın musluk. Başım hâlâ biraz ağrıyor ama önceki kadar değil. Taş karoları, altın ışıkları, bir raftaki kalın beyaz havluları ve duvarları süsleyen okaliptüs çelenklerini seçebiliyorum.

Bir banyodayım. Demyen'in *olduğu* yere bakıyorum - kahretsin, gömleğini çıkarıyor - ve buranın muhtemelen onun banyosu olduğunu fark ediyorum.

Gömleğini bir kenara fırlatıp bana dönüyor. Kot pantolonunu çıkaracağına yemin edebilirim ama onun yerine kotunu çıkarmıyor ve sakince küvetin kenarına doğru ilerleyip diz çöküyor.

"Kollarını kaldır." Sesi yumuşak ama sert. Bağırma ihtiyacı hissetmediği bir emir bu.

Ve onu zorlama ihtiyacı hissetmiyorum. Kollarımı dikkatlice kaldırabildiğim kadar kaldırıyorum, ki bu o kadar da fazla değil, ama o beni azarlamıyor ya da bana bağırıyor. Bunun yerine ellerini sakince yükselen suya daldırıyor, geceliğimin altından tutuyor ve başımın üzerinden yukarı çekiyor.

"Kalçalar."

Ona bakıyorum. O da bana bakıyor. Ne kadar istesem de onunla tartışamam. Ama dantel de suyun altında tenime sürtündükçe giderek daha rahatsız hissettiriyor, bu yüzden iç çekiyorum ve kalçalarımı kaldırmak için elimden geleni yapıyorum, böylece onları da üzerimden kaydırabilir.

Bu banyonun bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyorum. Ona ters ters bakmak istiyorum ama yapamıyorum. Uzuvarım fazlasıyla rahatlamış hissediyor, özellikle de banyo tuzuna benzeyen şeyi suya döküp eliyle etrafında döndürdükten sonra.

İkimiz de birbirimize tek kelime etmiyoruz. Ona bakmamaya çalışıyorum. Ya da en azından, ona baktığımı görmesine izin vermemeye çalışıyorum. Ondan nefret ediyorum, ondan korkuyorum, onun hakkında ne hissedersen hissedeyim... bu yontulmuş bir gövde. Bacaklarımı onun beline doladığım anı aklıma geliyor.

Kalçalarımın aniden birbirine yapıştığını fark etse de bir şey söylemiyor. Yüzünde soğukkanlı bir kararlılık maskesi var. Demyen'in beni izlediği birkaç sessiz dakikanın ardından bir deniz süngerini alıp köpüklü bir banyo yağıyla köpürtüyor.

"Otur."

Ona neden itaat ettiğimi bilmiyorum. Belki de hayatım boyunca bir erkeğin her dediğini yapmak üzere eğitilmiş o berbat yanım yüzündendir. Ama dediğini yapıyorum, o saçlarımı bir omzumun üzerinden iterken dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

Beni yıkıyor.

Demyen Zakrevsky beni yıkıyor.

Bu anın saçmalığına gülmek istiyorum ama süngerin ağrıyan sırtıma sürtünmesi çok iyi hissettiriyor. Neredeyse bir masaj gibi hissettirecek kadar sert bastırıyor ve hareketleri yavaş ve amaçlı. Bir kürek kemiği, sonra diğeri... ve sonra omurganın bir tarafından aşağı, diğer tarafından yukarı... tekrar ve tekrar.

Kollarıma geçtiğinde hiçbir şey söylemiyor; sadece kendisine en yakın olanı alıp yukarı kaldırıyor. Omzumdan koltuk altıma ve süngerle her birine masaj yaptığı parmak uçlarıma kadar her santimi yıkamaya dikkat ediyor. Diğer tarafa ulaşması gerektiğinde küvetin arkasına geçiyor ve başımın arkasına çömeliyor.

Demyen kollarımı tekrar suya indiriyor ve yağlı sabunu uzuvlarımdan arındırıyor. Süngeri suya bıraktığında işinin bittiğini düşünüyorum ve en az benim kadar hayal kırıklığına uğramış hissetmemeye çalışıyorum.

Ama sonra sabun pompasının sesini, birbirine sürtünen ellerinin kayganlığını duyuyorum... ve omuzlarıma masaj yapıyor. Hareketleri beni küvetin kenarına doğru daha fazla yönlendirmek için kullanıyor, sabunu köprücük kemiğime işliyor ve muhtemelen yıllardır taşıdığım gerginlik düğümlerini yoğuruyor.

Boğazıma takılan rahatlama iniltilerini tutamıyorum. Onu rahatsız edip etmediklerini bilmiyorum, çünkü hâlâ tek kelime etmiyor.

Kaygan elleri aşağıya uzanıp göğüslerimi kavradığında dudaklarım yarı hıçkırık, yarı iniltiyle aralanıyor. Yavaş, sabit vuruşlar yapıyor, kocaman ellerini her birinin tabanının etrafına sarıyor, parmak uçlarını döndürerek orada var olabileceğini bile bilmediğim acı verici düğümleri yoğuruyor... sonra yavaşça, derinden sıkıyor ve meme uçlarım parmak uçlarının arasında yakalanana kadar ellerini kaydırıyor.

"Demyen..." Adını soluk soluğa söyledim. Neden bilmiyorum. Bu açıdan yüzünü göremiyorum ve belinden aşağısı küvet tarafından gizlenmiş.

Kelimelerle karşılık vermek yerine bunu elleriyle yapıyor, hareketi tekrarlıyor... ve tekrar... kalçalarımdaki kıvrınmayı gizleyemeyene kadar. Parmakları meme uçlarıma her kayışında, onlarla dalga geçiyor, cımbızlıyor, okşuyor, doğrudan merkezime zevk dalgaları gönderiyor.

Ancak ben nefes nefese kaldığımda hassas göğüslerimi bırakıyor ve sabunlu ellerini belime doğru indiriyor. Ama sonra süngeri tekrar eline alıyor ve surat asmamak için kendimi zor tutuyorum.

Demyen bacaklarıma ulaşmak için küvetin etrafındaki pozisyonunu değiştiriyor ve sonunda yüzündeki fırtınalı ifadeyi görebiliyorum. O gece otelde görmemiş olsaydım bunu kolayca öfke sanabilirdim.

Yani gerçekte ne olduğunu biliyorum.

Şehvet.

Baldırımı tutuyor ve bacağımlı yukarı kaldırıp ona yaklaştırıyor. Sünger ayak bileğimi ovmaya başlıyor ve ayağımın kemeri boyunca hareket ettirdiğinde uzun, alçak bir takdir iniltisi daha çıkarıyorum.

Bu bacakla işi bittiğinde, küvetin kenarından sarkacak şekilde indiriyor. Ayak parmaklarımdan fayans zemine köpükler damlamasına aldırıyor gibi görünüyor. Demyen sadece ayağa kalkıp eski yerine dönüyor ve beni yıkamaya devam ediyor, bu bacakla da aynı tatlı zamanı geçiriyor.

Bu sefer bacağımlı yan tarafa sarkıttığında uzaklaşmıyor. Süngeri kısa bir süreliğine suya daldırıyor, sonra belimin üzerinde yumuşatıyor.

Ve sonra bacaklarımlı arasına dalıyor.

Dudağımı ısırdım. Başımı yana çeviriyorum. "Bana bak."

Hemen dediğini yapıyorum. Emir ve benim teslimiyetim içimde bir sıcaklık dalgasıyla yankılanıyor. Demyen fark etmiş gibi görünüyor çünkü gözlerinin arkasında bir ateş yanıyor ve süngeri yarığımaya daha sıkı bastırıyor. Hassas, şişmiş klitorisimi ovaladığında, acınası bir miyavlama çıkarıyorum ve suyun içinde sırtımı eğiyorum.

Şeytan bana gülümsüyor. Kötü. Aç. Ben kırılana kadar durmayacak.

Bileğini tutmak için uzanıyorum ama o daha hızlı hareket ediyor ve boştaki tek eliyle benimkilerin ikisini de tutuyor. Onları başımın üzerinde tutuyor ve bu yeni açısı sadece beni kötü süngerine daha fazla bastırmayı başarıyor.

"Bana bak" dedim.

Kirpiklerim titriyor ama itaat etmek için çaba sarf ediyorum. Sadece o kelimenin düşüncesi

-İtaat etmek beni bir zevk dalgasıyla ürpertiyor. Ben bunu atlatmaya çalışırken o sırtıyor. Gözlerinin içine bakıyorum, adını haykırmak gibi aptalca bir şey yapmamak için alt dudağımı çiğniyorum.

Demyen yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki sandal ağacının kokusunu tekrar alabiliyorum.

"Sen benimsin." Süngeri elinden bırakıp tüm tümseğimi avucunun içine alıyor ve ne demek istediğini anlatmak için yeterince sıkıyor.

Siktir, daha fazlasını istiyorum.

"Ben ne zaman ne dersem onu yapacaksın. Anladın mı?"

Hemen yanıt vermediğimde, avucunun topuğunu klitorisime doğru yoğuruyor, ta ki alt dudağım başka bir iniltiyle dişlerimin arasından fırlayana kadar. Bileklerimi başımın üzerinde bir arada tutma şekli gövdeyi suyun dışına çıkardı ve şimdi meme uçlarım serin havada neredeyse acı verici bir şekilde sıkılıyor.

"Sana dizlerinin üzerine çökmeni ve o güzel ağzını açmanı söylersem, yaparsın." Başparmağı o sinir yumağının üzerinde geziniyor ve beni inletip başımı sallamamı sağlayacak kadar sıkıştırıyor. "Sana masamın üzerine eğilmeni ve bacaklarını açmanı söylersem, yaparsın." Önce bir, sonra iki kalın parmağını içime sokuyor ve orada tutuyor. "Her zaman, her yerde, tam olarak söylediğimi yapacaksın ve işim bitene kadar sana verdiğim her şeyi alacaksın. *Ben* bitti diyene kadar."

Yine sızlanıyorum. Başımı sallıyorum, sallıyorum ve biraz daha sallıyorum.

Bakışları benimkileri yakıyor; ağzı o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. I

onu tatmak *istiyorum*. Beni çevrelediğini, doldurduğunu, sahiplendiğini hissetmek istiyorum. "Ve sana söz verdiğimde, buna inanacaksın. Anlaşıldı mı?"

Tekrar başımı sallıyorum. "Evet efendim," diye şaşırtıcı bir solukla haykırıyorum, parmaklarının etrafındaki iç sıkışıklığımla noktalanıyor.

Gözlerinde önce bir şaşkınlık, sonra da karanlık bir zevk parıltısı belirliyor. Dudaklarıma düşmelerini izliyorum; beni yutmasını bekliyorum.

Ama sonra geri çekiliyor.

Eli aniden çekiliyor ve beni ihtiyacım olan rahatlamamanın tam kıyısında bırakıyor - ve birden dehşetle fark ediyorum ki bunu bana hiç vermeyecek.

Demyen gömleğine doğru ilerliyor ve onu tekrar giyiyor.

"Oh, ve Clara..."

Sadece omzunun üzerinden bana bakacak kadar dönüyor.

"Kendine dokunmayı aklından bile geçirme. Eğer yaparsan anlarım. Ve o zaman bu kadar nazik olmam."

Banyo kapısı arkasından çarparak kapanıyor ve beni serin banyo suyunun içinde tavana bakıp az önce ne olduğunu düşünmeye bırakıyor.

Bu sefer, uzuvlarım bambaşka bir nedenden dolayı titriyor.

DEMYEN

Bu çok yakındı.

Çok yakındı.

Bambi'yi ve yeni favori küçük arkadaşını kontrol etmek dışında bir gün boyunca hem Clara'dan hem de Willow'dan uzak durmayı başardım. Willow'un kabuğunu kırmasına ve gerçekten ihtiyaç duyduğu şeyleri nasıl isteyeceğini öğrenmesine yardımcı olmak için bir tür terapi olarak dün bütün gün birlikte alışverişe gittiler.

Eve getirdikleri poşetlerin sayısına bakılırsa, basitçe *istediği* şeylerin de "evet" listesinde olduğunu öğrenmiş gibi görünüyor.

Gittikleri süre boyunca Clara yatalaktı. Doktor ciddi bir şey olmadığını, sadece kendi sağlığını ihmal ettiğini söyledi. Yüksek ateşi vardı ve ateşi düşene kadar biraz sayıklayacaktı. Ama bunun dışında, iyileşmekte olan ayak bileği ve Doktor'un vücudunda bulduğu çeşitli çürükler dışında, sağlıklıydı.

Ona çürüklerin nerede olduğunu

sordum. Keşke sormasaydım.

Beni gecenin büyük bir bölümünde spor salonunda tutan şey buydu, ağırlıkları pompalamak ve

Banklardan birinde bayılana kadar çantaları çarpıp durdum. Umursamamam gerekiyordu ve kendime sürekli umursamadığımı söylemem gerekiyordu. *Bilmiyorum*. Ama ne zaman o orospu çocuğunun ellerinin kızın kalçalarını o kadar sert ayırdığını ve parmaklarının kızın derisini morarttığını düşünsem... göğsünün yan tarafındaki nasıl kaçırdığımı bile bilmediğim sigara yanığını... ve şimdi silik olan ama tıbbi gözle hala belirgin olan sayısız diğer izleri düşünsem...

Sikeyim.

Clara Everett'i önemsemeye gücüm yetmez.

Peki neden ona nasıl davranıldığını bu kadar önemsiyorum?

İşte bu sabah her şey bu noktada çığırından çıktı. Tek yapmak istediğim ateşini düşürerek iyileşme sürecini hızlandırmaktı. Bu, Tolya ve benim hastalandığımızda birbirimiz için yaptığımız bir şeydi; ateşi olan dondurucuya girer, diğeri de dışarıda on dakika kadar nöbet tutardı. Bunun arkasındaki tıp bilimini bilmiyorum; tek bildiğim, vücutlarımızı o iğrenç terin içine girecek kadar şok ettiği ve bir gün içinde geri döndüğü.

Hepsi iyi ve güzeldi. Beni

bitiren banyo oldu.

Tek yapmak istediğim hasta teriyle kokmamasına yardımcı olmak ve dondurucudan biraz ısınmasını sağlamaktı. Bu kadar. Ama onu küvette gördüğüm an... her dokunuşa çok tatlı bir şekilde karşılık vermeye başladığı an...

Onun hezeyanından yararlanıp ateşini söndürmeden önce kendimi uzaklaştırmak zorunda kaldım.

O benim tutsağım, kadınınım değil.

Tutsağım. Kadınınım değil.

Koridorlarda ve avluda hızla ilerlerken kendi kendime bunu söylüyorum. Clara'dan olabildiğince uzakta dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Ofisime geri dönemem çünkü küçük "anlaşmamızdan" sonra şimdi tek düşünebildiğim onu masanın üzerine yatırıp yumruklamak. Spor salonuna geri dönemem çünkü tek istediğim onu minderlere bağlamak ve aynaların önünde becermek, böylece her açıdan dağıldığını görebileceğim.

Hiçbir şekilde yatak odama gitmeye *çalışmayacağım*.

Bu yüzden, bileşiğin var olan en az kışkırtıcı, en etkili ereksiyon kırıcı bölümüne yöneliyorum.

"Hey, Demyen!"

Willow, solaryum yatak odasındaki iki büyük palmiye ağacının arasına asılmış yeni hamağından bana el sallarken ışıldıyor. Eskiden açık, havadar bir genel alan olan bu yer artık resmen küçük kızların isteyebileceği her şeye bir saygı duruşu niteliğinde.

Ve çok pembe.

Bambi bir şezlonga uzanmış, bir yandan çocuğa göz kulak olurken bir yandan da tabletinde bir şeyler karalıyor. "N'aber patron?" Güneş gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak bana bakıyor, karamel tenini aydınlatan bir gülümseme. Willow etraftayken son zamanlarda bunu daha çok fark ettim. Bambi küçük kızı gerçekten seviyor gibi görünüyor.

"Sadece sizi kontrol ediyordum hanımlar." Willow'a göz kırpıyorum, o da kıkırdıyor ve bana sarılmak için hamaktan yuvarlanıyor.

Beklenmedik.

Ama istenmeyen bir şey değil.

Ne yapacağımı tam olarak bilemediğim için başını okşadım. Bu doğru tepki gibi görünüyor. Geri çekiliyor ve etrafıma bakıyor. "Annem nerede?"

"Hâlâ dinleniyor." Bambi'nin şüpheli bakışlarını yakalıyorum ama ilk defa doğruyu söylüyorum. "Hâlâ ateşi var, o yüzden uyuyabildiği kadar uyuyor."

Tamam. Belki o kısım daha az doğrudur.

Bambi'nin kemerli kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşıyor. Bildiğini bu şekilde anlıyorum ve çocuğun iyiliği için mutlu yüz ifademi takınırken, Bambi'ye çenesini kapalı tutması için sessizce zihinsel mesajlar gönderiyorum. Telepatik olsun ya da olmasın, bu mesajları almış gibi görünüyor ve ben içeri girmeden önce ne yapıyorsa ona geri dö n ü y o r .

"Evet." Willow düşünceli bir şekilde yüzünü buruştururken yeni bebeklerinden birinin saçını okşuyor. "Annem gerçekten çok çalışıyor. Her zaman yorgun oluyor. Uykuya ihtiyacı var."

Çocuklar. Onları sevmek lazım. Bu seferki oldukça harika olsa da ben sevmiyorum.

Aşırı doldurulmuş fasulye torbalarından birine yerleştim. Bu hayatımda yaptığım en kolay sorgulama olacak. "Annemin nerede çalıştığını biliyor musun?"

Willow kaşlarını çatıyor. "Neden?"

Zeki çocuk. Bir şeyler yakalıyor ve ben etkilendim. "Annem hastaysa bilmeleri gerekir, değil mi? Böylece iyileşene kadar gelmeyeceğini bilirler."

"Bilmiyorum." Willow omuz silkiyor, hâlâ bebeğin saçını özenle taramaya odaklanmıştı. "Çok güzelleşiyor ve gidip insanlara içki servisi yapması gerektiğini söylüyor. Onunla gitmeme asla izin vermiyor."

Bambi gözüme takılıyor ve birkaç kez göz kırpmıyor. Bu telefonumu kontrol etmem için bir işaret.

BAMBI: *Canyon Sun Kokteyl Salonu. Ondan haber almamışlar. İstifa ettiğini düşünmüşler, o yüzden kimse bakmıyormuş.*

Yeterince adil.

"Sorun değil." Willow'a dostça bir gülümseme sunuyorum. "Muhtemelen en iyisi bu. Bazı yerler çocuklar için çok sıkıcıdır. Eminim baban da gitmeni istemezdi zaten."

Evet, bilgi arıyorum. Tesadüfen oradan buradan toplayabileceğim ufak tefek bilgiler hiç yoktan iyidir diye düşünüyorum.

Willow'un yüzüne bir gölge düştü. Birdenbire, kendi çocuğunun kendisinden bahsedildiğinde böyle tepki vermesine neden olan adama karşı büyük bir nefret duyuyorum.

"Umurunda değil." Omuz silkiyor ve bebeği bir kenara bırakıp başka bir tane alıyor. Bambi'nin bütün bir posta kodu değerinde bebek aldığından emin olduğum gerçeğine değil, onun sözlerine odaklanıyorum.

"Babanın umurunda değil mi?"

Başını yavaşça sallıyor. "Benimle oynamıyor. Ya da benimle konuşmaz. Sadece bana ne yapacağımı söylüyor. Ama bir keresinde-" Yüzü birden aydınlanıyor ve bana gülümseyerek bakıyor. "-beni Dondurma Sarayı'na götürdü ve hayatımda gördüğüm en büyük dondurmayı yememe izin verdi! Sonra gidip peri kanatları aldık ve bir prensesle tanıştım."

Hem Bambi hem de ben hayret etmiş gibi yapıyoruz. "Kulağa çok hoş geliyor!" diye cıvıldıyor. "Eğlendiniz mi?" diye sordum.

Willow başını sallar. Ama sonra gülümsemesi kaybolur ve yeni bebeğin cırt cırtlı sırtını karıştırır. "Üzgün olduğunu söyledi. Bunu yapmak istememişti, bu yüzden beni dondurma yemeye götürdü ve onun güzel prensesi olmamı istedi."

Gerçekten, gerçekten sormak istemiyorum. Ama bilmem gerekiyor. *Neden* bilmem gerektiği ise tartışmaya açık. "Ne için üzgündü?"

Bana kısa bir bakış fırlattı. Sözleri mırıldanarak çıktı. "Bana vurdu."

Ve böylece Martin'in ölüm emri çıkmış oldu.

Bambi'yi göz ucuyla donarken yakalıyorum. Hainlere ve pisliklere uyguladığım şiddetten hiç hoşlanmamıştı ama o üç küçük kelimeden sonra gözlerindeki ateş bana politikasını yeniden düşünebileceğini söylüyor.

"Sana vurdu mu?" diye soruyor çocuğa olabildiğince nazik bir şekilde. Yine de sesini duyabiliyorum. Şoku. Öfkeyi.

Willow geri çekildi. "Evet. Birasını döktüm."

Tanrı'ya şükür silahımı çıkaramayacak kadar garip oturuyorum. Birden silahı temizlemek ve ne bileyim, o piçin kafasıyla atış talimi yapmak geldi içimden.

"Hey, Willow." Bana bakmasını sağlayacak kadar sert bir şekilde adını söylüyorum. Bir an için gözlerinde korkuyu görüyorum ve bu içimde bir daha asla hissetmek istemediğim keskin bir akor oluşturuyor. "Burada güvende olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bana göz kırıyor, sonra yavaşça başını sallıyor.

"Hiç kimse sana vurmayacak ya da seni incitmeyecek. Ve eğer biri hoşuna gitmeyen bir şey yaparsa, koş ve Bayan Bambi'ye ya da bana söyle, tamam mı?"

Yine başını sallıyor, bu sefer biraz daha hızlı.

"Bambi." Dönüp asistanıma göz kırıyorum. "Alışveriş yaparken canavar spreyi almayı unutmadın değil mi?"

Bambi'nin anlaması sadece bir saniye sürüyor, sonra hızla doğrulup başını sallıyor. "Canavar Karşıtı Sihirli Işık'ı aldığımdan bile emin oldum. Ellerindeki en güçlüsü."

"Mükemmel." Willow'a dönüyorum. "Canavarları uzak tutacağız, tamam mı?"
Baban olduğunu iddia eden pislik de dahil.

Biraz daha başını sallamasını ve belki "tamam" ya da "teşekkür ederim" demesini bekliyorum.

Birden ayağa fırlayıp odanın diğer ucuna koşmasını beklemiyorum... Ve *kesinlikle* kendini kollarıma atmasını da beklemiyorum.

Yine ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Ama ona tekrar sarılmak görünüşe göre tam olarak istediği, hatta belki de ihtiyaç duyduğu şeydi, çünkü uzaklaştığında yüzündeki parlak sırıtma karanlık hayatımda eksik olduğunu bilmediğim bir ışıktı.

"Teşekkürler, Demyen."

Ve sonra kalbimin bir parçasını da yanında taşıyarak odanın diğer ucuna atlıyor.

Sikeyim.

Başım belada.

DEMYEN

İşyeri meselesini hallettiğimize göre, Clara'nın özel hayatının geri kalanının onu aramaya gelmeyeceğinden emin olmalıyım. Ya da Willow'un.

Lanet olsun. O çocuğa çok bağlanıyorum.

Odak noktamı şu anda avlunun uzak tarafında ip atlayan parlak güneş ışığından uzaklaştırıp ofisimin kapısına yöneltiyorum.

Aynı ofisi Clara'nın inlemeleri ve zevk çığlıklarıyla doldurmayı gerçekten istiyorum. Onun nefes verişinin sıcaklığı ve kokusuyla-

Odaklan, lanet olası!

Yemin ederim bu aile benim sonum olacak.

İlk tanıştığımızda -daha doğrusu kumarhanede ikinci kez tanıştığımızda- Clara'nın telefonu olmadığı izlenimine kapılmıştım. Eski sevgilisi hakkında öğrendiklerime bakılırsa, o şerefsizin Clara'nın dünyayla iletişimini kesmiş olması şaşırtıcı olmazdı.

Ancak Willow'un odasında otururken, çocuklarını gerçekten önemseyen hiçbir sevgi dolu ebeveynin, acil durumlarda okulların veya diğer yetkililerin kendileriyle iletişim kurmasının bir yolu olmadan günlerine devam etmeyeceği aklıma geldi.

Gerektiğinde insanların ona ulaşması için en az on farklı yol olmadan Willow'un bu yerleşkeden ayrılmasına izin vermeyeceğimden eminim. Ya da her hareketini izleyen iki kat fazla koruma olmadan.

Çünkü o bir teminat. Değerli bir teminat.

Hiç de değil çünkü çocuğa gerçekten *değer* veriyorum. Ebeveyn gibi falan değil.

Ofisime giden koridora girmeden önce avluya bakmak için başımı kaldırıyorum.
Havuzun kenarına çok mu yakın? Onu izleyen biri var mı?

Bambi nerede?

Ama sonra Bambi dekoratif bir kaktüsün arkasından belirir ve kızı havuzdan uzaklaştırıp atlayışlarını saymaya devam edebileceği daha güvenli bir alana götürür.

Memnun bir şekilde nihayet ofisime varıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Bugün için daha fazla kesintiye ya da dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacım yok. Clara'nın çantası kilitli kasalarımından birinde. Hızlıca kadrani çevirerek çantayı çıkarıyorum ve telefonunu arıyorum.

Çantadaki para yığınlarını neden temizlemediğimi bilmiyorum. Yapabilirdim ve yapmalıydım da; o benim kumarhanemden gelen param ve yakın zamanda ona ihtiyacı olmayacak. Eğer hiç olmazsa.

Ama bir şey beni onu almaktan alıkoyuyor. Lady Luck için onur duygumu suçluyorum; bunun tamamen şans olduğuna, onun için garip bir şans olduğuna ve o makineye başka biri oturmuş olsaydı da farklı olmayacağına saygı duymalıyım.

Hay sikeyim. Ne aptalca bir düşünce.

O aptal makinenin başına başka biri otursaydı *her şey* farklı olurdu.

Ucuz cep telefonunu neredeyse gözden kaçırdığım fermuarlı bir cebin içinde buldum. İlk başta, bir insanın telefonunu ulaşamayacağı bir yere koyması garip geliyor... ama sonra, belki de amaç buydu. Clara'nın eski sevgilisinden kaçmadan önce yeni bir telefon alacak ne bütçesi ne de zamanı vardı.

Teorim doğru çıktı. Telefonun şifresi kolaydı-Willow'un doğum günü, bu "ziyaretin" okul yılına uzaması ihtimaline karşı Bambi'ye diğer evraklarla birlikte benim için almasını söyledim. Ailesi boktan diye çocuğu eğitimden mahrum bırakmanın anlamı yok.

Biri Clara'nın yerini bulmak için GPS'i kullanmaya kalkarsa diye hemen ayarları Uçak Modu'na alıyorum. Kimsenin buradaki teknoloji izini takip edemeyeceğinden iki kat emin olmak için Pavel'e tam bir tarama yaptıracağım; babasının kim olduğunu ve kimin için çalıştığını unutamayız. Her ne kadar onu bir çatışmada öldürme şansını çok istesem de, bu pisliğin evimi havaya uçurmasını istemiyorum.

Telefonun hafızasının büyük bir kısmı Clara ve Willow'un fotoğraflarıyla dolu. Kızıyla ne kadar mutlu görünürse görünsün, her fotoğrafta gözlerinde bir hüzün gölgesi, gülümsemesinde melankolik bir gerginlik var.

Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğinden rahatsızım.

Fotoğraf albümünü kapatma ve gerçek bilgilere ulaşma zamanı.

O küçük apartmandaki arkadaşı Roxy, telefonuna mesajlar yağdırıyor ve gelişmelerden haberdar olmak için arıyor. Sesli mesaj yok, ama sanırım bu normal. Çoğunlukla mesaj kutusunda "*İyi misin?*", "*Hâlâ hayatta mısın?*" ve "*Beynini mi sikti?*" gibi şeyler yazan mesajlar var.

Buna homurdanıyorum. Bu kadının benden oldukça gurur verici şekillerde bahsettiği birkaç mesaj daha var. Bir mesajda bir erkek kardeşim olup olmadığı ve bu kardeşimin bekar olup olmadığı soruluyor.

Haklısın. Tolya'nın tam da buna ihtiyacı var. Suçladığı kişinin en yakın arkadaşının eş ziyaretine.

Düşündüm de, Roxy bir sorun olabilir. Ciddi bir sorun. Mikroskobik oturma odasında geçirdiğim beş dakikadan, Clara ve kız söz konusu olduğunda işleri oluruna bırakacak türden bir kadın olmadığı izlenimini edindim. Kapısını kararttığım andan itibaren beni bir şahin gibi izledi; en iyi arkadaşını ve sözde yeğenini bulmak için çölü tarayacağından hiç şüphem yok.

Şüphe *duyduğum* şey, Roxy'den kurtulma fikrine karşı duyduğum ani hoşnutsuzluk. Daha önce sipariş ettiklerimden farklı bir şey değil; işleri zorlaştıran tanıklarımız ya da meraklı komşularımız olamaz. Peki neden Clara'nın en iyi arkadaşını ortadan kaldırma fikri ağzımda kötü bir tat bırakıyor?

Silkeleniyorum ve daha fazla mesaja göz gezdiriyorum. Dikkatimi çekenler kanımı anında kaynatanlar oluyor.

Neredesin lan sen?

Aç şu telefonu, seni aptal sürtüğ!

Clara, Tanrı'ya yemin ederim, kızımı geri getirsen iyi edersin yoksa bana yardım et.

Babanı aramamı ister misin? Bunu mu istiyorsun?

Kıçını kaldırıp eve dönsen iyi olur.

Bebeğim, üzgünüm. Sadece endişeleniyorum. Senin için çok endişeleniyorum.

MARTIN: *Seni çok seviyorum*

Lütfen bebeğim, telefonu aç.

Eve döndüğümde sana çok iyi davranacağıma söz veriyorum bebeğim.

Tabii bu kadar değilse? Başka bir sik mi buldun?

Sürtük gibi bacaklarını mı açacaksın?

Bahse girerim o çocuk benim bile değildir.

MARTIN: *Fahişe*

Buna pişman olacaksın, Clara. Yemin ederim, beni terk ettiğine pişman olacaksın ve dizlerinin üzerine çöküp yalvardığında o aptal fahişe amını geri alırsam şanslısın.

Dizlerinin üstünde çok güzelsin bebeğim.

Hayır Martin, gözlerimi kaplayan kırmızı okyanusların arasından düşünüyorum. Buna pişman olan sen olacaksın.

Elimdeki çürük telefonu ezmemiş olmam bir mucize. Her mesajı okurken onu sıkıca kavıyorum. Gönderdiği diğer mesajlar da daha iyi değil ve zamanımı harcamaya değmez.

Greg Everett'ten mesaj gelmediğini fark ettiğim için mesaj geçmişine hızlıca göz atıyorum. Kendi kızını hiç kontrol ediyor mu?

Öyle görünmüyor. Kontrol ettiğim telefon kayıtlarına göre son birkaç haftadır tek bir arama bile yok.

Ne beklediğimden ya da daha kötüsü ne istediğimden emin değilim. Greg Everett'in kızını aramak için Las Vegas'ı darmadağın eden müşfik bir baba olmasını mı istiyordum?

Belli ki öyle değil.

Peki neden onun yokluğu kötü bir isilik gibi zihnimin arkasını kaşındırıyor?

Sempati duymayı göze alamam. Bu tamamen tesadüfî bir durum ve elimdeki tüm kartları kaybetmeyeceğimi bilmem gerekiyor.

Telefonu masamın çekmecesine atıyorum ve aklımın bir köşesinde lanet şeyi kilitlemek var. Clara'nın Calvary'yi aramasını istediğimden değil, ama ona yeni bir telefon almayı -çok daha iyisini- ve ona yeni bir numara vermeyi düşündüm, böylece sik kafalı bebek babası ve mavili yandaşları onu bulamayacaktı.

Hay sikeyim. İşte yine yapıyorum. Ödenmesi gereken bir borcu olan tutsağım olduğunu unutuyorum.

Mahkum. Benim lanet mahkumum. Benim kadınıml değil.

DEMYEN

Havuz kenarındaki şezlonglardan birine uzanmış, adını bilmediğim bir kokteyli yudumluyorum. Şefim şemsiye ve şeker kenarının beni neşelendireceğini düşünmüş.

Gerçi "rahatlamak" pek doğru bir kelime değil. Daha çok havuzun derinliklerine bakıyorum ve eski moda "çimento ayakkabılar" için yeterince derin olup olmadığını merak ediyorum. Beni uzaktan gülümsetmeyi başaran tek zihinsel imge, Martin McFuck'ın aşağıda boğulduğu, ben onun önündeki sandalyede kadını becerirken gözlerinin kocaman ve dehşete düşmüş olduğu.

Clara'nın "onun kadını" olduğu çağrışımıyla yüzeye çıkan mide bulantısını yatıştırmak için kokteylden bir yudum alıyorum.

Ama o benim de değil.

Tam aptal karışıklı içeceği suya atmak üzereydim ki, Bambi bir kolunun altına sıkıştırdığı tableti ve her adımda dalgalanan keten tulumunun bacaklarıyla yanıma geldi.

Clara bunun içinde iyi görünürdü.

"Ne?" Kelimeyi ısııyorum ve güneş gözlüklerimin arkasından gözlerimi kapatıyorum.

"Bunlardan bir ya da üç tane daha ister misin?" Bambi uyumlu şezlonga uzanırken içkime kaşlarını çatıyor. "Çok sinirlisin."

"Olmamalı mıyım?"

"Kelimenin tam anlamıyla Vegas'taki en şanslı eli çektin, yani... hayır. Çok sevinmelisin, havuza annene fahişe demiş gibi bakmamalısın."

Bakışlarımı ona çeviriyorum ama istediğim etkiyi yaratmıyor. Sadece bir kahkaha atıyor ve sahte bir yenilgiyle başını sallıyor.

"Pekâlâ, pekâlâ." Bambi tabletini aramızdaki masaya koyuyor ve garsonlardan birine benim içkimin bir kopyasını getirmesini işaret ediyor. "Kıçına ne girdi ve öldü?"

"Clara'nın telefonunu inceledim."

"Ah. İlginç bir şey var mı?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için omuz silktim. "Onun ve çocuğun resimleri. Basit şeyler. En iyi arkadaşı onu arıyor ama sorun olacağını sanmıyorum." Göz göre göre yalan söyledim ama göğsümün içindeki o rahatsız edici his Roxy'nin güvenliğini riske atmak istemiyor. Çok *sinir bozucu*. "Eski sevgilisi, Martin her neyse-"

"Patterson."

"Patterson? Bu muydu?"

Bambi başını sallar. "O bir polis dedektifi. Bulması kolay. Aslında bunu ilginç bulacaksınız: Greg Everett'in ortağı."

"Yok artık." Şu anda gerçekten denemek istediğim çimento ayakkabılar için iki set kalıp sipariş etmeyi aklıma not ediyorum. "Bu çok şeyi açıklıyor."

"Öyle mi?"

"Hayır, pek sayılmaz." İçimi çektim ve sandalyede arkama yaslandım. "Yani... siktir, bilmiyorum. Herif tam bir pislik."

Bambi'nin ağzı, bastırmak için elinden geleni yaptığını bildiğim alaycı bir sırıtışa dönüşüyor. "Bunu sana söyleten ne?"

"Ona nasıl mesaj attığını görmeliydin. Kızın üzerinde bıraktığı çürükleri. Ve çocuk - ne dediğini duydun."

Bu Bambi'nin biraz ayılmasını sağlar. "Evet," diye mırıldanır. "Duydum."

O sinir bozucu zihinsel kaşıntı yeniden ortaya çıkıyor. "Çocuktan bahsetmişken: Ona kim bakıyor?"

"O uyuyor. Uyku vakti."

"Ah." Onu yalnız bırakmak üzereydim, ama sonra... "Aynı zamanda mı? Her gün mü?" Bambi başını salladı. "Çocukları bir program dahilinde tutmak önemlidir."

"İyi." Aklım a başka bir şey geldi. "Şekeri de biraz azalt. Dişlerini çürütmesini istemeyiz."

Kaşlarının alnına doğru kaydığını görmek için başımı çevirmeme gerek yok.

"Başka bir şey var mı *baba*?"

"Kapa çeneni, Bam."

Bir kahkaha atıyor ve içkisi için garsona teşekkür ediyor, uzun bir yudum alıyor, sonra sandalyesine uzanıyor. "Neyi anlamıyorum biliyor musun?"

"Bir adamı düşünceleriyle baş başa bırakma kavramı mı?"

"Bunun dışında." Gülümsemesi hafif bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Onu neden yanında tutuyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu konuşmuştuk. Clara gördükleri hakkında yalan söyledi ve kardeşimi ömür boyu hapis cezasıyla hapse attırdı ve ifadesini geri almasını sağlayabilsem de yapmayacak çünkü pislik babası tutuklamayı yapan aynı dedektif ve ifadesini *değiştirmesine* imkân yok-"

"Çocuk, Demyen. Çocuktan bahsediyordum."

Oh.

Doğru.

"Çocuğun teminatı."

"Yıldızların altında özel bir yatak odası ve Daddy Warbuck'ın siyah AmEx'i ile eşleştirilmiş sınırsız bir menü ile, daha az değil." Gözlerini kırpıştırması da en az sözleri kadar alaycı. "Onun bir büyükbabası olduğunun farkında mısın? Bir çeşit teyzesi? Neden onlara göndermiyorsun?"

"Peki annesini sorduklarında neyi açıklayacaksın?"

"Kasabayı terk etti."

Başımı salladım. "Bu işe yaramaz. Clara çocuğu için her şeyini feda eden fedakâr bir anne. Beş parasızlar ama o her zaman Willow'u ilk sıraya koydu. Öylece kalkıp kızı olmadan şehri terk ettiğine ben bile inanmazdım."

"Haklısın."

"Artı..." Yine, Clara'nın cevapsız aramalarında, okunmamış mesajlarında, fotoğraf kütüphanesinde Greg Everett'in yokluğu - bunların hepsi içimde pek çok nedenden ötürü hoşuma gitmeyen rahatsız edici bir his uyandırıyor. "Baş Dedektife güvenmiyorum."

"Yok artık."

"Yani Willow'la. Ya da Clara'yla." Bambi bana

bakmak için tam bir dönüş yaptı. "Öyle mi?"

Omuz silkmeye çalışıyorum. İhtiyacım olan son şey, bir terapistin kesinlikle yakalayamadığım hislerime burnunu sokması. "Sadece bir önsezi. Hangi babanın kızını kontrol etmediğini ya da kaybolduğunda fark etmediğini anlayamıyorum. Torunu konusunda güvenilebileceğimiz türden bir büyükbaba mı?"

"Doğru. Ama *senin* yanında ona güvenilebilir mi?"

"Tabii ki yapabilir." Kelimeler tereddüt etmeden ağzımdan döküldü. "Annesiyle görülecek bir hesabım var ama ben canavar değilim. Muhtemelen-"

Bu cümleyi bitirmeden önce kendimi durduruyorum. Bu cümleye eşlik eden düşünce, bırakın kafamın içinde dolaşmasına izin vermeyi, yüksek sesle söylemem için bile çok tehlikeli.

Bambi söylemem için baskı yapmıyor. O daha iyi bilir. "Yani, Clara'ya ne olursa olsun..."

"Çocuk kalıyor."

Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Bunun ne anlama geldiğini ya da işlerin ne kadar ileri gideceğini tam olarak bilmiyorum, ancak çaresiz bir çocuğu kurtların önüne atarsam lanetlenirim.

"Clara'nın geçmişini araştırın." Konuları değiştiriyorum ve kendime karşı dürüst olursam, taktiklerimi çok az değiştiriyorum. Beynimde bir şeyler kaşınmaya devam ediyor ve geri alamayacağım şeylere zar atmadan önce onları kaşımam gerekiyor. "Her şeyi kaz."

Bambi kaşlarını çatıyor, açıkça kafası karışmış. "Zaten yaptığımızı sanıyordum."

"Dahası da var." Kokteyli bitiriyorum ve bir tane daha almayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Yapılması gereken işler var. "Greg Everett'in tüm özelliklerini araştırın,

" "Yine, ben-

"

"Her şeye sahip olsaydık, sana daha fazlasını almanı söylemezdim, değil mi?" I Çabuk.

Ağzını kapatıyor ve bana bakıyor. Bambi gururlu bir kuş ve onu kızdırdığımı biliyorum ama otoritemi sorgulayacak değil.

Birdenbire özür dilemem gerektiğini hissetsem bile özür dileyecek değilim.

Yapabildiğimin en iyisi sessiz bir özür olarak yorumlanabilecek yarım yamalak bir el sallamak. "Hikâyenin devamı var. İşler yolunda gitmiyor. Ve eğer anlaşmalar yapıp Tolya'yı dışarı çıkaracaksam, tek bir detayı bile kaçırmayı göze alamayız. Mevcut bilgilerini aldık ama çocukluğuna bakmadık."

Tablet dışarıda ve açık. Bambi bana bakmadan kalemle notlar karalıyor. "Tıbbi kayıtlar mı?"

Başımı salladım. "Hepsini. Derin kazın. Normalde gitmeyeceğimiz yerleri kazın. Babasının istediği her şeyi silme gücü vardı ve var. Gözden kaçırdığı izleri bulmalıyız."

Bambi bir an dudağını çiğniyor. "Tüm hayatları boyunca burada yaşadıklarını doğruladık. En azından Clara öyle. Liseden mezun olana kadar hiç taşınmamış, ev bile değiştirmemiş."

"İşi kolaylaştırıyor o zaman."

"Okul kayıtlarına ulaşmak kolay. Ve raporlar."

Bu beni duraksattı. "Everett'in söylemeyeceği türden." "Alarm vermeden olmaz."

Bir şey bulmak istemiyorum. Clara'ya ilgi gösteren ilkokul öğretmenlerinin çocuk istismarı raporları gibi şeyler bulmak, onun geçmişinde ve babasıyla ilişkisinde çok daha fazlası olduğu anlamına gelir. Dedektif Everett'in mesai içinde ve dışında kirli bir polis olduğuna dair kanıt gibi şeyler bulmak, hiçbir şeyi olduğu gibi kabul edemeyeceğim anlamına gelir.

Ama bir şey bulamazsak ve Everett hakkındaki önsezim hala doğruysa, bu Clara'nın herkes tarafından fark edilmeden çatlaklardan kaydığı anlamına gelir

ve asla kaçamadığı bir cehennemde yaşıyor.

Ta ki bana rastlayana kadar.

Ve şimdi, ona acı çektirmeye kararlı yepyeni bir iblisim.

Bambi'yi son bir kez başımı sallayarak ve elimi sallayarak kovuyorum, bu da onu daha çok sinirlendiriyor. Tabletini kapatıyor ve emrettiğim şeyi yapmak için oflaya puflaya uzaklaşıyor. Dürüst olmak gerekirse, ona ya da Pavel'e itaatkâr köpekler gibi davranmayı alışkanlık haline getirmedim. Sadakatlerini ve istihbaratlarını gerçekten takdir ediyorum.

Ama şu anda kafamda yığılmış bir sürü şey var ve hiçbirini kazacak küreğim yok. Bu da beni karamsar yapıyor.

Ofisime geri döndüm, yapacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Üretken bir şey. Zihnimi boşaltacak bir şey.

Bunun Clara'nın yeni odasındaki kamera görüntülerini izlemek için dizüstü bilgisayarımı açmak anlamına geldiğini düşünmek beni aşıyor.

Hâlâ mışıl mışıl uyuyor, vücudu ateşle savaşmaya devam ederken çarşafların üzerinde yatıyor. Hafifçe inliyor ve bu ses yutkunmama neden oluyor. Sert.

Bacakları birbirine doğru kayıyor, sonra açılıyor. Bu dizlerinin doğal bir düşüşü, sadece ateşli rüyasının bir sonucu, ama benimle ilgili başka şeyleri de çok sertleştirmeye yetiyor.

Rahat ol, pislik. O hasta.

Pantolonumdaki çadır, o iyileştiğinde ne yapacağımızı bilmek istiyor. Bu fantezileri düşünmeyeceğim bile. Clara Everett'le ilgili odaklanmam gereken tek şey, onun geçmişiyle ilgili ne bulursak bulalım.

CLARA

Her şey yanıyor. Kollar,

bacaklar, kafa, hepsi.

Belki de annem bana ızgara peynir yaptığında ocağı kapatmayı unuttuğu içindir. Izgara peynire bayılırım. Babam işteyken annem benim için özel yapar. O ızgara peynirden nefret eder, bu yüzden bu sadece bizim olayımız.

Hayır. Bu doğru değil. Annem öldü. Ve ben artık küçük bir çocuk değilim.

Adliye olmalı. Adliye yazın hep çok sıcak oluyor; neden hiç klima takmıyorlar? Tavandan sarkan vantilatörler pek bir işe yaramıyor ve saçımdaki ter yüzümdeki kesikleri yakıyor.

Ama babam bunu yapmam gerektiğini söylüyor. Oraya gidip gerçeği söylemeliymişim.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Pek bir şey görmedim. O tozlu eski arabanın bagajı korkutucuydu.

Kutunun içi daha da korkutucuydu.

Ve acıttı. Kıymık battı.

Adamı hatırlıyorum... Kutuyu açan ve bana iyi olup olmadığını soran adamı. Bana iyi olacağımı, sadece orada kalıp iyi bir kız olmam gerektiğini söyledi.

Ben iyi bir kıyım. Ben her zaman iyi bir kıyım.

O da burada, adliyede. Beni hatırlıyor. O da burası çok sıcakmış gibi görünüyor. Onu suçlamıyorum. Ona gülümsemeye çalışıyorum ama babam omzumu çok sert sıkıyor ve ona bakmamamı söylüyor ve şimdi ağlamak istiyorum.

Acıtıyor. Babam beni hep incitir.

Çok fazla soru var. Onlara nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Bana depodaki iyi adamı görüp görmediğimi sordular... ama depo nedir? Ben bir depodaydım.

Kutu. Onu kutunun içinde gördüm.

Bana başka ne gördüğümü sordular.

Bilmiyorum ama. Hatırlamıyorum. Sadece babamın hatırlamama yardım ettiği şeyleri hatırlıyorum... ve unutamam, yoksa beni tekrar incitecek. Dün gece antrenman yaparken bazı şeyleri unuttum ve şimdi her yerim acıyor... ama iyi bir kız olup doğruyu söylemeliyim.

Ben her zaman iyi bir kızım.

Ben de onlara babamın hatırlamama yardım ettiği şeyi söylüyorum.

İyi adam çok üzgün görünüyor. Bana kızgın olduğunu sanıyordum ama bana baktığında sadece üzgün görünüyor. Neden orada oturduğunu bilmiyorum, genelde kötü adamların oturduğu yerde. O kötü biri değil. Beni kaçırmaya çalışan adam nerede? Orada oturuyor olmalıydı.

Bekle.

Bu... bu doğru değil.

Ben küçük bir çocuk değilim. Artık değilim.

Artık o adliyede değilim. Yıllardır oraya adımımı atmadım.

Martin klimayı tamir etmediği için hava çok sıcak. Dün bozuldu. Willow ağlamaya devam ediyor ve ben de aşırı ısınmasın diye onu sadece beziyle tutuyorum. Küçük kızımızın sıcaktan attığı çığlıkları duymuyormuş gibi davranıyor.

Ona bu konuyu sorduğumda tek cevabı "Çok pahalı" oluyor.

Ama evde giydiği yeni ayakkabılar da öyle. Geçen hafta aldığı kombine biletler de öyle. Yeni telefonu, yeni dizüstü bilgisayar ve biz kıt kanaat geçinirken onun kendisi için aldığı diğer her şey de öyle.

Tanrıya şükür Willow hâlâ emziriyor. Şu anda ona nasıl yemek alabileceğimi bilmiyorum; yemek yememe izin vermesi bile bir mucize.

"Kilona dikkat etmelisin. Şu bebek kilolarından kurtul." Bunu söylerken, tabağımdaki ucuz pizzayı almadan hemen önce kışımı tokatladı. Bana başka bir şey teklif etmedi.

Burası çok sıcak. Willow ağlayıp duruyor ve onu kundaklayamayacak kadar sıcak. Klimayı yakında tamir etmezse, bir süre Roxy'lerde kalmak zorunda kalabilirim.

Willow'u tavan vantilatörünün altında daha serin olan bir battaniyeye yatırırken ona bunu söyledim. Bunu bir tehdit olarak ya da onu terk edeceğimi söylemek için söylemiyorum, sadece Willow'u sıcaktan uzak tutmamız gerekiyor.

Ama Martin bundan hoşlanmıyor. Gitmesi için onu tehdit ettiğimi duyuyor. Onu terk edeceğimi, bebeğimizi terk edeceğimi düşünüyor ve ben bunu asla yapmam!

Ama bu onun saçımı tutmasını engellemiyor. Ya da beni saçlarımdan tutup evin öbür ucuna, yatak odamıza çekmesini. Çok acıyor, çığlık atıyorum ve tekmeleyip çekmeye çalışıyorum.

"Lütfen... lütfen, yapma..." Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, yalvarıyorum. Bana zarar vermesini istemiyorum.

Elinin tersi yüzümün yan tarafına çarpıyor. "Lütfen! Martin, lütfen!"

"Clara!"

Daha çok hıçkırıyorum. Hıçkırıklarımdan göğsüm titriyor olsa da bebeğimi alıp oradan çıkmaya kararlıyım. Bu yüzden herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyorum; yatağa, sandalyeye, masaya... O beni sıkıştırmaya çalışırken bile kendimi yukarı çekmek için tutabileceğim herhangi bir şeye.

"Clara!"

Beni omuzlarımdan sertçe tuttu. Beni sallıyor. Ve-

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

İlk başta onu tanıyamadım. Kutudaki iyi adama benziyor ama... farklı.

Elleri omuzlarımda ama acıtmıyor. Uyandığımı görünce beni sarsmayı bırakıyor ama gerçekten u y a n d ı ğ ı m d a n emin değilim.

Her şey çok bulanık, odaklanmak çok zor... Oda dönüyor...

"Siktir." Nefesinin altında fısıldıyor ve beni kendine yakın tutuyor. Düştü mü? Sanırım beni yakaladı.

Elinin arkası çok iyi hissettiriyor. Serin ve alnıma değdiğinde çok rahatlatıcı bir his veriyor. Alnıma, yanağıma ve boynuma bastırıyor. O bir doktor mu? Eğer öyleyse, çok seksi ve ben de muayene için hazırım.

"Yanıyorsun."

Oda yine dönüyor, ama bu sefer beni kollarına almış ve nereye götürdüğünü bilmiyorum. Hiç bilmiyorum. Nereye gittiğimizi ya da neden gittiğimizi hiç söylemiyor; beni dondurma gibi kucaklıyor ve istediği yere götürüyor.

Şimdi hatırladım. Adını hatırlıyorum.

"Demyen..." İstedğimden çok daha zayıf çıktı. Raspy. Lanet olsun, dilim *kurudu*.

"Benimle kal." Beni kollarının arasında biraz kaydırıyor. Başım göğsüne düşüyor. Çok sıcak, ama bu güzel. Rahatlatıcı. Gömlek giymiyor, bu yüzden tenindeki sandal ağacının kokusunu alabiliyorum.

İnliyorum.

Demyen kaşlarını çatarak bana bakıyor. Kızgın olmaktan çok endişeli görünüyor. "Dayan," diyor ve şimdi daha hızlı hareket ediyoruz. Baş döndürücü.

Keskin şeylerin olduğu odaya geri döndük. Mutfak mı dedi? Ve sonra o tanıdık ağır tıkırtıyı duyuyorum, ve sonra-

Tanrım, evet. Hava soğuk. Hava soğuk. Çok daha iyi.

Beni daha önce burada bıraktı. Beni öldürmek istediğini düşündüm. Hala da öyle düşünüyorum, Belki beni yine burada bırakır.

Ama hiç gitmiyor. Demyen beni soğuk beton zemine bırakıyor, sonra yanıma oturuyor. İşte o zaman pijama pantolon giydiğini görüyorum. Gömlek yok, ayakkabı yok, sadece gri pijama pantolonu.

Saçları da dağınık görünüyor.

Beni kontrol etmek için mi uyandı?

Bu soruları sormak için başım çok ağrıyor. Soğuk hava yardımcı olsa da hala çok sıcak. Demyen arkamıza uzanıyor, bir torba donmuş bezelye alıyor ve

alnıma bastırıyor. Bunu yapma şekli beni ona yaklaştırıyor. Çantayı yerinde tutmak için kolunu bana doladı.

Onun daha da içine girmekten başka gidecek yerim yok. Başımı omzuna yasladım ve gözlerimi kapattım.

Burası buz gibi ama ikimiz de titremiyoruz. Daha yakına yerleşmek için kolumu beline doladığımda sadece kısa bir an için sıçırıyor. Uykum var ve o çok ama çok *rahat*.

Beynimin hâlâ işleyen kısmı bana hasta olduğumu söylüyor. Ateşim var ve çok kötü. Halüsinasyon görüyorum ve rahatlamak için çaresizce yatak çarşaflarına ter damlatıyorum.

Beynimin geri kalanı hâlâ halüsinasyon görüyor. Demyen'in bunu gerçekten umursamasına imkan yok.

Ne yaptığını bilmiyorum. Ya da gerçekten burada olup olmadığını. Bildiğim tek şey, bunların hepsinin berbat bir ateşli rüyanın parçası olduğu ve beni esir tuttuğu kirli bir bodrum hücrelerinde olduğum.

Onu suçlamayacağım. Bunu hak ediyorum.

Bu rüyadan en iyi şekilde faydalanabilirdim.

"Dem..."

"Hm?"

Telefonunda biriyle mesajlaştığını görecektense kadar gözlerimi açabiliyorum. Parlak ekrandaki küçük kelimeleri okumaya çalışmak sadece gözlerimi acıtıyor, bu yüzden başka tarafa bakıyorum ve sadece yanındaki buzlu rafa odaklanıyorum. "Özür dilerim."

"Ne için?" Sesi bana sadece yarım dikkatle bakıyormuş gibi geliyor. Telefonu elinde vızıldıyor. Bir duraksamadan sonra cevap olarak başka bir şeye dokunuyor.

İç çekiyorum. Titrek bir ses ve ciğerlerimin de yanıp yanmadığını merak etmeme neden oluyor. Ama bunu yaptığımda soğuk hava iyi hissettiriyor, bu yüzden şikayet etmeyeceğim. "Her şey."

Duraklıyor. Sonra telefonunu indiriyor. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallamaya başlıyorum ama bu anında başımı döndürüyor. "Evet." Az önceki rüyalar tekrar zihnimin gözüne çarpıyor ve başımın daha fazla ağırmasına neden oluyor.

Ve göğsüm. "Her şeyi berbat ettim. Çok fena batırdım."

Lanet olsun. Ağlamak istemiyorum. Başım ağlayamayacak kadar ağrıyor ve gözyaşlarımı görüp zayıf ya da çaresiz olduğumu düşünmesini ya da benim için muhtemelen uydurduğu ezik seviyesindeki isimleri düşünmesini istemiyorum.

Demyen hiçbir şey söylemiyor. Sadece donmuş bezelyeleri bir kenara atıyor ve parmaklarının arkasını yüzüme bastırıyor. Kısa bir an için sanki yanağımı okşuyormuş gibi hissediyorum.

Kesinlikle halüsinasyon görüyorum.

Arkamızdaki raflara yaslanana kadar beni kaydırıyor, sonra ayağa kalkıp dondurucudan çıkıyor.

Biliyordum.

Ama sonra elinde bir şeyle geri döndü ve üst üste yığılmış kutuların olduğu başka bir bölümü karıştırmaya başladı. Aradığını bulduğunda bana doğru geri dönüyor ve tekrar oturuyor.

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Umurumda olup olmadığını bile bilmiyorum. Gözlerim kapanıyor ve başımı buzlu rafa yaslıyorum. Odamdaki sıcak yastıktan daha iyi hissettiriyor. Demyen'in her ne haltsa yaptığı hışırtı dışında burası güzel ve sessiz-

"Aç."

Bir şey dudaklarımı dürtüyor. Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor ve ne yaptığını görmek için gözlerimi açmaya çalışıyorum.

"Haydi. Aç ağzını."

Bu noktada, bana zaten yaptıklarımızdan daha kötü yapabileceği pek bir şey yok. O yüzden neden kavgaya edelim ki diye düşündüm. Ve yavaşça ağzımı açtım.

Demyen ağzıma soktu. Bir çatalla. Bu... çilekli cheesecake mi?

"Aferin kızıma." Çatalı çekti ve bir lokma çiğnememe izin verdi. Bu bir yavaş bir süreç. Dilim ağzımın içinde ne olduğunu algılamaya çalışırken aynı zamanda kızarmış beynim de neler olduğunu algılamaya çalışıyor.

Ve sonra bir ısırık daha. Kalın bir çilek reçeli ve New York usulü cheesecake tabakasıyla kaplanmış zengin, graham krakeri kabuğu. Eğer köpek gibi hasta olmasaydım, bütün kutuyu yedim. Tadı inanılmaz.

"Bunların bugün yapıldığını neredeyse unutuyordum." Demyen'in sesi de cheesecake'in tadını çıkarıyor gibi. "Bu şeye bayılıyorum."

Bana bir lokma daha yediriyor. Bu sefer biraz daha hızlı çiğneyebiliyorum ve yutkunurken gözlerimi açabiliyorum. "Ne... Neden?"

"Bunun tadına bakıyorsun, değil mi? Bu harika, işte bu yüzden." Ne sormak istediğimi anladığında üzerine ani, ağır bir sessizlik çöküyor. Neredeyse cevap vermesini bile beklemiyorum ama yine beni şaşırtarak yan tarafına dönüyor ve dolu bir çatal daha uzatıyor. "Bir günden fazladır yemek yemedin. Ben de acıkmıştım."

Bir ısırık alıp çiğniyorum, gözlerimi elimden geldiğince ona dikiyorum. "Neden ölmeme izin vermiyorsun?"

Demyen gözlerini devirir. "Ölmüyorsun. Sadece ateşin var. Çoğunlukla kendine iyi bakmadığın için, gerçi Doktor bileğinin enfeksiyon kapıp kapmadığını merak ediyor."

Bu benim acil soruma cevap vermiyor. Ama başka birkaç soruya cevap veriyor. Yine de başımı sallıyorum, bu daha çok rafin kenarı boyunca kademeli bir sallanma şeklinde oluyor. "Neden *umursuyorsun* ki?"

Duraklıyor. Çatal, karton kutunun içinde kucağında duran cheesecake'e saplanmaya hazırlanıyor. Düşünürken o kepçeyi daha da yavaş bitiriyor.

"Umurumda *değil*," diyor sonunda.

Ben ona inanmıyorum. Kendisi de inanmıyor gibi görünüyor.

Ama aynı zamanda hastayım, ateşim var ve bunların hepsi bir halüsinasyon, yani beynim muhtemelen beni daha iyi hissettirmeye çalışıyor. Gurme tatlılar falan.

"Ölü halin işime yaramaz. Hepsi bu. Bunu anlamaya çalışma."

Homurdanıyorum. Dondurucunun içinde kulağa tuhaf geliyor, hatta kendimde olmadığım için daha da tuhaf geliyor ama elimde değil. Homurdanıyorum ve yüzüne bakıyorum, ağzım bir tür kara mizah sırtışıyla bükülmüş. "Bana düzgünce işkence edebilmen için beni sağlıklı hale getirmen mi gerekiyor?"

Kaşlarını çatıyor. O bunu benim kadar komik bulmuyor. "Bunu neden yapayım ki?"

"Hasta bir insana işkence etmek eğlenceli değil. Bunu herkes bilir." "Hayır, yani, neden sana işkence edeyim ki?"

Şimdi kaş çatma sırası bende. "Neden yapmayasın ki?" Kabuslarımın ağırlığı göğsüme çarpıyor. "Bunun için her türlü sebebin var."

Demyen bunu dikkate alıyor gibi görünüyor. Ya öyle ya da beynim hata verdi ve kendi argümanlarıma bir yanıt bulamıyorum. Sonra elindeki cheesecake kutusunu bir kenara bırakıyor, çatalı taştaki kılıç gibi saplıyor ve yüzünü tamamen bana dönüyor. "Sana işkence etmeyen bir *erkek*le -herhangi bir erkekle- birlikte oldun mu hiç?"

Aklıma gelen cevabı sevmedim. "Ben buna 'işkence' demezdim." "Böyle mi geçiniyorsun? Daha az korkutucu görünmesi için boku yeniden adlandırarak mı?" Kaşlarım derinleşiyor. "Gerçekten umurundaymış gibi davranmaya devam ediyorsun."

"Bilmiyormuş gibi davranmaya devam ediyorsun." Demyen başını bana doğru sallıyor. "Siktiğimin saçma. Çocuğunuzu da o ortamda tutmak. Bu iğrenç bir şey."

Willow'dan bahsettiği an, tüylerim diken diken oluyor. Hasta ya da değil, küçük kızımı korumak için onunla savaşacağım. Ayağa kalkıyorum ve hemen başım dönüyor ama beni tekrar yere bastırma girişimine karşı koyuyorum. "Willow nerede? Bebeğim nerede?"

"O iyi, Clara. Senin sayende değil."

Resmen kaynıyorum. "Bu ne demek oluyor?"

Demyen bana ters ters bakıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Kıymetli bebeğini" o adam müsveddesiyle birlikte o cehennem çukurunda tuttun. Ne yaptığını biliyordun ama yine de onu o dehşet içinde yaşamaya zorladın. Dürüst olmak gerekirse, bunun için sana işkence etmeliyim."

Kalbim mideme batıyor. Cheesecake çürüyor ve kusmak istiyorum. "Ona hiç dokunmadı."

Alnındaki ani kavis midemi daha da bulandırıyor. Hayır, mümkün değil. Konu Willow'u korumak olduğunda her zaman çok dikkatli olmuşumdur.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Demyen alay ediyor. "Hiç sormaya zahmet ettin mi?" "Yemin etti-"

"O, Clara. Willow'a sorma zahmetine girdin mi hiç?"

Ağlamak istiyorum. Kusmak istiyorum. Yüzündeki o kızgın ifadeyi silip atmak ve her şeyi gören gözlerini kafasından çıkarmak istiyorum.

Sadece Willow ve ben, onun gibi canavarlardan kurtulup güvende olana kadar tüm dünyayı yakıp yıkmak istiyorum.

Ama bunun yerine tek yapabildiğim donmuş raflara yaslanıp sıcak gözyaşlarımın yüzümden aşağı dökülmesine izin vermek. Belki beni burada yeterince uzun süre bırakırsa, donarlar ve yanan yanaklarımı serinletirler.

Yüzünün yumuşadığını göremeyecek kadar ağlamakla meşgulüm ama sesinde bunu duyuyorum. "Şansın varken neden gitmedin?"

Oh, zalim ironi.

"Ben yaptım."

Sanırım bu kelimelerdeki derin ve sert güç ikimizi de şaşırtıyor. Ama yine de gözlerimi açmıyorum. Umarım gözyaşlarım onları dondurur da bir daha ona bakmak zorunda kalmam.

Demyen bir iki nefes sessiz kalır. Sonra: "Seni durduran neydi?"

Bu sefer gözlerimi zorla açtım. Sırf o güvenlik görevlileri beni Meridian'ın ön kapısında durdurduğu andan beri içimde biriktirdiğim tüm ateş ve öfkeyle ona bakabilmek için.

"Sen yaptın."

Yüzü okunmuyor. Gözlerini kırıştıtarak bana bakıyor. Ben de bir kez daha ona bakamayacak kadar yorgun ve kalbim kırık olana kadar ona bakıyorum. İkimiz de birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmeden önce birlikte geçirdiğimiz o gecenin görüntüleri beynime saplanıyor ve her şeyi daha da kötüleştiriyor. Çok daha kötü.

Neden gitmeme izin vermedi?

Ne kadar böyle kaldık bilmiyorum. Uykuya daldığımı bile hatırlamıyorum. Ama yapmalıyım, çünkü rüyalarım daha az korkunç hale geliyor ve yumuşak bir şeyin üzerinde ağırlıklı bir battaniyeye sarılmış olduğumun belli belirsiz farkındayım. Her

Kabuslarımda daha küçük bir iblisle mücadele ettiğimde, battaniye etrafıma daha sıkı sarılıyor ve iblis koşarak uzaklaşıyor. Bunların hiçbirine anlam veremiyorum ama umursayacak enerjim de yok.

Hatırladığım son rüya, Willow'un çöl güneşinin altında güldüğü ve mutlu olduğu, etrafının istediği her şeyle çevrili olduğu...

Ve onu seven, ona bir tabak çilekli cheesecake uzatan yakışıklı bir baba.

CLARA

Saat kaç? Bugün

günlerden ne?

Başım dönmesin diye yavaşça yatakta doğruluyorum ve hiç de başımın dönmediğini fark ediyorum.

Aslında daha iyi hissediyorum. Biraz.

Tereddütlü bir elimi alnıma bastırıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, beklediğimden çok daha serin hissediyorum. Saçlarımın yüzümün kenarlarına ve boynuma yapışmasına bakılırsa, ateşimin nihayet düşüp düşmediğini merak ediyorum.

Neredeyse tam zamanında kapı açılıyor ve Demyen boşluğu dolduruyor. Gözleri bana uzun uzun bakıyor ve bir an için gerçekten neden burada olduğunu merak etmeye başlıyorum. Ama sonra kapıyı arkasından kapatıyor ve yatağın üzerine bir şey fırlatıyor.

Bir şişe su.

Süslü bir su, çünkü tabii ki öyle. Her zaman gözlerimi devirdiğim türden lüks bir cam şişe çünkü kim süslü bir markaya sahip ve bilinen hiçbir bardak tutucusuna sığmayan bir bardak musluğa on bir dolar öder ki?

Ama artık buna burun kıvrımayacağım. Kavruldum. Ellerimle kaptığım gibi kapağını açıyorum ve bir partide bira içiyormuşum gibi geri fırlatıyorum. Ama boğazımın kuruluşuyla susuzluğumu yanlış hesaplamışım. Neredeyse anında, suda boğuluyor ve öğürüyordum.

Aynı hızla Demyen yanımda beliriyor ve şişeyi elimden alıyor. Başımın arkasını kavıyor, saçlarımı parmaklarının arasında sıkıca tutuyor ve sakinleşmemi bekliyor. Sonra başımı arkaya yatırmamı sağlayacak kadar saçımı çekiştiriyor, şişeyi dudaklarıma götürüyor ve ağızma yavaşça su damlatıyor.

Yüzünü izliyorum. Öyle ya da böyle hissediyor gibi görünmüyor ama bakışları ağzıma sabitlenmiş durumda. Parmaklarının saçlarımda biraz esnediğini hissediyorum, sanki...

Hayır. Beni okşamıyor.

Bu sadece... gereklilik. Evet. Zorunluluk. Kendi işkencesi için beni hayatta tutuyor.

Yutmam için bana bir şans vermek üzere şişeyi çekiyor. Birkaç damla dudaklarımdan kaçıyor ama bu sefer daha kolay oluyor. Damlacıkların göğsüme sıçradığını hissediyorum ve kahretsin, bu iyi hissettiriyor.

Demyen'in gözleri yavaşça tenimin üzerinde gezinirken yollarını takip etmek için aşağıya kayıyor. Kapı aralığındaki bakışı geri dönüyor.

Susadım.

Hayır. *Açım.*

Ama açlığımı bastırmak için bir şey yapmak yerine boğazını temizliyor ve hareketleri tekrarlıyor: başımı arkaya yatırıyor, ağzıma bir yudum su veriyor, yutkunmama izin veriyor.

Birkaç yudum aldıktan sonra beni bırakıyor ve kapağı tekrar yerine takıyor. "Daha iyi görünüyorsun," diye sessizce gözlemliyor.

"Daha iyi hissediyorum."

"Güzel." Gözlerimi kaçırıyor, onun yerine şişeyi komodinin üzerine koymaya ve avuçlarındaki buğuyu kot pantolonuna silmeye odaklanıyor. Şu anda onu hiç bu kadar rahat giyinmiş görmediğimi fark ediyorum - bir atlet, kot pantolon, çıplak ayak. Onu sadece kusursuz bir şekilde dikilmiş takım elbiseler içinde görmüştüm.

Ve pijamalarını. Ama bu kesinlikle bir ateş rüyasıydı.

"Karnın nasıl?" Bu sefer bana bakıyor, yüzünde aynı okunamaz maske.

Bunu düşündüm. Su midemi bulandırmıyor ama tam bir yemek için hazır olup olmadığımdan emin değilim. "Oldukça iyi. Sanırım. Bilmiyorum, gerçekten."

"Şimdiye kadar yemek yemedin. Bu iyiye işaret olmalı."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Sen... beni besledin mi?" "Karnının doyduğundan emin oldum.

Büyük fark var."

Haklısın. Ama tartışacak değilim. Şimdi uğraşmam gereken daha önemli şeyler var.

dik durabiliyorum. "Willow nerede? Kızımı görmek istiyorum." Demyen bana yan gözle bakıyor. "O iyi."

"Sana inanmıyorum." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bana kızımı getir. Şimdi."

"Hayır."

Geriye yaslanıyorum. Tamamen iyileşmemiş olabilirim ya da onun cüssesindeki bir adamla başa çıkamayabilirim ama cehennem ateşi ve kükürt beni çocuğumdan alıkoyamaz. Bunu yapabileceğini düşündüren ne? "Hayır mı?"

"Hayır. Muhtemelen hâlâ bulaşıcıdır." "*Sen* buradasın."

"Ben de beş yaşında değilim."

Lanet olsun ona. O ve mantığı kıcımı öpebilir. "Onu görmek istiyorum." Başını salladı. "Biliyorum. Seni ilk seferinde duymuştum."

"Eee?"

Şimdi arkasına yaslanmış, bana eğlenceye benzer bir şeyle bakıyor. "Hâlâ halüsinasyon mu görüyorsun? Hangi noktada birdenbire bana ne yapacağımı söyleme yeteneğini kazandın?"

Gözlerimi ona diktim. "*Çocuğumu* doğurduğum zaman."

"Tamam, adil." Başını sallıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Peki son beş yıldır tüm bu otorite neredeydi?"

Gördüğüm ateşli rüya aklıma geldi. O zaman da benzer bir tartışma yaşamıştık. Bu olacak olanın bir önsezisi miydi? "Sen neden bahsediyorsun?"

Başparmağıyla telefonuna vurmaya başlıyor, konuşurken ekrana bakıyor. "Willow'u doğurmak sana resmen onun iyiliği ve güvenliği konusunda yetki vermiş gibi davranıyorsun. Evet, öyle. Peki neden onu tehlikeli bir adamla tehlikeli bir evde kalmaya zorladın?"

Midem bulanıyor. Deja vu'dan nefret ediyorum. "Bilgin olsun, söylediğin kadar kolay değil."

"Dene beni."

İç çekiyorum ve yatak başlığına yaslanıyorum. Aramıza biraz mesafe koymak için her şeyi yapardım. "Diğer kadınlar... gidebilirler. Sığınma evlerine gidebilirler. İsimlerini değiştirebilirler. Benim böyle bir lüksüm yok."

Aldığım tek yanıt kaşlarını kaldırması oldu. Hâlâ telefonuna bakıyor, muhtemelen idam mangamı hazırlaması için birine mesaj atıyor.

"Eski eşim de babam da polis teşkilatında çalışıyor. Hem de öyle sıradan polisler ya da masa başı çalışanları değil, baş dedektifler. Güçlü adamlar. Kaynakları parmaklarının ucunda olan adamlar. Las Vegas'tan Reno'ya kadar her sığınağı biliyorlar. Cinayet soruşturmalarında ihtiyaç duyulması halinde isim değiştirme formlarına departmanlarından kolayca ulaşabilirler. Ve daha da kötüsü, olaylara nasıl kaza süsü vereceklerini bilirler." Başımı bir tarafa eğiyorum. "Aslında senin gibi. Senin yaptığın da bu değil mi? Olayları kaza gibi göstermek?"

Demyen bir kahkaha attı ve bana baktı. "Mesajı kimin aldığına bağlı."

Bunu görmezden geleceğim. Kesik parmaklarımdan birini babama gönderdiği görüntüsü, midemdeki çalkantılara hiç iyi gelmiyor. "Yani evet. Bu yüzden istediğim zaman kalkıp gidemedim. Ta ki..." Başka tarafa bakıyorum.

"Yani planınız Vegas'tan çıkış yolunu satın alıp nereye gitmekti?"

Omuz silkiyorum. "Herhangi bir yer. Beni arayacaklarını hiç düşünmeyecekleri bir yer. Meksika aklıma geldi. Belki güneye, Brezilya'ya doğru seyahat etmeye devam ederim. Yağmur ormanlarında maymunlarla birlikte saklanırım." Kulağa saçma geliyor ama kumar makinesiyle kasiyer masası arasında hayal ettiğim pek çok seçenekten biriydi. Willow'un şaşkın yüzü zihnimde belirdiğinde biraz gülümsedim. "Willow maymunları sever."

Demyen uzun bir süre tek kelime etmeden bakışlarımı tutuyor. Bu kadar tehlikeli ve ölümcül bir adamın böylesine güzel, fırtınalı gözlere sahip olması bir trajedi. Kirpikleri bile uzun ve koyu renk.

Eğer hapishane müdürüm olmasaydı, beni ne kadar "iyi" hissettirebileceğini görmesine izin verirdim.

Gözlerini kaçırıp telefonuna baktı. Sonra bana doğru tuttu.

Lüks bir açık hava avlusundan bir kamera görüntüsü. Mermer bir fıskiye, olimpik büyüklükteki bir havuzun ortasına karmaşık, ısıltılı su desenleri döküyor...

... ve Willow bahçede seksek oynuyor.

Keskin bir nefes çekiyorum ve telefonunu kapıyorum. Demyen'in eli sıkılaşıyor ama telefonu benden çekmiyor. Sırf bebeğime daha iyi bakabilmek için kucağına tırmanıyorum.

"Willow?" Gözlerim yaşıyor. Boğazım düğümleniyor. "O iyi mi?"

Demyen gözlerini deviriyor. "Hayır. Onu bir kaktüsün üzerinde yürüttük, o yüzden zıplıyor." Telefonunu parmaklarımın arasından nazikçe çekip alıyor ve ekranı kapatıyor. "Tanrım, kadın. Avluyu kaplayan bebek ordusunu görmedin mi? Eğer bir saldırıdan endişelenmesi gereken biri varsa, o da benim."

Sanki kafasının ortasında bir boynuz çıkmış gibi o n a bakıyorum. "Ne... Neden?"

"Neden ne?"

"Neden o?" Telefonunu işaret ediyorum.

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Çocuk benim sorunum değil. Benim sorunum *sensin*. Ve sen benim tutsağımsın. O sadece benim misafirim."

"Ben-"

"Hayır." Yataktan kayıyor ve bana bakmak için dönüyor. Yine iş yapıyor. Nezaketten eser kalmamış, sanki hiç var olmamış gibi. "Şimdi, Clara Everett, işte büyük soru: Ne dersem, ne zaman dersem, soru sormadan yapacak mısın?"

En korkutucu kısmı ise bana ne sormayı planladığını bilmemek. Her şey olabilir.

Hayır, onu geç. *Asıl* korkutucu olan benden ne isteyebileceğini bilmek.

Ve bunu onun için yapmak isteyeceğim gerçeği.

Özellikle de bana öyle bakmaya devam ederse.

"Evet." Dilime yapışırsa diye kelimeyle birlikte başımı sallıyorum. "Herhangi bir şey.

Kızımı güvende tutmak için her şeyi yaparım." Derinlerde yatan bir içgüdüyle, battaniyelerin üzerine tırmanıp önünde diz çöküyorum ve Willow'un güvenliği için yalvarıyorum. "Ne istersen yaparım. Willow güvende olduğu sürece."

Demyen bana yaklaşıyor, o kadar yakın ki gömleğinden misk kokusunu alabiliyorum.

Tıpkı benim ateşli rüyam gibi.

Parmaklarını çenemin altına sıkıştırıyor ve gözlerinin içine bakmam için başımı yukarı kaldırıyor. Bir dizi yatağın üzerine yerleşiyor, sonra geri kalanı beni çevreleyene kadar eğiliyor.

Kaçacak yer yok.

Saklanacak bir yer yok.

Beni yakalayamayacağı hiçbir yer yok.

"Peki ya borcunu şimdi tahsil etmeye başlamak istersem?" Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor. Gözlerini benimkilerle dudaklarım arasında gezinirken yakalıyorum, yarım milisaniyelik bir süre için aşağıya iniyor. Bu açıdan, muhtemelen üzerimi zar zor örten yırtık pırtık üstümün altını bile görebiliyor. "Tam burada, hemen şimdi." Bakışlarımı tutarken başparmağı yavaşça alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Benim uslu kızım olacak ve dediklerimi harfiyen yapacak mısın?"

İçimdeki inatçı annenin daha fazla koz talep etmeye devam etmesi gerekiyor.

Bacaklarımın arasında hızla biriken sıcaklık onun daha fazla talepte bulunmasını istiyor.

"Bana Willow'u tekrar göster." Bunu neden yaptığıma olan odağımı kaybetmediğimden emin olmalıyım. "Lütfen."

Cesur talebim için kızmasını, tokat atmasını ya da başka bir şey yapmasını bekliyorum. Ama bunun yerine bir an beni süzüyor, sonra telefonunu çıkarıyor. Birkaç dokunuştan sonra, onu görebilmem için ekranı yukarı kaldırıyor.

O da aynı bahçede, şimdi tebeşirle çizilmiş seksek tablosunu seçebildiğim yerden birkaç metre ötede. Güzel, bronz tenli bir kadın.

Gülüşüyorlar ve farklı çöl çiçeklerini ve egzotik kaktüsleri gösteriyorlar.

"Tamam." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı sallıyorum. Bakışlarım onunkilerle buluşuyor ve tekrar başımı sallıyorum. "İyi olacağım. Söz veriyorum."

Ağzının bir köşesinde bir gülümseme belirir. Telefonunu tekrar cebine sokuyor. Elini kaldırdığında, saçımdan tutup beni müstehcen ve kirli bir şey yapmak için bir yere çekmesi için içten içe kendimi destekliyorum.

Yüzümü kavırıyor, yakınımı eğiliyor. "İlk iş? Bir duş al."

Gözlerimi kırptırdım. *Ne oldu?*

"Banyo köşeyi dönünce, çift kapının ardında." Başımı sallıyor daha önce fark etmediğim bir kemere doğru ilerledim. Bu oda düşündüğümünden çok daha büyükmüş. "Çok uzun sürmesin. Asıl iş başlamadan önce bir şeyler yemelisin."

Sertçe yutkunuyorum. "Evet, efendim."

Seçtiğim kelimeyle gözlerindeki o açlık ateşi parlıyor. Çekilmeden önce tereddüt ediyor ve kapıya doğru adım atıyor.

Güvenli bir mesafe uzaklaştığında dönüp omzunun üzerinden bir kez daha bana bakıyor, eli kapı kolunun üzerinde duruyor. "Her şeye rağmen hayatta kalabilirsin."

Ve sonra gitti.

CLARA

Bırakın Demyen'i, herhangi biri bana "duş al" dediği için haklı olarak gücenmeliyim.

Ama gömleğimi kokladığımda adamın haklı olduğunu anladım.

Woof.

Burayı bir çeşit alarm sistemiyle donattığından oldukça eminim, bu yüzden yatak odasından gizlice çıkmaya çalışmak anlamsız. Ama banyo? Zerre kadar namusu olan hiç kimse banyoyu düzenleyemez.

Değil mi?

Plan: Zayıf noktaları bul. Duş almak. Willow'u buraya getirmesi için onu ikna et. Kaçmaya çalış.

Yavaşça, hâlâ biraz sallanarak kemerli geçide doğru ilerliyorum ve sola dönmek için mozaik döşeli sütuna yaslanıyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum; en son yürümemin üzerinden sadece birkaç gün geçti.

Yüce Tanrım. Bu adam bir sarayda yaşıyor.

Banyo çok büyük. Her şey beyaz: beyaz fayanslar, beyaz duvarlar, beyaz armatürler, hepsi altın musluk ve aydınlatma armatürleriyle vurgulanmış. Tuvalet kolu bile altın rengi. Güzel saksılarda asılı, buzlu pencereleri kaplayan ve makyaj masasını süsleyen egzotik bitkiler olmasaydı, gösterişli olurdu.

Egzotik bitkiler ve çiçekler her zaman gizli tutkum olmuştur. Üniversiteye gitmeme izin verilseydi, botanik okuyacak ve tanımlanacak ve kataloglanacak yeni türlerle uzak diyarlara yolumu bulacaktım. Lisedeyken bunun hayalini kurardım. Hatta hayalimdeki üniversiteyi seçtiğimde babam için ikna edici bir konuşma bile hazırlamıştım.

Ama sonra beni Martin'le tanıştırdı. On sekiz yaşıma girdiğimde, gitmeme izin verilen tek yer Martin'in evi ve Martin'in yatağıydı.

Bu banyonun içindeki bitkiler dikkatimi dağıtıyor, o kadar ki neden burada olduğumu neredeyse unutuyorum. Zihnim gerçeklerle yarışıyor. Tercih edilen nem noktaları, yaprak desenleri ve köklenme sistemleri. Gözlerimi kapatıp tüm bunları öğrendiğim ders kitabını gözümün önüne getirebiliyorum; elle çizilmiş illüstrasyonları olan ve henüz genç ve umutluyken kaç kez açtığım için omurgası sürekli eğilmiş kalın bir kitap canavarı.

Bu odada yaşayabilirim.

Duş. Odaklan.

Duşun büyük sürgülü cam kapısına doğru ilerliyorum ve içeri adım atıyorum. Tabii ki, tavandan sarkan yağmur duş başlığı ve buhar banyosu deneyimlerinden biri için buhar çıkaran jetleri olan türden. Net değeri sizinkinden daha az olan herkese "Zenginliğime bak ve ağla, köylü!" diye bağırان bir özellik için fazladan ödeme yapabileceğinizden eminim.

Aptal kadrانları nasıl kullanacağımı bile çözebilirsem şanslıyım.

Birkaç deneme yapıyorum ama sonunda suyu akıtmayı ve makul bir sıcaklığa getirmeyi başarıyorum. Beş dakikalık duşlara alışkınım çünkü Martin her zaman önce giriyor ve sıcak suyu kullanıyor, bana sadece temel işleri yapmama yetecek kadar su kalıyor ve sonra lavaboda bitiriyorum.

Ama artık orada değilim. Martin de burada değil. Ve bahse girerim... *bahse* girerim... bu sıcak su saatlerce sürecek.

Bir zamanlar terden sıırıslıklam olmuş kıyafetlerimi bile çıkarmadığımı fark edene kadar yağmurun altında duruyorum. Onları soyuyorum ve daha sonra almak üzere bir köşeye atıyorum.

Tenimdeki su çok iyi hissettiriyor. Neredeyse ağlamak istiyorum; bu kadar kötü bir durumda olmama rağmen her şey çok iyi hissettiriyor. Kafam çok karışıyor ve Demyen'in oynadığı bu çarpık oyunun içinde kendimi kaybetmek istemiyorum.

Ama Willow'u da kaybetmek istemiyorum - bu da oyunu ne olursa olsun oynamak zorunda olduğum anlamına geliyor.

Duş duvarlarında sabun, şampuan, tazelenmek için herhangi bir şey arıyorum. Doğal kumtaşı görünümlü taş bir oyuk, doğal deniz süngerleri, kıllı bir fırça ve daha önce hiç duymadığım Fransızca markalarla etiketlenmiş birkaç şişe içeren rafları oluşturuyor. Üzerinde "saç yıkama" yazan bir şişe buluyorum ve bunun muhtemelen "şampuan" anlamına geldiğini düşünerek avucuma biraz sürüp kafa derime yediriyorum.

Ohh, *harika* kokuyor. Ve tanıdık da, garip bir şekilde. Neden böyle olduğunu anlayamıyorum. Ama kafa derimi karıncalandırıyor ve en az kokusu kadar inanılmaz hissettiriyor.

Durulayıp tekrarlıyorum -o mutluluğu tekrar yaşamam gerekiyor- ve sonra saç kremi olabilecek bir şey arıyorum. İlkine benzeyen başka bir şişede "durulayın" yazıyor, belki? Onu da sürüyorum, aradığım şeye yakın hissettiriyor ve vücut yıkama suyu ararken ıslanmasına izin veriyorum.

Ve eşyaların isimlerini değiştirdiğim için *bana* kızdı. Varlıklı insanlar bambaşka bir seviyede.

En azından vücut yıkama suyu açıkça etiketlenmiş. Ama aynı zamanda açıkça bir erkek şişesi, etiketin tasarlanış şekli tamamen erkeksi. Sıvıyı kokluyorum-

Oh. Bu... bu Demyen'in vücut yıkaması.

Bu kokuyu tanıyorum.

Ve aniden, şampuanın neden bu kadar tanıdık koktuğu anlaşıldı.

Demyen gibi kokuyordu.

Bu... bu Demyen'in duşu. Burası

Demyen'in banyosu.

Bu da demek oluyor ki.

Demyen'in *yatağında* uyuyordum.

Titreyen ellerimi bir deniz süngerini kapmaya odaklıyorum, böylece bu duş düşüncelerine dalmışken en azından kese yapabiliyorum. Ancak kokusu vücuduma değdiğı anda.

Tenindeki zengin baharatın kokusunu almak bir şeydir. *Onunla* sarılıp sarmalanmak, *onun* tarafından kuşatılmak, *onun* tarafından örtülmek tamamen başka bir şey.

Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Burası kocaman bir yer. En az bir düzine misafir odası ve bir o kadar da banyo, duş, her neyse olmalı - peki ben neden onun odasındayım? Neden ateşim çıkana kadar *onun* yatağında uyumamı istedi?

Sonra aklıma bir şey geldi.

Bugün uyandığında yatakta ağırlık battaniyesi yoktu. Ya da yerde.

O...?

Hayır. İmkânı yok. İmkânı yok.

Beni öldüren bir hayattan uzaklaştırmasına, bir hastalık boyunca bana bakmasına ve Willow'un güvende ve rahat olmasını sağlamasına rağmen... Beni muhtemelen kendisinin öldüreceğini biliyorum. Kardeşinin müebbet hapis cezası için beni suçluyor ve bu bir bakıma bir hayata karşılık bir hayat.

Bu yüzden kaçışımızı planlamak zorundayım.

Planı engelleyen bir şey de bir gardiyanın zihnimde yankılanan sesi: çöl büyük, yalnız ve ölümcül bir yer. Şehirden arabayla muhtemelen sadece yirmi dakika uzaklıkta olsak da, doğa aktif olarak vücudunuzdaki her damla nemi çalmaya çalışırken, bırakın küçük bir çocuğu, bir yetişkin için bile bu çok daha uzun bir yürüyüş demek. Gerçek bir girişimde bulunmadan önce bu kısmı çözmem gerekecek.

O zamana kadar, elimden gelenin tadını çıkarabilirim. Örneğin Demyen'in usturası. Tıraş olmaya çok ihtiyacım var ve o da bana banyosunu ödünç verme nezaketini gösterdi.

Bir duş ve yunus pürüzsüzlüğünde tıraştan sonra, mermer makyaj masasında oturmuş kollarıma ve bacaklarıma losyon sürüyorum. Daha çok onun kokusu var, bu da her şeyi daha iyi yapıyor. Ulaşabildiğim her santime masaj yapmak için zaman ayırdığımı bilmesine gerek yok.

Ellerinin benim için bunu yaptığını hayal ettiğimi bilmesine gerek yok.

Tam banyodan çıkmak üzereydim ki dişlerimi de fırçalamam gerektiğini fark ettim. Ve fırsat bu fırsat, burada sadece bir diş fırçası var.

Sonunda bulabildiğim en büyük, en kabarık havluyu etrafıma sarıp uçlarını içeri soktuğumda dişlerim tertemiz. Saçlarımanın havalanmasının en iyisi olduğunu düşündüm.

Kuru, özellikle de yılın bu zamanı ne kadar sıcak olursa olsun, bu yüzden o kemerli geçitten yatak odasına geri dönmeden önce *her* yere damlamadığımdan emin oluyorum.

Temizim. Yenilenmişim. Karşıma ne çıkarsa çıksın üstesinden gelmeye hazırım.

Ama onu üstsüz bir şekilde yatakta otururken ve yanında bir tabak meyve ve sebzeyle görmeye hazır değilim.

Demyen telefonundan başını kaldırıyor. Yüzünün aldığı şekil belki onun da benim bu şekilde içeri girmemi beklemediğini ima ediyor. Telefonunu cebine geri sokarken gözleri tepeden tırnağa dolaşüyor ve bir an olsun bedenimden ayrılmıyor.

Ben durdum. Ne istediğini ya da benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum. Ve hiçbir şeyi berbat etmeyi göze alamam.

"Buraya gel."

Emri açık, ama sesinde hafif bir çakıl sesi var. Ben yavaşça ona doğru yürürken kollarına yaslanıyor ve evet, belki de kalçalarımı biraz salınım ekliyorum.

Onun iyi tarafına geçmek için çalışabilirim.

Yemin ederim boğazından bir takdir hırıltısı duyuyorum. Alçak sesle ve Demyen onu hiçbir şekilde etkilemiyormuşum gibi davranıyor. Ama ben duyuyorum.

Sonra elleri belimde, beni kucağına çekiyor. "Benim iyi kızım olmaya hazır mısın?"

O bu sözleri her söylediğinde, kafamdan bir şeyler fırlayıp Çekirdeğim. Bunu açıklayamıyorum ve nedenini araştırmak istediğimi de sanmıyorum. Tek bildiğim, sesinin, sözlerinin başımı sallamama ve ellerimi denge için omuzlarına koymama neden olduğu. Beni üzerine oturttu ve tek bir yanlış hareketimde bu havlunun yere düşeceğinden eminim.

Ayrıca buna hiç aldırmayacağından da eminim.

Demyen boynuma bakıyor. Beni içine çekiyor. Kokladığını biliyorum ve belime doladığı tek kolu biraz daha sıkıyor. Diğer kolu tabağa uzanıyor, bir parça meyve alıyor ve ağzıma götürüyor.

"Aç."

Dediğini yapıyorum. Bal özü, soğuk ve sulu ve kendime engel olamıyorum. Tatlılık dilimde patladığında yumuşak bir zevk iniltisi çıkarıyorum. Dudaklarım parmak uçlarını sarıyor ve hala orada olan meyve suyu damlalarını yakalamak için dilimi parmak uçlarının üzerinde gezdiriyorum. Ne yaptığımı düşünmüyorum bile, sadece anın ve lezzetin tadını çıkarıyorum.

O lezzetli lokmayı çiğneyip yutmak için yerleştiğimde Demyen'e bakıyorum.

Aklı başından gitti. Dudaklarıma bakıyor, kendi dudakları hafifçe ayrılmış. Gözlerindeki açlık ateşi alev alev yanıyor ve ona yaptığım şeyin yadsınamaz kanıtını yayılmış kalçalarımın arasında hissediyorum.

Ama o hiçbir şey söylemiyor. Sadece başka bir meyve parçasına uzanıyor ve bana yediriyor. Bu kez taze çileği ısırıp suyunu emerken gözlerinin içine bakıyorum. Birkaç ısırık alıyorum. Her birinde yavaş ve dikkatliyim.

Demyen yine onaylarcasına homurdanıyor. Kolu beni kendine çekiyor, kucağına biraz daha sıkı oturmamı sağlıyor.

Gerçekten kendime engel olamıyorum. Kalçalarımı hafifçe döndürüyorum, sanki rahat etmeye çalışıyormuşum gibi.

Nefesini içine çekiyor. Beni besleyen eli çıplak kalçamı kavlıyor. İlk başta beni durdurmak istiyormuş gibi hissediyorum ama tekrar yaptığında eli sadece dizimden kalçama doğru yavaşça sürtünüyor.

Şimdi, beni gerçekten kendine çekiyor. İkimizin de ne istediği konusunda bir yanlışlık yok. "Clara..."

"Evet mi?" Dudaklarım onunkilerden sadece birkaç santim uzakta. Mesafeyi kapatmayacağım; bana izin vermesini beklemenin daha iyi olduğunu biliyorum. "... Efendim?"

Demyen derin bir nefes daha çekiyor ve geri verdiğinde, tam olarak çözemediğim bir dizi küfür ediyor.

Büyü bozuldu. Yatağın başka bir yerine uzanıp parıldayan altın rengi bir kumaş parçasını tuttuğunda bunu anlıyorum. "Bunu giy. Yemek yedikten sonra," diye çabucak ekliyor.

Gözlerimi kısarak iki metre kareden fazla olmayan kumaşa bakıyorum. Toplam. "*Bu kıyafet mi?*"

"Bu gece için üniforman. Birkaç iş arkadaşım için bir akşam yemeği düzenliyorum ve sen de benim garsonum olacaksın." Elbiseyi aramızda tutuyor. "İşini iyi yaparsan kızınla bir gün geçirmene izin veririm."

Kirli oynuyor. Ve bunu biliyor. Ben de biliyorum.

"Evet, efendim."

Demyen beni kucağından indirip kapıya doğru götürmek için tüm özdenetimini kullanıyormuş gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, ereksiyonunun çok güzel süründüğü yerdeki ağrıyı gidermek için beline yapışmamak için kendiminkinin büyük bir kısmını alıyorum.

"Bir saatin var. Yemeğini ye, giyin, sonra da kapıdaki muhafızlarla buluş. Size etkinliğe kadar eşlik edecekler."

"Bekle." Ani bir panik yaşadım. "Peki ya Willow? O sadece küçük bir kız ve-"

"Oh, merak etmeyin. Üniformasının ölçüsünü küçülttük."

Yüzümdeki ifade hissettiğim dehşetle örtüşüyor olmalı, çünkü Demyen gerçekten gülüyor. Gözyaşlarımın kirpiklerime dolduğunu görünce sakinleşiyor ve iç çekerek başını sallıyor.

"Dinle, Clara. Ne zaman bana kızına nasıl davrandığımla ilgili berbat bir soru sorsan, ben de sana aynı derecede berbat bir cevap vereceğim." Bana doğru birkaç adım atıyor ve iri ellerini kollarıma doluyor. Bu jest gerçekten rahatlatıcı hissettiriyor. Bundan nefret ediyorum. "Ben bir pisliğim. Bir katilim, bir hırsızım ve sırf bana yanlış göz kırptığı için bir adamın gözlerinin arasına bir kurşun sıkmadan önce iki kez düşünmem. Ama ben bir canavar değilim. Bunu ona yapmazdım."

"Sen bir çelişkisin." Bunu neden mırıldandığımı bilmiyorum; düşünce ağzımdan öylece çıkıyor. Sonuçları için kendimi hazırlıyorum.

Demyen kıkırdar ve başını sallar. "Kesinlikle öyleyim. Hatırlaman senin yararına olacaktır."

Ve beni böyle terk ediyor. Sıcak, telaşlı ve çok sinirli. Arkasından kapının kapanışını izlemek bile bana işkence gibi geliyor.

Çıplak sırtını, dalgalanan kaslarını ve altın tenini. Bu
oyunu oynamak istiyor mu? Güzel.

Hadi oynayalım.

CLARA

Oraya çıplak da gidebilirim.

Bu elbise -tabiri caizse- hapsîrsam üzerimden düşecek. Her hareketimde dalgalanan altın sarısı ince bir kumaştan yapılmış, biri önde diğeri arkada olmak üzere iki panel halinde kesilmiş ve varlıklarımı zar zor örtüyor. Omuzlarımdaki narin, ince kayışlar ve her iki kalçamda çaprazlanmış daha da narin altın zincirlerle bir arada tutuluyorlar.

Bu "kıyafetin" altına sütyen ya da külot giymem mümkün değil, bu da komando olacağım anlamına geliyor.

Willow'u emzirmek korktuğum gibi göğüslerimi sarkıtmadığı için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Bir buçuk beden büyüdüm, yaşasın, ama onun dışında olması gereken yerde duruyorlar.

Demyen'in gördüklerini *beğenmesini* istediğimden falan değil...

Neyse.

Bana bahsettiği küçük bir merhamet de ayakkabı seçimiydi. Muhafızlar yatak odasının kapısına geldiğinde iki çift ayakkabı aldım: Bir çift en az dört ya da beş inç boyunda, ölümcül stiletolar üzerinde duruyor ve elbiseye uygun altın kayışlarla parlıyor. Diğer çift de aynı tasarıma sahipti ama sadece iki santim yüksekliğindeydi.

Bileğimi hatırladı.

Artık ağrımayan, morarmayan ve muhtemelen gökdelen topuklarına dayanabilecek olan aptal, aptal ayak bileğim.

Eminim daha kısa olan çifti seçmemi bekliyordur. Bahse girerim korkaklığımı ve iki inçlik topuklularla güvenli yolu seçtiğimi görmeye hazırdır.

Bu yüzden femme fatale topuklu ayakkabılarımı giydim, dengemi kontrol etmek için odanın etrafında küçük bir deneme yürüyüşü yaptım ve masanın önünde durduğumda kendi kendime gülümsedim.

Yer boy aynası.

Lanet olası kalbini ye, Dem.

Saçlarım omuzlarımın üzerinde dalgalar halinde dalgalanıyor, havayla kurutulmuş ve doğal. Bana bakmamak için ellerinden geleni yapan iki muhafızın arasında yürürken başımı dik tutuyor, saçlarımı okşayan serin çöl esintisinin tadını çıkarıyorum. Ay mükemmel bir hilal şeklinde etrafı aydınlatıyor. Bir parçam havuzun kenarında uzanıp tepemdeki yıldızların genişliğine hayret etmek istiyor.

Ama yerleşkenin başka bir ucuna yönlendirildim - aslında ana evden ya da en azından Willow ve benim kaldığımız yerden oldukça uzağa. Ana avlu sessiz ve havuzun etrafını görebilecek kadar güneş ışığıyla aydınlatılmış. Birkaç muhafız şezlonglarda oturuyor, etrafta gelişigüzel dolaşıyor ya da VIP konuklara ait olması gereken belirli bir odanın etrafında hazır olda bekliyor.

Tüm bunları geçip bir dizi açık kemerden geçerek hafif kakhaha ve müzik seslerine doğru yürüyoruz. Seslere yaklaştıkça, buranın bir tür ikinci avlu olduğunu, başka bir havuz ve resmi yemek için düzenlenmiş daha geniş bir alan olduğunu görebiliyorum. Avlu boyunca uzanan ışık dizileri Demyen'in konuklarının üzerine sıcak bir altın parıltısı yayıyor.

Ve çok var. Çok var. Misafirlerimiz var.

Ne beklediğimi bilmiyorum. On mu? Belki yirmi? Ama hayır, burada en az elli ya da daha fazla insan olmalı, süslü küçük kokteyl tabakları ve bitmek bilmeyen pahalı şampanyalar eşliğinde yemek yiyor, içiyor ve birbirleriyle sohbet ediyor olmalılar.

Ve tabii ki servis personeli de böyle bir etkinlik için uygun şekilde giyinmiştir.

Fahişeye benzeyen bir tek *ben varım*.

Muhafızlar avluya açılan ana kemerde durdular. Sanki ne yaptığımı biliyormuşum gibi neredeyse çıplak kıcımlı içeri sokmamı bekliyor olmalılar.

Doğru. Şaka yapıyorlar.

Doğduğum günden beri ne yaptığımı bilmiyorum.

Ama sonra onu görüyorum, birkaç masa ötede ve yanındaki adamın kulağına mırıldandığı bir şeye gülüyor. Masanın tamamı genç ve yaşlı erkeklerle dolu, belli ki hepsi de ev sahibiyle oturacak kadar zengin ve önemli kişiler.

Burada kadınlar da var ama çoğu Demyen'in bu gündelik savurganlık gösterisiyle etkilemeye ya da gözünü korkutmaya çalıştığı erkeklerin kollarına sarılmış durumda. Benim gibi onlar da gösteriş için buradalar. Geceyi güzelleştirmek için canlı süsler.

Benim aksime, özel dikim keten takım elbiseli pislikle uğraşmak zorunda değiller.

Beni çağırmadı ama umurumda değil. Ne istediğini biliyorum - beni herkesin önünde küçük düşürmek, böyle giyinmek ve ona hizmet etmek - ve onun emrinde olsam da, ilgisi için yalvarmayacağım.

Bu yüzden kokteyl servis becerilerimi iyi bir şekilde kullanıyorum ve masalar arasında yolumu açıyorum. Duraklama yok, tereddüt yok, sadece bir noktayı kanıtlamak için içsel kararlılık ve yüzümdeki tanıdık mutlu hizmetkarlık maskesi.

Demyen başını kaldırıp beni gördüğünde, geri fırlatmak üzere olduğu şampanya kadehi dudaklarında duraksıyor.

Donmuş.

Bakıyorum.

Biliyorum ki topuklu ayakkabılar ve sandalyelere takılmama ihtiyacım arasında kalçalarım her zamankinden daha belirgin. Ve bu kumaşın kıvrımlarımın üzerinde parıldayıp dalgalanmasıyla, şey...

Bırak o şampanyada boğulsun.

Flütü bırakır ve boğazını temizler. Yüzüne kendi maskesi yerleşiyor - emir veren ve anında itaat edilmesini bekleyen bir patron. Yanına yaklaştığımda bana bir göz atıyor ve sadece ilgisiz onayını homurdanıyor.

"Sizin için ne yapabilirim?" Ona yardımsever bir şekilde gülümsüyorum. Çok tatlı değil ama onun oyununu oynamaya istekli ve mutlu olduğumu göstermeye yetecek kadar. Ve sadece eğlence için... "Efendim?"

Demyen sandalyesinde hafifçe geriye yaslanıyor, bana bakarken gözleri kısılıyor. "Bana bir Rum Martinez getir. Kübalı olsun."

Oh... Siktir. Sen.

Gülümsüyorum ve oynamamı istediği sürtük gibi kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Hemen efendim. Masa için başka bir şey var mı?"

Gözlerindeki aç bakışlar beni menüdeymişim gibi hissettiriyor. Birkaçı kıkırdıyor ve "bana verebilecekleri bir şeyleri" olduğunu mırıldanıyor.

Ancak Demyen onlara ters bir bakış fırlatıyor ve masa anında sessizleşiyor. "Hayır. Sadece bana servis yapacaksınız. Sadece Rum Martinez ve bir Küba şarabı. Şimdilik."

"Anlaşıldı, efendim."

Dönüp bara doğru ilerliyorum, kalçalarımındaki salınımın bu topuklularla devrilmeden yapabileceğim kadar şehvetli olduğundan emin oluyorum. Demyen ilgilenmiyormuş gibi davranıyor ama masa örtüsündeki bir kaymanın blöfünü boşa çıkaracağından eminim.

Bar da partinin geri kalanı kadar gösterişli ve her ne kadar böyle bir kokteylin mümkün olup olmayacağından şüphe etsem de, Demyen'in misafirlerini ya da kendisini küçümseyecek bir adam olmadığı aklıma geliyor. Aptalca karmaşık bir içki sipariş ederse, aptalca karmaşık bir içki alır.

"Bay Zakrevsky için bir Rum Martinez ve bir Küba şarabı." Ben Demyen'den söz edene kadar barmen dikkatinin yarısını vermişti. Ben bunu söyler söylemez, iki katına çıktı.

Tam da tahmin ettiğim gibi, rom ve ağaç kabuğunun dumanlı infüzyonunu yaratmak için tam donanımlılar. Hatta barmen, ince bir mesquite odunu yuvarlağı üzerinde, yanan puroyu tutmak için küçük ama dekoratif bir destekle tabaklıyor. Tüm süreç aceleye getirilemez ve barmenin tüm duman infüzyon sürecini tamamlaması en az beş dakika sürer. İş bittiğinde tahtayı bana uzatıyor ve hızla bir sonraki içkiye geçiyor.

Tahtayı bir elimde taşıyor, labirent gibi masaların arasından geçip içki ve puro tepsisini Demyen'in önüne usulca yerleştiriyorum. "Kokteyliniz, efendim."

Demyen'in kaşları oynadı ama onun dışında hızlı ve kendinden emin hizmetimi onaylayan başka bir işaret yoktu. Zaten ben de beklemiyordum. Purosundan uzun bir nefes çekiyor, dumanını üflüyor, sonra bir yudum almak için bardağı kaldırıyor.

Bir yudum alıyor, dilinin üzerinde bekletiyor, sonra yutuyor.

"Bu berbat. Onu geri götür ve bana yenisini al."

"Pardon?"

Sanki az önce annesine hakaret etmişim gibi hızla bana bakıyor. "Orada bir sorun mu var?"

"Hayır, efendim. Sadece barmene açıklama yapmam gerekiyor-" "Tadı bok gibi. Yeni bir tane al."

Hatta küstah bir el hareketiyle beni kovma cüretini bile gösterdi. yarış atları hakkındaki sürükleyici konuşmasına geri dönmeden önce parmakları. Onun gibi müşterilerle daha önce de karşılaştım. Bu yeni bir şey değil.

Bana böyle davranmadan önce o müşterilerin hiçbirisiyle *yatmamıştım*. Ve beni hiç sağlığıma kavuşturmadılar, başımı sokacak bir ev vermediler ya da-

Ya da beni neredeyse çıplak çalıştırdı.

Her ne kadar tavrı canımı yaksa da -ki bundan *nefret ediyorum*- onun ve egosunun beni etkilemesine izin vermemeye kararlıyım. Mesquite tepsisini alıyorum, ağzındaki puroyu koparma dürtüsüne direniyorum ve barmene doğru yol alıyorum.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye soruyor geldiğimi görünce.

Adama ne diyeceğimi bilemiyorum. "Tadının bok gibi olduğunu söylüyor. Yeni bir tane istiyor."

Barmen zarif malzemelerle dolu tezgâhı işaret ediyor. "Ne istiyor? Nesi var bunun?"

"Keşke sana ne söyleyeceğimi bilseydim." İçimi çekiyorum ve saçlarımı bir omzumun üzerinden atarak kısa bir mola için tezgâha yaslanıyorum. "Ben olsam aynı şekilde yapardım ve ne olacağını görürdüm. Muhtemelen damak zevki berbattır."

Sırıtıyor ve tavsiyemi dinleyerek işe koyuluyor.

Üç yıldır yemek hizmeti sektöründeyim ve herkese söz verebilirim ki, çoğu zaman müşterinin ağzının tadını bilmediğini söyleyebilirim.

"Yerinizde olsam dikkatli olurum."

Bakışlarımı, uyarı dolu nazik sesin geldiği tarafa kaydırıyorum. Bahçede Willow'la oynayan kadın, kusursuz manikürlü elinde martiniyle bara yaslanmış duruyor. Bana küçümsemeyle karışık bir ilgiyle bakıyor.

Yanlış hatırlamıyorsam, sanırım Demyen'in asistanı.

Tek sorabildiğim "Oh?" oldu. Söylediği gibi dikkatli olmalıyım.

"Her yerde gözleri ve kulakları var. Ve en ufak bir hakareti size ödetmekte tereddüt etmeyecektir."

"Oh." Benden hoşlanmasına ya da en azından Willow'a iyi davranmaya devam edecek kadar hoşlanmasına ihtiyacım var, bu yüzden ağırbaşlı, itaatkâr garsonu oynuyorum ve gözlerimi indiriyorum. "Umarım Bay Zakrevsky'nin kulakları biraz sinirli bir şakaya aldırılmaz."

Ağır, sessiz bir an boyunca bana bakıyor. Sonra sırtıttı. "Kulakları hiçbir şey duymadı. Ve damak tadı yıllardır iyi bir kokteyl içmedi."

Biri onu masasına çağırıyor, o da bana bir saniye bile bakmadan süzülerek uzaklaşıyor. Barmenin yeni bir Rum Martinez'i tezgâhın üzerinden kaydırması için tam zamanında ve sonra Demyen'e el ve ayak hizmet etmekten gerçekten zevk almıyormuş gibi davranmaya geri döndüm.

Tam da beklediğim gibi, bir yudum alıyor ve başıyla onaylıyor. "Çok daha iyi."

Kendimi kontrol etmek için fazla mesai yapıyorum. Gözlerimin kafamın içinde yuvarlanmaması gerçek bir mucize.

"Bunu Tarken'e ver." Demyen parmaklarının arasında katlanmış bir kâğıt tutuyor. Küba purosunu yakmaya o kadar odaklanmış ki bana bakmıyor ya da Tarken'in kim olduğunu açıklama zahmetine girmiyor.

Sormaktan daha iyisini biliyorum. "Evet, efendim." Kâğıdı parmaklarının arasından alıyorum, benimkini onunkinin üzerinde kaydırmaya dikkat ediyorum.

Bir anlığına durması bana işe yaradığını söylüyor.

Bu mesaj, makbuz ya da ölüm tehdidi her neyse onu iletmek için uzaklaşıyorum. -Bilmiyorum ve bu noktada umurumda da değil. Sadece Tarken'in kim olduğunu ve nerede oturduğunu ya da ayakta durduğunu bilmem gerekiyor.

Birisi kahkahalarla ciyaklar ve şakacı bir şekilde arkadaşının koluna vurur. Ona "çok kötü" olduğunu söyler ve adını söyler.

Bingo.

Çifte doğru yürüyorum ve notu Tarken'e uzatıyorum. Demyen'den on ya da iki yaş büyük ve onun on katı kadar adi olmalı. Bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve yüzündeki gülümseme daha büyük ve şehvet dolu bir şeye dönüşüyor.

Görmezden geliyorum ve kendi müşteri hizmetleri gülümsememi sürdürüyorum. "Bu Bay Zakrevsky'den."

Tarken notu alıyor, ama elimi kendi eliyle sarmadan önce değil. Belli ki bayan arkadaşı ya umursamıyor ya da umursuyormuş gibi yapacak kadar para almıyor.

Notu okur, başını sallar ve ceketinin cebine sokar. "Bay Zakrevsky'ye çok istediğimi söyle. İrtibatta olacağım. Ve hazır oradayken..." Bir adım daha yaklaşıyor ve bir elini kaburgalarımın gezdirerek açıkta kalan tenimi parmak uçlarıyla hafifçe yokluyor. "Ona senin güzel arkadaşlığın için ne kadar istediğini sor."

O lanet hizmet gülümsememi takınıyorum ve başımı bir yana eğiyorum. Bu sürüngele ancak bu kadar flört edebilirim. "Korkarım Bay Zakrevsky'ye özelim. Size başka birini göndermesini söyleyeyim mi?"

"Eğer bir ikizin varsa, o zaman evet." O gülüyor ve arkadaşı da onunla birlikte gülüyor. Şakanın ne olduğunu bildiğini bile sanmıyorum; sıkıntıyla havuzun fiskiyesine bakıyor. Tarken beni kendine yaklaştırıyor ve saçlarımdan nefes almak için eğiliyor. "Lütfen iyi ev sahibime hiçbir miktarın çok yüksek olmadığına dair güvence ver. Eminim her kuruşuna değersin."

Parmakları elbisenin altından kaymaya fırsat bulamadan dikkatlice uzaklaşıyorum. "Bay Zakrevsky'nin ne yapabileceğine bakacağım."

Bu sürüngeyi tatmin etmiş görünüyor. Hanımını daha fazla kötü şakayla eğlendirmeye devam ediyor.

Demyen'in yanına döndüğümde bir elinde bir deste iskambil kâğıdı, diğer parmaklarının arasında da purosunu vardı. "Ne dedi?"

"Seve seve yapacağını ve temasa geçeceğini söyledi."

Demyen başını sallıyor. Tarken'in ikinci isteğini eklememe çok az kaldı ama tereddüt ediyorum. Eklesem daha iyi.

"Ve?"

Lanet olsun. Yakalandım.

"Ve... senin ne kadar istediğini bilmek istiyorum. Benim için. Bu gece için."

Demyen sandalyesinde arkasına yaslanırken kartları düzgün bir yığın halinde katlıyor. Yine de bana bakmıyor. Ama çenesindeki damarın bir, iki kez kıpırdadığını görüyorum. Ölü bir haberci.

Görüldüğü kadar etkilenmemiş değil.

"Ona ne söyledin?"

Bu nasıl bir soru böyle? "Bay Tarken'a size özel olduğumu söyledim."

"Ve?"

"Ve size hiçbir fiyatın çok yüksek olmadığını garanti ediyor."

Demyen bir kahkaha attı ve sonunda bana baktı. "Sanki biri sana fiyat biçebilirmiş gibi."

Bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyorum. Eğer bu bir iltifatsa, şimdiye kadar aldığım en tuhaf iltifat.

Daha da tuhafı, bana hissettirdikleri.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan parmaklarını şıklatıyor ve bir anda başka bir sunucu beliriyor. "Tarken'ı masamıza davet edin. Onur konduğumuz ve arkadaşı için yer açın. Ve *sana*." Bakışları tekrar benimkine kayıyor. "Bana bir şarküteri tabağı getirin."

Doğru ya. Çünkü lanet bir şarküteri tabağını nerede bulacağımı biliyorum.

Ona en iyi "hemen efendim" gülümsememi veriyorum ve başka bir imkânsız karpisin peşine düşmek için dönüyorum.

Ve ben giderken, kıcımlı tokatlıyor.

Masada kıkırdamalar ve iyi huylu alaylar patlak veriyor. Benim hakkımda bir et parçasıymışım gibi konuşmalarını duymamak için hızla uzaklaşıyorum. I

Ayrıca Demyen'den mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmamız gerekiyor çünkü...
çünkü...

Çünkü o tokat hiç beklenmedik bir şekilde indi. Ve halk
içindeyiz.

Sayılr.

Etrafta yemek taşıyan garsonları izliyorum ve nereden geldiklerini anlıyorum -
ve yıldızlara şükürler olsun, her yerde şarküteri tepsileri olan açık büfe
görünümlü bir masa var.

Hangisini istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama umurunda olup olmadığını da
bilmiyorum. Bu yüzden bulabildiğim en dolu, en çeşitli olanı aldım ve masaya
kadar taşıdım. Daha hafif bir tane seçmeliydim ama neyse. İşte geldik.

Ve işte Tarken, Demyen'in masasında rahatına bakıyor. Yanındaki kadın şimdi
onun kucığında oturuyor ve bir insan eşarbi gibi etrafını sarıyor ama o bunu fark
etmiyor bile. Yaklaştığımı fark ettiği anda bakışları beni takip ediyor ve sırtışı
genişliyor.

"İşte orada. Lanet olsun, Zakrevsky. Ne güzel bir kız yakalamışsın."

Ağır tahtayı Demyen'in önündeki masanın üzerine koyuyorum. Ama ben daha
doğrulamadan uzanıp parmaklarının arasında saçımın bir telini okşuyor.

"Öyle." Demyen'in sesi nazik. Beş dakika önceki talepkâr pislik değil.

Sanırım bir şey kaçırdım.

Kolu bana dolanıyor ve bir de bakıyorum ki kalçasının üzerine oturmuşum. Beni
kendine yaklaştırmaması beni göğsüne yaslanmaya zorluyor, başım boynunun
kıvrımlarına gömülüyor.

Eli yan tarafımdan aşağıya doğru inerek kalçamın üzerinde, tam kalçamla
birleştiği yerde duruyor. Parmak uçları bir an için esniyor, neredeyse ince bir
okşayış gibi, sonra hareketsiz.

Kesinlikle bir şey kaçırdım.

"Üzüm."

Ona göz kırpıyorum. Hâlâ bana bakmıyor ve ilk başta onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim. Ama sonra parmakları kalçama batıyor ve evet, onu duyduğumu fark ediyorum.

Tüm bu...

Gülümsememi yüzümden eksik etmiyorum ve tahtadan koparıp yavaşça ağzına attığım üzümün boğazında kalması için dua ediyorum. Yavaşça çiğnerken, gözleri özellikle birine takılana kadar masanın etrafındaki konuklarına bakıyor.

"Tarken, eski dostum." Sesi sakın, ama söylediklerinden giderek daha fazlasını anlamaya başlıyorum: görüldüğü kadar mutlu değil. "Yeni sözleşmemizle ilgili bazı endişelerim var."

Tarken biraz kaşlarını çatıyor ama gülüp geçiyor. "Ne olmuş? Benim tarafımda her şey yolunda görünüyor."

"Çok önemli birkaç şart ve koşulu yanlış anlamış görünüyorsunuz." Şimdi adamın kafası daha da karışmıştır. "Anlamıyorum."

"Hayır, yok. Ben 'özel' dediğimde, 'özel' demek istiyorum. Pazarlık yapılamaz."

Kart oyunu oynayan adamlar yavaşça ellerini indirir ve rahatsız bir şekilde masa örtüsüne bakarlar. Tarken kırmızının ilginç bir tonuna bürünür ve kekeler. "Ama, Dem, ben-"

"Beni satın alabileceğini mi sandın? Şartlarımı parayla hiçe sayabileceğini mi?" Demyen gülüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Gözleri soğuk, hesapçı ve bu zavallı adamın kaderini belirliyor. "*Senin* paranla ne isteyebilirim ki?"

"Ama sözleşme-"

"Avukatım tarafından bir kez daha gözden geçirilmesi gerekecek. Biz de birkaç ayarlama yapacağız. Payınız artık yüzde otuza düştü."

"Yapamazsın-"

"Yüzde on beş."

Tarken sandalyesine yığılır, pancar gibi kızarır ve neredeyse ağzından köpükler çıkar.

Ama yenildiğini biliyor. Bana bakıyor ama hemen gözlerini kaçırıyor.

Demyen uyarmak için boğazını temizlediğinde.

Demyen'in eli, parmaklarının uzun ve yavaş okşamasıyla kalçamdan yanıma doğru ilerliyor. "Kendimi bu kadar cömert hissettiğim ve bir partide olduğumuz için şanslısın. Personelime beynini çarşaplardan temizletecek havada değilim. Anlaşıldı mı?"

Adam başını sallar. Diğer adamlardan bazıları da emin olmak için başını sallar.

Bir küp gouda alıp ona yediriyorum. Muhtemelen ne olursa olsun devam etmemi beklediğini anlıyorum. Bakışları "iş ortağına" sabitlenmişti ama minnettarlık ifadesi olabilecek küçük bir homurtuyla peyniri kabul etti. Belki de.

Ama ona bir üzüm daha yedirdiğimde ve suyu yanlışlıkla dudaklarının arasında patladığında, bir peçete alıp çenesini nazikçe temizlerken bana bakıyor.

Gözlerimiz buluştu. Nefes nefese geçen bir milisaniye boyunca, gözlerinde öfke, hesaplama ya da arzu olmayan bir şeyin parıldadığını gördüğüme yemin edebilirim.

Bu yeni.

Ham.

Bu *çok tehlikeli*.

Ve ben onu fark ettiğim anda patron maskesinin arkasına çabucak kapandı.

"Eğer cömert ev sahibimiz olmasaydın, sana bencil derdim," diye kıkırdıyor masadaki diğer adamlardan biri. Yeterince iyi birine benziyor, ama söz konusu Demyen'in arkadaşları olduğunda görünüşe asla güvenmemem gerektiğini çabucak öğreniyorum. "Böyle güzel bir kadını kendine saklıyorsun. Ve de itaatkâr."

Bu son yorum tam da Demyen'e çikolata kaplı badem yedirdiğim sırada geldi. Parmaklarım hareketsiz. Birdenbire, bundan iki dakika önceki kadar zevk almıyorum - tabii buna "zevk almak" denebilirse - ve yerin beni bütünüyle yutmasını istiyorum.

Demyen'in bu işi yapması ayrı bir şey.

Bir başkasının beni gerçek anlamda itaatkâr bir fino köpeği olarak görmesi bambaşka bir şey.

İçimdeki değişimi hissetmiş olmalı çünkü bademi parmaklarımdan dalgınca almak yerine, dudaklarını bademin ve parmak uçlarımda etrafına sararken gözlerimin içine bakıyor. Dili parmak uçlarımda hafifçe geziniyor, sonra duruyor.

İşte o zaman kirpiklerimden taşan gözyaşlarımı gördüğünü anlıyorum.

Ağlamayacağım. Kendimi zaten onun başardığından daha fazla küçük düşürmeyeceğim. Ama midem düğümleniyor ve gerçekten bu akşam yemeği partisinden, bu yerleşkeden kaybolabilmeyi diliyorum.

Bu *hayattan*.

Gözlerinde pişmanlık parlıyor. Milisaniyenin çok küçük bir kısmı ama orada. Başka bir durumda olsaydık, bana davranış şekli için gerçekten özür dileyeyeceğini ve korkunç misafirlerine karşı onurumu savunacağını hayal etmeye cesaret edebilirdim.

Ama gerçek bu.

Demyen sırtıyor ve purosundan uzun bir nefes çekiyor. "Beni bilirsin. Konu güzel bir yüz ve sıkı bir kış olduğunda bencil bir orospu çocuğuyum. Kendime engel olamıyorum."

Ve işte böyle, kendime acımam öfkeye dönüşüyor.

"Bunun için para ödemek zorunda olman çok kötü," diye düşündüm, tahtadan bir çikolatalı badem daha koparıırken. "Ama hey, ne kadar çok ödersen o kadar büyük ve iyi olursun, değil mi?"

Kimse benim küçük şakamı komik

bulmadı. En azından Demyen.

Purosunun külünü kül tablasına vuruyor, sonra yavaşça bastırarak çıkarıyor. Uzun bir sessizlikten sonra misafirlerine gülümser.

Bu gülümsemeyi sevmiyorum. Yerine getirmesini istemediğim vaatlerle dolu. "İzninizle beyler. İlgilenmem gereken bazı işler var." Elleri belimde.

Birden ayağa kalktım.

Ve beni masadan uzaklaştırdı, çiçek açan korkumu doğruladı: *Ben* söz konusu iş.

CLARA

Bu yerde kaç tane yürüyüş yolu, kaç tane koridor, kaç tane patika var? Saymayı unuttum ve Demyen beni partiden uzaklaştırırken hiçbir yavaşlama belirtisi göstermiyor. Beni yönlendirdiği başka bir açık kemerli yol, konuklar ve personel tarafından terk edilmiş ve her bir sütunun üzerine tünemiş güneş lambalarıyla loş bir şekilde aydınlatılmış. O sütunlardan biri şimdi sırtıma dayanmış durumda ve beni hapsediyor.

"Hatırlat bana Clara: Bir anlaşmamız yok muydu?"

Yüzü dışında her yere bakıyorum. Gerekirse göğsüne bakarım. Bu da kötü bir görüntü değil. Keten gömleğinin üst düğmeleri açık ve lamba ışığı altın sarısı tenini parlatıyor.

"Evet."

"Evet, ne?"

Yutkunuyorum. Ağzım aniden kurudu. "Evet, efendim."

"Uslu duracağına söz vermiştin. İyi bir kız olacağına söz vermiştin." Bir avucunu başımın üstündeki pürüzsüz sütuna dayarken diğer eli saçlarımın uçlarıyla oynamak için havaya kalkıyor. "Bana söz verdin."

"Ben... Ben biliyorum."

"Bu işe çok önem veriyorsun Clara. Hem de çok fazla. Bana borçlusun."

Derin bir nefes çekiyorum. *Kötü bir hata*. Tek koklayabildiğim o ve bu çok dikkat dağıtıcı. "Bir köle gibi davranılmayı hak etmiyorum. Ne istersen yaparım ama sana haysiyetimi vermem."

Saçlarımla oynayan parmaklar yukarı kayıyor ve ensemden dolaşıyor.

-Ve ani, sert bir çekişle başımı geriye doğru iterek fırtınalı bakışlarına bakmamı sağlıyor.

"Bana ne istersem vereceksin."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Beni olduğum yerde tutuyor. Daha da kötüsü, hiç acıtmıyor. Aslında, biraz... *iyi* hissettiriyor.

Benim neyim var böyle?

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Clara Everett." Demyen yaklaşırken ismimdeki her sessiz harfi fazla telaffuz ediyor. "Sen. Aitsin. Bana. Bana."

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor. Ama Tanrım, inatçı hissediyorum. "Ben senin oyuncağın değilim."

O parmaklar biraz daha sert çekiyor. Ve ben acıdan yüzümü buruşturmak, sızlanmak ya da gözlerimi kısmak yerine *inliyorum*.

İnliyorum amına koyayım.

Demyen'in yüzünde hınzır bir gülümseme belirliyor. "Aynı fikirde değilim."

"Lütfen." Tamamen yok olmadan önce biraz çekiş gücü, biraz saygınlık kazanmak için çırpınıyorum. "Özür dilerim. Unutmuşum, iyi olacağım, söz veriyorum."

Bana dilini şaklatıyor. "Tsk tsk. Bunu daha önce de söylemiştin. Tatlı kızını görebilmek için iyi olacağına söz vermiştin. Annesi oyun günü için orada olmadığına Willow ne düşünecek?"

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Hayır! Lütfen, her şeyi yaparım!"

"Demek istediğim de bu, Clara." Sadece vurgulamak için hafifçe bir kez daha çekiştiriyor. "Söylediğim her şeyi yapacaksın çünkü başka seçeneğin yok."

Bu sefer, yumruğu saçlarımdayken bile başımı sallamaya çalışıyorum.

Demyen'in bakışları titreyen dudaklarıma iniyor. "Sana karşı yumuşak davranmak istedim. Kendini kanıtlamana izin vermek istedim. Ciddi olduğunu göstermene izin verdim. Ben dünyaya senin kime ait olduğunu gösterirken."

"Özür dilerim. Özür dilerim." Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Diğer eli sütundan ayrılıyor ve yüzümü kavriyor. Başparmağı garip bir nezaketle dudağımı dişlerimden ayırıyor ve şişmiş etime masaj yaparak orada kalıyor.

"Bana borçlusun." Demyen daha da yaklaşıyor. "Yani sana sahibim. Sana bir içki getirmeni söylersem, bana bir içki getireceksin. Sana oraya git ve masanın üzerine eğil dersem, o güzel bacaklarını açacak ve lanet masanın üzerine eğileceksin. Bütün partinin önünde seni sikerken adımı haykırmanı söylersem, bunu yapacak ve daha fazlası için bana yalvaracaksın. Anlaşıldı mı?"

Sikeyim.

Kıvranıyorum. Ve korktuğum için değil.

Elleri saçlarımdan kurtuluyor ve yanlarımı okşamak için boynumdan aşağı kayıyor. İnce kumaşın altına bastırıp okşamadan önce narin zincirleri kopardığını hissediyorum.

"İstediğin bu mu?" Dudaklarında karanlık ve eğlenceli bir gülümseme belirliyor. "Benim iyi kızımın istediği bu mu? Seni herkesin önünde sertçe becermemi mi istiyorsun? Dünyaya sana kimin sahip olduğunu göstermemi mi?"

Tanrı yardımcım olsun.

Seviyorum. Biraz, gerçekten.

Yine de söylemeyeceğim. *Bu* hayatta asla. Kalçalarımın arasına damlayan cehennem ne kadar sıcak olursa olsun, dudaklarını kulağımın altındaki hızlı nabza bastırırken ipeksi pürüzsüz sesi tenime karşı ne kadar karanlık vaatler verirse versin...

"Hoşuna gidecektir. Söz veriyorum."

Dışleri lobumu yakalıyor ve usulca çekiştiriyor.

Bir inilti çıkardım. Kalçalarım kolona karşı kıvranıyor. "Lütfen..."

"Lütfen, ne?" Demyen bir elini daha da aşağı indirip kalçalarımın arasına bastırıyor. Avuç içi tümseğime değdiği, parmakları yarığımı okşadığı anda ürperiyorum. Onun için ne kadar ıslak olduğumu hissediyor ve yüzündeki ifade saf bir gurur.

Avucunun topuğu tümseğimi yoğuruyor, alay ediyor ama klitorisimi tam olarak ovalamıyor. Parmakları dudaklarımın üzerinde ileri geri hareket ediyor, benden daha lezzetli titremeler ve başka bir acınası inilti koparıyor.

"Seni tam burada becermeliyim." Sözcükler boynum boyunca nefes alıyor, ağzı tam olarak bastırmadan etimi sıyrıyor. "Bunu istiyorsun. Buna *ihtiyacın* var, değil mi?"

İtiraz etmek istiyorum ama edemiyorum. Farkına bile varmadan belini kavradım ve kendimi eline doğru sürtmeye başladım. Tepki olarak kalçalarımı biraz daha sertçe döndürdüğümde, o anı tüm amımı avucunun içine alıp sıkamak için kullanıyor.

"Senin sahibin kim?"

Kafam sisli. Düzgün düşünemiyorum. Zihnimin arkasında savaşmam, protesto etmem, yerimi korumam gerektiğine dair bir şeyler yankılanıyor.

Sesim zar zor fısıldasa da tüm vücudum onun istediği cevabı haykırıyor. "Sen."

"Seni duyamıyorum."

Tekrar inliyorum. Elini hareket ettiriyor, şimdi avucunun topuğuyla klitorisimi yoğuruyor. "Siz, efendim! Ben sana aidim."

"Aynen öyle." Demyen nefesimi içine çekiyor, yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. "Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi? Bu yüzden benim gibi kokuyorsun. Benimle kaplanmışsın. Bütün gece beni çılgına çevirdi."

Bekle... Ne?

Ama önce bir, sonra iki parmağını içime bastırdığında kafamdaki tüm tutarlı düşünceler yok oluyor. Ve ben inlediğimde, boğazımda titreşen derimi emiyor.

"Seni kendimle doldurmak istiyorum. Tekrar... ve tekrar... ve tekrar."

Her kelime, parmaklarının daha derin bir itişiyile vurgulanıyor ve içimde tamamen yabancı bir şeye karşı ikna edici bir sürtünme ile birleşiyor. Ne yaptığını ya da neye bastırdığını bilmiyorum ama parmaklarını içimde aynı noktada gezdirmeye devam ediyor.

Hayatımı kurtarmak için ona tutunuyorum. Ayak parmaklarım gerginlikten neredeyse acıyacak kadar kıvrılıyor.

Ve onun durmasını istemiyorum.

Demyen'in gözleri gözlerimin içine bakıyor, ağzı bir santim bile uzakta değil. Nefesi düzensiz, sanki beni kontrol ettiği kadar kendini de kontrol etmeye çalışıyor.

"İşte benim iyi kızım." Fısıltıyla çıkıyor, neredeyse bir dua gibi. "Ama sen yaramazdın, değil mi?"

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

"Yaramaz kızlar ne alır biliyor musun?"

Başım zar zor sallanıyor ama bu ona yeterli bir cevap oluyor.

Hangisinin daha önce farkına vardığımı bilmiyorum; içimdeki ani boşluk mu, ıslak tokat mı, yoksa aniden amımın her santimine yayılan sıcaklık mı?

Ve hepsi aynı anda gerçekleştiğinde, beni dik tutan tek şey onun iğneye masaj yapan eli oluyor.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım.

Yine yaptı. Amıma şaplak atıyor ve ben hiç acı hissetmiyorum, sadece klitorisimden kıcıma yayılan ve neredeyse elinin her tarafına fışkırmamı sağlayan bir sıcaklık, karıncalanma sıcaklığı hissediyorum.

Bu sefer neredeyse haykıracaktım ama beni bir öpücükle durdurdu. Sert ve aç, talepkâr, dili ağzımı istila ediyor, aynı anda parmakları tekrar içime dalıyor ve aynı noktaya doğru ilerliyor.

"Gelme-" Beni tekrar öpüyor. "Ben söyleyene kadar. Bana benim iyi kızım olduğunu göster."

Sadece başımı sallayabiliyorum. Baskı sınırlarımı aşıyor. Kendimi tutmanın tek yolu, hareketlerini yavaşlatmak için kalçalarımı elinin etrafında sıkamak... ama bu sadece klitorisime daha iyi masaj yapmasına yardımcı oluyor.

Kendimi daha fazla tutabilir miyim

bilmiyorum. "Bana bak, Clara."

Görüyorum. Ona bakıyorum, gözlerinin derinliklerine, ve aynı ham şeyi görüyorum

Daha önce. O da beni benim onu istediğim kadar çok istiyor ve ona parmaklarından daha fazlası için yalvarmak istiyorum. Beni kalın sikine sokarken bana böyle bakmasını istiyorum ve-

"Ahem." Demyen

dondurdu kaldı. Ben

de öyle.

Asistanı birkaç adım arkasında duruyor ve kaşlarını çatma dürtüsüne açıkça direniyor. "Ana evde size ihtiyaç var."

Demyen'in boğazındaki hırıltı taşları yerinden oynatacak kadar gürlüyor. "Ciddi misin lan sen-"

"Misafirimiz var."

Bunu söylerken elini benden çekip parmaklarını gizlice pantolonuna sildi. "Kim?"

"Dedektif Patterson."

Hayır.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, *hayır*.

Martin dışında herkes.

DEMYEN

Orospu çocuğu.

Normal şartlar altında sözümün kesilmesinden nefret ederim. Yemek yerken, içerken, konuşurken sözümü kesmeyin.

Ama Clara'nın kokusunun tamamen bana ait olmasıyla sarhoş olduğumda? İnemelerini duyabilmek ve iç çekişlerini tadabilmek için onun nefis tatlı amcığını boşalmanın eşiğine getirdiğimde?

Polis olması umurumda değil. Onu öldüreceğim.

Bu ismin neden bir çağrışım yaptığını hemen anlayamıyorum; Clara'nın nefesini tutmak için soluk soluğa kalırken göğüslerinin elbisenin dayanıksız bahanesi karşısında gerilmesi dikkatimi dağıtıyor. O sert meme uçları emilmek için yalvarıyor ve ben-

Odaklan. Lanet olası odaklan, aptal. Polisler geldi.

"Demyen." Bambi'nin sesi, parmaklarını şıklatması kadar etkili. "Ne yapmak istiyorsun?"

Kafasından vur.

"Ne istiyor lan bu?"

Bambi kaşlarını kaldırır. "Gerçekten sormak zorunda mısınız?" Ama bakışımı görünce tavrını değiştiriyor. "Patterson, Dem. *Martin Patterson.*"

Ve isim yerine oturdu.

Sikeyim.

Clara'ya bakıyorum ve o titremelerin kesintiye uğramış bir orgazmın gerginliğinden kaynaklanmadığını hemen anlıyorum. Dehşete düşmüştü. Dehşetle açılmış ve sadece kendisinin görebileceği karanlık bir uçuruma bakan yumuşak yeşil gözleriyle bana bakmıyor bile. Kolona yaslanmış, titriyor ve beni gerçekten korkutan bir zihinsel bölgeye dalıyor.

Bütün gece ona bilerek acımasız davrandım ama onun ateşi hoşuma gitti. Yaşadığım sürece bunu asla yüksek sesle söylemeyeceğim ama aslında onun isyanını *istiyorum*.

O ateşin söndüğünü görmek, ona musallat olan karanlık gölgelerin aniden tüm varlığını sarmasını izlemek -ve *başka bir adamın adının* geçmesi- onu nasıl cezalandırmam gerektiğini unutmama *neden* oldu.

"Clara."

Biraz zaman aldı ama bana baktı. "Benimle gel."

Uysalca başını sallıyor ve peşimden geliyor. Neredeyse elini tutacaktım ama kendimi durdurdum.

O kadar aptalca bir şey yapmadan önce. Bambi arkamdayken ve kulaklığında çeşitli personele emirler mırıldanırken, yerleşke boyunca ana eve doğru öfkeli adımlarıma ayak uydurmayı başarıyor.

"Uyuşturucu olup olmadığını kontrol et," diye hatırlatıyorum. "Tamamdır."

"Silah zulası mı?"

"Çoktan mühürlendi." "Peki ya misafirlerimiz?"

"Dikkati dağıldı ve eğlendi. Pavel, Patterson'ı diğer tarafta tuttuğundan emin oldu. ve görüş alanının dışında."

"Güzel."

"Peki ya Willow?" Clara aniden kolumu tuttu. "Willow'u alamaz!"

Sadece başımı salladım ve elini sıktım.

Ana avluya yeni giriyoruz, bu yüzden ona her şeyi açıklamaya gerek görmüyorum. Willow'un yatak odasının etrafına yerleştirdiğim muhafızlar tetikte, elleri her ihtimale karşı silahlarının yanında. Çocuğun kapısının önünde duran bana başını sallayarak emir vermeye hazırlanıyor. "Efendim."

"O nasıl?"

"Mışıl mışıl uyuyor." Başını karanlık odaya doğru eğiyor. Hamakta battaniyelerin altında uyuyan küçük bedeni seçebiliyorum. "Yaklaşık üç saat önce aşağı indi."

Clara onu kontrol etmek için ileri atıldı ama ben kolundan tutup onu geri çektim. "Kızımı kontrol etmem gerek!" diye tıslıyor bana.

"Çeneni kapamalı ve uyumaması için dua etmelisin." Onu arkamdan çekiştirdim ve nöbetçiye döndüm. "Buradaki nöbeti iki katına çıkarın ve kimsenin kıza elli adım yaklaşmadığından emin olun. Eğer biri, ama *biri*, onu zorlarsa, gördüğünüz yerde vurun ve onu buradan çıkarın. Her ihtimale karşı arkada bir kaçış aracı ayarlayın."

"*Da, pakhan.*"

O pislikle yüzleşmek için arkamı dönüyorum ama Clara yolumda duruyor. Bu kez, kocaman gözleri sadece huşu içinde bana bakıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor gözlerinde yaşlarla. "Teşekkür ederim."

Omuz silkiyorum ve Bambi'ye ters ters bakıyorum. "Kurtul ondan."

Bambi onu kollarından tutup hızla uzaklaştırırken Clara dehşet içinde soluk soluğa kalıyor. Dönüp bu kadın dövücü *mudak* kapıma her ne getirdiyse ona hazırlanırken bu sesler göğsümün sıkışmasına neden olmamış gibi davranıyorum.

Anlaşıldığı kadarıyla Patterson yalnız gelmiş, yani duvarlarımı delik deşik edecek bir "en kötü durum senaryosu" olmamalı. Ama yine de, karısını ve çocuğunu geri almak için yanıp tutuşan bir adamın inatçı kararlılığını hafife alamam. Biliyorum ki onun yerinde olsaydım, ben-

Hayır. Böyle düşünmeyeceğim. Clara benim kadını değil; Willow benim kızım değil. Eğer kaybolurlarsa, bu beni ilgilendirmez.

Bu da vücudumdaki yüksek sesli koruma içgüdüsünün çenesini kapatabileceği anlamına geliyor.

Evden ana girişe doğru hızla ilerlerken yanımda iki adamım var. Sütunlu kemere giden koridora geldiğimde hızımı yavaşlatıyorum ve bir an için saçımı ve takım elbisemi düzeltiyorum.

Poker yüzünün anahtarı budur: Sakin ol. Sıkılmak. İlgisiz olun. Ama her zaman düşmanlarınızı işaretleri için izleyin.

Beni başını sallayarak ve homurdanarak ilk selamlayan Pavel oldu.

"İşte orada." Bakışlarımı onun arkasındaki odanın köşesine kaydırıyorum...

Ve neredeyse kahkahalara boğuluyordum.

O mu?

CLARA

"Ne yapıyorsun sen?!" Demyen'in asistanı bir gardiyandan fermuarlı bağı kapıp önümde bileklerimi birbirine bağladığında yarı tıslıyor, yarı çığlık atıyorum. Kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, cevabını duyabileceğimden emin değilim.

Bambi'nin yüzü, fermuarı sıkarken ve sonra bacaklarıma doğru ilerlerken acımasız bir kararlılık maskesine dönüşüyor. "Emirleri uyguluyorum."

"Tanrım... Beni öldüreceksin."

Bu da öyle bir şey. Bu bir infaz. Adamlar beni kesmeden hemen önce beni hindi gibi bağlayacak. Peki ya Willow? Yapamam.

"Sakinleşecek misin?" Sesi yumuşak ama içindeki otoriteden şüphe etmek mümkün değil.

Anında sustum.

"Güzel. Dinleyin." Bambi doğrulur ve elini özellikle kimseye uzatmaz, bir muhafız ona temiz bir mendil verene kadar bekler. "Panikliyor musun? Bu çok riskli. Hepimizi vurduracaksın ya da daha kötüsü olacak. Bu yüzden patron seni susturmamızı söyledi."

"Ama benden kurtulmamı söyledi-"

"Gözden ırak. Pislik eski sevgilinin meraklı gözlerinden uzakta." Kumaşı parmaklarında evirip çeviriyor, sonra başıma sarıyor. "Isır. Temiz, söz veriyorum. Tadı harika olmayacak ama planımız uzun süre buna ihtiyaç duymamak."

Söylediklerini yaparken "neden "im daha çok boğuk bir homurtuya dönüşüyor. Haklı, tadı berbat. Ağzımdaki kuru pamuğu sevmiyorum.

Bambi başımın arkasındaki düğümü sıkarken iç çekiyor. "Çünkü işler kötüye giderse, isteksiz bir katılımcı gibi görünmen senin için daha iyi olacaktır. Bir *tutsak*, Clara," diye ekliyor biraz sabırsızca soruları görünce

Gözlerimde. "Bir düşün: Martin seni bulursa, kaçırılma kurbanı olduğun için seni döver mi? Dövmez mi? Peki ya patronumun yatağını ısıtan kadın olsaydın?"

Kahretsin. Haklı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Willow güvende olacak. Son derece güvende. Dürüst olmak gerekirse, ikinizin arasında, biz ona el sürülmesine izin vermeden önce muhtemelen canlı yem olarak ilk siz ölürsünüz."

Zihnimde korkunç bir hayal, ama dürüst olmak gerekirse bununla bir sorunum yok. Bebeğimin kaçması için zaman kazandıracaksa Martin'in beni yavaş yavaş öldürmesini tercih ederim.

Bambi bana küçük bir gülümseme sunuyor, ama gerçek. "O harika bir çocuk. Uğraşmak zorunda kaldığınız her şeye rağmen harika bir iş çıkardınız. Kibar, tatlı, *delicesine* zeki..." Tekrar iç geçiriyor ve bir elini koluma koyuyor. "Sana şu anda söz verebilirim, polis olsun ya da olmasın, eğer kızıma elini sürerse onu kendim vuracağım."

Ve sonra geriye doğru bir çeşit dolaba itildim. Karanlığın içine.

Sessizliğe.

Kendi hiperventilasyon zihnimin derinliklerine.

Tıpkı kutudaki gibi.

O lanet kutuya geri döndüm.

Hayır, kutu daha sıcaktı. Bu... soğuk değil, ama ahşap da değil. Bir dolabın içindeyim, kutunun değil. Ama hala o lanet kutu gibi *hissettiriyor*.

En azından kutu bagajda olmaktan daha iyiydi. Bagaj çok sıkışık, çok korkutucuydu. Her şey altımda gümbürdüyordu; her dönüşte yuvarlanıyor ve bir şeylere çarpıyordum. O Allah'ın belası arabanın bagajında boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Oraya nasıl girdiğimi bile hatırlamıyorum. Bana zarar vermek isteyen birine nasıl bu kadar yaklaştığımı...

Bazen, yıllar yıllar önce olan bir şey yüzünden kendi anılarında boğulan yetişkin bir kadın olmak aptalca geliyor. Kurtarıldım, sağlıklıydım ve zarar görmemiştim ve sabaha annemin kollarında evdeydim. Babamın dedektiflik yaptığı yıllar boyunca bulmaya çalıştığı düzinelerce kayıp çocuktan çok daha iyi durumdaydım.

Ama diğer zamanlarda, şu anda olduğu gibi, o korkunç gecenin zihnime kazındığı anılar denizinde debelenmek *çok* kolay.

Özellikle de en net hatıra, bir adamı ömür boyu hapse attıran hatırıysa.

Öfkesi için Demyen'i suçlayamam. Onun yerinde olsaydım, sevdiğim biri aniden hapse atılsaydı ve masum olduğuna inansaydım ne yapardım bilmiyorum.

Tek yapabildiğim Martin'i Willow'dan uzak tutması için dua etmek. Bebeğimden. Bunların hiçbirini hak etmeyen, ona verebileceklerimden çok daha iyisini hak eden tatlı bebeğim.

Demyen bunu saklamak için elinden geleni yapıyor ama ben görüyorum: Willow'a karşı bir zaafı var. Başta gördüğümün bu olduğundan emin değildim ama küçük şeyler tekrar tekrar ortaya çıkmaya başladı. Adamlarına ne pahasına olursa olsun onu korumalarını emretmesi. Ondan bahsederken sesinin daha yumuşak bir tona dönüşmesi. Bana karşı bile onu bu kadar savunması.

Burada onun tutsağı olduğumu biliyorum. Hayatta kalma şansımın son derece düşük olduğunu biliyorum.

Ama belki, sadece belki.

Willow'un gerçekten bir şansı var.

DEMYEN

Hayatım boyunca onunla nasıl birlikte olduğunu anlayamadım.

Martin Patterson -*Dedektif* Martin Patterson- kısa boylu, soluk benizli, bukalemun gözlü bir adam ve şu anda giriş kapımın köşesinde sızlanıp duruyor. Saçları, geriye kalan azıcık saç, çok fazla yağlanmış üzgün bir tarakla kafa derisine yapışıyor. Başarısız bir bıyık denemesine benzeyen bir şey dudağının üzerinde ter ve sümük karışımıyla parlıyor.

Peki ya geri kalanı? Yaya olarak sıcak takiplere katıldığından şüpheliyim. Göbeğinin etrafındaki yumuşaklık ve uzuvlarındaki gevşeklik arasında, sanırım onu sadece hafif bir koşuya zorlayarak alt edebilirim.

Üremiş olması bile başlı başına bir mucize. Willow'u yaratmış olması, ya Tanrı'nın ya da Şeytan'ın kesinlikle var olduğunun kanıtıdır, çünkü Willow'un ilahi bir müdahale olmadan *bu orospu* çocuğundan gelmesine imkan yoktur.

Neredeyse anında, düşünce ekşir.

Bu orospu çocuğu mu? *Clara'nın*

bacaklarının arasına mı? Kesinlikle hayır.

Onu öldürmem için bana bir sebep versin diye dua ediyorum.

"Sizin için ne yapabilirim, Dedektif?" Kumarhane sahibi ve toplumun saygıdeğer bir parçasıyım, cazibemin onun sümüğünden daha fazla sızdığından emin oluyorum.

"Ah, Bay Zakrevsky." Patterson doğruldu ve elini bana doğru uzattı. "Dedektif Patterson, adamlarınızın sizi bilgilendirdiğine eminim."

"Yaptılar." Nemli elini sıkıyorum ve daha sonra antibakteriyel jelle yıkanmayı aklıma not ediyorum. Ya öyle yapacağım ya da derisini yakacağım. "Sana içki ikram eden oldu mu?"

Rahat etmesini ve kalmasını istediğimden değil. Ama bir maraschino kirazıyla boğulursa, kalbim kırılmayacak.

"Evet, teşekkür ederim ama ne yazık ki iş üstündeyim. Konu açılmışken..." Ceketini açtı ve iç cebinden bir yığın fotoğraf çıkardı. "Bunlara bir göz atıp birkaç soruya cevap verebilir misiniz diye merak ediyordum."

Kaşlarımı çattım. "Beni mi sorguluyorsunuz, Dedektif?"

Patterson kıkırdar. "Hiç de değil, Bay Zakrevsky. Ama Meridian Otel ve Kumarhanesi'nin sahibi olarak, bir kayıp vakasına ışık tutabileceğinizi umuyordum."

Bana gösterdiği ilk görüntü Meridian Casino'nun ana katındaki kameralarımdan birinden bir kare. Görüntüde ben barda bir kadının yanında durmuş onunla konuşurken korumalarım bir adamı kollarını arkadan bükerek tutuyor.

"Kayıp mı?" Fotoğraftaki dehşet içindeki adamı işaret ederek soruyorum.

"Hayır, hayır. Ancak saldırı ile ilgili olarak Las Vegas Polisi'ne ihbarda bulunan kişi o."

"Saldırı mı?" Hoş bir şekilde gülüyorum. "İşletmemizde cinsel saldırı ve suçlulara karşı katı bir politikamız var. VIP konuklarımızdan birini taciz ediyordu ve biz de icabına baktık."

Patterson başını sallayarak omuz silkiyor. "Bunu anlayabilirim. Zaten bu benim bölümüm değil. Ama beni buraya getiren şey, bu görüntülerin köşelerinde yakaladığımız bir şey... ve sonra burada. Ve burası."

Sonraki birkaç fotoğraf farklı kameralardan çekilmiş, önce adamı sorgu odasında terletmek için verdiğimiz kıyamet yürüyüşüne odaklanıyor... ama sonra duruyorum.

Sikeyim.

Clara'nın ortaya çıkıp büyük ikramiyeyi kazandığı gece.

Elbette, sonraki her fotoğrafın yıldızı o. Görünüşe göre ana katta huşu ve belirsizlik içinde dolaşıyor. *Onu nasıl gözden kaçırmışım?* Hatta birkaç fotoğrafta birbirimizin yanından geçerken görüyoruz ama ben ona doğru bir bakış bile atmadım.

"Kayıp kadın mı?" Sesimi sakın ve endişesiz tutmak için kendimi zorluyorum.

"Evet." Patterson iç çekerek fotoğrafları geri aldı ve ceketinin içine soktu. "Birkaç gündür kayıp ve bu elimizdeki ilk önemli ipucu."

"Keşke size yardımcı olabilseydim, ama gördüğünüz gibi oraya yüzlerce -iyi bir hafta sonunda binlerce- kişi gelip gidiyor."

"Görünüşe göre onunla birkaç kez daha karşılaşmışsınız, öyle değil mi?"

Kızgınlığımı iyi huylu bir kıkırdamayla gizliyor ve omuz silkiyorum. "Sadece o gece o ve düzinelerce başka kadın. Üzgünüm Dedektif, ama dirsek temasında bulunduğum her bir kişinin ismini içeren bir defter tutmuyorum."

Patterson sessiz bir an için bana baktı. "Dürüst olacağım Bay Zakrevsky: O benim kadınımdır. Benim kadınımdır ve gecenin bir yarısı kaçırdığı çocuğumun annesi. İkisinin de güvenliği için çok endişeliyim."

Tabii ki öylesin. "Bunun bir kayıp vakası olduğunu söylediğini sanıyordum. Kaçırılma değil mi?"

"Hangisinden bahsettiğimizi son derece açık bir şekilde belirtse iyi olur." Bambi'nin sesi fuayede yankılanıyor, odaya girdiğinde ona ödediğim paranın hakkını veren ölümcül bir avukat gibi görünüyor. "Ve ben olmadan seni sorgulamayacağını *biliyorum.*"

Patterson neredeyse ona ters ters bakacaktı ama kendini tutup öksürdüğünü görüyorum. "Tabii ki hayır. Daha önce de söylediğim gibi, şu anda sadece ipuçlarının peşindeyiz." Ona bir bakış atıyor, sonra tekrar bana odaklanıyor. "Asıl kayıp kişi kızım Willow. Daha beş yaşında ve onun için çok endişeleniyorum. Annesi Clara'nın akli dengesi yerinde değil. Hiçbir zaman da olmadı ama ne diyebilirim ki? Ona sıırıslıklam aşık oldum. Ama doğumdan sonra ilaçlara bağımlı hale geldi ve... küçük kızımın dışarıda bir yerlerde çılgın bir uyuşturucu bağımlısıyla birlikte olduğunu bilerek uyuyamıyorum."

Bu dünyada tahammül edemediğim bir erkek tipi varsa, o da yalancılardır. Eğer iki tip varsa, o da yalancılar ve tacizcilerdir.

Dedektif Patterson ikisi de.

Gülümsememin sertleştğini görebildiğini biliyorum. "Narkotik bölümüne ihtiyacınız var gibi görünüyor. Size yardımcı olamam." Ona son bir kez başımı salladım ve gitmek için döndüm.

Bu görüşme bitmiştir.

Ve bir polis memurunu öldüresiye dövmeden önce çekip gitmem gerekiyor.

"O sadece beş yaşında, Bay Zakrevsky. O benim bütün dünyam. Onu geri almak için her şeyi yaparım."

Bana ilginç gelen şey, şimdi ona doğru bakmadığım için, saçmalık kokusunun daha da güçlü olması. Doğru şeyler söylüyor ama bunları söyleme biçiminde beni Willow için bu işi yaptığına ikna etmeyen bir şeyler var.

Willow'u koz olarak kullanmayı planladığına bahse girerim. Lanet yılan.

Şu anda yaptığın gibi mi? Kafamın içindeki küçük şeytanın avukatı sesleniyor.

Aklıma geldiği anda bu düşüncüyü ezip geçiyorum. Bu Patterson'la ilgili, benimle değil.

"Biliyor musun?" Parmaklarımı şıklatıyorum ve topuklarımın üzerinde geri dönüyorum. "Şimdi hatırladım. Haklısın, kumarhanede karşılaşmıştık."

Oh, ona çarptım, tamam. Defalarca. Ta ki adımı haykırıp sikime boşalana kadar, seni değersiz bok parçası.

Patterson canlandı. "Oh?"

Başımı sallıyorum ve Bambi'ye bakıyorum. "Hatırlıyorsun, değil mi? Kapıcımızın bizi çağırdığı kişi. Onun güvenliği için bazı endişeleri vardı."

Bambi anlamadan önce sadece bir saniye bana sertçe bakıyor. "Evet. Sanırım yaralanmalarla ilgili bir şey hatırlıyorum...?"

Bu Patterson'ın yüzünü biraz olsun güldürdü. "Yaralanma mı? Yaralandı mı?"

"Kapıcımız da bu konuda endişeliydi. Ve tabii ki Meridian'da güvenlik ve emniyeti çok ciddiye alıyoruz." Clara'nın fotoğraflarından birini almak için elimi uzatıyorum ama Patterson bir adım geri atıyor.

"Sorun değil Bay Zakrevsky, ben-"

"Anladım." Bambi profesyonel gülümsemesini takınıyor ama elindeki tableti çevirip Clara'nın önce kapıcılarımızdan biriyle, sonra da Bambi'nin kendisiyle konuştuğu gerçek görüntüleri bize gösterirken gözlerindeki parıltının farkındayım. "Bahsettiğiniz kişi bu mu, Dedektif?"

Patterson boğazını temizler, burnunu siler ve başını sallar. "Evet, evet. Evet, bu benim Clara'm."

"Oh, şey, bu rahatlatıcı." Bambi ekranı kapatıyor ve tableti kolunun altına sıkıştırıyor. "Kollarındaki ve özellikle ayak bileğindeki morluklar bizi çok endişelendirdi. Neredeyse onu hastaneye gönderme ihtiyacı hissedecektik. Ama Las Vegas'ın en iyilerinin emin ellerinde olduğunu bilmek güven verici."

Bambi Watkins'in en güçlü silahı dilidir. Davalarını didik didik ettikten sonra mahkeme salonunda savcı yardımcılarını gözyaşlarına boğduğunu gördüm.

Ve Patterson'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, onu yalanlarından bıçakladı ve bıçağı bükte.

"Onunla konuştuktan sonra nereye gitti?" Sanki gerçekten not alacakmış gibi küçük bir not defteri ve kalem çıkarıyor.

Gülüyorum. "Nereden bileyim? Ona bir taksi çağırmayı teklif ettik, hatta ayak bileğindeki sakatlık için hastaneye kadar eşlik etmeyi bile teklif ettik. Ama o inatla reddetti ve yoluna devam etti."

"Peki 'kendi yoluna gitmeden' önce ne kadar para çekmiş?"

Sana ne bundan? "Bunun için kayıtlara ihtiyacım var."

"Arama izniyle." Bambi sözümü kesti. "Bunun için de geçerli bir nedene ihtiyacınız var, Dedektif. Ve elinizde hiçbir neden olmadığı açıkça görülüyor."

Patterson şimdi dikkatini tamamen ona veriyor ve sanki zihninde bir şeyler kapanıyor. Gülümsemesi kayboluyor, bakışları sertleşiyor ve ağzından çıkan her kelimeden küçümseme damlıyor. "Sizin 'işiniz' hakkında her şeyi biliyorum Bay Zakrevsky. Bu kucak köpeği sürtüğünüzün bile sizi cezadan koruyamayacağı işler. Ona da hapis cezası getirebilecek bir iş."

Bingo. Onun zayıf noktasını bulduk.

Kadınlardan *nefret ediyor*.

Bu yüzden Bambi'nin benim adıma onunla ilgilenmesine izin vermekten çok mutluyum. Başımı hafifçe sallayarak ona işaret ediyorum.

"Burada işimiz bitti, Dedektif." Kadın onun alanına girince adam birkaç adım geri çekildi. "Bir daha beni küçük düşürür ya da müvekkilimi tehdit ederseniz, başınızı döndürecek hakaret suçlamalarına maruz kalırsınız. Bayan Clara'ya gelince, onun için her şeyin en iyisini diliyoruz. Eğer bir uyuşturucu bağımlısıysa, nedenini anlamak çok kolay." Gözlerinin onu tepeden tırnağa tarayışı bu mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde veriyor.

"Ama sen-"

"Asılsız suçlamalar ve yanlış bir önsezi yüzünden yozlaşmış bir polis tarafından hakarete uğramayacak ve şantaja maruz kalmayacaksınız. Şimdi, eğer arama emriniz yoksa, lütfen size binadan çıkarken eşlik etmemize izin verin."

Pavel'e birkaç adamı Patterson'la birlikte dışarı çıkarmasını işaret ediyorum, Patterson umutsuzca bir geri dönüş, kalmak için bir bahane, *bir şey* düşünmeye çalışıyor. Ama hiçbir şey bulamadı.

Kapının önünde durup bana ters ters baktı. "Bu iş daha bitmedi, Zakrevsky. Gözüm üzerinde."

"Umarım Clara'nın gözlerinden daha iyi gözlerdir." Sırıttıyorum.

Sonra, dürtüye karşı koyamadığım için ona göz kırptıyorum.

İşte o zaman anlıyor. Bildiğini *biliyorum*, çünkü kıpkırmızı oluyor. ve adamlarımın arasından geçmeye çalışıyor.

Ama Pavel aramıza duvar örüyor. Patterson'ın yapabildiği tek şey, Bambi'nin bir dahaki sefere izin belgesi getirmesi yönündeki hatırlatmaları kanunların ona veda öpücüğü gibi garaj yolunda yankılanırken, kendisini sıkıca dışarı çıkarıp arabasına kadar götürmek oldu.

CLARA

Yaklaşırken sesleri boğuk çıkıyor ama benim için önemli olan yaklaşıyor olmaları. Sonunda çıkmama izin verilecek mi? Sonsuzluk geçmiş gibi geliyor ama beni tanıyorsan muhtemelen sadece on dakika geçmiştir. Hücre hapsinde zamanı takip etmek benim güçlü yanımdır değil.

"... peki ya gerçek bir arama emriyle geri gelirse?" "O

köprüyü oraya geldiğimizde yakacağız." "Bu şekilde değil-"

"Yani onu nasıl olsa yok edeceğiz, Dem. Yapabileceği hiçbir şey yok, SWAT ekibinin burayı basması dışında. Ve o gün geldiğinde, zaten bir planımız olacak."

"Bu plan çocuğu ondan uzak tutmayı da içerse iyi olur." "Peki ya Clara?"

Cevabı duymak için nefesimi tutuyorum. *Evet, peki ya ben?*

Ama Demyen'in derin sesi cevap vermek yerine dolabın kapısını açıyor. Hemen bakışlarıyla karşılaşıyorum ve irkiliyorum.

Öfkeli görünüyor.

"Ne yapıyorsun, Bam?" Demyen ileri atıldı ve bileklerimdeki fermuarı yakaladı. "Bunu neden yaptın?"

"Dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum." Nefesinin altında kelimelerin yoruma açık olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor ve takım elbisesinin cebinden bir sustalı bıçak çıkarıyor. Göz açıp kapayınca kadar kravat koptu ve ağrıyan bileklerimi ovmakta özgür oldum. Bambi dikkatli davranmış olsa da plastik hala derimi ısıırıyordu. Ayak bileğimdeki bağı da kesmekte gecikmedi, sonra ağzımı açmak için uzanmadan önce bıçağı kapattı.

Gözlerimiz buluştuğunda duraksıyor. Yüzüme bakarken, parmakları başımın arkasındaki mendil düğümünü yavaşça çözerken aklından hangi düşüncelerin geçtiğini bilmek için her şeyimi verirdim.

"Martin için bağırmayacaktı." Ağzındaki tıkaçı çıkardığında, eli yüzümü avuçlamak için uzanıyor. "Değil mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Fikri için Bambi'yi suçlamıyorum. Doğru bir noktaya değindi - Martin'in beni bir hain olarak görmesinden bir kurban olarak görmesi daha iyi.

Ama itiraf etmeliyim ki, sadece kendime bile olsa, Demyen'in şu anda benimle ilgilenme biçiminde sıcak bir güven kıvılcımı var. Elini indiriyor ama sadece benimkini tutup ayağa kalkmama yardım etmek için.

"Yemeği kapatın." Biz dolaptan çıkarken Bambi'ye döndü. "Herkesin on beş dakika içinde gitmesini istiyorum. İstedığınız bahaneyi uydurun."

Başını salladı ve emirlerini yerine getirmek için hızla ayrıldı, bizi koridorlara ve yürüyüş yollarına serpiştirilmiş muhafızlar dışında yalnız bıraktı.

Demyen bir süre bana bakıyor. Sonra elimi tutuyor ve beni koridora doğru götürüyor. Ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemiyorum ama iyi de oluyor. Ellerimizden vücuduma yayılan sıcaklık başka bir şeye odaklanmamı engelleyecek kadar dikkat dağıtıcı.

Etrafında geniş bir bank bulunan mermer çeşmelerden birine ulaştığımızda beni oturtuyor ve ardından yanımdaki serin mermere yerleşiyor.

"Yani..." Yıldızlara bakıyor. "Eski sevgilinle

tanıştım." "Evet."

"İlginç bir adam."

Homurdanıyorum. Elimde değil. "Dürüst davranarak beni aşağılayamazsın."

"O zaman kendimi düzeltmeme izin verin: O lanet olası bir pislik." Demyen bakışlarını indirip tekrar bana bakıyor. "Senin gibi bir kadın nasıl oldu da onun gibi bir pislikle birlikte oldu?"

Ondan açıklama isteyemeyecek kadar gerginim. *Benim gibi bir kadın mı?* "Her zaman o kadar kötü değildi." Ki bu doğru. *Bariz* bir pislikle bir ya da birkaç kez çıkmamın imkanı yok.

"Bu saçları olduğu zaman mıydı?"

Şimdi ikimiz de yüzümüzü dik tutmak için elimizden geleni yaparak kahkahalarla gülüyoruz. Demyen tüm adamları, silahları ve talepkar, buyurgan varlığıyla Büyük Kötü Bratva Patronu olarak iyi bir görüntü sergiliyor... ama bu gibi anlar onun gerçekten ne kadar kötü olduğunu merak etmeme neden oluyor. Kuru mizah anlayışı, zor durumdaki genç kızlara karşı yumuşaklığı.

"Hiç ona geri dönmeyi düşündün mü?"

"Kesinlikle olmaz." Kendime bu adama dikkat etmem gerektiğini hatırlatamadan kelimeleri şaklatıyorum. Ama bana bağırıyor ya da tavır yaptığım için beni azarlamıyor. Sadece başını sallıyor, ben de iç çekip daha iyi bir açıklama yapıyorum. "Bunu düşündüm, evet. Her zaman çok fazla kan, birkaç bıçak ve ikimizden birinin yerde ölü bulunması gerekir."

Demyen'in kaşları bir tik daha kalkıyor. "Kendi hayallerinde dövüşleri mi kaybediyorsun?"

"Sadece bazen. Ama her halükarda geri dönemeyeceğim çok açık. Asla da dönmeyeceğim. Willow'a o cehennemi tekrar yaşatmayı reddediyorum."

"Nereye gitmek isterdin? Eğer buradan ayrılabilseydin."

Buradan gidebilirsen... Sanki onun esiri olduğumu bir kez daha hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Omuz silkip iç çekiyorum. "Ne kadar uzağa gidebileceğime bağlı. Kaybolmak için para öderiz. Belki Alaska. Willow karı sever."

Willow'dan bahsedince ağzı seğiriyor. "Oraya nasıl gideceksin? Senin bu hayal planında."

"Bilmiyorum. Arabalarınızdan biri için ne kadar istiyorsunuz?"

Demyen yumuşamadan önce bana bir bakış fırlatıyor ve gerçekten, içtenlikle kıkırdıyor. "Yeni doldurulmuş banka hesabınla bile, benim araba koleksiyonum senin bütçeni aşar."

Willow için planlarının ne olduğunu sormak üzereydim ki ağır bir iç çekişle beni şaşırttı.

"Bak, Clara." Kollarını kalçalarına yaslıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Eski sevgilinin her şeye burnunu sokması işleri değiştiriyor. Aslında pek çok şeyi. Ama esas olarak, seninle ne yapacağımızı bulmamız gerekiyor."

"Yapamam-"

"Seni hizmetçilerimden biri olarak işe alıyorum." Bana bakıyor. Ay ışığında yüz ifadesini istediğim gibi okumak biraz zor. Ama görebildiğim şey... umut verici? Sanırım mı? "Bir üniforma ve vergiler için bir yığın evrak alacaksın."

"Beni işe mi alıyorsun?" Kaşlarımı çattım. *Bunda ne var?* "Neden?"

"Çünkü dedektif Las Vegas'ta operasyonlarımı araştırmak ve şüphelerini kanıtlamak için arama emri çıkartmak ve tam bir arama yapmak için bir neden, *herhangi bir* neden bulmak için can atan pek çok kişiden biri. Haklı bir neden olmadan seni burada tutamam."

Sanırım anlıyorum. "Yani beni işe almak..."

"Burada bulunma nedeninizi doğrulamak için gerekli tüm evrakları sağlar. Ayrıca iş sözleşmeniz oda ve yemek ücretini de içereceği için herhangi birinin sizi işten çıkarmasını da zorlaştıracaktır."

Kalbimin göğüs kafesime çarpmasını durdurmaya çalışıyorum. İhtiyacım olan son şey, damarlarımda dolaşan heyecanı duyması ve aniden fikrini değiştirmesi. "Bu... bu kızımı görebileceğim anlamına mı geliyor?"

Başını sallıyor.

Tereddüt etmemesi beni daha da umutlandırıyor.

Demyen doğruluyor ve yüzünü bana dönüyor. "Dürüst olacağım ve eğer konuyu açarsan böyle bir şey olduğunu inkâr edeceğim. Ama seninle ne yapacağımdan emin değilim. Hâlâ çok kızgınım ve sen bana hâlâ borçlusun."

Bir nefes çekiyorum. "Ama?"

Bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde yuvarlıyor. "Ama ne tür bir cezanın *onunla* aynı yatağı paylaşmaktan daha kötü olabileceğinden emin değilim. Yani şimdilik burada güvendesiniz. Sen ve çocuğun. Seninle ne yapacağıma karar verene kadar."

Kabul ediyorum. Alacağım amına koyayım. Sözünü, güvenini... hatta yüzünde görmeye alışık olmadığım bir yumuşaklıkla bana bakışını bile.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanmayı başarıyorum.

Demyen başını sallıyor. Bir şeyler daha söyleyecek gibi görünüyor ama Bambi'nin yaklaştığını görünce olduğu yerde duruyor. Ve bir anda patron maskesi yerine oturuyor.

Bambi ona, "Hepsi gitti," diye haber veriyor. "Kimse soru sormadı; kimse geride kalmadı. Personel şimdi temizlik yapıyor."

"Güzel." Bir kez başını salladı ve ayağa kalktı. "Clara'ya Willow'un yeni odasının yanındaki misafir odalarından birini göster. Yarın biri ona temel eşyaları, birkaç hizmetçi üniforması ve aklınıza gelen başka ne varsa getirsin."

Bambi bana bakıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Efendim?"

"Clara hizmetçi olarak ev personeline katılıyor. Evraklarının doldurulup dosyalanmasını sağlayın."

Bambi'nin yüzünde farkındalık belirir. "Tamamdır." Onu takip etmem için başını sallıyor, ben de ayağa kalkıp gitmek için izin isteyen Demyen'e son bir kez hızlıca bakıyorum.

Ama o çoktan uzaklaştı.

Midemde garip bir eğri büğrü hisle Bambi'yi ana avluya kadar takip ediyorum, kalbim tatlı bebeğimin yanında kalmama izin vererek gösterdiği merhametle yükseliyor.

Bambi bana "Bu gece burada kalabilirsin" dedi.

"Harika." Devam soruları sormak için etrafta takılmıyorum.

Parmak uçlarımda Willow'a doğru ilerliyorum ve dikkatlice kendimi onunla birlikte hamağın içine yuvarlıyorum. İkimizi de taşıyacak kadar büyüktü ve etrafımıza daha sıcak bir battaniye sardıktan sonra, sağlam ayağımı kullanarak bizi sallanma hareketine itiyorum.

Ağlamak istemiyorum. Ama birbirimizin kollarında sallanarak uyurken, gözyaşlarım gözlerimi yakarken, Willow'un yeni oyuncaklarına ve tutsağımızın ona verdiği hayata bakarken...

Bizi buraya yönlendirdikleri için yukarıdaki yıldızlara teşekkür ediyorum.

DEMYEN

Saat neredeyse sabahın ikisi ve ben uyuyamıyorum.

Eliptik bisiklette bir tur koşmanın yardımcı olacağını düşündüm. Olmadı. Belki vücudum yanana kadar ağırlık kaldırmak işe yarayabilirdi. Olumsuz.

Mümkün olan en soğuk duşu alıp yatağa girmek de öyle. Bunun muazzam bir hata olduğu ortaya çıktı, çünkü tek düşünebildiğim Clara'nın uyurken yumuşak kıvrımlarının yanımda nasıl hissettirdiğiydi... vücudunu keşfettiğimde tadının nasıl olduğu... uyanırken ve ben onu kazığa oturturken kendini tutkularına kaptırdığında nasıl ses çıkardığı-

Halteri üstümdeki kancalara bırakıyorum ve oturuyorum. Şortumu yırtmadan bench press bile yapamıyorum. *Hay sikeyim.*

Yalancılardan nefret ettiğim kadar, kendime karşı dürüst olmaktan da nefret ediyorum. Çünkü bu bir şeyleri kabul etmeyi, itiraf etmeyi gerektiriyor ve bu şeyler genellikle bir parçamın durum üzerindeki kontrolünü kaybetmesini içeriyor.

Clara gibi.

Onun varlığından nefret etmem gerekiyordu. Onu kirli bir zindan hücresinde kilitli tutmam, hıçkıra hıçkıra ağlaması ve merhamet için yalvarması gerekiyordu ki bunu yapmayı hiç planlamıyorum. Tolya'ya yaptıklarının intikamını ondan almam gerekiyordu. Onun hayatına karşılık kendi hayatı.

Ne yapmamam gerekiyor?

Onu Martin Patterson gibi tacizci pisliklerden korumak. Ciddi bir ateş ve olası bir enfeksiyonla onu sağlığına kavuşturmak. Onu değerli bir varlığım gibi göstermek. Onun yavrularına bağlanmak.

Başka bir deyişle... kelimenin tam anlamıyla yaptığım her şey.

Anlamıyorum. Karşılaştığım ilk zor durumdaki genç kız o değil. Bambi bunun bir kanıtı - işyerimde tuvalet alışverişi yapmaya çalıştığında ona rastladım ve neredeyse onu tutuklatıyordum. Ama çok gençti ve çok korkmuştu. Ona zarar vermektense yardım etmek zorunda hissettim. Evinin ve eğitiminin masraflarını karşıladım, baro sınavı boyunca ona destek oldum ve sonra onu her işi yapabilecek biri olarak işe aldım.

Ama ona hiç takıntılı olmadım. İstedığı kadın ya da erkeğe sahip olabilecek yürüyen bir heykel olmadığından değil, sadece hiçbir zaman böyle bir zorunluluk hissetmedim. Ona çok saygı duyuyordum. Hâlâ da duyuyorum.

Peki Clara neden bu kadar derime işlemiş durumda?

Derin düşüncelerim kafama fırlayan bir su şişesiyle bölünüyor. Onu yakalıyorum ve yüzünde mahcup bir sırıtış olan Pavel'e ters ters bakıyorum.

"Özür dilerim dostum. Dikkatini verdiğini sanıyordum."

Öyle olmalıyım, orası kesin. Ama bunu itiraf etmek yerine homurdanıyorum. "Evet, pekala." Buzlu suyu yudumluyorum ve şişeyi plastik bir *çıtırtıyla* yere bırakıyorum.

Pavel yanımdaki banka oturdu ve iç geçirdi. "Güncellemeleri ister misin?"

"Kahretsin."

"Bardaki adamın yerini tespit ettik. Şikayetini resmi olarak geri çekti. LVPD'de size karşı dava açtı ve kendi suçlarını kabul etti. Hastaneden taburcu olduktan sonra onu mahkemeye çıkaracaklar."

Sırıtiyorum. "Ona ne oldu?"

Pavel kayıtsızca omuz silkiyor ama muzip bir gülümseme ağzını yokluyor. "Ayağı takıldı ve pencereden düştü."

"O pencereden kaç kere düştü?"

"Oh, bir sürü pencere vardı. Korkunç bir şans. Ya da *vuruşlar*, daha doğrusu. Ama polis her pencerenin kurbanlarından birine ait olduğuna bahse giriyor, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kurbanlar mı?"

Pavel başını sallar. "Seri tecavüzcü. Bunu anlamamızın tek nedeni onu sorguladığımızda isimleri sürekli yanlış söylemesiydi. İlginç görünüyordu, ben de

Bizimkiler de sisteme girip aynı isimleri araştırıyor. Tecavüzler ve saldırılar, hepsi faili meçhul."

"Umarım onu LVPD için büyük kırmızı bir kurdeleyle bağlamışsınızdır."

Abartılı bir hayal kırıklığıyla parmaklarını şıklatıyor. "Kahretsin, maviyi seçtim."

Kıkırdamayı paylaşıyoruz. Pavel sadece her işi üç kat daha iyi yaptığı için değil, aynı zamanda hiç beklemediğim anda işe yarayan alaycı bir mizah anlayışına sahip olduğu için de benim için mükemmel bir ikinci komutan. Örneğin, gidip aptalca bir şey yapmak üzereyken, Clara Everett'i uyandırıp yatağıma taşımak gibi.

Hay sikeyim. Geri dönmüş. *Lanet* olsun.

"Ve adamımız içerideyken, ona o polisin kirli çamaşırlarını araştırttım.

Patterson." Bu dikkatimi çekti. "İyi bir şey var mı?"

Pavel'in kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşıyor. "Adamın kesinlikle yüksek mevkilerde arkadaşları var; yoksa yıllar önce kovulurdu. Yakaladığı her vakanın tutuklama kaydı mükemmel, ancak yarısından fazlası hakkında resmi şikayette bulunulmuş."

"Delil karartma mı?"

"Bu. Ve saldırı. Çoğunlukla saldırı. Mağdurlar, adamın kendilerini döverek itiraf ettirdiğini, kelepçeleri takmadan önce biraz hırpaladığını ve bunun gibi şeyler yaptığını iddia ediyor. Bir tanesi, hoşgörü karşılığında kendisine sakso çekmeye zorladığını ve yine de onu tutukladığını söyleyen bir kadındı. Ama onunla işi bitene kadar karakola götürmemiş."

Boğazım düğümleniyor. "Ve o *hala* polis mi?"

"Strip'in yanlış tarafından gelen bir fahişeye karşı bir polis dedektifinin sözü mü?" Pavel de en az benim kadar iğrenmiş görünüyor. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun dostum. Ona kim inanır ki?"

Bir şey göğsümde sağlam bir akor oluşturuyor. Tanıdık ama yine de tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

Bana kim inanır ki?

Bunu Clara mı söyledi? Yoksa ben mi hayal ettim? Her iki durumda da, bu bir süredir beni rahatsız eden bir şey - bir insan nasıl olur da bir kadına, bırakın çocuğunu, böyle kötü davranabilir ve bu yanına kâr kalabilir?

Kendimi biraz sarsıyorum ve tekrar Pavel'in soruşturmasına odaklanmaya zorluyorum. "Asıl soru şu, ona kim para ödüyor? İpleri kim elinde tutuyor? Dikkat etmemiz gereken rakip bir örgüt var mı?"

Pavel burnunu kıvrırır. "Şu anda yaptığı şeyi neden yaptığı belli değil. Ya da bunu nasıl yapmaya devam ettiği. Başka bir Bratva, mafya, motosiklet kulübü ya da hatta lanet olası IRA ile herhangi bir bağlantı bulamadık ve inanın bana her yere baktık."

Ona inanıyorum. Asla köşeleri kesmez ve şimdi başlamak üzere değil. On yılı aşkın bir süredir peşinde olduğumuz her şey ve herkes nihayet elimizdeyken olmaz.

Beni geceleri uyutmayacak kadar rahatsız eden bir diğer şey de bu. Sonunda her şey yerli yerine oturuyor, ancak gerçek cevaplar ve kapanıştan ziyade daha fazla soru ve çözülmemiş bilmecelemlerle baş başa kalıyorum.

Böyle giderse, öldüğümde kapanışı yapacağım.

"Dedektif Everett." Su şişesini alıp elimde çeviriyorum, bir şeylerin patlamasını izlemek için onu odanın öbür ucuna fırlatmak geliyor içimden. "Son zamanlarda çok sessiz. Hem de çok sessiz. Endişelenmeli miyiz?"

Pavel'in buruşuk yüzü anında değişir. O bakışı bilirim. Biri onu kızdıracak bir şey söylediğinde her zaman yaptığı o çenesi düşük, dili dişlerinin üzerinde bakış. Ve şu anda onu kızdıranın ben olmadığımı biliyorum, bu yüzden öne doğru eğildim.

"Pav?"

"Clara'yı hastanede ziyaret ettiğine dair hiçbir kayıt yok." Omuz silkiyorum. "Ne olmuş yani?"

"Hiç." Bakışlarını bana odaklıyor. "Yani, her *zaman*."

Hala. Aklıma ilk gelen şey, geçen gün bir köpek kadar hasta olan ve akıl sağlığını korumak için mücadele eden Clara değil. Yaralı ayak bileği ya da Bambi bize Martin'in burada olduğunu söylediğinde gözlerindeki saf dehşet ifadesi de değil.

Tanık kürsüsünde korkudan titreyen küçük bir kızın görüntüsü. Sessiz, burnunu çeken, kesik ve   r klerle kaplı.

Herkes otomatik olarak bu yaraların, onu kaçırmaya çalışan ve onu kurtarmaya gelen diğer polisi öldüren kardeşime ait olduğunu düşündü. Kimse kaçırma için herhangi bir neden kanıtlayamadı, bu yüzden bu suçlamalar düştü. Ancak bu, insanların Tolya ya da Clara hakkında kendi sonuçlarına varmalarını engellemedi.

"Onu hastaneye götürdüklerinde oradaydı. Onu bulduktan sonra."

Pavel yavaşça başını sallar. "Bir rapor doldurmuş. Ama imza attığına dair bir kayıt yok ve onu ziyaret ettiğini hatırlayan kimseyi bulamıyoruz."

Ka ılarımı  atıyorum. İçimde hastalıklı ve ağır bir şey oluyor. "Peki ya bebeği olduğunda?"

Pavel yine başını sallar.

Bunların hiçbiri mantıklı değil. Greg Everett, tek çocuğunun, küçük kızının o depoda sa  salim bulunmasından daha fazla rahatlayamayacak kadar sevgi dolu bir babaydı. Mahkemede de bunu söyledi; tutanakları o kadar sık inceledim ki neredeyse her kelimesini ezberledim. O ve eşi tüm Las Vegas halkına sevgileri ve destekleri için teşekkür etti - en azından ona göre. Karısı o basın toplantıları sırasında tek kelime bile etmedi.

Düşündüm de, Clara annesinden bir kez bile bahsetmedi. "Peki ya Bayan Everett?"

"Orada bulunanlar, Clara'yı bulduktan sonra annesinin onun yanında oturduğunu gördüklerini hatırlıyorlar. Ama onun çok sessiz bir kadın olduğunu da hatırlıyorlar. Su istemek ya da tuvalete gitmek dışında kimseyle pek konuşmazdı."

"Peki ya şimdi?"

"  ld . Duruşmadan birkaç yıl sonra. İntihar etti."

Empatiye çok yakın bir şey i imi kaplıyor. Çok yakın. Tüm bu bilgileri sindirmeye çalışırken bir elimi çeneme götürüyorum - ve daha sadece yüzeyi  izdi imize dair rahatsız edici hissi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Her şeyin kolay olması gerekiyordu.

Bunun dışında her şey oldu.

Pavel iç geçiriyor ve sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor. "Bak, ben babalığın en iyi örneği olmaya yakın bile değilim. Tanrı benden doğacak zavallı piçin yardımcısı olsun. Ama söylemeliyim ki... çocuğum bir hastane yatağında yatıyor olsaydı? Soğuk algınlığı, grip, kolu kırılmış, dövülmüş, umurumda değil, orada olurum. Kaç yaşında olurlarsa olsunlar." Başını yana eğiyor ve bana bilmiş bir sırıtış atıyor. "Ve bana o küçük kızın odasında kamp kurmayacağını da söyleyemezsin."

Kendimi daha iyi hissetmek için o kendini beğenmiş gülümsemesine bir yumruk atmalıyım. Ama lanet olsun, o haklı. Yılın Babası'nın tam zıttıyım - hatta "Eğlenceli Amca" sınıfında bile değilim - ama Willow'un gözünün morardığını ve kolunun kırıldığını hayal ettiğim an, aynı anda hem onun yanına koşmak hem de savaşa gitmek istediğimi hissediyorum.

Everett'in nesi var?

"Gözünüz Greg Everett'in üzerinde olsun. Yirmi dört-yedi, bu işi çözene ya da kendisi pencereden düşene kadar her gün." Ayağa kalkıyorum ve omuzlarımdaki gerginliği atıyorum. Pavel de benimle birlikte duruyor ve Bratva'nın alt kademelerine gönderdiği grup mesajında emirleri sıralıyor. "Bize doğru hapsirdiği anda haberim olsun istiyorum. Las Vegas Polisi'ne bir ajan gönderin ve Martin'le ilişkisinin tamamen profesyonel olduğundan emin olun. Dudakları yanlış okuduk diye her şeyimi kaybetmeyeceğim."

Pavel başını sallar. "Tamamdır."

Öyle olmasını ne kadar isterdim.

DEMYEN

Bambi köşeyi döndüğünde ve neredeyse bana çarptığında spor salonundan koridorun yarısına gelmiştim. Sıçradı, sonra hızla doğruldu ve bana saygılı bir baş selamı verdi.

"Burada kimse uyumuyor mu?" Homurdanıyorum.

"Uyanık olduğunu duydum," diye cevap veriyor, bir elini tuniğinin üzerinde yumuşatarak. "Okullardan raporlar geldi ve hemen bilmek isteyeceğini düşündüm."

Raporların *daha yeni* gelmiş olması, Bambi'nin her zamanki gibi ihtiyacım olanı elde etmek için her şeyin ötesine geçtiğini gösteriyor. Kayıtların peşine düştüğünde, evraklar kadar insanların da peşine düşüyor, ta ki hademe bile tanıklık edene kadar.

Pavel'in de var ama onun yöntemleri biraz daha karışık. Daha çok cam kırılıyor. Genellikle birinin yüzü tarafından.

İçimi çektim ve başımı salladım. "Doğru düşünmüşsün. Ama sen söylemeden önce - bunun için bir içkiye ihtiyacım var mı?"

Bambi'nin ifadesi kararır. "İkimizin de bir içkiye ihtiyacı olacak."

Bu şekilde kendimizi artık boş olan parti avlusunda, terk edilmiş barın taburelerine tünemiş, her birimiz için açık bir şişe içki ve sadece hilal ayın bardakları ne kadar doldurduğumuzu görecektir kadar aydınlatmasıyla buluyoruz.

Doğrudan şişeden içmek istiyorum. Rusya'dan kaçak olarak getirilmiş, babamın en sevdiklerinden biri. Çok sert. Şansım yaver giderse, üç dikişte havuzun kenarında yüzükoyun yatıyor ve etrafımdaki boktan karmaşadan habersiz bir şekilde mutluluktan uçuyor olacağım.

Ne yazık ki, "sorumluluk" denen o aptal şey, Bambi tabletini açıp raporuna dalarken beynimin arkasına kendimi yavaşlatmamı fısıldıyor.

"Birkaç meslektaşına emekli öğretmenlerle, okul hemşireleriyle, şehir sınırları içinde bulabildiğimiz herkesle görüştüm." Notlar uygulamasında geziniyor ve yasal olarak sahip olmaması gerektiğinden emin olduğum fotoğraflara ve personel dosyalarına göz atıyorum. "Biraz sıkıştırmak gerekti ama dosyalara hızlıca göz atabilecek kadar uzun süre mühürlerini açmayı başardım."

"Ve?"

Bambi dudaklarını büzüyor. Onu net olarak göremeyecek kadar karanlık ama ay ışığı ile tableti arasında derin bir sıkıntı içinde olduğunu anlayacak kadar görebiliyorum.

"Bana bir söz verebilir misin?" diye sorar aniden.

Oturuyorum. Erzak, ihtiyaç, açıklama, temel şeyler için bana gelir... ama benden kişisel bir iyilik istemesi nadirdir. "Ateş et."

"Aynen öyle." Gözleri karanlıkta bile benimkilerle buluşuyor. "*Vur*. Greg Everett'i bulduğunuzda, tüm bu pisliği temizlemesi için onu getirdiğinizde... o orospu çocuğunu tam gözlerinin ortasından vurun."

Zaten bunu planlıyordum ama yine de ısırdım. "Anlat bana."

"Biliyorlardı." Kendine ağzına kadar bir shot dolduruyor ve geri atıyor. "Öğretmenleri, okul hemşiresi... hepsi biliyordu. Birkaçı ihbarda bulunmayı denedi, ama dava dosyaları Çocuk Koruma Hizmetleri'ne ulaştığı anda doğrudan Las Vegas Polisi'ne gittiği için reddedildiler. Dördüncü sınıf öğretmeni neredeyse işini kaybediyordu çünkü Everett suçlamaları ona yöneltmeye çalıştı ama ortada kanıt yoktu."

Sormak istemiyorum. Votka midemde çalkalanmaya başladı bile. "Ne kadar geriye gidiyor?"

Bambi bana söylemek için ağzını açtı. Ama söylemiyor. Söyleyemiyor. Gözyaşları kirpiklerinden taşıyor. Onunla tanıştığım günden beri ilk kez ağlamaya yaklaştığını görüyorum.

Onun yerine tabletinin ekranına dokunuyor ve tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıyor.

Bir kadeh daha yuvarlarken bakmamalıydım. İçki neredeyse burnuma kaçacaktı; gördüğüm şey karşısında şok oldum.

Aralarında şüpheli bir vaka olduğunda Acil Servis'in CPS için çektiği standart resimler bunlar. Parmak izi şeklindeki morlukların, şişmiş gözlerin, kesik dudakların, saçların kafa derisinden koptuğu yerlerin resimleri. Sırtında çizgiler halinde kırık deri, sanki biri onu deri bir kemerle kamçılarmış gibi. Bir fotoğrafta, kaburgalarında bir kemer tokasının net izi görülebiliyor.

Aynı anda hem kusmak hem de Greg Everett'in içini boşaltmak istememe neden olan şey, grubun en eski fotoğrafı.

Clara üç yaşından büyük olamaz.

Kameraya bakmıyor ama minik yüzünü kaplayan gözyaşlarını görmek çok kolay. Fotoğraf üstüne fotoğraf, o büyüyor. Gözyaşları azalıyor. Yüzü, fark edilebilen kadarıyla, gittikçe daha perili hale geliyor.

Depoda bulunduğu gece çekilen fotoğraflara geçtiğimde, bir insan kabuğuna dönüşmüştü.

"Nasıl?" Öfkem ve mide bulantım arasında sözcükleri ezerek söylemeye zorluyorum kendimi. "Bu nasıl yanına kâr kaldı?"

"Onu gördün." Bambi benim yapmak için can attığım şeyi yapıyor ve şişesinden bir yudum alıyor. "Büyüleyici biri. Yakışıklı, karizmatik. Bir *kahraman*."

Haklı olmasından o kadar nefret ediyorum ki. Everett'le kâğıt oynamak gibi bir alışkanlığım yok ama bir davayla ilgili olarak sık sık haberlere çıkıyor ve ben onu Tolya'nın duruşmasından çok iyi hatırlıyorum. Cazibesi ve cana yakınlığıyla dikkat çekiyor; yerel haberlere bakılırsa, şehrini seven ve halkını önemseyen bir mücadeleci. Lisenin oyun kurucusu, büyüdüğünde güzel bir karısı ve küçük bir kızı olan sevilen bir kanun adamı oldu. Birinin tatlı meleşine elini sürdüğü haberi karşısında nasıl dehşete kapıldığını hayal edebiliyorum ve muhtemelen birinin *onu* şüpheli olarak görmesi *onu* daha da dehşete düşürürdü.

Bambi tabletini geri alıp dosyaların geri kalanını benim için incelediğinde önsezim doğru çıktı.

"Kimse Everett'in kendi kızını dövdüğüne inanmak istemiyordu," diye açıklıyor. "O kadar çok aile içi ihbara cevap verdi, çocukları tehlikeli durumlardan kurtardı, koruyucu emirleri savundu... Biliyor muydunuz?"

Hatta aile içi şiddet mağdurları için düzenlenen ulusal bir kongrede konuşma yaptı. Onlara eşlerinin tehlikeli olabileceğine dair 'işaretleri nasıl fark edeceklerini' anlattı. İhtiyaç duyduklarında aramaları için yardım hatları verdi. Clara'nın okullarında çocuklara kişisel güvenliği öğretmek için katıldığı Kariyer Günleri de buna dahil değil."

Greg Everett gibi insanlar için cehennemde özel bir yer var.

Ona orada bizzat eşlik etmek niyetindeyim.

Şimdi şişeden kendi yudumumu alıyorum. Beynime kazınan korkunç görüntülerden sonra uyuyabilmek için kendimi bayıltmam gerekecek. "Nasıl oldu da Martin Patterson'la karıştırıldı?"

Bunun üzerine Bambi omuz silkiyor. Tabletini kapattı ve tekilasını içmek için bir kenara koydu. O şeyi tutuşuna bakılırsa, neredeyse ikiye bölüp parçalarını havuza atacaktı.

Benim için sorun olmazdı. Ona seve seve yeni bir tane alırım - o mide bulandırıcı fotoğrafların olmadığı bir tane.

"Sadece personel raporlarına ve istihbarata dayanarak söylüyorum," diye açıklıyor Bambi parmağını kaldırarak, "Clara'yı kızartma tavasından ateşe attığını tahmin ediyorum. Kendi kontrolünden çıktıktan sonra onu kontrol altında tutacak biriyle gittiğinden emin oldu."

Benim gibi biri.

Bu düşünceden daha da nefret ediyorum. Bu pisliklerden herhangi biriyle karşılaştırılmak iğrençliğin yepyeni bir versiyonu. Ama "kontrol" tam da benim Clara'ya yaptığım şey, gerekçelerim gerçekten geçerli olsa bile.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Boğazımdaki yanık, sesimi çakıllı hale getiriyor.

Ciddiymişim gibi konuşuyorum. Çünkü bunu yapmak zorundayım. Bu hiçbir şeyi değiştiremez.

"Öyle değil mi?"

Şaşkınlıkla Bambi'ye bakıyorum. Ve daha da şaşırarak, genellikle azarlanmasına neden olacak türden bir hiddetle bana bakıyor.

Bunu alkole bağlayacağım.

İçimde bunu hak ettiğime dair bir his yok.

"Hayır, değil." Şişeyi sertçe tezgâhın üzerine bıraktım. "Clara kürsüde yalan söyledi. Tolya'nın hayatını çaldı. Yaptıklarının bedelini ödemeli."

"Gerçekten mi?" Bambi ekranı tekrar açıyor ve tableti bir kez daha burnumun dibine kaydırıyor. "*Sanki*-" Resimleri işaret ediyor. "-ödeme yeterli değil miydi?"

Tableti havuza fırlatan kişi ben olmadan önce itip uzaklaştırıyorum. "Hiçbir şey değişmiyor."

"O yaptı." Tekrar Bambi'ye bakıyorum. Bana doğru eğildi. "O büyüdü, Demyen. O kürsüde küçük bir kızdı. Korkmuş, yalnız, doğruyu söylese bile ona inanacak kimsesi olmayan. O küçük bir kızdı ve sonra büyüdü."

"Hala-"

"Sen de çocuktun." Bu beni durdurdu.

"Ergenlik çağındaydın, her neyse, ama hala bir çocuktun. Ve sen de en az onun kadar korkuyordun. Kardeşini kaybetmekten korkuyordun ve en başta parçası olmayı hiç istemediğin bir dünyaya karşı son savunma hattını kaybetmekten korkuyordun."

İçki konuşuyor. Kendime bunu söylüyorum, böylece sözleri hissettikleri kadar sert inmiyor.

"Onunla aranızdaki fark ne? O büyüdü. O mahkeme salonundan çıktı ve büyüdü. Sen büyüdün mü?"

DEMYEN

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Ayın hâlâ doğup doğmadığını bile bilmiyorum. Tek bildiğim votka şişesinin boş olduğu ve kerpiç sütuna çarparak kırılma sesinin beni biraz daha iyi hissettirdiği.

Sayılır.

Bambi bir süre önce gitti. Karanlık açık hava barında tek başıma babamın en sevdiği votkayla gururumu okşuyor, havuza mı atlasam yoksa kaktüslerin arasına mı kussam diye düşünüp duruyordum.

Bunun yerine, bar taburesinden kayıyorum ve ana avluya doğru giden patikada tökezliyorum. Biraz çaba sarf etmem gerekiyor -görüşüm çok bulanık- ama odama giden yolu bulmayı başarıyorum.

Ama burası benim odam değil. İçeri girdiğimde fark ettim.

Tütülü bir su aygırına takılıp düşünüyorum ve neredeyse anında kendi çocuğuma sahip olma şansına zarar verecek kadar alçak bir şifonyerin üstüne düşünüyorum -Daha da fazla doldurulmuş hayvanın bulunduğu sarkan ağa tutunarak kıl payı kurtuluyorum ve hepsi birden üzerime düşüyor.

Lanet olsun. Neden burayı korumak için yetenekli adamlarımı harcıyorum? Çocuk bubi tuzağı kurmuş.

Hamağın yanındaki puf koltuğa düşmeyi başardığımda, neredeyse ölüyor olmanın adrenalini yüzünden ayılıyorum. "Yapı taşı" dedikleri kara mayınlarının tabanlarıma derinlemesine gömülmediğinden emin olmak için ayaklarımı kontrol etmem gerekiyor.

Willow'a odasını nasıl temizleyeceğini mi öğreteyim, yoksa adamlarıma nasıl tel örgü çekileceğini mi öğreteyim, emin değilim.

Kabarık puf koltuğa yerleşiyorum ve Willow'un yumuşak horultular arasında Clara'nın kollarına nasıl sokulduğunu izliyorum. Anne ve kızı birbirlerine çok benziyor.

birbirlerine çok benziyorlar. Willow'un bana Bambi'nin tabletindeki fotoğraflarda yer alan küçük kızı ne kadar çok hatırlattığını fark ettim.

O kadar ki, aynı yaraların onun cildinde de olmasından neredeyse korkuyorum.

Ayık beynimden geriye kalanlar bana Willow'un güvende ve sağlam olduğunu hatırlatıyor. Yaralanmamış, çürüğü yok ve onu tehdit etmeye cüret eden canavardan çok uzakta.

Senin sayende.

Bu düşüncüyü kafamdan atıyorum. Ben iyi adam değilim. Kimsenin kahramanı olmakla uzaktan yakından alakam yok.

Yine de... onları uyurken izledikçe, göğsümde kabaran gurur duygusunu daha fazla hissediyorum.

Evet. Gurur. Sadece gurur. Başka bir şey değil.

Kimsenin kahramanı değilim ama onların koruyucusu olabilirim. Kimse gerçekte neler olup bittiğini kabul etmek istemediği için çaresiz kadınları ve çocukları döverek paçayı kurtaracaklarını sanan hasta heriflerden onları koruyabilirim.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bu beklediğimden daha büyük bir zorluk. Bunun yerine, Clara'nın yüzü benimkinden birkaç santim uzaklaşana kadar pufu hamağa yaklaştırıyorum.

Damarlarımdaki votka, kaşındaki bir tutam saçı tutmamı, parmaklarımın ipeksi dalgalarında oyalanmasını sağlıyor. Odak noktamı bulanıklaştıran likör, eğilip dolgun dudaklarına sıcak bir öpücük kondurmama neden oluyor.

Ve onun da beni öptüğünü hissetmemi sağlayan sarhoş hayal gücümünden başka bir şey değil.

CLARA

Demyen'i birkaç gündür görmüyorum ama bu da iyi oldu. En yeni hizmetçisi olarak pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmekle meşgul olduğum için onun kafa karıştırıcı akıl oyunlarını oynayamıyorum.

Ayrıca o akşam yemeğinden sonraki sabah Willow'un odasında ne aradığını soracak cesareti de kendimde bulamıyorum. Willow da ben de şafağın ilk ışıklarıyla uyandık ve bizi şaşırtan bir şekilde Demyen oradaydı. Aşırı doldurulmuş, aşırı pembe bir puf koltuğa uzanmış uyuyordu, yüzü her zamanki bastırılmış öfkesinden arınmıştı.

Willow kıkırdamaları onu uyandırmasın diye eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı. Parmak uçlarımıza basarak onu atlatmak için ekstra özen gösterdik, birkaç kıyafet aldık ve yeni odamda üstümüzü değiştirmek için ayrıldık.

O zamandan beri, onun bizi izlemesinin ne kadar iyi hissettirdiğini unutmak için elimden geleni yapıyorum.

Baş kahya Gloria beni mutfakta mısır gevreği yerken buldu ve masanın üzerine, kasemin yanına bir yığın temiz, katlanmış üniforma koydu. "İş günü saat yedide başlıyor," dedikten sonra hızla topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Sert ama nazik bir kadın ve her şeyin yerini bulmama yardım etmeye her zaman hazır. Bana öğretmek zorunda olmadığı tek şey, temizliği *nasıl* yapacağımı; yıllardır Martin'in çamurunu yerlerden temizliyorum. Ondan önce de babam, annem öldükten sonra tüm ev işlerini bana yaptırırdı.

Gloria'nın bana öğretmesi gereken tek şey, her küçük hatadan nasıl ürkmeyeceğim.

Temizlik solüsyonunun suya oranını yanlış ayarladım ve güneşlenme odalarından birinin boyasını sıyırmaya başladım. O kadar panikledim ki titremeye başladım ve nefes alamadım.

"*¡Dios mio!*" Gloria beni köpüklü kovanın üzerinde diz çökmüş ve hüngür hüngür ağlarken bulduğunda mırıldandı. "Kendini topla, *kızım*."

"Ama Dem, yani Bay Zakrevsky-"

"Bilmeyecek ve umursamayacak." Gloria süngeri sıkılı parmaklarımdan çekip aldı ve kovaya attı. "Nefes al. Burnundan al... Güzel, *sí*... Şimdi ağzından ver. Ve şimdi, yeniden başlıyoruz."

"Ama duvar-"

"Bakım tarafından tamir edilecek. Gel." Yanıt vermemi beklemeden beni ayağa kaldırdı ve düştüğünü bile bilmediğim gözyaşlarımı sildi. "Bana bak, *kızım*."

Dediğini yaptım. Daha yaşlı, muhtemelen torun sahibi olacak kadar yaşlı ve işine kaba bir şekilde devam etmesine rağmen, annemden beri özlediğim bir sıcaklık yayıyor.

"Neredeydin? Şu anda orada değilsin."

Kokladım. İlk başta ne demek istediğini anlamadım. Gözlerimdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki çenemi nazikçe kavradı ve beni hafifçe salladı.

"Hatalar olur. Ve onları affedemeyen hiç kimse ne zamanınızı ne de çabanızı hak eder. Özellikle de sen, *mija*. Sana saygı duymayan erkeklerle vakit kaybetmeyecek kadar güzel ve güçlüsün."

"*'Güçlü' mü?*" Homurdandım. "Pek sayılmaz."

Gloria dilini şaklatarak bana baktı ve başını salladı. "Nerede olduğuna bir bak. Bir de nerede olduğuna bak. Hayır, Bay Zakrevsky bana hiçbir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yok. Her şey yüzünde, gözlerinde, o zoraki gülümsemende. Cehennem görmüşsün." Hâlâ gözlerinin içine baktığımdan emin olmak için çenemi tekrar, nazikçe tuttu. "Ama artık orada değilsin."

Geçmişim hakkında konuştuğumuz tek andı. Ve kendime karşı dürüst olursam, durumumu yeniden gözden geçirmeme ve günün geri kalanında ev işlerimin çoğunu yapmama neden olan bir andı.

Haklıydı: Artık cehennemde değilim. Demyen her ne kadar bana üstünlük taslasa da Martin'den tamamen farklı. Martin'le en ufak bir

bir hata onu harekete geçirebilir. Ne zaman olduğunu da asla bilemezdim. Bir gün, dökülen bir bardak süte güler geçerdi, ama bir hafta sonra, yemeğine bu kadar sakar ve dikkatsiz davrandığım için beni terslerdi.

Gloria beni o gölgelerden çıkmaya zorladı ve Martin'in ortaya çıkıp beni duvara fırlatmasını beklediğimi fark ettim. Ama o burada *değil*. Burada yaşamıyor, bana ya da kişisel alanıma erişimi yok ve daha da önemlisi Willow'a erişimi yok.

Hayatın sonunda ne kadar daha iyi olduğunu bana sürekli hatırlatan bir şey varsa o da tatlı küçük kızımdır. O burada gelişiyor. Gülümsemesini her zaman sevdim ama burada yaşamaya başlayana kadar babasının onun neşesini ne kadar azalttığını hiç fark etmemiştim. Bir kelebeğin kaktüs çiçeğinin üzerine konması ya da Bambi'nin özel dondurmasının üzerine fazladan birkaç parça serpiştirilmesi gibi en basit şeylere bile ne kadar parlak bir şekilde sırtabildiğini, gülebildiğini ve sevinç çığlıkları atabildiğini hiç bilmiyordum.

Nihayet dün gece yatağıma uzandım ve ağladım. "Nihayet" gibi hissettim çünkü derinlere gömülmüş bir tür baskı serbest kalmıştı. Hissetmeme asla izin vermediğim duygular yüzeye çıktı ve nihayet, nihayet, *nihayet* onları dışarı çıkarabildim.

Demyen'in nerede olduğunu ne kadar merak etsem de, zamana ve ayrı kalmaya ihtiyacım vardı. Tüm erkeklerden, herhangi bir erkekten uzaklaşmaya ihtiyacım vardı ve sanırım Bambi ve Gloria bile bunu anlamıştı. Her zamanki muhafızlar hâlâ etrafımdaydı ama daha uzaktan izliyorlardı. Bahçıvanlar ve bakım görevlileri ancak ben odadan çıktıktan sonra geldiler.

Hayatımda ilk defa etrafımda sadece kadınlar var. Ve bir şekilde *biliyorlar*. Biliyorlar ve anlıyorlar. Asla baskı görmedim, asla eleştirilmedim, asla alay edilmedim. Willow'un annesi olarak saygı görüyorum ve yeni bir çalışan olarak cesaretlendiriliyorum.

Willow benim küçük gölgem, ben işimi yapmaya çalışırken beni takip ediyor. Meraklı miniğim sürekli sorular sorarken ya da yeni bir numara denerken onu bana izletmeye çalışırken eksiksiz bir iş yapmak oldukça zor -genellikle yeni yaptığım yatağın üzerine atlamasını içeriyor- ama yanımda olmasına bile izin verilmesi, hafife almadığım bir hediye. Ben çalışırken yanımda oynamasına izin veriliyor, Martin ona ters ters bakmadan ya da baş belası olduğu için onu azarlamadan kendi gibi davranabiliyor.

İzin vermekten korktuğum bir şekilde kalbimin tellerine dokunan kısım da bu: Demyen bir kez bile Willow'a baş belası demedi ya da onu yanında istemiyormuş gibi davranmadı. Aslında, benden uzak durup Willow'la gizlice vakit geçirdiğinden şüpheleniyorum çünkü bir haftadır her gün - onu bir kez bile göremediğim bir hafta - Willow beni temizlik yaptığım odada, ona verdiği yeni bir oyuncak için heyecanla ciyaklarken buluyor.

Onlar da *iyi* oyuncaklar. Milyon yıl geçse de "öylesine" alamayacağım türden ve Martin'in uzaktan bakmaya bile tenezzül etmeyeceğinden eminim.

Düşünce sadece oyuncak ve süs eşyalarının ötesine geçiyor. Akşam yemeğinden sonraki ilk gün Willow'a verdiği yeni oyuncak bebek, tıpkı ona benzeyecek şekilde tasarlanmış ve kıyafetlerini koordine edebilmesi için ona uygun kıyafet setleriyle eşleştirilmişti.

İkinci gün, ona bir dizi masal kitabı verdi ve daha sonra benimle birlikte okuma alıştırmaları yapmasını söyledi.

Şimdi haftanın sonuna geldik ve Willow biyolojiye olan ilgisini beslemek için bir kelebek yetiştirme setinin, müziği keşfetmek için küçük bir piyanonun, "işlevsel sanatsal ifade için" çocuk seviyesinde bir çömlek çarkının ve ışıltılı pembe bir tabletin gururlu sahibi.

Özellikle tablet beni panikletti. İnternet, bir ebeveynin çocuğunu, özellikle de Willow gibi küçük bir çocuğu göndermesi için korkunç bir yer ve ilk başta Demyen'in ofisine girip ne düşündüğünü öğrenmek istedim.

Ama Willow en azından ebeveyn kontrollerini etkinleştirebilmem için verdiği donup kaldım.

Çoktan başlamışlardı.

Demyen tabletini Fort Knox'tan daha sıkı kilitlemişti, üstelik benim önümde kutusundan çıkarır çıkarmaz açmasına rağmen. Ekran süresi sınırları yarım saatlik aralıklarla ayarlandı, eğitim uygulamaları indirildi ve etkinleştirildi (ve parası ödendi) ve kilit ekranı Willow'un benimle ve Demyen'le çektiği özçekimlerden oluşan bir kolaj.

Sanırım sonunda beni ağlatan da bu oldu. Beni hıçkırı hıçkırı uyutan şey, elimde olsa adını bile koyamayacağım tüm duyguları serbest bırakmamdı.

Denemek için enerji.

Demyen'le aramızda her ne oluyorsa, karmaşık ve dağınık ve nereye gittiğini bilmiyorum. Onun benim hakkımda ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü anlayamıyorum ve eminim ki ben de onun hakkındaki düşüncelerimi ya da hislerimi çözemiyorum.

Willow ve Demyen'in kameraya aptal aptal baktığı o selfie, geçmişini geri alabilmeyi dilememe neden oluyor.

Birlikte kıkırdadıkları, kadının yüzünün neşeyle parladığı ve adamın her zamanki maskesinin gözlerinin içine akan katıksız sırıtışla parçalandığı bir selfie.

Ve bu, çekmeyi planlamadığını bildiğim, Willow'un düğmeye basar basmaz aniden dönüp yanağından öpmesiyle onu tamamen hazırlıksız yakalayan selfie.

İçlerindeki en gerçek gülümseme *bu*.

Korkmaya alışkınım. Dehşete kapılmaya alışkınım.

Güvende olmaya alışkın *değilim*.

Ya da sevilmek.

Ve Willow'un da öyle olmasından daha çok korkuyorum.

CLARA

Çok minnettar olduğum bir şey var: Tüm evi bir günde temizlemem beklenmiyor.

Bu kelimenin tam anlamıyla imkansız olurdu ve Demyen'in aniden ortaya çıkıp hemen yapmaya başlamamı talep etmesini beklediğim bir şeydi.

Tek bildiğim, Gloria'nın katı temizlik programı olmasaydı onun da planının bu olabileceğiydi. Tüm yerleşkeyi aylık, haftalık ve günlük programlara ayırmış, temizlik personeline isim isim görevler vermiş ve sadece bize verilenleri yapmamızı şart koşmuş.

Ticaret yok, tembellik yok, tam hesap verebilirlik.

Gloria'nın Demyen'i özenle koruduğu takviminden yaramaz bir çocuk gibi uzaklaştırdığı görüntüsü, temizlik malzemeleri kovalarını çalışma odasına taşıırken kahkahalarla gülmeme neden oluyor. Willow merakla bana bakıyor ama bu kadar komik olanın ne olduğunu sormuyor çünkü bir kolunda yeni hikaye kitabını dengede tutmaya çalışırken diğer kolunda en yeni bebeğini taşıyor.

Ben çalışma odasını temizlerken onu kitap okumaya teşvik etmek uygun olur diye düşündüm. Kıvrılabileceği ve umarım uyuyabileceği bir sürü rahat sandalye var.

-İşim bitene kadar.

Ve bu odanın kütüphane kısmının ne kadar büyük olduğu göz önüne alındığında, bu bütün gün sürecektir.

Gloria önümden bir merdiven gönderdi. Yükseklik korkumu yutkunarak ona bakıyorum. Bu bir iş, beni meşgul ediyor ve barınmanın yanı sıra güvenliğimizi de sağlıyor. Bebeğimin karnını doyurmak için küçük bir tırmanışı göze alabiliyorum.

"Oha!" Çalışma odasına yerleştiğimizde Willow'un nefesi kesiliyor. Uzun kitaplıkları tararken gözleri kocaman açılmıştı.

raflar. "Demyen hikayeleri sever."

Ona bu kitapların yarısının hukuk ve emlak üzerine olduğunu söylemeye yüreğim el vermiyor. "Kesinlikle öyle."

"Oh! Bil bakalım ne oldu?" Dün benden aklıma gelen tüm ağaç isimlerini sıralamamı istedikten sonra karar verdiği oyuncak bebeğini -Akçaağaç'ı- aşırı doldurulmuş bir okuma koltuğunun köşesine dikkatle yerleştiriyor ve minik eteğini düzeltiyor. "Demyen eğer gerçekten iyi olursak bizi Disney World'e götüreceğini söylüyor!"

Eğer gerçekten iyiysek. Doğru. Onun oyununu biliyorum. Ve içindeki koruyucu anne tarafı, küçük kızımın oynadığı için yüzünü tokatlamak istiyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor, bebeğim."

İlk kitaplığın en üst rafına bakarken iç geçiriyorum. Önce toz almak, sonra fırçalamak mantıklı ama bu da tüy silgiyle ulaşmak için merdivenin tepesine kadar tırmanmam gerektiği anlamına geliyor.

Ve yaptığım her şeyde çok titiz olmakta ısrar eden yanımda, tüm kitapları raftan indirip mobilya cilasıyla silmem gerektiğini fısıldıyor.

Lanet olsun.

İç çekerek, yukarı doğru yolculuğa başlıyorum.

İlk yolculuk beklediğim kadar kötü değildi. Merdiven yeni, sabit, sağlam ve cila sıkıp hızlıca silebilmek için en üst basamağa kitapları yığıldığında gıcırdamıyor ya da inlemiyor. Sağ elim mikrofiber bezi daireler çizerek süpürürken sol elim merdiveni sıkıca kavıyor ama bunu mümkün olduğunca çabuk yapıyorum ki bir an önce aşağı inebileyim.

"Anne, bunun hangi hikaye olduğunu bilmiyorum."

Benden yapmamı istediği şeyin bu olduğunu bilmeme rağmen, kelimenin tam anlamıyla bakıp hangisinden bahsettiğini göremiyorum. "Sorun yok bebeğim. Hâlâ kelimeler üzerinde çalışıyoruz. Resimler neye benziyor? Bana hikayeyi onlardan anlat."

Konsantrasyon içinde mırıldandığını duyuyorum ve rahatladığımı gizliyorum. *Onu meşgul eden her neyse.*

"Güzel bir kız. Ama üzgün görünüyor. Ve kirli. Gerçekten, gerçekten kirli."

"O resimde ne işi var?" Bir sonraki kitap setini en üst basamağa taşıyarak rafın ikinci yarısını ele almaya hazırlanıyorum.

"Şömineyi temizliyor gibi görünüyor."

Hangi hikayeyi açtığını bildiğimden eminim. "Fareler var mı? Ve kuşlar?"

"Evet!" Willow kıkırdıyor. "Ve temizlenmesine yardım ediyorlar!"

Willow bazen temizlik yapmama yardım ediyor. Bazen. Çabaları genellikle daha fazla dağınıklığa neden oluyor ama Gloria asla bir şey söylemiyor ve ben de Willow'u gönüllü olarak yardım etmekten vazgeçirmek istemiyorum. Tanrı biliyor ya, o enerjiyi kendi odasına da harcayabilir.

"Ailesi kötü görünüyor." Küçük sesindeki çatık kaşları duyuyorum. Bakmadan somurttuğunu anlıyorum. "Bütün işi ona yaptırıyorlar."

Oradaydım, bunu yaptım.

Sonunda bir sonraki rafa geçebildim, bu da önümüzdeki on dakikayı yere bir adım daha yakın geçireceğim anlamına geliyor. *Tanrıya şükür.*

"Ooooh! Bir peri! O gerçekten çok güzel, anne. Ve yeni bir elbise yapmış!" Willow sırtıyor ve sayfayı işaret ediyor. Bu sefer ben de bir göz atıyorum, artık canımı kurtarmak için yapışmıyorum. "Bak! Beyaz ve ışıltılı, tıpkı senin giydiğin gibi!"

Duraksıyorum. Aslında öyle. "Şuna bak. Haklısın!" "Nereye gidiyor anne?"

Gülümseyerek iç geçiriyorum ve raftan kitapları çekmeye başlıyorum. "Ah, bilirsin işte.

Kızın sadece bir geceye ihtiyacı var. Tüm ev işlerinden, tüm o çılgınlardan uzakta. Sadece kimsenin onu tanımadığı bir yere gitmek istiyor, böylece etrafta dolaşabilir ve tüm ışıklar ve sihir içinde kaybolabilir."

Bir an için Sindirella'nın deneyimini mi yoksa kendi deneyimimi mi anlattığımdan emin olamadım. Çünkü yeni ışıltılı bir elbise giyip The Meridian'a girdiğim gece tam da bunu istiyordum.

Willow'un nefesi kesildi. Bir kolumda elli kiloluk deri ciltli hukuk kitabı olmasaydı, iyi olup olmadığına bakmak için etrafına bakınırdım. "Ne oldu?"

"Prensle tanıştı!"

Yine duraksıyorum. Ve ardından gelen düşünce için neredeyse kendime güleceğim.

Ben de öyle.

Hayır. O konuya girmeyeceğim bile. Prensle ya da *herhangi bir* prensle ya da asille tanışmadım; pahalı bir takım elbise içinde Şeytan'la tanıştım ve hemen üzerine şampanya döktüm.

Ve sonsuza dek mutlu olmak yerine... bu her neyse.

Sırtın patladı. Ayak parmakların kıvrıldı. Ve vajinan başka bir erkek için kalıcı olarak mahvoldu.

Elinde olan bu.

Ağrıyan sıcaklık içimin derinliklerinde birikmeden önce kafamı toparlamak için kendimi biraz silkeliyorum. Hiçbir zaman gerçekten seks isteyen biri olmadım - ve Tanrı biliyor ki hiçbir zaman "sevişme" deneyimi yaşamadım - bu yüzden Demyen'in dokunuşunu fiziksel olarak arzuluyor olmam bana garip geliyor.

Garip, ama yine de... tamamen nahoş değil.

Sadece mümkün olan en kötü zamanlarda ortaya çıkmamasını diliyorum. Şu anda olduğu gibi, merdivenin tepesinde hem temizlik yapıp hem de kızıyla ilgilenmeye çalışırken.

"Anne? Mooommyyyy..."

"Ha?" Bir anlığına dalmış olmalıyım. "Özür dilerim, tatlım. Ne oldu?"

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Aman Tanrım. Dürüst olmak ve evet, istiyorum demek istiyorum, çünkü bu ağır kitapları dengelemek için yardım gerçekten harika olurdu. Ama bunlardan sadece bir tanesi neredeyse onun kadar büyük, bu yüzden doğru cevap, "Teşekkürler bebeğim, ama ben iyiyim."

Willow küçük yüzünü bana doğru buruşturdu. "Emin misin?"

Ona içten bir gülümseme gösterdim. Gerçekten çok tatlı biri. "Eminim. Yine de teşekkür ederim."

Kitapları raftan çekmeye devam ediyorum, onları bir sonraki basamağa da istifliyorum çünkü çok kalınlar, hepsi tek bir basamağa sığmıyor.

Ağır kitaplardan biri gözümün önünde hareket etmeye başlıyor. Düşüp düşmediğini görmek için baktığımda, Willow'un onu kenara yaklaştırarak "yardım etmeye" çalıştığını fark ediyorum.

"Willow! Hayır!"

Kitap basamaktan yuvarlanıp tam kafasının üstüne düşer.

Ama ona çarpmak yerine yere düşer; çünkü bir adamın kolu aniden fırlar ve onu yolundan çeker.

Kendi ayağına takılıp bir sehpaye çarpar ve onun yerine bir vazoyu yere düşürür. Seramik kırılır, su dökülür ve Willow ağlamaya başlar.

Çok tanıdık, güçlü kollara sarılmadan önce benim de merdivenden düştüğümü fark etmek için ancak bir saniyem var. Ve onun çok tanıdık kokusunu içime çekiyorum.

Demyen'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve yine onlarda öfke, kızgınlık ya da nefret olmayan yeni bir şey görüyorum. Aslında... endişeli görünüyor?

Mümkün değil. Belki de o kitap kafama düşmüştür.

Beni ayağa kaldırıyor ve hemen Willow'a dönüyor. Titriyor, hıçkırıyor ve devrilmiş sehpanın arkasına saklanıyordu. Seramik parçaları, dökülen su ve kırılan çiçek sapları arasında yüzüyor ve pahalı ahşap zemini lekeliyor.

Oh, Tanrım. Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Öfkesini almak için kendimi Willow'un önüne atmaya hazırım ama bunu yapamadan Demyen kırık vazonun üzerinden geçip Willow'un önüne çömeliyor.

"İyi misin?" diye nazikçe sorar.

Willow ona bakmak istemiyor. Çok korkmuş. Ama adam bunu görüyor ve bakışlarıyla buluşmasını sağlamak için parmağını hafifçe çenesinin altına sokuyor.

Demyen ona sıcak bir gülümseme sunuyor. "Hey, *Malys*, sorun yok.

Yaralandın mı?" Başını sallıyor. Ve hıçkırır.

"Bu çok iyi. Yaralandığında bana söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Duraksıyor. Sonra başını sallar. Ağlamaklı gözleri parçalara takılıyor ve tekrar doluyor. "Özür dilerim...!" Yumruklarını yüzünün önünde birleştirerek tekrar hıçkırmaya başlar.

Ama Demyen ona bağırarak, vurmaya ya da isim takıp bu kadar dikkatsiz olduğu için azarlamak yerine, yumruklarını nazikçe indirip onu kucaklayarak ikimizi de şok ediyor.

"Şşşt. Sorun yok." Kızın hıçkırıkları hıçkırıklara ve ardından yumuşak iç çekişlere dönüşene kadar sırtını ovuyor. Kız sakinleştiğinde, bakışlarını tekrar karşılayabilecek kadar hafifletiyor ve eliyle yüzünün yan tarafını kavlıyor. "Bazı şeylerin yeri doldurulabilir. Sen değiştiremezsin. Lütfen bir dahaki sefere dikkatli ol, tamam mı? Ve anneni dinle. O sadece seni güvende tutuyor."

Willow başını sallıyor ve dudaklarında küçük, titrek bir gülümseme

beliriyor. "Tamam." Demyen gülümser ve ona göz kırpar. "İyi miyiz?"

"Evet."

Adam yumruğunu kaldırıyor ve Willow da kendi yumruğuyla karşılık veriyor. Birlikte yeterince zaman geçirdikleri anlaşılan gizli bir tokalaşma yapıyorlar ve Willow'un gülümsemesi genişliyor.

Demyen ayağa kalkıp bana döndüğünde hazırım. Willow'a gösterdiği nezaket ve sıcaklık için minnettarım ve Tanrım, ağzım açık kaldı ama sabrının sınırlı olduğunun da farkındayım.

Birimiz bu olayın bedelini ödeyecek ve şimdi bunun o olmadığından eminim - Tanrı'ya şükür.

"Demyen, çok üzgünüm-"

Kaşlarını kaldırarak beni durduruyor. "Ne için?"

Bakışlarımı kırık vazoya, zarar görmüş bitkilerin ve kirli suyun oluşturduğu dağınıklığa doğru takip ediyor ve kaşları hafifçe çatılıyor. Ama sonra tekrar bana bakıyor ve kaşlarını çatmıyor. Daha çok...

"Sakin ol. Sadece bir vazo." Gözleriyle beni bir kez daha süzüyor ve birden kendimi çok çıplak hissediyorum. Ve bacaklarımın arası çok ağrıyor. "Ama daha dikkatli ol. Belki çalışırken çocuğuna göz kulak olursun."

Ve bununla birlikte, çekip gidiyor.

DEMYEN

Bende ciddi bir sorun var.

Bir terapisteye gitmeliyim ama gitmeyeceğim. Ben kendi başımın çaresine bakarım. Pahalı bir ofisteki aşırı eğitilmiş bir moron, düzenli olarak uğraştığım saçmalıkların yüzeyini bile çizemez.

En azından, Clara uyurken yatak odasından gelen canlı kamera yayını izlerken kendi kendime böyle söylüyorum. Kumarhanedeyim, az önce gelen önemli bir mesaj varmış gibi davranıyorum - High Rollers Lounge'da kazanmaya niyetlendiğim poker oyununu bölmeye değecek kadar önemli.

Bu aptallara evin her zaman kazandığını hatırlatmak, Clara'nın rüyasında ne gördüğünü çözmeye çalışmak kadar ilgimi çekmiyor.

Bir şeyler mırıldanıyor. Berbat bir dudak okuyucuyum ve ses kısık çünkü yine, bu sözde adamlarımdan birinden gelen bir mesaj. Bratva'dan gelen mesajlar, yatağında uyuyan güzel bir kadının yumuşak inlemelerine ve mırıldanmalarına benzemez.

Yatağымda uyuyor olmalıydı. Neden onu tekrar hareket ettirdim?

Willow'un odasına giden kamera görüntüsü bana nedenini hatırlattı. Çünkü ben masum bir çocuğu annesinden uzak tutan bir pislik değilim.

Ben bir pisliğim. Sadece o tür bir pislik değilim.

"Kahretsin, Zakrevsky. Sana bir roman falan mı gönderdiler?"

Kahretsin. Nerede olduğumu unutmuşum. Willow'un odasının pencerelerinin güvenli bir şekilde kapalı olduğundan ve kapılarının dışındaki muhafızların gerçekten dikkat ettiğinden emin olmaya odaklanmışım.

"Yarış pisti rakamları düştü. Dikkatim dağıldı." Kendimi telefonu cebime geri sokmaya ve oyuna dönmeye zorluyorum. Oyuna dönüp dönmediğimi bile bilmiyorum.

elim diğerlerine kıyasla daha iyi ama blöf ustasıyım. Elimdeki büyük fiş yığınının gelişigüzel masanın ortasına doğru itiyorum. "Hepsi içeride."

Diğer adamlar kıkırdıyor. Ama elimdeki kartları gördüklerinde kahkahaları kesiliyor.

Dediğim gibi, ev her zaman kazanır.

Güne başlamadan önce belki dört saat uyuyabiliyorum. Eskiden sekiz saat uyurdum ama evime biri taşındığından beri o dört saatin dördü onu neden yatak odama sürükleyip sikim kalkana kadar beynini sikemediğimi saymakla geçiyor.

Bir: kardeşimi hapse gönderdi.

İki: Kardeşimi hapse göndermek için *yalan* söyledi. Üç: Bundan daha fazla kendimi kontrol edebilirim.

Dört: Bundan daha fazla özdenetimim olduğunu kanıtlamam gerekiyor.

Beş: Aletim onu biraz fazla seviyor. Yarattığı acı umurunda değil ve bu bir sorun.

Altı: Onun bir çocuğu var. Çocuğu korkutmak istemem.

Yedi: Onun çocuğumu taşıma düşüncesi beni bu kadar zorlamamalı.

Bu nedenleri, normal insanların uykuya dalmak için çitten atlayan koyunları sayması gibi sayıyorum. Ancak, uykuya dalmak yerine, kendimi her birine daha az inanırken buluyorum.

Özellikle de sonuncusu.

Sikeyim.

Saatin kaç olduğunu fark ettiğimde üçüncü kahvemi içiyordum ve bunu anlamak için saate bakmama bile gerek yoktu. Dizüstü bilgisayarındaki kamera görüntüleri, Clara ve Willow'un her zamanki yerlerinden aniden uzaklaştıklarını gösteriyor ve bana muhtemelen öğle yemeği vaktine yakın olduğunu bildiriyor. Aşağı yukarı öğlen gibi.

Ve yapılacaklar listemdeki hiçbir şeyi işaretlemedim.

Onlara mesafe koymanın her şeyi daha kolay hale getirmesi gerekiyordu. Varlığımın aslında onun ve çocuğu için işleri ne kadar kötüleştirebileceğini fark ettikten sonra kendimi Clara'dan uzaklaştırdım.

Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim: İyi bir adam değilim ama canavar da değilim. Ve eğer Clara'nın geçmişine musallat olan hasta piçlerden birine uzaktan bile benzersem lanetleneceğim.

Ama Willow'dan uzak durmak imkansız. Çocuğun dişlek sırtışının bir yerinde bir mıknaş var. Ya bu ya da lanet olası büyücülük. Güçlü ve ölümcül Zakrevsky Bratva'nın *pakhan*'ı Demyen Zakrevsky olarak kendimi nasıl ve neden bir oyuncakçıya *Twinsies Forever* bebekleriyle hangi kıyafet setlerinin uyumlu olduğunu sorarken bulduğumun tek mantıklı açıklaması bu. Saç aksesuarlarını da satıyorlar mıydı, yoksa sadece internette mi satıyorlardı?

Dükkândan çıkarken akıl sağlığımı sorguladım, kutulu bebek bir kolumun altında, bir çanta dolusu giysi de diğer kolumun üzerindeydi.

Ben başka şeylerle ilgilenirken neden Bambi'yi bu işi yapması için gönderemediğimi merak ettim.

Yine de Willow sevinçle çılgık atıp bana sarıldığında, kutuyu açmasına yardım etmemi istediğinde ve beni henüz adını koymadığı yeni arkadaşıyla tanıştırdığında içimdeki tüm şüpheleri bir anda unuttu.

O çocuk bana her gülümsediğinde göğsümde hissettiğim sıcak duygu sadece benim gururum. Onu böyle gülümseten kişinin *ben olduğumu* bilmenin gururu. Onu her zaman karanlıktaki şeytanlardan koruyacağımı sessizce hatırlatmanın gururu.

Başka bir hayalden kurtulmak için kendimi biraz silkeliyorum. Aman *Tanrım*, hiç bu kadar kolay kendimden geçmemiştim. Midem gurulduyor, kahvaltı etmediğimi hatırlatıyor, bu yüzden kendimi dizüstü bilgisayarımı kapatmaya zorluyorum - ihtiyacım olursa telefonumdaki yayınlara hala erişebileceğimi hatırladığımda bunu yapmak daha kolay.

Büyük bir sorunum olabilir.

Farklı binaları tek bir büyük villaya bağlayan açık yürüyüş yollarına adımımı attığım anda hava cehennem gibi sıcak. O zamanlar, harika bir yer gibi görünüyordu.

Bu mekanın çöl yaşamı için tasarlanması, esintilerin doğal olarak yerleşke içinde akmasına izin vermek için her şeyin mümkün olduğunca açık tutulması fikri. Enerji tasarruflu, estetik açıdan hoş ve The Meridian'ı hem konuklar hem de müşteriler için unutulmaz kılan ruhani büyü hissini devam ettiriyor.

Mimarın bana söylediğı buydu. Neden olduğu umurumda bile değildi, sadece mümkün olduğunca çabuk bitmesini istiyordum.

Ancak yollara dış mekan klima üniteleri eklemeliydim, ek maliyetler lanet olsun. Ofisimden mutfağı yürümek bir dakikadan az sürüyor ve gömleğim şimdiden göğsüme yapışıyor.

Dış fuayenin kapısını açar açmaz havanın serinlediğini hissediyorum ve gömleğimin üst düğmelerini açıyorum. Buzdolabının kapısını çekip açtığımda soğuk hava üzerime öküyor. Orada duruyorum ve minnetle iç çekiyor.

Kafamı buzluktan çıkaran şey kıkırdamalarım.

Clara mutfak adasında Willow'un başında duruyor, çocuk sırtıp bana küçük bir el sallarken gözleri şaşkınlıkla bana yapışmış durumda. Aynı elinde bir boya kalemi tutuyor, görünüşe göre annesi mutfağı temizlerken boyama seansının ortasında.

Su şişesinden bir yudum alırken Willow'a göz kırpıyorum. Bu, kızı yatıştırmaya yetmiş gibi görünüyor ve boyama kitabına geri dönüyor. "Peki sonra ne oldu anne?"

Clara kızardı. Kesinlikle sıcaktan değil; onu izlememi izlerken gözleri kocaman.

"Oh, şey... um... Doğru." Willow'a döndü ve aynı anda mikrodalgaya doğru ilerleyerek içine bir temizlik solüsyonu sıktı. "Söz sözdür. Ve onunla birlikte yaşamasına rağmen, yine de onu öpmesi gerekiyordu."

İlginç.

Willow bana bir bakış fırlatıyor ve yine kıkırdıyor. "Ama o bir kurbağı!"

Ah. İşte o.

Clara fırçalarken gülüyor. "Evet, öyle. Ama bir söz verdi ve sözden dönülmez. Yani kurbağı ya da kara kurbağı olması fark etmez.

Boynuzları olan süper siğilli gremlin - eğer ona yardım ettiği için bir öpücük vereceğine söz verdiyse, yapması gereken şey buydu."

"Ew." Çocuk yüzünü şakacı bir tiksintiyle buruşturuyor. "Ben bir kurbağayı öpmezdim."

"Seni suçlamıyorum," diye gürlüyorum. Clara söze girdiğimi duyunca neredeyse kafasını mikrodalga fırının kapısına vuracaktı. "Bazı kurbağalar zehirlidir. Onları öpmek istemezsin."

Willow'un gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum ve bir kutu kurabiye hamurlu dondurma çıkarıyorum. "Gerçekten. Yağmur ormanlarının derinliklerinde yaşarlar ve parlak renkler giyerler, böylece onlara dokunmamanız gerektiğini bilirsiniz."

"Bu *çok* havalı!"

"Genellikle en çok zararı en güzel kurbağalar verir," diye mırıldanıyor Clara.

Ona gözlerimi kısıyorum. Fark etti. Gardını zaten almıştı ama şimdi o duvar göklere yükseldi. Anında mutfak adasında silmek için var olmayan kirler buluyor.

Bu manevranın ne olduğunun farkındayım: Kendisini kızı ile şu anda buzdolabında lanet olası çikolata şurubu için kazı yapan büyük, kötü, zehirli kurbağa arasına yerleştiriyor.

Adaya doğru yürüyorum ve kucak dolusu abur cuburumu yere bırakıyorum. Willow dondurma kutusuna bakıyor, aç bakışlarını dondurmaya annesi arasında gezdiriyor. Clara'ya bakma zahmetine girmiyorum - ona yakınlığımdan dolayı sertleştiğini hissediyorum.

Şansa bakın ki kâse ve kaşıklar da tam onun durduğu yerin önündeki çekmecenin içinde.

"Peki, sonra ne oldu?" Soğukkanlılıkla

sordum. "Evet, anne! Anlat bize!"

Clara kendini toparlamaya çalışırken tezgahın aynı yerini silmeye devam ediyor.

"Şey, bir gün..."

Hikayeye dikkatimi v e r m e y i bırakıyorum ve bacaklarının önündeki dolaba girmek için çömeliyorum. Güzel, pürüzsüz, ipeksi bacakları çıplaktı.

giydiği temizlikçi üniforması sayesinde ayak bileğinden uyluğun ortasına kadar.

Çocuk olmasaydı, onun yerine Fransız hizmetçi kostümü giydirirdim, iç çamaşırı dahil değil. Ama en azından kaseleri ararken elimi çıplak kalçasına dolayabildiğim gerçeğiyle yetinmek zorundayım.

Onları hemen buluyorum.

Ama aynı zamanda kendimi parmaklarımı onun teninden ayıramazken buluyorum.

Elim dizinin yanından uyluklarının birleştii yerin hemen altına kadar yavaş ve durgun bir yol izliyor ve tam parmak uçlarımı o tatlı merkezin üzerinde gezdirmek üzereyken-

Clara bacaklarını kapattı. Elim kalçalarının arasına sıkıştı, hem de tercih ettiğim şekilde değil.

Ona bakıyorum. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak için elinden geleni yapıyor. Sesindeki ani dalgalanmayı bir öksürükle gizliyor, sonra da aslında bir uyarı gibi gelen boğazını temizliyor.

Diğer elimle kaseleri tutup ayağa kalkıyorum ama elimi krem si kalçalarından çekip parmaklarımı kışının tatlı kıvrımlarında gezdirmeden önce değil. Eteğinin *altında*.

Clara yine boğazını temizlerken bana bir bakış fırlatıyor. Ben de ona kaşlarımı çatıyorum. "Su ister misin?"

"Ben hallederim!" Willow neşeyle sandalyesinden zıplar ve annesi için taze bir şişe almak üzere buzdolabına doğru atlar.

Kendimi bir kaseye dondurma doldurmakla meşgul ediyorum ve Clara'nın yüzünde beliren çeşitli ifadeleri görmezden geliyorum. Telaşlı, korumacı, kararsız.

Onun da *tahrik* olduğunu biliyorum. Ve

bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

DEMYEN

Willow hemen suyla geri döner ve bar sandalyesine tırmanıp boya kalemlerini karıştırmadan önce suyu Clara'ya uzatır. Clara belli belirsiz "teşekkür ederim "e benzeyen bir şeyler mırıldanır.

"Öğle yemeğini yedin mi?" Küçük kıza sordum.

Başını sallıyor. "Evet! Annem sandviç ve havuçlu çubuk yaptı."

"Hepsini yedin mi?"

Willow tereddüt eder ve Clara'ya bakar. "Belki..."

Clara bu fırsattan yararlanarak bir kenara itilmiş kırıntılarla kaplı tabağa başını sallıyor. "Hâlâ iki havuç çubuğun var."

Kız yüzünü buruşturuyor ama gözleri elimdeki dondurma kepçesine yapışmış durumda. Bana baktığında, başımı hızlıca eğerek havuçları işaret ediyorum.

Anlaşma sağlandı. Willow havuçlarını yiyor ve boş tabağını lavaboya götüren Clara'ya uzatıyor.

Geri döndüğünde, kızını küçük bir kaşıkla çikolata şurubu sürülmüş cömert bir dondurma kasesini kazarken bulur.

"Dem-"

Önüne bir kâse daha koyarak sözünü kestim.

Clara iç geçiriyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ama kâseyi itiyor. "Aç değilim."

"Saçmalık." Konuşma özgürlüğümü elimden alan küçük zorbaya ve onun çileden çıkaran annesine bakıyorum. "Sadece bir tabak görüyorum. Yememişsin."

"Erken bitirdim."

"Asla yalan söyleme anne," diye sessizce araya giriyor Willow. Eğitimdeki küçük muhbirim olarak ona göz kırptığımda geçici gülümsemesi büyüyor.

"Evet, *anne*." Clara'yı adaya doğru kafesliyorum, bir kolumla belini sararken diğer kolumla kaseyi tekrar önüne koyuyorum. "Asla yalan söyleme." Kaşığı alıp içine daldırıyorum, bir ısırık alıyorum ve dudaklarına götürüyorum. "Bir ısırık al."

Clara gözlerini bana diyor ama kızının kahkahası işe yaramış gibi görünüyor. Dudaklarını kaşığın etrafına doluyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Birdenbire bana bu kadar yakın durmasının nasıl hissettirdiğinin farkına vardım. Göğüslerinin yumuşak dolgunluğu göğsümün yan tarafına sürtünüyor. Kolumun içine o kadar mükemmel oturuyor ki.

Willow'la yüzleşmek için hızla arkasını dönmeden önce bir an bana göz kırıyor. Ama o kadar kolay kaçmasına izin vermem. Ben çok bağımlıyım ve o bana istediğim şeyin tadına baktırdı.

İki kolum da beline dolanıyor, yavaşça ama sıkıca onu kendime çekiyorum. Yüzümü saçlarına gömüp onu içime çekiyorum.

Farklı kokuyor. Kötü değil, sadece... farklı. Tatlı kavun ve güneş ışığı gibi, kendi kokumun zengin baharatı gibi değil.

Anne ve kız dondurmalarını yerken ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok. Ben de kendi kasemi tamamen unutmuşum. Ağzımı ensesinde gezdirip onu içime çekmekle, teninde, kıyafetlerinde ya da herhangi bir yerinde kendime ait bir koku yakalamaya çalışmakla meşgulüm.

"Farklı kokuyorsun," diye fısıldıyorum sonunda omzuna doğru.

Clara pembenin güzel bir tonunda kızarır ve dondurmasının son lokmasını bitirir. "Yeni şampuan. Ve vücut yıkama suyu. Beğendin mi?"

Kollarım beline dolanıyor. "Diğerini daha çok seviyorum."

Ne demek istediğimi anladığında o pembe, kırmızıya dönüşüyor. "Ah. Özür dilerim. Ben, um..." Doğrulur ve artık boş olan kaseleri lavaboya götürmek üzere toplar. "İşe geri dönmem gerekiyor."

Bir dakika, kollarımda sıcak ve uysal.

Bir bakmışsın gitmiş.

Birdenbire soğuk havanın verdiği his hoşuma gitmemeye başladı.

Bakışlarım, bunca zamandır beni dikkatle izleyen Willow'a takılıyor. *Hay sikeyim.* Daha dikkatli olmalıyım. Gidip çocuğa büyük fikirler vermeyi göze alamam.

Ya da kalbini kırmak.

Tezgâhın etrafındaki bar sandalyesini sallayıp adada Willow'un karşısına oturuyorum ve sonunda kendi yarı erimiş kâseme yumuluyorum. "Ee, ufaklık." Bir ısırık aldım ve bana bakmasını bekledim. "Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Elbette!"

Ama şimdi kapı açık olduğu için nasıl geçeceğimi bilmiyorum. "Sen, ah..." Sesimi alçaltarak bandajı yırtıp atmadan önce yüzünü kapatmasını bekliyorum. "Babanı özleyor musun?"

Willow çiğnemesini yavaşlatıyor. Önce bana, sonra kaseye bakıyor. Kendi içine çekilmeye başladığını izlerken midem bulanıyor.

"Hey," diye mırıldanıyorum, eline uzanıyorum. Bu aniden ortaya çıkan bir içgüdü -parmaklarım onunkilere dayanıyor, tutmuyor ya da sıkıyor, sadece... *hatırlatıyor.* "Sorun yok. Sadece mutlu olduğundan emin olmak istiyorum, tamam mı? Hepsi bu."

Yalan söylemiyorum. Gerçekten onun mutlu olmasını istiyorum. Ve her ne kadar kendi kendime bunun Nihai Strateji'nin bir parçası olduğunu söylesem de, *bu* bir yalan gibi geliyor.

Willow iç çeker ve kaşığıyla bir çikolata parçasını dürter. "Kendimi kötü hissediyorum."

Kahretsin. "Neden?"

"Çünkü..." Sonunda devam etmesi sonsuzluk gibi gelen bir süre alıyor. Devam ettiğinde, o uzun, kara kirpikleriyle bana göz kırpmıyor ve en iyi, en savaş yaralı askerlerimin neden onun yanında pelteye döndüğünü anlamaya başlıyorum. "Onu özlemiyorum. Ve... ve o... O benim gerçek babam değil."

Duraksadım. Duymayı beklediğim şey hiç de bu değildi. "Ne demek istiyorsun?"

Çocuk daha beş yaşında ama benimle elli yaşındaymış gibi konuşmaya başladı. "Onun *babam* olduğunu biliyorum, çünkü annem öyle söyledi. Ama babam gibi davrandığını sanmıyorum. Babaların davranması gerektiği gibi değil. Çok fazla bağırıyor ve beni korkutuyor. Ve annemi sürekli incitiyor. Bu beni daha da korkutuyor."

Dondurmayla birlikte içimde kaynayan öfkeyi de yutuyorum. "Annemin canını yakıyor mu?"

Willow başıyla onaylıyor ve bitişikteki yemek odasının diğer tarafında özenle camları silen annesine bakıyor. "Eskiden çok ağlardı. Özellikle de masal saatinden sonra, benim uyuyor olmam gerekirken."

İstediğim gibi yumruk atamıyorum. İstediğim gibi bir duvarı yumruklayamam. Willow'un bana gelebileceğini ve öfke, şiddet ya da diğer tepkilerden korkmadan her şeyi anlatabileceğini bilmesine ihtiyacım var. Buranın, hayatındaki canavarları ispiyonlayabileceği güvenli bir alan olduğunu bilmesine ihtiyacım var.

Ama aynı zamanda Martin Patterson'ı bir kancaya asıp yeni kum torbam olarak kullanmam gerekiyor.

"Korkunç olmalı."

Tekrar başını sallıyor. "Öyleydi. Annemin ağlamasından hoşlanmıyorum. Çığlık atmasından da nefret ediyorum."

Şimdi donuyorum. "Sana bağırıyor mu?"

Willow hararetle başını sallar. "Hayır! Asla. Yani, çığlık attığı zaman. Martin'in onu incitme şekli yüzünden."

Böylece çocuk, babası olması gereken adamla ilk isim bazında tanışmış olur.

Ve böylece, o ve benim çok daha fazla ortak noktamız oldu.

"Peki ya şimdi?" Soğukkanlı ve mesafeli davranıyorum. Sanki cevabının ne olacağı umurunda değilmiş gibi, kalbim göğüs kafesimin içinde ne kadar sert atmaya başlarsa başlasın.

Willow'un üzgün küçük yüzü aniden parlak bir sırıtişaya dönüşür. Hatta kızarır. "Burayı seviyorum. Annem de öyle."

"Oh? Nereden biliyorsun?"

"Onun ağladığını hiç duymadım. Ya da çılgılık attığını. Burada güvendeyiz." Çocuk bana bilmiş bir muziplikle bakıyor. "Ve senden gerçekten hoşlanıyor."

Neredeyse bir top kurabiye hamuruyla boğulacaktım. "Öyle mi?"

Willow, kulaktan kulağa yayılan aynı sırtışıyla başını sallıyor. "Senden çok bahsediyor. Ve her zaman seni arıyor." Öne doğru eğiliyor ve küçük elini ağzının etrafında kavuşturuyor. "Sanırım senden *hoşlanıyor*," diye fısıldıyor şiddetle.

"Peki *sen* nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Annem söyledi."

Hm. Görünüşe göre annem ben ödeme yapmadığım zamanlarda çok konuşuyor. dikkatimi CCTV'ye veriyorum, ki bu oldukça büyük bir başarı, çünkü asla dikkatimi *vermiyorum*. Clara'nın tereddütlerine ve benden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışmasına rağmen, bunun beni küçümsediği için olduğuna inanmaya daha az meyilliyim.

"Demyen?"

Bakışlarımı Clara'nın bir masanın üzerine eğildiği yerden ayırıyorum ve Willow'a mümkün olduğunca tüm dikkatimi veriyorum. "Öyle mi?"

"Neden hiç çocuğun yok?"

Hay sikeyim. Ne bu soruya hazırım ne de sorarkenki tatlı masumiyetiyle beni ters köşeye yatırmasına.

Bir nefes çekiyorum. Kahretsin, sorgulara benimle gelmeye başlamalı. On yedi yaşında sandalyeye bağlandığımdan beri böyle terlememiştim. Ve bu ona yanlış cevap vermekten korktuğum için değil.

Çünkü hemen aklıma gelen cevaptan korkuyorum.

"Berbat bir baba olurdum. Çocuklarla ilgilenmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve nasıl iyi bir koca olunacağını da kesinlikle bilmiyorum. Ve herhangi birinden çocuk sahibi olmak istemiyorum çünkü eğer çocuk sahibi olursam, annelerinin onları beni sevdiği kadar sevdiğini bilmem gerekir. Ve kimse beni sevecek kadar aptal değil. Bu çok tehlikeli."

Mutfak sessizliğe gömölüyor. Bana resmen üç tane fazladan başım çıkmış gibi bakan beş yaşındaki bir çocuğun önünde bazı ilginç kelime bombaları attığının acı bir şekilde farkındayım.

Yemek odasından gelen seslere bakılırsa, Clara tek kelime bile duymamıştı.

Tanrı'ya şükür.

Willow başını iki yana eğip bana bakıyor. Ama sonra gülümsüyor. "Çok aptalsın."

Sandalyeyi geriye kaydırıyorum ve boş kâseyi lavaboya götürüyorum. "Teşekkürler."

Neredeyse sabunlu suyun içine düşürecektim ki aniden minik bir insanın bacağıma sarılıp beni sıktığını hissettim. Ne yapacağımı bilemiyorum. Willow hayatı buna bağlıymış gibi bana sarılıyor ve ben ona baktığımda o da bana bakıyor.

Ben de mantıklı görünen tek şeyi yaptım ve hafifçe başını okşadım.

"Gördün mü?" diye soruyor, sanki neden bahsettiğini tam olarak bilmem gerekiyormuş gibi. "Sen harika bir babasın."

Ve ben *bu* bombayı sindirmeye fırsat bulamadan, Willow bırakıyor ve yemek odasında annesine katılmak üzere oradan uzaklaşıyor. Dondurmayı temizlemem için beni bıraktı ve daha da kötüsü, beni kararmaya başlayan düşüncelerim paniğe dönüşürken bıraktı.

Kendimi neye bulaştırdım ben?

CLARA

"Anne?"

"Evet, bebeğim?" Daha çok gecenin bir yarısı düşmesinler diye saç örgülerini sıkıca örmeye odaklandığımdan, bu yarı dikkatli bir tepki. Bazen mükemmel bir tutuş ve ritim yakalıyorum, bazen de...

O diğer zamanların hiçbirinde, onu her düşündüğümde ateşler içinde kalmama neden olan güçlü, yontulmuş, tehlikeli bir adam tarafından dikkatimin dağıtılması söz konusu değildi.

"Eve ne zaman gidiyoruz?"

Parmaklarım örgünün ortasında duraklıyor. Sertçe yutkunuyorum, onu üzmeyecek bir cevap bulmaya çalışıyorum. "Bilmiyorum." Ayrıca o yere gerçekten geri dönebileceğimizi de sanmıyorum, tabii elimizden bir şey gelmezse.

"Oh." Bebeğinin saçını taramayı bırakmıyor, bu yüzden söylediklerimden rahatsız olup olmadığını anlayamıyorum.

"Eve dönmek istiyor musun?"

Bunun üzerine tereddüt eder. Sonra: "Pek sayılmaz."

"Tamam. İstemiyorsan geri dönmeyiz." Bu da benim, onun sınırlı anlayışıyla boğuşmak zorunda kalmayacağımız için şükran duası etme şeklim.

Willow, Maple'ın saçını benimkiyle aynı şekilde örmeye çalışıyor. Birkaç deneme yapması gerekecek ama onu izlemek yine de iç açıcı. O her zaman nazik ve dikkatli bir çocuk oldu, merhametli ve çevresine karşı düşünceli.

Bunun ruhunun doğal bir parçası olmasından ziyade, içine doğduğu cehennemden kaynaklandığından sürekli korkuyorum.

"Dünyanın herhangi bir yerine gidebilseydin," diye soruyorum muzip bir gülümsemeyle, "nereye giderdin?"

"Herhangi bir yer mi?"

"Herhangi bir yer."

"Deniz kızlarını görmek için." Willow bunu o kadar gerçekçi bir şekilde ifade ediyor ki gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Yani okyanusu görmek istediğini mi söylüyorsun?" "Evet!"

Aslında Hawaii'ye uçacak kadar paramız var. Ya da bizi ters yöne götürebilir ve Karayip adaları arasında mümkün olan her yolu karıştırabilirim. Son örgüsünü bitirirken Beach Boys şarkısını kendi kendime mırıldanıyorum ve listedeki her adayı zihnime not ediyorum. Hiç de fena bir fikir değil.

"Ama ben de kar görmek istiyorum."

Alaska bunun için mükemmel. Pasaporta ihtiyacımız olmayacak ve Klondike'da insanları kaybetmenin neredeyse *çok* kolay olduğuna dair hikayeler duydum. Tam da ihtiyacımız olan şey.

Eğer gerçekten kaçacaksak, birileri bizi takip ederse kolayca saklanabileceğimizi bildiğim bir yere gitmeliyiz.

İçten içe bizi her zaman bulacak tek kişinin Demyen olduğunu biliyorum.

"Gidersek Demyen de bizimle gelebilir mi?"

Yüzümün düşme şeklinden dikkatini dağıtmak için yatağının örtülerini geri çekiyorum. "Bebeğim, seninle bir şey konuşmam lazım."

Willow itaatkâr bir şekilde yorganın altına giriyor ve Maple'ı göğsüne bastırarak bana gülümsüyor. "Ne var ne yok?"

Roxy'nin minik sesindeki etkiyi duyunca gülümsemek işten bile değil. "Demyen'den gerçekten hoşlandığını biliyorum-"

"O benim arkadaşım."

"Tamam." Yorganı üzerine örtüyorum ve alnındaki bir tutam saçını okşuyorum. "Mutlu olmana ve yeni arkadaşlar edinmene çok sevindim. Ama dikkatli olmamız gerekiyor."

"Neden?"

"Şey..." İç çekiyorum. Küçük bir çocuğa yeni arkadaşının organize bir suç örgütünün ölümcül lideri olduğunu nasıl açıklayacağıma dair bir ebeveynlik el kitabı yok. "Eğer çok bağlanırsak, ayrılmamız zor olur."

Willow kaşlarını çatır. "Ama gitmek istemiyorum. Burayı seviyorum."

"Tatlım, biliyorum. Ben de biliyorum." *Bazı açılardan.* Güvenlik önlemlerinin bizi içeride tuttuğu kadar Martin'i dışarıda tutmakta da ne kadar etkili olduğunu görmezden gelemem. "Ama Demyen... o tehlikeli bir adam, bebeğim. Ve çok yakında onu terk etmek zorunda kalacağız. Güvende kalmak için."

Gözlerinden yaşlar fışkırırken öfkeyle başını sallıyor. "Hayır! Gitmek istemiyorum! Demyen benim arkadaşım! O beni güvende tutuyor! Canavarlarla savaşıyor!"

O bir canavar, bebeğim.

Ama sonra kendi sözleri zihnimde yankılandı ve bana kendisinin bile sınırları olduğunu hatırlattı. Beni, kendisini insanlığın en kötüsü olmakla suçlamakla itham etti ve beni şaşırtacak şekilde, gerçekten aşağılanmış görünüyordu.

Bunu inkar etmeyeceğim - ilk içgüdüm tam olarak onun hakkında böyle düşünmektir. Çocukluğumda yaptığım bir şey için benden intikam almakta çok hızlı.

Hıncını kızımdan da çıkarmasını engelleyen ne?

Tatlı yüzüne sıcacık öpücükler konduruyorum ve onu yorganın altında daha derine sokuyorum. "Şşşt, benim tatlı Söğüt ağacım. Şu anda hiçbir yere gitmiyoruz. Sen güvendesin. Ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne."

Gözleri kapanana ve nefesi düzleşene kadar birkaç dakika daha bu şekilde kalıyoruz. Yavaşça, dikkatlice onun yatak odasından çıkıyorum ve parmak uçlarımda kendi odama doğru birkaç metre ilerliyorum, arkamdan gelen tıklama sesi onu uyandırmasın diye kapıyı hızla kapatıyorum.

Bir gün, umarım, daha ağır uyur. Ama muhtemelen o gün, onun için bir terapist tutmama yetecek kadar uzun süre bir yerde kalana kadar gelmeyecek. O zamana kadar, travma geçirmiş küçük kulakları tehlikenin yakın olduğu anlamına gelebilecek her sesi alıyor - bir kapının kapanması, ağır

Ahşap döşeme tahtalarındaki ayak sesleri... Yeterince agresif sesler çıkarırlarsa, sessiz fısıltılar bile onu uyandırabilir.

Demyen'in iyi bir çocuk terapisti tanıyıp tanımadığını merak ediyorum...?

Bu düşüncüyü neredeyse kelimenin tam anlamıyla tokatlıyorum. Yardım için Demyen'e mi gideyim? Akıl sağlığı için ve çocuğum için? Aklımı mı *kaçırıyorum*?

Ama sonra bugün onunla nasıl olduğunu hatırladım. Çok sıcak, çok nazik ve komikti, vücudunda zerre kadar gerginlik yoktu. Yoğun gününden zaman ayırıp onunla oturup konuştu ve ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da Willow'un ona güvenebileceğini hissetmiş gibi ona nasıl yaslandığını açıkça görebiliyordum.

Ve sadece ona nezaket ve saygıyla davranmakla kalmadı, annesi olarak *bana* da saygıyla davrandı. Küstah, talepkâr ve buyurgan tavırlarının hiçbiri ortaya çıkmadı. Bir çocuğa örnek olarak annesinin isteklerine saygı duymayı öğreten bir adam gibi davrandı.

Bir baba gibi davrandı.

Willow'un hiç sahip olmadığı babası
gibi. Hak ettiği baba.

Bunun farkına varmak beni gözyaşlarına boğmalıydı, ama başka bir şey oldu. Onun yerine aklım aynı düşüncenin başka bir versiyonuna gidiyor. Demyen Zakrevsky, Vegas'ın yeraltı dünyasının güçlü ve tehlikeli lideri. *Çocuklarımın babası*.

Bu düşünce beni korku ve tiksintiyle ürpertmeli ama Bunun yerine, sıcaklık içimin derinliklerinde çiçek açıyor ve bacaklarımın arasından akıyor.

Demyen, güçlü ve sahiplenici, beni kollarında tutuyor, elleri karnımda bebeğiyle doldurduğu şişkinliği okşuyor.

Demyen, sert ve talepkâr, beni yatağa bastırıp içimde derinlere işlerken ona istediğini vermem için kulağıma fısıldıyor.

Yatağımın ayak ucunda duruyorum, onu orada hayal ediyorum. Yatağa uzanmış, yumuşak yastıklara yaslanmış, yeraltı dünyasının karanlık bir kralı gibi beni kendisine hizmet etmeye çağırıyor.

Ona *teslim* olmam için beni zorlama. Bunu
yapmayacağım.

Bunu yapamam.

Ama sadece bu gece için, sadece kısa bir süre için... Rol yapabilirim, değil mi?

CLARA

Numara yapabilirim, değil mi?

Elbisemi çıkarırken gözlerimi kapatıyorum, kumaş ayaklarımın etrafında toplanırken odanın serin havasının tenimi okşadığını hissediyorum. Uğraşmam gereken bir sütyenim yok. Havalandırma deliklerinden gelen esintiyle okşanan meme uçlarım geriliyor. Arkamda duran Demyen'in onları sertleştirmek için alay ettiğini düşünmeye çalışıyorum.

Ellerim karnımı düzleştirip göğüslerimi avuçladığında, zihnimdeki Demyen bana bunu yapıyor.

Meme uçlarımı parmaklarımın arasında sıkıştırıp yuvarladığımda, neredeyse onun nasırlı parmaklarını hissedebiliyorum.

Zihnimin bir köşesinde buranın *benim* odam, *benim* fantezim olduğunu fark ediyorum. Demyen kim olmasını istersem o olabilir. Bana dokunmasını ve benimle tam olarak istediğim gibi konuşmasını sağlayabilirim.

Bu yüzden külotumu kalçalarımın altına kaydırıp elimle kavradığımı hissettiğimde şaşıyorum - ve her türlü mantığın ötesinde tahrik oluyorum.

Çünkü fantezimde bile, şu anda tüm kontrol bende.

... Demyen hala benim üzerimde tam kontrole sahip.

Akşam yemeği partisine geri döndük - gerçekten geri döndük ve sadece güneş lambalarının altında kerpiç bir sütuna karşı birbirimize sürtünmüyoruz. Tabii ki fantezimde, kimse ya da hiçbir şey tarafından rahatsız edilmiyorduk ve kulağıma çok lezzetli şeyler fısıldarken hınzır parmakları beni boşaltıyordu.

Pantolonu tenime değiyor. Kontrolünü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu bilmemi istemiyor, ama nefesinin boynumda dolaşmasından bunu hissedebiliyorum. Sıcak, ağır, yorucu.

Parmaklarını benden çektiğinde sızlanıyorum. Neden böyle yaptığımı bilmiyorum, yokluklarında hissettiğim acı verici boşluk dışında. Bu onun kıkırdamasına neden oluyor ve aynı elini elbisemin altından kıcıımı kavramak için kullanırken kulak mememi ısırtıyor.

"Ne kadar muhtaç küçük bir şey," diye mırıldanıyor. "Bu senin için yeterli değil miydi?"

Öyle olmalı. Öyle olması gerektiğini biliyorum. Ve bana yaptığı tek şey bu olduğu için minnettar olmam gerektiğini biliyorum, özellikle de beni buraya ilk getirdiğinde ne kadar öfkeli olduğunu düşünürsek.

Peki neden daha fazlası için bu acıyı hissediyorum?

"Lütfen," diye nefes alıyorum. Gözlerimin içine bakmak için arkasına yaslandığında, ona gerçekten, gerçekten sevgilimmiş gibi uzandığımı hissediyorum. Sanki hayatım onun elinde değilmiş gibi. "Dem, istiyorum..."

Ama ona ne istediğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Gerçekten ne istediğimi.

Çok karanlık. Çok aşırı.

Ama o zaten ne olduğunu biliyor. Ağzı hınzır bir gülümsemeye kıvrılıyor ve saçlarımdaki eli sıkılaştırıyor, alçak, seksi bir hırıltı çıkarırken beni kendisine çekiyor.

"Mmm," diye gürlüyor dudaklarıma karşı. Öpücüklerin en yalın hali ama beni ihtiyaçtan kıvrandırıyor. "Emin misin?"

Benden izin istiyor. Her zaman yaptığı gibi, ne dersem diyeyim benden alabileceği gerçeğine rağmen. Açılması gereken bir şey var ama umursamayacak kadar azgınım.

"Evet." Bu bir iç çekiş ve rıza olduğu kadar bir yalvarış. "Lütfen."

Gözleri sertleşiyor. "Neden?"

Bu adil bir soru. Muhtemelen kendime sorduğum bir soru. Ve gerçeğin bu anı asla terk etmeyeceğini düşünürsek...

"Çünkü görmelerini istiyorum. Hepsinin benim kime ait olduğumu görmesini istiyorum." Parmağımı çenesinden göğsüne doğru yavaş ve durgun bir şekilde gezdiriyorum. "Tüm dünyanın bana sahip oluşunu, asla yapamayacakları ve yapamayacakları gibi izlemesini istiyorum."

Demyen yine hırlıyor. Ellerinin vücudumda dolaştığını, beni tam burada ve şimdi sahiplendiğini hissediyorum ve yarı yarıya bu fikri bir kenara bırakıp beni burada becermesini bekliyorum.

Ama tekrar geri çekiliyor, bu sefer elimi avucunun içine alıyor ve diğer kolunu belime doluyor.

"Önden buyurun kraliçem."

Sonra tekrar onun masasındayız, etrafımız alaycı erkekler ve sıkılmış kadınlarla çevrili ama bu sefer herkes pür dikkat bizi izliyor. Demyen beni arkamdan tutup elbisemin her iki yanındaki ince altın zincirleri, kumaş mozaik zeminde su birikintisi oluşturan kadar teker teker çıtlatırken pürüzlü dudaklar tahrik olmuş soluklarla ayrılıyor.

Elleri her yerde. Avuçluyor, yoğuruyor, sıkıyor, okşuyor. Omzumun ucundan kulağımın hemen altına kadar aşk ısırıklarından bir yol çizebilmek için saçımı bir omzuma taşıyor, bir yandan da kadınına göz koymaya cüret eden erkeklere karanlık bakışlar atıyor.

Kadını. Ben.

Onun.

Kolunun bir hareketiyle kartlar ve fişler masanın üzerine saçılıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan kenara doğru eğiliyorum. Beklediğimden daha yumuşak bir his. Masa örtüsü hassas meme uçlarıma sürtünüyor ve nefes nefese bir inilti çıkarıyorum.

Demyen ayaklarımı birbirinden ayırıyor. Daha da ileri gidip onun için daha da açılıyorum ve kıcımlı iyice yukarı kaldırıyorum. Önce bir, sonra iki tokat indirmeden önce göğsünde minnettar bir gümbürtü ile elleri yanaklarımı yoğuruyor.

Acıtması lazım ama acıtmıyor. Sadece ağlamama neden oluyor. "Evet, efendim! Lütfen!"

"Lütfen ne?" Sırf bana eziyet etmek için bir parmağını damlayan yarığında gezdiriyor. "Benim iyi kızım ol ve kelimelerini kullan."

Yapamıyorum. İstiyorum ama yapamam. Burada bile, şimdi bile. "İşte orada! Tam oraya. Lütfen."

Ve yine, sanki aklımı okuyormuş gibi ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Ve avucu amıma değdiğinde, yakıcı sıcaklık klitorisimden kıcıma yayılıyor ve başımı geriye atmama neden oluyor. Nefes nefese kaldım.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, bana daha fazlasını vermesi için gevezelik ediyorum.

Elleri beni tutmak için tekrar saçlarıma dolanıyor. Demyen kendini içime soktuğunda hepsinin yüzümü görmesini istiyor. Tek bir hamle, ciğerlerimdeki havayı boşaltan ve gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden olan sert, sağlam bir hamle. Ama sonra, ondan beklediğim gibi ilerlemek yerine, beni daha önce hiçbir erkeğin bana hissettirmedeği şekilde gerdiğini hissedebilmem için onu öğütüyor.

"İhtiyacın olan bu mu bebeğim?" Sesi aniden kulağıma geliyor. Üzerime eğilip kocaman sikini içime sokmaya devam ederken göğsünün sırtıma bastırıldığını hissediyorum. "Bu daha iyi hissettiriyor mu?"

Tek yapabildiğim mızızlanmak, başımı sallamak ve benim için yapmadığı için kendimi onun üzerinde becermek.

"Çok hevesli. Çok güzel."

Saçlarımı serbest bırakıyor ve kolunu göğsüme doluyor, parmaklarını yarı okşar, yarı kavrar bir şekilde başımın yan tarafındaki karışık dalgalarıma geri getiriyor. Beni tutuş şekli çok sahiplenici ve samimi hissettiriyor.

Beni dalgalandırıyor ve sikinin etrafında sıkıyor, bu da sonunda -nihayet- içime girmesini sağlıyor.

"Gözlerini aç bebeğim." Demyen alnıma, sonra da gözümün dış köşesine sert bir öpücük kondururken sikini yavaşça sokup çıkarıyor... sokup çıkarıyor... Yavaşça. Derinden. "Gözlerini aç."

Ben de dediğini yaptım. Gözlerimi açıyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum.

Martin orada, masada oturuyor. Bağlanmış, ağzı tıkanmış ve Demyen'in beni sikmesini izlemeye zorlanmıştı.

Demyen beni daha fazla tutuyor, sadece herkesin göğüslerimin vücudumdaki her sert itme ile nasıl zıpladığını ve sallandığını görmesi için yeterli. Ne zaman dibe vursa homurdanıyorum - ve bu neredeyse her seferinde oluyor. Kalçalarının benimkilere çarpışının gürültüsünü duyabiliyorum, bir erkeğin kadını tüm dünyanın görmesi için becerdiği sabit bir ritim.

Hayır, sikişmek

değil. İddia

ediyorum.

İşaretleme

.

Üreme.

Diğer eli boş rahmimin yumuşak kabarıklığına uzanıyor ve bastırıyor. O Sert ama sevgi dolu bir şekilde beni yoğuruyor ve içimde sürekli vurduğu o tatlı nokta, ayak parmaklarımı kıvrıran bir yoğunlukla zevk yayıyor.

"Bu kime ait?"

Demyen'e cevap verirken Martin'in gözlerinin içine bakıyorum. "Sen."

Demyen içime biraz daha hızlı giriyor. "Aynen öyle. Söyle ona." Bakışlarımı, şu anda iplerinin arasında acınası bir şekilde kıvranan adamın bahanesine yöneltiyor. "Seni ondan daha iyi kimin siktiğini söyle ona."

"Öyle!" Zevkle hıçkırıyorum, o sıcak baskının içimde hızla arttığını hissediyorum. "Demyen! Siktir! Yapıyorsun!"

"Ben ne, bebeğim?"

"Bana sahipsin." Beni yerinde tutarken tüm vücudum tepeden tırnağa titriyor, bedenlerimizin kaçınılmaz salınımı dışında hareket etmeme izin vermiyor. "Beni çok iyi beceriyorsun. Beni ondan daha iyi beceriyorsun. Herkesten daha iyi."

Demyen onaylarcasına homurdanıyor ve aniden kıpırdamıyor. Dünya baş döndürücü bir hızla dönüyor ve o sandalyesine otururken ben de bir anda onun kucağında oturuyorum.

Artık sandalyeden çok taht var. Demyen yeraltı dünyasının kralı ve ben de ona meydan okumaya cüret eden herkese beni gösterirken sikinin üzerine oturtulmuş kraliçesiyim.

Kim bize meydan okumaya cüret ederse.

Eli boğazıma dolanıyor ama beni boğmak için değil. Sadece beni geri çekmek için, terden ıslanmış ve kendi soluklarıyla kabarmış çıplak göğsü omurgamla aynı hizada olsun diye.

Diğer eli, kendisininkinin iki yanında genişçe açılmış olan bacaklarımın arasına dalıyor. Klitorisimi buluyor ve ovaladığında adını tekrar haykırıyorum.

"Göster onlara bebeğim. Bunu istiyorsun. Şimdi al onu."

Ben alıyorum. Onu alıyorum. Onu alıyorum, ikimizin de kontrolsüzce inlediği ve nefes nefese kaldığı bir ritim oluşturan kadar kalçalarımı yuvarlıyor ve kıvırıyorum. Çok yakınım ve onun da yakın olduğunu hissedebiliyorum.

"Göster ona. Sikime boşaldığında ne kadar güzel olduğunu göster ona. Seni doldurduğumda nasıl görüldüğünü göster ona."

Demyen yukarı doğru iterken beni sertçe aşağı çekiyor, içimde daha da kalınlaşıyor.

"Ben. O değil."

Bir sert itiş daha.

Neredeyse geldim.

"Sen benimsin, Clara. Sadece benimsin." Demyen parmak uçlarını kullanarak yüzümü kendine çeviriyor. "Bunu sakın unutma."

Çırpınıyorum. Çığlık atıyorum. Ağzını benimkinin üzerine eğmiş, beni ayak parmaklarıma kadar yayıldığına yemin ettiğim sıvı sıcaklığıyla doldururken kendi çığlıklarını yutuyor. Aletinin üzerinde kıvrınmayı durduramıyorum ve o da benden gelen her ayak kıvrılma spazmını kandırmayı bırakmıyor.

Birlikte düşüyoruz ve bizi kimin izlediği umurumuzda değil. Mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldıkları sürece umurumuzda değil. Tek bir mesaj. Beş küçük kelime.

Ben Demyen Zakrevsky'ye aitim.

Ne kadar zamandır böyle sızdığımı bilmiyorum. Yüzüstü, kığım yukarıda, bacaklarım kıvrılmış gibi açılmış ve damızlığımın içeri girmesini bekliyorum.

Ve saç fırçasının uzun ucu yavaşça sıırsıklam yarığımdan çıkıyordu.

Yastığımı ısırıldığımı bilmemin tek nedeni, dişlerimin hâlâ yastığın sağlam bir parçasının etrafında sıkışmış olması. Bacaklarımın arasındaki sıırsıklam pisliğin aksine, ağzım kuru ve tadı pamuk gibi.

Pamuk, ter ve utanç.

Utanacak bir şeyim yok. Mantıken bunu biliyorum. Ama beynimin aklına gelebilecek onca fanteziden birinin *bu olduğuna* inanamıyorum.

Bunu hatırlamak bile kalçalarımın titremesine neden oluyor.

Hayır. Bu tek seferlik bir şeydi. Demyen'in kendi fantezilerimde benden faydalanmasına izin yok; o zaten kafamın içinde kirasız yaşıyor.

Nihayet bacaklarımı tekrar hissedebildiğimde, yataktan yuvarlanıyorum ve bulabildiğim ilk atleti öfkeyle çekiyorum. Ama sonra muhtemelen duş almam gerektiğini fark ediyorum, bu yüzden hemen tekrar çekip çıkarıyorum ve banyoya doğru ilerliyorum.

Kendiminkinin yerine Demyen'in vücut yıkayıcısını görünce iç geçiriyorum. Sinirlendiğim için değil.

Ama *az önce* kendime verdiğim söze rağmen, onu yanımda hayal etmeden bu duşu atlatamayacağımı biliyorum. Masada yaptığı gibi beni kullandıktan sonra şefkatle benimle ilgileniyor.

Onun iyi kızı olduğum için beni ödüllendiriyor.

Sikeyim.

CLARA

Uyuyamıyorum.

Duş aldım - ve sonra *soğuk* bir duş aldım - ve hatta süitin küçük mutfak kısmında kendime bir fincan çay yapmayı bile denedim.

Ama hala. Yapamıyorum. Uyuyamıyorum. Uyuyamıyorum.

"Daha önce" kesinlikle bir şeylerin sınırını kaldırdı. O "şey" ne bilmiyorum ama uzuvlarımda belirgin bir gerginlik eksikliği hissediyorum.

Nasıl hissedeceğini hayal et-

Hayır. Kesinlikle olmaz. Eminim ki, bilimsel düzeyde, küçük fantezimi gerçek hayattaki Demyen ile yeniden canlandırmak, önümüzdeki yirmi yıl boyunca vücudumdaki her düğümü eritecektir.

Ama ne yaptığımı asla bilemez. Ya da bunu yaparken ne düşündüğümü.

Belki de beni uyanık tutan şey bu: *bilme* ihtimalinin yarattığı endişe. Bir şekilde, kendi çarpık fantezilerinden fırlamış bir senaryoyu halüsinasyon olarak görürken kendimi ayak parmaklarımı kıvrarak orgazm olduğumu bilecek.

Havaya ihtiyacım var. Soğuk havaya ve soğuk suya ihtiyacım var ve sadece... damarlarıma yeniden yayılan sıcaklığı yatıştırmak için ne işe yararsa.

Odamdan dışarı çıktığımda, etrafıma bir göz atıyorum ve beni bilmedikleri bir utanç yürüyüşü yaparken yakalamaktan ziyade birkaç göz kırpma yakalamakla daha çok ilgilenen gardiyanların yanından sessizce geçiyorum.

Ayakkabı ya da parmak arası terlik alma zahmetine girmiyorum; daha fazla zaman kaybetmek için çok sabırsızım ve sadece kafamı boşaltmak için bir yere, herhangi bir yere gitmem gerekiyor.

Ana avludan görebildiğim kadarıyla villanın en karanlık kısmına giden en karanlık yürüyüş yollarını takip etmeye karar verdiğimde hafif bir koşuya başlıyorum. Mesele Demyen'in adamlarının meraklı bakışlarından kaçmak bile değil; mesele daha çok

Gecenin karanlığı daha rahatlatıcı ve sürekli izleniyormuşum gibi hissettirmiyor.

Açık yürüme yollarında birkaç tur attıktan sonra nereye gittiğimi anlıyorum. Çünkü buraya daha önce de gelmiştim, hem gerçek anlamda hem de... yani "yakın zamanda..."

Akşam yemeği partisi avlusuna girişin üzerindeki kemer, o gece olduğundan daha uğursuz hissettiriyor. Altın küreler ve narin ışık dizileri, şu anda gölgeler ve ay ışığı şeritleriyle yıkanan mimariye soğuk görünen bir tür ruhani sıcaklık kattı. Yaklaşıyor.

Tüm masa ve sandalyeler muhtemelen depodadır. Avlu, derme çatma mobilyalar ve Las Vegas'ın elit tabakasından ve yozlaşmış yeraltı dünyasından düzinelerce insanla dolu olmadığı için şimdi daha da büyük hissettiriyor. Ortadaki havuz, suyun altındaki güvenlik ışıklarıyla parlıyor ama tek başına mekânı aydınlatmaya yetmiyor.

Ayaklarımın altında dönen mozaik karoları aydınlatmak için yeterli olan şey, gece yarısı gökyüzünde Samanyolu'nun ışıltılı uzanışı.

şehir sınırları içinde, kumarhanelerin ve otellerin neon tabelalarından ve gösteri zamanı afişlerinden kaynaklanan ışık kirliliğinin arasından birkaç yıldız görünebiliyor. Ama aynı şey değil.

Sierra Nevada'nın derin ve karanlık çölünde, gece yarısı gökyüzünün nefes kesici güzelliği ile kıyaslanamaz bile.

"Kaçışını mı planlıyorsun?"

Neredeyse havuza atlayacaktım -Demyen'in hemen arkamdan gelen sesi o kadar beklenmedikti ki, gerçekten de sıçradım ve bir elimi göğsüme götürdüm.

Nihayet kalbimin yeniden attığını hissettiğimde, ciğerlerime hava çekerek alaycı, nefessiz bir kahkaha atıyorum.

"Ha. Hayır."

Bana inanmıyormuş gibi bakıyor. Ya da beni yiyip bitirmek ister gibi. *İyi* anlamda.

O biliyor. Nasıl bildiğini bilmiyorum ama biliyor işte.

Gerçekte, muhtemelen hiçbir şey bilmiyor ve hepsi benim kafamda. Demyen bana açlıktan ölmek üzere olan bir adamın filetoya baktığı gibi bakıyor olabilir.

Mignon çünkü... o istiyor? Çünkü o bir erkek ve bir erkeğin kafasındaki kanın diğer kafasına akması için fazla bir şey gerekmiyor.

Evet. Bilmesine imkan yok. Sadece kendisi gibi davranıyor.

"Merak ettim. Çok uzağa gidemezsin." Çıplak ayaklarımı işaret ediyor, fantezilerimde beni herkesin görebileceği her yerde ve göremeyeceği birkaç yerde damgalayan dolgun dudaklarını alaycı bir gülümsemeyle büküyor.

Hırıltımı gizlemek için boğazımı temizliyorum. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı." Sırtımı dikleştiriyorum, benimle oyun oynanacak havada olmadığımı görmesini istiyorum. "Beni yanlış anlama, yakında gideceğiz. Ama şimdi değil."

Demyen sadece başını sallıyor. Kızgın mı yoksa sözlerimi gerçekten ciddiye mi alıyor anlayamıyorum. "Bir içkiye ihtiyacım vardı." Elinde alkollü olduğuna şüphe olmayan bir şişe tutuyor ve başını bir sıra güneşlenme sandalyesine doğru eğiyor. "Bana katılmak ister misin?"

Bir parçam bunun bir rüya olup olmadığını merak ediyor. Ben uyurken fantezilerimin devam etmesi için garip bir yol.

Bana eziyet etmek dışında herhangi bir sıfatla benimle zaman geçirmek istemesine şaşıyorum.

Daha da şaşırdığım nokta, daha uzun süre onun tutsağı olmayı reddettiğimi yüzüne karşı ilan ettiğim gerçeğini öylece geçiştirmesi oldu.

Ama bunun gerçek olduğunu inkâr etmek zor. Özellikle de elimi çekiştirdiğini ve sonra beni çim sandalyenin üzerinde rahatça oturduğu yere, üstüne çektiğini hissettiğimde. Beni baştan çıkaracak ya da azarlayacak bir şey yapmak yerine -Demyen kolunu bana doluyor ve öylece uzanıyoruz, yan yana, gece yarısı gökyüzündeki yıldızları seyrediyoruz.

"En sevdiğin renk ne?" diye soruyor.

Homurdanıyorum. *Birden ortaya çıktın, neden yapmıyorsun?*

"Um...mor?" "Parlak mor mu? Yoksa şu pastel renklerden biri mi?"

Bunların nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bununla savaşılmayacağı. Ya da sorgulanmayacağı. İradem yok. "Şu kaktüs çiçekleri var ya, aslında pembe değiller ama erik ya da üzüm rengine de değiller. İşte o. Genel olarak yani. Ama giysilerde falan, erik."

Demyen başını sallıyor ve şişeden bir yudum alıyor. Sert bir şey; kokusunu buradan alabiliyorum. "Erik rengi güzelmiş."

Aramıza sessizlik yerleşti. Şimdi rüya gördüğüme eminim, çünkü bu çok garip.

Ona bakmak için yüzümü çeviriyorum. "Peki ya sen?"

"Gümüş." Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor. Sanırım nedenini biliyorum. "Ha. Gümüş mermiler gibi mi? Bıçaklar? Zincirler?"

"Hayır." Demyen ayı işaret ediyor. "Bunun gibi. Bu tür bir gümüş. Nerede İnsanların söylediği gibi değil ama bunu tarif edecek başka bir kelime de yok. Böyle şeyleri severim. Açıklamaya meydan okuyan şeyleri. Yakalanamayan şeyler."

Bilmiyorum.

Buna karşılık ne diyeceğimi bilemiyorum.

Sakin ve şiirsel biri Demyen'in bedenini ele geçirmiş ve bu çok *garip*. Ve garip bir şekilde, biraz hoş.

"Bu çok güzel," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Çünkü öyle. Sadece *onun* ağzından çıkmasını hiç beklemezdim.

Demyen omuz silkiyor. Aynı sessizlik geri geliyor ama o kadar ağır değil. Başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sadece yıldızlara bakıyorum ve uykuya dalmadan önce onları saymamın ne kadar süreceğini merak ediyorum.

İşte o zaman Willow'un odasının tam da bu nedenle mi yerleştirildiğini merak ediyorum. Yıldızları sayabilsin ve onların gümüşü ışığı altında uykuya dalabilsin diye, yatağı gökler tarafından örtülmüş ve pencereleri solaryumun yemyeşil eğrelti otları ve yapraklarıyla perdelenmiş.

Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyor. Ve sonra korkuyla çarpıyor.

Böyle düşünemem. Demyen için en iyisini düşünmeyi göze alamam. Böyle düşüncelerle başım ciddi belaya girer.

"Yani..." İç çekiyor ve bir yudum daha alıyor. "Son zamanlarda babandan haber aldın mı?"

"Hayır." Cevap çok kolay uçup gidiyor. Dürüst bir cevap ama yine de. Omuz silkiyorum. "O meşgul."

"Bir süredir yoktun." "Muhtemelen fark etmemiştir."

"Bir dedektif için garip görünüyor. Kendi çocuğunun kayıp olduğunu fark etmemesi." Kaşlarımı çattım. "Ben çocuk sayılmam."

"Bir ebeveyn için fark etmez. En azından *iyi* bir ebeveyn için."

"İşte böyle. Onun iyi bir ebeveyn olduğunu varsayıyorsun. Ve varsayımda bulunan insanlar hakkında ne derler bilirsin."

"Götün teki olduğumu biliyorum. Sadece senin de öyle olduğunu itiraf edeceğini hiç düşünmemiştim."

Homurdanıyorum. Birdenbire ortaya çıkan çirkin bir kahkaha bu ve Demyen de karşılık olarak kendi çirkin kahkahasını atmasaydı utanırdım. Yüzünü çevirip yarı eğlenmiş, yarı şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"İtiraf et," diye takılıyorum kolumu onunkine doğru iterek. "Kıçımı seviyorsun."

"Hm." Gözlerini bana dikeyiyor ama sırtışı tamamen kaybolmuyor. "Bu seni şimdiye kadar hayatta tuttu."

Dalga geçmeme karşılık verdiğini biliyorum ama yine de aklım başka yerlere gidiyor. Bana *onun* kim -ya da gerçekten *ne-* olduğunu hatırlatıyor. Yüzümü ona dönmek için yan tarafıma kayıyorum, bu sırada istemeden de olsa kendimi ona daha da yaklaşıtıyorum. Ve etrafımdaki kolunun biraz daha sıkılaşmasını, parmaklarının tenimi zar zor okşamasını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Yani, insanları ortadan kaldırdığınızda genellikle yaptığınız şey bu mu? Onları öldürüp, bilmiyorum... bahçenize mi gömüyorsunuz?"

"Gübre maliyetlerini düşürür." Demyen şişeyi yanındaki yere bırakıyor. "Hayır, genellikle insanları 'ortadan kaldırmayı' alışkanlık haline getirmem. Etrafta çok fazla dedektif dolaşıyor ve bir ölü adam koca bir imparatorluğu kaybetmeye değmez. Eğer birini öldürmek zorunda kalırsam, mutlaka ihbar edilmesini sağlarım. Cesedi bulmaları ve belirsiz bir izi başka bir yerde takip etmeleri daha iyi."

"Demek bu yüzden babamı soruyorsun."

Kaşlarını çatıyor ama bana bakmıyor, bakışları yıldızlara dönüyor. "Hayır. Babamı soruyorum çünkü o senin baban. Ve bir dedektif. Ve sen ölmedin, sadece 'kayboldun'. Ve o da etrafı koklamaya gelmedi."

"Martin yaptı," diye belirttim.

"*Martin*." Demyen alay ediyor. "Onunla aranızda bir şeyler olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Neden karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim? Bana herhangi bir suçlama ya da hakarete bulunmadı ama yine de sanki bana aptal demiş gibi hissediyorum. İçime kapanmamaya, sinirlerimi boğan ani kendine acıma duygusuna kapılmamaya çalışıyorum.

"Herkes hata yapar."

Kıpırdamadan durur. Sonra başını sallıyor. "Tabii. Peki o 'hata' nasıl bir şeydi? Onunla yaşamak."

"Neden? Not almak için mi?"

Demyen dönüp kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sakin ol. Sadece bir soruydu."

Kahretsin. Hiç düşünmeden ona çıkıştım ama aynı zamanda kendi ayaklarımın üzerinde durmanın iyi hissettirdiğini de inkar edemezdim. "Kendi özel aşçımızla çölde bir villada yaşamak değildi, o kadarını söyleyeyim. Belki onun için öyleydi. Ben onun kişisel aşçısı, hizmetçisi ve muhasebecisiydim -gerçeği duymak istemediği zamanlar hariç."

Demyen'in devam etmem için başını sessizce sallaması üzerine iç geçiriyorum. "Gerçek şu ki -ve muhtemelen hâlâ öyle- imkânlarının dışında harcama yapıyor. Ve asla kendinden başkasına harcamaz. Apple mağazasında en yeni dizüstü bilgisayarları almak için ilk sırayı o alıyordu ama ben sırf Willow'un bir hafta boyunca karnını doyurabilmesi için gıda kilerinde ilk sırayı alıyordum."

Demyen'in ifadesi kararır. "O bir dedektif. Bu az bir gelir değil. Nasıl bir adam ailesini geçindirmez?"

Muhtemelen sonunda beni atacağı çukurda kendi kuyumu kazıyorum, biliyorum ama olsun. Buraya kadar geldim. Tabuta bir çivi daha çakmak nedir? "Birlikte yaşadığı kız arkadaşıyla asla evlenmeyeceğinden emin olan

onun mali durumu için hiçbir hak iddia edemez. Sadece vergi sezonunda Willow ve beni bakmakla yükümlü olduğu kişiler olarak gösterdiğinde işe yaradı."

"Ama yine de onunla kaldın."

"Başka nereye gidebilirdim ki?"

Bu konuşmayı daha önce de yapmıştım - son altı yıldır haftada en az bir kez Martin'i sonsuza dek terk etmem için bana yalvaran Roxy ile. Bunu sürekli tekrarlayan bir takvim etkinliği olarak yaptığına eminim.

Ben sadece... kendimi bunu yapmaya
ikna edemedim. Keşke nedenini
bilseydim.

Demyen bir süre sessizce orada yatıyor. Kendi sorularıyla onu bozmak istemiyorum. En azından henüz. Onun incelemesi ve yargısı altında kendi sorgulamamı başlatmak için kendimi çok çığ ve çok açıkta hissediyorum.

Yine de itiraf etmeliyim ki, bu bir sorgulamadan *çok... sanki beni tanımak* istiyormuş gibi hissettiriyor.

Ki bu çok saçma. Bizim öyle bir ilişkimiz yok. Asla da olmayacak.

"En azından artık oradan çıktın." Demyen şişeyi eline aldı ve sert bir yudum aldıktan sonra tekrar fayansın üzerine bıraktı.

"Evet," diye iç geçirdim. "Kızartma tavasından çıkıp ateşe
girmek." Kıpırdamıyor.

Ben ve koca ağzım.

Ama Demyen beni azarlamak ya da daha kötüsünü yapmak yerine, başını çevirmeden bakışlarını benimkilere kaydırdı. "Madem Martin'le işler bu kadar kötüydü, neden polise gitmedin? Babana?"

Alay ediyorum. "Ciddi misin? Onlar polis. Peki beni Martin'le ilk kim tanıştırdı sanıyorsun?"

Kafası ne kadar kalın ki ikiyle ikiyi bir araya getiremiyor? *Polise koş*. Sanki Martin'le tanışmadan *önce* bunu defalarca denememişim.

Annem hala hayattayken.

Anı gözlerimi yakıyor ve kendimi ondan uzaklaştırıyorum. Sandalyeden beceriksizce yuvarlanmama neden olması umurumda değil; Demyen'den ve onun acı verici, meraklı sorularından uzaklaşmam gerekiyor. Daha önce hiç umursamadı, neden şimdi başlasın ki?

"Clara."

Bana uzandığını hissediyorum ama elini savuşturuyorum. Gitme zamanı.

Kolları beni arkamdan sardığında, kemerden yaklaşık üç metre uzaktaydım. Bu hareket o kadar sıcak, o kadar samimi geliyor ki neredeyse ağlamak istiyorum.

Hayal kırıklığından ağlamak, açık olmak gerekirse.

Ama aynı zamanda sahip olmama izin *veremeyeceğim* şeyleri çok istediğim için.

"Clara." Demyen'in sesi kulağıma yumuşak geliyor. Nefesindeki votka kokusunu alabiliyorum. Yavaşlayıp durduğumu hissettiğinde ellerini belime götürüp beni orada tutacak kadar gevşiyor.

Başparmaklarının sırtımda yavaş, tembel daireler çizmesini görmezden gelmek için çok uğraşıyorum. Ya da tekrar konuşmadan önce ağzının önce omzuma, sonra boynuma öpücük gibi bir şey kondurmasını.

"Bir dahaki sefere saç fırçasından daha iyi bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Memnuniyetle yerine getiririm."

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

O biliyor. Ben de biliyordum. Aslında ana eve geri dönmek için çekilmeme izin vermesine şaşırdım; yarı yarıya o anda beni baştan çıkarmaya çalışmasını bekliyordum.

Hayal kırıklığına uğramamış olması beni daha çok şaşırttı.

DEMYEN

Kahve eskiden hafif bir akşamdan kalma için en iyi çözümdü.

Eskiden öyleydi.

Ta ki bir siren evime taşınana kadar.

Şimdi, her şeyin tek çaresi o gibi görünüyor ve ben de ona yakın olma saplantısıyla aklımı kaçıran bir denizciyim. Ona dokunmak için. Ona bakmak için.

Onu becerebildiğim sürece sonuçlarını boş ver.

Zihnimin arkasında mantıktan geriye kalanlar, istediğim zaman sikimi içine gömebilmek için neden Planı terk edemeyeceğimi hatırlatıyor. Görünüşe göre mantık oldukça ikna edici.

Ben de bir sonraki en iyi şeyi yaptım.

Bu kez her zamanki gibi şafak sökmeden kalkmış, hâlâ yataktayım. Diğer herkes hala uyuyor, bu da kimsenin bir şeylerle ilgilenmemi istemediği nadir bir boş zamanım olduğu anlamına geliyor.

Şu anda "ilgilenmem" gereken kendi işlerim var.

Dizüstü bilgisayar kucağımda, battaniyenin üzerinde duruyor. Ekran bana dün Clara'nın yatak odasındaki küçük maceranın net görüntülerini gösteriyor. Kendime sadece mevcut canlı yayını kontrol edeceğime söz vermiştim ama...

Bu çok saçma. Bunu daha önce görmemiş değilim.

Yatağının ayak ucunda duruyor, çıplak. Yavaş hareket ediyor ama kısa sürede kendine dokunduğu anlaşıyor. Önce karnına, sonra göğüslerine. Sadece izlemek bile ağzımı sulandırıyor. Nefes nefese bir inilti çıkardığında, sertleşmiş sikimi battaniyenin altından rahatça çıkarabilmem için dizüstü bilgisayarı yeterince kaydırmaktan başka seçeneğim yok.

Yapmamalıyım.

Ama yapacağım.

Clara'nın külotunu yavaşça sıyırıp tatlı kıcını kameraya gösterişini görmemek imkânsız. Kalçalarının arasında çerçevelenmiş amının ayrıntılarını seçebiliyorum ve bu manzara karşısında yumruğumu sikimin etrafına doluyorum. Neredeyse salyalarım akıyor, onu tekrar tatma ihtiyacı duyuyorum.

"Lütfen," diye inliyor odadaki hiç kimseye. "Dem... İstiyorum..."

Evet, bebeğim. Bana ne istediğini söyle.

Zihnimin gözünde, odada onunla birlikteyim, arkasında duruyorum ve sanki ellerim vücudunda geziniyormuş gibi boynunu öpüyorum. Ellerim göğüslerini avuçluyor ve dolgun meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarlıyor. Ellerim onun ipeksi tenini okşuyor ve bacaklarını ayırmak için aşağı kayıyor, böylece ona tam olarak istediğini verebiliyorum. *İhtiyacı* olanı.

İnlemeye ve iç çekmeye devam ettiği tek kelimenin "lütfen", "evet" ve "efendim" olması aletimin zonklamasına ve elimin biraz daha hızlı hareket etmesine neden oluyor. Acele etmeyip bunu uzatmak istiyorum ama o yatağın kenarına eğiliyor ve sanki ateşi çıkmış gibi şiltenin üzerine kayıyor.

Boş ver. Zaman ayırmayı unut.

Bu açıdan, parmaklarının açılmış kalçalarının arasında daireler çizdiğini görebiliyorum. Orada olmamam, ona tam orada dokunmam, parmaklarımı sikimin ucuyla değiştirerek benim için daha da inlemesini sağlamam lanet bir suç.

Bana daha fazlası için yalvarana kadar başıyla klitorisini ovardım ve sonra çaresizlikten hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar onu kızdırmaya devam ederdim.

Şu anda zihninde neler olup bittiğini bilmeyi o kadar çok isterdim ki. Nerede olduğumuzu hayal ediyor? Ona ne yaptığımı hayal ediyor? Kalçalarını yuvarlarken ve sikimin üzerinde kendini becerirken ona ne tür şeyler söylememi istiyor?

Her ne ise, yatakta yanında duran saç fırçasına gözü kapalı uzanmasına yetiyor.

Ve tıpkı bu görüntüleri izlediğim diğer onlarca seferde olduğu gibi, o kolu damlayan amının derinliklerine doğru ittiğini görmek beni neredeyse boşaltıyor.

Lanet olsun.

Clara sapıyla kendini beceriyor, ben de elimle kendimi beceriyorum. Gözlerimi onun titreyen ve dalgalanan görüntüsünden ayıramıyorum, bunu ilk gördüğümde kesinlikle beklemediğim bir saldırganlıkla kendini çalıştırıyor. Yavaş, nazik ve samimi bir kız gibi olmasını bekliyordum.

Yaptığı şey ve inlemelerinin bana özellikle yalvardığı şey *sert*. Derin. *Çok yoğun*.

Ona her ne yapacağımı hayal ettiyse, bunu şimdi ve burada seve seve yapacağımı biliyorum.

Tek yapması gereken sormak.

Dizüstü bilgisayar kucağımdan yatağa kayıyor ama umurumda değil. Yumruğum ağrıyan sikimi daha da sertleştirirken başım yastıklara yaslanıyor, kadının her inleyişi, nefesi ve çığlığıyla ucundan damlamaya devam eden prekumla kayganlaşıyor. Ekranı göremiyorum ama onu duyabiliyorum ve bu neredeyse daha iyi çünkü şimdi kendi fantezimi oynayabilirim.

Odasına gidip onu yatağında yüzükoyun, kıcı yukarıda, bacakları açık, amı şişmiş ve benim için damlarken bulmayı.

Kalçalarını okşayıp her şeyi çok daha iyi yapacağıma söz veriyorum.

Aynı kalçaları kavrayıp sikimi içine daldırmak, tek bir hamleyle kendimi taşaklarına kadar gömmek. Sırf onun nefes alışını, inleyişini ve ismimi haykırışını duymanın zevki için.

Onu o zavallı tahta saç fırçasından çok daha iyi becerirdim. Onu daha iyi doldurur, daha iyi gerer ve ritmimi almasını sağlardım. Elbette, yavaş gidebiliriz ve dar amının duvarlarına gerçekten masaj yapabiliriz, ama bu sefer daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim.

Sikilmeye ihtiyacı var ve bunu ona verecek adam benim.

Tam o aptal saç fırçasıyla boşalmaya başladığında ekranı tekrar kendime doğru çevirecek kadar aklım var. Zihnimde, kıvranmaya ve kıvranmaya ve adımı tekrar tekrar hıçkırmaya başladığında onu tutuyorum. İçine girebildiğim kadar giriyorum ve onu orada tutuyorum, amı dalgalanırken, kasılırken ve beni içine alırken zonklayan her santimi hissetmesini sağlıyorum.

Zihnimde, kulağına hırlıyor ve adını homurdanana kadar boynunun o tatlı kıvrımını emiyorum, kendi salgım ona akıyor.

Gerçekte, karnımı dölleriyle kapladım ve ortalığı batırdım. Ve o bunu yalamak için burada değil.

Bu düşünce, *yani* Clara'nın elleri ve dizleri üzerinde, yumuşak küçük *diliyle* karın kaslarımı okşadığı *görüntü*, sıkimin yeniden seğirmesine neden oluyor.

SIKTIR.

Lanet olsun. Kelimenin tam anlamıyla onun güvenlik görüntülerine bakarak otuzbir çektim ve sertçe boşaldım, ve şimdiden ikinci raunda geçmek mi istiyorum?

Hayır. Kesinlikle hayır.

Buz gibi bir duş alacağım, giyineceğim ve kumarhanede gerçekten lanet olası bir iş yapacağım. Clara Everett'in siren şarkısından çok çok uzakta.

İşleyemeyeceğim tek günahı çok çok uzakta.

DEMYEN

Biraz iş yapacağımı söylemiş miydim?

Yapacağım.

Sonunda.

Meridian'ın bordrosundaki her bir refakatçinin personel dosyalarını, sanki sadece rütbeleri kontrol ediyormuş ve çalışan performansını değerlendirişyormuşum gibi gözden geçiriyorum. Gerçekte ise umutsuzca Clara'ya uzaktan da olsa yakın görünen birini bulmaya çalışıyorum ki aramızdaki gerginliği güvenli ve akli başında bir şekilde azaltabileyim.

Eskortlarımdan herhangi birini bir veya iki saatliğine bir yönetici süitinde bana katılmaya ikna etmek hiç de zor olmazdı. Bambi, tabiri caizse kalemimi şirket mürekkebine daldırmam konusunda her zaman teşvik edici olmuştur.

Ama listede Clara'ya biraz benzeyen bir ya da iki kadın bulsam da aynı şey değil. İkisinin de beni mutlu etmek için elinden geleni yapacağını biliyorum ama ben bir performans istemiyorum; ben gerçek bir şey istiyorum.

Clara'yı istiyorum. Bir sahtekar değil.

Neredeyse içgüdüsel olarak, onu ve çocuğı kontrol etmek için yerleşkeden canlı güvenlik yayınıni açıyorum. Kahvaltı vakti ve mutfaktaki kameralar, Clara'nın buzdolabından çıkardığı bir kase meyve üzerinde anne ve kızı arasında geçen tatlı bir anı gösteriyor. Görünüşe göre Willow en çok çileğı seviyor.

-Bir sonraki alışverişte fazladan sipariş vereceğim.

Yerlerinde kaldıklarından ve aniden tepelere doğru kaçma planları yapmadıklarından emin olmak için yayını biraz daha açık tutuyorum. Yapacaklarından değil - Clara çocuğunun güvenliğini bu şekilde riske atacak bir aptal değil - ama kontrol etmek için kameraları neden açtığımı haklı çıkarmak için bir nedene ihtiyacım var.

Kimse beni sorgulamıyor. Onlar daha iyi bilir.

Sadece Bambi'nin şüpheci kaşının biz isteyken olduğu kadar sık ortaya çıkmasını istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok.

Şu anda olduğu gibi, kahvesini içip bana bakarken. "Önümüzdeki Salı günü için Greko-Romen sarayı temalı bir seks partisi düzenlemeyi düşünüyorum."

"Ha?" "Seks partisi" kelimesi beni kendi düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve ona göz kırpyorum. "Ah. Evet. Kulağa hoş geliyor."

Bambi kupasından bir yudum daha alırken yüz ifadesini bozuyor. "Etkinlik için üç galon zeytinyağı sipariş etmemiz gerekecek."

Beni yakaladı. Aslında neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Telefonumdaki uygulamayı kapatıp cebime sokuyorum, böylece en azından biraz daha dikkatimi toplayabiliyorum. "Etkinliklerden bahsetmişken," diye araya giriyorum, "oteldeki düğün resepsiyonu nasıl gidiyor? Bu gece için her şey hazır mı?"

Lüks otel olmanın bir parçası da varlıklı gelinlere ve onların daha da varlıklı ailelerine lüks konaklama sağlamaktır. Genelde işin bu kısmıyla ilgilenmiyorum, ancak zihinsel odağımı gerçek işe geri çekmek için yeterince dikkat dağıtıcı oluyor.

Bambi iç geçirir ve notlarını kontrol eder. "Grigori henüz bir S.O.S. göndermedi, ancak onunla kontrol etmeye ve balo salonunun yakınında görünmeye değer. Ne de olsa senatörün kızı."

"Hayranlık uyandırıcı." Küçümsediğimi saklamak için hiç çaba sarf etmiyorum. Politikadan nefret ederim. Politikacılardan nefret ederim. En çok da onların küçük aptal oyunlarını oynamaktan nefret ediyorum. Ama özenli bir ev sahibi olarak yüzümü göstermek bir işadamı olarak meşruiyetimi güçlendiriyor ve Bratva'mla ilgili şüpheler ortaya çıktığında bu her zaman işe yarıyor. "Gelin sütlerine bir şişe şampanya gönderin, evin ikramı."

"Yargıç Cartwell konuk listesinde."

Bu tüm dikkatimi çekti. "Öyle mi?" Cartwell, Tolya'nın davasını yeniden incelemek için yapılan her girişime başkanlık etti ve mahkeme salonuna getirdiğimiz her geçerli argümanı reddetti. "Karısıyla mı?"

Bambi başını sallar. "Öyle görünüyor. Onu daha fazla görmek ister misin?"

"Bu arada onun hakkında ne bulabileceğimize bir bakalım. Ve parti başladığında, bardağını dolu tut. Bakalım parti başladığında o ve karısı ne kadar gevşeyecek."

şarap özgürce akar."

"Tamamdır."

Cartwell'in dolabında istemeyeceği birkaç iskelet olduğunu zaten biliyorum. Eskortlardan hoşlanması ya da haftada bir kez, genellikle Perşembe günleri salonda takılması gibi. Buranın sahibinin kim olduğunu bildiğinden ve Tolya'ya yardım etme konusundaki çaresizliğimi kendi zevkleri için bir tür güvenlik tamponu olarak kullandığından şüpheleniyorum... ama eğer durum buysa, o zaman düşündüğümünden daha büyük bir aptal.

Ev her zaman kazanır.

Tolya'nın düşünceleri ruh halimi karartıyor. Kafamı boşaltmak için kısa bir mola vermek üzere ofisime gidiyorum. Dizüstü bilgisayarımı bilerek evde bıraktım - mümkünse ayartmaları en aza indirmek için - bu yüzden orada sandalyemde tam bir tur dönmek ve odaya bakmak dışında yapabileceğim pek bir şey yok.

Gözlerim *yıllardır* çıkarmadığım bir fotoğraf albümüne takılıyor.

Tolya ve benim çocukken birlikte yaptığımız bir şey. Sadece birbirimize sahip olduğumuz, canavar gibi bir baba ve hayalet gibi bir anneyle kasvetli bir aile hayatıyla yüzleştığımız zamanlarda.

Sırıtan yüzlerimizin yanındaki sayfaların arasına yapıştırmak için en tuhaf şeyleri topladık - en sevdiğimiz restoranlardan peçeteler, filmlerden biletler, kaldırımda bulduğumuz ve havalı olduğunu düşündüğümüz pürüzsüz taşlar. Eğer bant yapıştırabileceğimiz bir şeyden keyif alırsak, onu albüme ekledik. Tolya muhtemelen bunu benim için daha çok yaptı; onun kendi ilgi alanları için bir şey topladığını gördüğümü hatırlamıyorum, oysa benim odamda neredeyse bir müze vardı.

O hep böyleydi. Her zaman insanları kendinden önce düşünürdü. *Beni* her zaman kendinden önce tutardı.

Ve bakın onu nereye getirdi.

Sayfaları çevirirken kararlılığımın arttığını ve odağımın keskinleştiğini hissediyorum. Tolya ve ben hapishane koğuşunun her şeyi gören gözleri olmadan birlikte vakit geçirmeyeli yıllar oldu.

Onun özgürlüğünü kendi bencil istek ve ihtiyaçlarımın önüne koymanın zamanı geldi.

Telefonum cebimde vızıldadığında hafıza şeridindeki yolculuğumda kaybolmuştum. Raizo'dan gelen mesajda, gelecek hafta sonunda yapılması planlanan açık artırma için neredeyse hazır olduğunu söylüyordu. Alıcı arıyormuş ve benim "eserim" için birkaç umut verici seçenek bulmuş.

Neden bahsettiğini hatırlayabilmem için uzun bir süre düşünmem gerekiyor.

Obje. Clara.

Neredeyse unuttuyordum: Clara'yı satıyorum.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Ama masamın üzerinde açık duran hatıra defterine bakıyorum ve kendime tüm bunların onun için olduğunu hatırlatıyorum. Tolya için.

Para, intikam... Hepsi onun için işleri yoluna koymak içindi.

Raizo'ya her şeyin yolunda olduğunu teyit eden bir mesaj attım. *Hazır olacağız.* Balo salonu "etkinliği" için çoktan rezerve edilmiş ve birkaç oda VIP konuklar, kişisel kullanım, Raizo'nun açgözlü ve anonim bir müşteriye et satarken tipik olarak ihtiyaç duyduğu her şey için bloke edilmiş.

Bu Tolya için.

Onun özgürlüğünü, adaletini ilk sıraya

koymalıyım. Ona odaklanmalıyım.

İçimde bunun çok yanlış olduğunu haykıran sesi duymazdan gelmeliyim.

DEMYEN

Öğleden sonraya kadar yerleşkeye geri dönmüyorum ve ancak senatörün kızının resepsiyonunda "işleri kontrol etmek" için mümkün olan en kısa süre göründükten sonra. Tek bir baş sallama, mükemmel bir gülümseme ve Grigori'ye kapılarda ve barda nöbet tutmaya başlaması için hızlı bir işaret, bizden habersiz kimsenin girip çıkmadığından emin olmak için.

Şansımız yaver giderse Cartwright içini dökecek kadar sarhoş olacak.

Daha da iyisi, siyasi bir düğün olduğu için, şantaj malzemesi toplayabileceğimiz kamu görevlilerinden oluşan bir davetli listesi var.

Kimse rapor etmezse gasp sayılmaz.

"Demmy!"

Ana evin ön kapısından içeri girdiğim anda Willow tarafından karşılandım, küçük kollarını sarılmak için uzatmıştı. Gözümü bile kırpmadan onu kucaklayıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Kızım nasılmış bakalım?"

Çünkü evet, bir noktada "benim kızım" oldu. Benim evimde yaşıyor, benim yemeğimi yiyor ve farkında olsa da olmasa da annesiyle aramı düzeltmeme yardımcı oluyor.

Yani evet, o benim kızım.

"Güzel." Willow kıkırdıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Bugün anneme güneş odasını temizlemesinde yardım ettim."

"Yaptın mı? İyi iş çıkardın!" Şaşırmış ve hayranlık duymuş gibi yapıyorum, onun "yardım etti" ifadesinin muhtemelen ne anlama geldiğini tamamen biliyorum. Clara süpürme gibi farklı şeyleri öğretmek için elinden geleni yaparken o büyük olasılıkla "denetledi". Bu onun fark ettiğim bir alışkanlığı ve buna hayranlık duyuyorum.

Uzaktan.

"Ofisimi temizlememe yardım etmek

ister misin?" "Evet!"

Willow'u bir kolumun kıvrımına sıkıştırırken, boştaki elimle evrak çantamı alıp bizi evdeki ofisime götürüyorum. Benim "temizlik" anlayışım, ben günlük Bratva işlerinin raporlarını gözden geçirirken Willow'un keçeli kalemlerle falan oynamasına izin vermekten ibaret. *Yardımcılarımdan* birkaçı kaçak eski eser sevkiyatlarıyla ilgileniyor -*gerçek* eski eserler, kodlanmış bir şey değil- ve bilançoların beklentilerimizle uyuştuğunu doğrulamam gerekiyor.

Onu eğlendirmek çok kolay. Onu ofisimin içine bırakıyorum ve hemen zıplayarak şezlonglardan birine oturuyor. Benden bir şey istemesini bekliyorum ama bana sadece gülümsüyor ve ayaklarını mindere vurarak zıplamalarını sağlıyor. "Önce neyi temizlemek istersin?"

Ah. Doğru. "İşte, umm..." Etrafta "temizleyebileceği" bir şeyler arıyorum. "Kitapları düzenlememe yardım etmeye ne dersin? En küçükten en büyüğe." Okuma becerilerinin ne kadar gelişmiş olduğundan emin değilim, bu yüzden bu güvenli bir strateji gibi görünüyor.

Willow sırtıyor ve sandalyeden geri atlıyor. "Tamam!"

Kitapları en alt rafa yerleştirirken dikkatli davrandığını, hatta parmaklarıyla ve gömleğiyle tozlarını aldığını gördüğümde rahatlıyorum ve masa sandalyeme kayıyorum. Beklediğim gibi, muhasebe sayfaları basılmış ve masanın üzerinde benim için hazır.

Biraz eski moda, biliyorum. Ama suçlayıcı kanıtları yakmak, silmekten daha güvenlidir.

Pavel, her sandığın tam olarak sipariş ettiğimiz şeyleri içerdiğinden emin olmak için kapsamlı bir iş çıkardı ve görünüşe göre, o aptal iç içe geçmiş bebeklerin nakliyesi için daha iyi bir fiyat bile pazarlık etti.

Kırılan camın sesi ve bir soluk sesi dikkatimi evrak işlerinden uzaklaştırıyor. Willow'un gözleri benimkilerle buluşuyor, sonra yere düşüp bir resim çerçevesinin parçalarını toplamak için çabalarken hızla uzaklaşıyor.

"Özür dilerim! Özür dilerim!" Küçük sesi titriyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Özür dilerim!"

Dağınıklığı düşünmüyorum bile - onu kırık camları toplarken gördüğüm anda yanına koşuyorum ve ona yardım etmek için çömeliyorum. Ama bunu yaptığımda elindekini düşürüyor ve topuklarının üzerinde tökezliyor.

"Özür dilerim! Bunu yapmak istememiştim! Çok özür dilerim, baba!"

Willow gözyaşlarına boğulur ve kendini korumak için kollarını başının üzerine sararak içine kapanır.

Normalde kızardım. Çerçevenin içindeki resim, Tolya ve benim çocukluğumuzun en sevdiğim fotoğraflarından biri. İkimiz de güneşten yanmış ve sıyrılmıştık ama gerçekten mutluyduk.

Ama Willow'a baktığımda, korkudan anında nasıl sindiğini, hıçkırıklar arasında ne kadar üzgün olduğunu söylerken vücudunun neredeyse şiddetle titrediğini görüyorum...

Kızdığım tek kişi Martin.

"Hey." Sesimi yumuşatıyorum ve ona uzanıyorum. "Hey, sorun yok. Buraya gel."

Başta istemese de bir kolunu yavaşça başından çekiyorum. Ona bakıp yüzümü görmesini sağlamak için yeterli oluyor.

"Buraya gel, tatlım. Her şey yolunda."

Willow burnunu çekiyor ve yavaşça açılarak kollarıma doğru ilerliyor.

"Yaralandın mı?" Ellerini dikkatlice inceledim. Hasar izi yok. "Kendini mi kestin?"

Yavaşça başını sallar. "Hayır..." "Bu

iyi bir şey. Endişelenmiştim."

Bana bakıyor ve gözlerindeki şaşkınlığı görüyorum. Orada olmaması gereken bir kafa karışıklığı ve hiçbir erkeğin ona aşılarmaması gereken bir korku. "Sen... sen miydin?" diye soruyor burnunu çekerek.

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Cam çok keskindir ve canını yakabilir. Bir dahaki sefere bir yetişkinden yardım iste, tamam mı?"

Willow kırık çerçeveye bakar ve panik içinde daha hızlı nefes almaya başlar. "Ama ben seni kırdım."

Gözlerimin içine bakması için bir parmağımı çenesinin altına sokuyorum. "Eşyalar değiştirilebilir, *matruška*. Ama sen değilsin."

Alt dudağı titriyor. Bana inanıp inanmadığından ya da anlayıp anlamadığından emin değilim. Ama benimle güvende olduğunu bilmesini istiyorum. Kabuslarına giren o pislik gibi olmadığını.

Ben de kendimden beklediğim son şeyi yaptım: Willow'u kucağıma alıp odanın içinde dolaştırıyor, sözlerini çoktan unuttuğum yumuşak bir ninninin melodisini mırıldanırken onu yavaşça sallıyorum.

Başını çenemin altına sıkıştırıyor. O kadar küçük ki bir kolumla onu kolayca kucaklayabiliyor ve boştaki elimle saçlarını geriye doğru okşayabiliyorum. Bu bana doğal gelen, yapmamın doğru olduğunu hissettiren bir şey.

Bu da kafamı çok karıştırıyor.

Vücudumda bir babalık kemiği yok. Kendi annem ve babamdan da sağlıklı ebeveynlik konusunda iyi örnekler almadığıma eminim. Annem kendi çocuklarıyla vakit geçiremeyecek kadar yatıp kalkmakla meşguldü, babam ise... yani babaydı. Zorba, manipülatif, çok katı ve kadınların sadece toplanıp kullanılacak şeyler olduğu konusunda kararlıydı. Onları kullanmayı bitirdiğinde ya da kullanılamayacak kadar bozduğunda, en yüksek teklifi verene satardı.

Ve oynayacak "şeyleri" olmadığında, hastalıklı can sıkıntısını Tolya'ya ve bana yöneltti.

Bizi birbirimize bağlayan şey bu olmamalıydı ama öyleydi. Tolya her zaman önüme geçerek en kötüsünü üstlendi. Büyüdükçe ve Otets'in kim olduğu *-ne* olduğu- hakkında daha fazla şey öğrendikçe, gizlice onun dünyasından kaçışımızı planladık. Onun şiddetiyle, açgözlülüğüyle ya da Bratva'sıyla hiçbir şey yapmak istemiyorduk.

Ama sonra her şey tersine döndü. Yasal olarak oy kullanacak yaşa bile gelmeden önce, Tolya'yı kurtarmanın tek yolunun varis olarak onun yerine geçmek olduğunu fark ettim.

Willow'un kollarımda mışıl mışıl uyuduğunu fark edene kadar birkaç dakika düşüncelerime dalıyorum.

Dikkatlice ve sessizce dolgulu sandalyeye doğru ilerliyorum ve onu mindere yatırmaya çalışıyorum. Ama minik parmakları gömleğime yapışıyor ve uykusunda surat asıyor, burnundan yumuşak bir protesto mırıltısı geliyor.

Masadan telefonumu aldım ve sandalyeye yerleştirdim, göğsümde daha rahat uyuyabilmesi için minderlere yaslandım.

Bu çocuğa duygusal olarak bağlanmayı göze alamam. Bunun ikimiz için de ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum.

Ama babamın benim için yapmadığını ben onun için yapabilirim: Onu koruyabilirim. Onun ihtiyaçlarını karşılayabilirim. Geceleri ortaya çıkan şeyleri kovalayabilir ve ona bu dünyanın sunduğu en iyi şeyleri verebilirim.

İhtiyacım olan ismi bulana kadar telefonumdaki kişiler listesinde geziniyorum ve *Ara* tuşuna basıyorum. "Ben Demyen. Yaptığımız anlaşmayı hatırlıyor musun? Hayır, hayır, o konuda endişelenme. Ciddiyim. Evet, ciddiym. Bana geri ödeyebileceğin farklı bir yolum var..."

CLARA

"Willow? Bebeğim? Kalk ve parla..."

Odasının kapısını açıyorum, tamamen hazır olmadan uyanmak zorunda kaldığı için melodramatik bir inleme performansı bekliyorum. Uykucu Willow şimdilik tatlı ve sevimli. Ona birkaç yıl daha verin, o zaman saçlarımı yolmak isteyeceğimi biliyorum.

Üşümüş olmalı. Yatağı boş, bu yüzden gece gökyüzü özellikle güzel olduğunda sarılıp yatmayı sevdiği hamağı kontrol ediyorum.

O da orada değil.

"Willow?"

Panik yapmayın. Panik yapmayın. Panik kötü kararlara yol açar.

Kahvaltı vakti, belki de mutfaka gitmiştir ve Gloria ile mısır gevreği yiyordur. Baş kahya teknik olarak benim patronum olsa da, hayatımıza ve kalbimize bir anne figürü olarak girdi ve Willow'un üzerine torunuymuş gibi titriyor. Willow'un benden önce uyandığını ve erkenden bir şeyler atıştırmak için Gloria'ya katıldığını varsaymak hiç de abartılı olmaz.

Ancak yemek binasına gittiğimde hem mutfak hem de yemek odası tamamen boştu.

Panik

yapmayın.

Panik

yapmayın.

Panik kötü kararlara yol açar.

Endişeden göğsüm sıkışıyor. Gloria'yı ya da Bambi'yi, hatta Demyen'i bulmak için mutfaktan aceleyle çıkıyorum. Willow'un yanında *biri* olmalı. Burası çok fazla güvenlik altında, bu da aklımı başımda tutan tek teselli. Fark edilmeden çöle gitmiş olmasına imkân yok.

Bu düşünce beni bulabildiğim ilk muhafıza götürüyor, ana avluda devriye gezen ve Willow'u uzaktan izlediğini gördüğüm adamlardan birine. Huysuz ve yakışıklı bir tip ve parmağındaki yüzük, evli ve çocuklu olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Umarım öyledir, çünkü endişelerimi yatıştırmak için ihtiyacım olan sempati bu.

"Merhaba!" Sesimin çok neşeli çıktığını hemen fark ediyorum ve onun da kaşları çatılıyor. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Willow'u gördün mü?"

"Henüz değil." Başını sallıyor. "Daha yeni geldim." Bana hızlıca bir göz atıyor ve hissettiğimi inkâr etmeye çalıştığım paniği görüyor olmalı. "Serayı dene. Bahçıvanın yeni bir grup çiçekten bahsettiğini duydum. Oraya gitmiş olabilir."

Buranın serası mı var? Tabii ki var. Bekçinin başıyla işaret ettiği yönü takip ediyorum ve patikadan aşağı koşuyorum.

Willow tek başına gitmemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Beni bu kadar korkuttuğu için onu azarlamak istiyorum ve cam bölmelerin bir köşede belirdiğini gördüğümde kafamda bir konuşma yazıyorum.

Ama fark ettiğim gibi adımlarım yavaşlıyor... belki de benim kuralıma karşı gelmedi.

Burası şehirdeki bir otel değil. Burası birinin evi. Burada ne kadar uzun süre kalırsak ve ne kadar çok arkadaş edinirsek, burası *bizim* evimiz haline geliyor.

Bu düşünceyi nereye koyacağımdan emin değilim. Bu yüzden Willow'un nereye giderse gitsin burada güvende olduğuna dair bir güvence olarak kaynamasına izin verdim.

Serayı boş bulduğumda, bu düşünceyi bir mantra gibi zikrediyorum ve geldiğim yoldan geri koşuyorum. *Bir yerlerde olmalı. Biriyle birlikte.*

Yap. Yapma. Panik yapma.

"Oh, Tanrıya şükür!" Üstü açılabilir salonlardan birinde Bambi'ye rastladığımda haykırıyorum. Buzlu kahvesini yudumluyor ve ben yaklaşırken bana dikkatle bakıyor. "Willow'u gördün mü?"

Bambi yudumun ortasında duraklar. Sonra: "O iyi."

"Nerede o?" En iyi gülümsememi takınıyorum ve sesimi paniklemiş ya da sinirli çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum.

Demyen'in asistanı, avukatı, her neyse, gözlerini devirdiğini gizleyemiyor. "Clara. Sakin ol. O iyi. O güvende ve mutlu. Şimdi..." Buzlu kahvesini bana doğru uzatıyor. "Bana katılmak ister misin? Alejandro'ya bunlardan bir tane daha yaptırabilirim. Şimdiye kadarki en iyi uyandırma servisi."

Şimdi gülümsemem kesinlikle zorlama gibi geliyor ve eminim o da bunu görüyor. "Teşekkürler. Ama hayır. Kızımı bulmam gerek."

"Gerçekten bilmiyorsun."

Kim bu...? "Annesi olarak, farklı düşünmek için yalvarıyorum."

Bambi soğuk ses tonum karşısında gözünü bile kırpmıyor. "Her Şeyi Gören Kadın olarak sana söz veriyorum, o iyi. Aşırı ısınmadan sakınleş. Cidden, bu kahve inanılmaz. Özel fındık kreması koyuyor-"

Dikkatimi Willow'u bulmaktan alıkoyma girişimini bitiremeden topuklarımın üzerinde dönüp hızla uzaklaşıyorum. Kalbim kulaklarımda onu duyamayacak kadar yüksek sesle çarpıyor zaten.

Martin'in gizlice girip onu kaçırmasına imkan yok, değil mi? Kesinlikle denerdi, ama kaçınılmaz silah sesleri beni uyarırdı. Demyen, açık iznimiz olmadan kimsenin küçük kızına elli adım yaklaşamayacağını son derece açık bir şekilde belirtti - bu yüzden herhangi bir girişimin şiddetli bir kaosla sonuçlanacağını söylemeye gerek yok.

Ayrıca, Willow'un muhafızlarımızın kalbini nasıl fethettiğini görüyorum. Martin'in ön kapıdan serçe parmağını bile geçirmesine izin vermezler.

Kızımı görmeden ve sesini duymadan birkaç dakika daha geçti. Şimdi sadece panikle miyim, çok *kızgınım*.

Burada gözleri ve kulakları her zaman onun üzerinde olması gereken bir kişi tanıyorum ve Bambi'nin sorularımdan kaçma şekline bakılırsa, muhtemelen ona çenesini kapalı tutmasını söyleyen kişiyle aynı kişi.

Ama Demyen'in ofisine girdiğimde her yer gibi burası da bomboştu.

Yatak odası da

öyle. Ve spor

salonu.

Demyen ya da Willow'un olmadığı, pahalı arabalarla dolu garaja girdiğimde aklıma çılgınca bir fikir geliyor.

Bu delilik, ama çocuğunu arayan bir anne için değil.

Benimle bebeğim arasına girecek *herkese meydan* okuyorum.

Elimin ulaştığı ilk anahtar setini askıdaki panodan alıyorum ve arabanın kilidini açmak için fobu kullanıyorum, *bip bip* sesi ve yanıp sönen ışıklar beni nefes kesici bir Ford Mustang'e götürüyor. Garajdaki en lüks araba olduğu söylenemez ama devir sesi damarlarımda bir adrenalın dalgası yaratıyor ve bu canavarla kapıları kırıp geçmeye hazırım.

Gitme zamanı.

Bir grup muhafız sakince yoluma çıkmadan önce uzun araba yolunda belki on, belki yirmi metre ilerleyebiliyorum.

İçimdeki vahşi annelik içgüdüğü fısıldıyor: "*Onları ezin.*"

İçimdeki normal insan, cinayet suçlamalarının buna değmeyeceğine karar veriyor. Özellikle de daha önce bana yardım edecek kadar nazik olan güvenlik görevlisi sıraya girip sempatik bir gülümsemeyle pencereme vurduğunda.

İç çekiyorum ve pencereyi indiriyorum.

"Gitmene izin veremeyeceğimizi biliyorsun." Kolunu kapıya dayıyor ama tehditkâr bir şekilde değil. Daha çok beni rahat bırakmak isteyen iyi bir polis gibi.

Homurtumu bastırıyorum. Tecrübelerime göre iyi polis diye bir şey yoktur.

"Kızımı bulmam gerek." Kelimeler dişlerimin arasında gıcırıyor. Direksiyonu kavrayışım sıkılaşıyor, ama hızlı bakışları onu rahatlatıyor. Ayaklarımı pedallardan çektim. Şimdilik.

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Benim de üç tane var ve eğer hiçbirini bulamasaydım, bu şakacıları anında biçerdim."

Beni azıcık da olsa gülümsetmesinden nefret ediyorum.

"Ama ikimiz de biliyoruz ki eğer gitmene izin verirsem patron kafamı uçurur. Onun arabasıyla. Teknik olarak çaldığın arabasıyla."

Lanet olsun. Kendimi biraz sönük hissediyorum.

"Benim kafama bir kurşun yememem, senin de oto hırsızlığından tutuklanmaman için senden bu kötü çocuğu geri vitesine takmanı isteyeceğim."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Yapamam. Bilmeden öylece oturamam-"

"Bekle." Bir parmağını kaldırıp kulağındaki plastik kulaklığa dokunuyor. Birkaç homurtu ve baş sallamadan sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Pekâlâ. En azından garaj yolunu kapatmayacak şekilde geri dönebilir misin? Envoy geliyor."

Bu tam olarak binadan çıkmama "hayır" demek değil, bu yüzden başımı salladım. Kapımı takdirle okşuyor ve diğer korumalara bana üç nokta dönüşü yapmam için yer açmalarını işaret ediyor, ben de beynimdeki gaza basıp *gitmem* yönündeki cazip fısıltıları duymazdan gelerek bunu dikkatle gerçekleştiriyorum.

Ana evin hemen önündeki dairesel yola yanaştığımda, diğer muhafızların rahat el sallamalarını takip ediyorum ve kenara park ediyorum. Görünüşe göre, arkamdan gelen her kimse ayrıcalıklı park edecek kadar önemli biri. Muhtemelen Demyen'in yeraltı dünyasındaki dostlarından biri.

Üç araba park edip ortadaki arabanın arka kapısı açıldığında ve Demyen dışarı çıktığında kalbim karnıma iniyor.

Willow onun elini tutarken.

CLARA

Mustang'den dışarı fırlıyorum, neredeyse kapatmayı unutuyorum ve bunu yapmadan önce anahtarları alıyorum. Beynim aynı anda milyarlarca şeyi algılamakta zorlanıyor: Willow'un Demyen'le birlikte olması, Demyen'in *bana haber vermeden* kızımı yerleşkeden çıkarması...

Adamın takım elbise, kadının elbise giymiş olması ve birlikte bir basın toplantısına katılmış gibi görünmeleri. Ve *eğlenmişler*.

"Anne!" Willow sevinçle ciyaklıyor ve kollarını bacaklarıma dolayarak bana doğru koşuyor. Saçındaki fiyonk krem rengi güneş elbisesiyle uyumlu ve neredeyse şu anda bana gülümseyen yüzü kadar büyük.

Demyen az önce ondan çalmaya çalıştığım arabaya kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Willow'u yakınımda tutmak için kucağıma alıyorum ve itiraf etmekten biraz utanıyorum ama onu Demyen'in şüphesiyle aramda küçük, tatlı bir kalkan olarak kullanıyorum. "Yumurtamız bitmiş."

"Gloria'ya siparişe eklemesini söyle. Yakıttan tasarruf et." Kayıtsızca bana doğru yürüdü ve anahtarları parmaklarımin arasından gizlice aldı. "Willow, neden gidip mayonu giymiyorsun ve Bambi'yi bulmuyorsun? Havuz için mükemmel bir gün olacak."

Willow sırtıyor ve tam da bunu yapmak için kollarımdan sıyrılıyor. "Anneme söyleyecek misin?"

Demyen ona göz kırpmıyor. "Söz veriyorum."

"Kay!" Ve tıpkı yarım gün boyunca kaybolmayan bir çocuk gibi, ana eve doğru koşuyor ve görüş alanımdan çıkıyor.

Kendimi Demyen'in öfkesinin tüm gücüne hazırlıyorum ama gelmiyor.

Ama benimki öyle.

"Çocuğumla ne *halt* ediyordun?!"

Korumalar ve şoförler Demyen ve benim etrafımda dolaşırken bize bakmamaya özen gösteriyorlar, araçları garaja geri götürüyorlar ve bizi görmezden geliyorlar.

Onları suçlamıyorum. Bana iyi bir açıklama yapmazsa Demyen'in derisini canlı canlı yüzmek üzereyim.

Demyen hiç etkilenmiyor ve bu *çok* sinir bozucu. Çıldırtıcı. Cinayet düşüncesini tetikliyor aslında. "Arabamla ne yapıyordun?"

"Kızımı bulmaya çalışıyorum! *Kayıp* olan!"

Sırıttıyor. Lanet olası *sırıttıyor*. Piç kurusu. "Benimle yürü." Bir kolunu belime doluyor ve elini sırtımın alt kısmına bastırıyor. Şu anda ondan o kadar nefret ediyorum ki, ama bana dokunduğunda bedenime yayılan ürpertici sıcaklıktan daha da çok nefret ediyorum.

Beni ofisine doğru yönlendiriyor ama zorlamıyor. İkimiz de gözlerini oymak üzere olduğumu bilmemize rağmen, bu durumdaki hâkimiyetini göstermeye yetecek kadar.

"Öncelikle, Willow'un burnumun dibinden aniden kaybolmasının mümkün olduğunu düşünmen beni aşağıladı."

Sabahtan beri aynı şeyi düşündüğümü itiraf etmeyi reddediyorum. Bunun yerine, yürürken dişlerimi sıkıyor ve yere bakıyorum.

"İkinci olarak, Bambi'nin size çoktan güvende ve sağlam olduğunu söylediğini biliyorum."

"Bambi bana hiçbir şey söylemedi," diye tıslıyorum.

Demyen gözlerini devirir. "Sana yeterince anlattı. Bana güvenmen için yeterli."

Ofisine girdiğimizde bir kahkaha atıyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. "'Sana güveniyorum.' Bu çok zengin. Kızımı kaçırdın!"

Gülme sırası onda ve güldüğünde içimden aniden ağır bir şey kapıp aptal kafasına fırlatmak geliyor. "Doğru. Seni kaçırdım

kızım, yarı yolda fikrimi değiştirdim ve onu geri getirdim. Evime. İkiniz tarafından sürekli kuşatıldığım yere."

Deri koltuğuna oturup bana masasının karşısındaki koltuğa oturmamı işaret ettiğinde öfkem dağılıyor. Sadece birazcık. En azından daha makul olasılıkları düşünmeye yetecek kadar.

Demyen kim bilir nereden kalın bir dosya çıkarıp masanın üzerinden bana uzatıyor. "Onu anaokuluna kaydettirdim. Kabulünü onaylamadan önce onunla tanışmaları ve resmi bir değerlendirme yapmaları gerekiyordu. O da başarıyla geçti. Onu seviyorlar."

Klasörün her bir yanına tikiştirilmiş el ilanları ve broşürleri karıştırmaya başladığında parmaklarım titriyor. "Ne... *Nerede* bu?"

İç çekiyor ama sinirli değil. Aslında eğlenmiş görünüyor. "Özel bir Montessori ilkokulu ve Ivy'ye bağlı hazırlık okullarına giriş oranı yüksek. Seçici ve elitist bir okul ama Willow onları gerçekten etkilemiş."

Latince konuşuyor da olabilirdi; tek bir kelimeyi bile zar zor işledim. Dosyayı kapatıp masaya geri koyuyorum ve ona bakıyorum.

Ve sonra *ona* baktım. "Bu konuda bana danışmadın."

Demyen sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yaptığım hiçbir şey hakkında size danışmam gerektiğini hatırlamıyorum."

"Onun babası olduğunuzu hatırlamıyorum."

Çenesi gerildi. Gözlerini bana dikerken bir tarafındaki damarı tikler. Ama sonra bir hava üflüyor ve rahatlıyor. "Ben kesinlikle o değilim."

"Öyleyse neden yapıyorsun?" İçim kaynıyor. Minnettar olmam gerektiğini biliyorum.

Az önce açıkça belirttiğim gibi, onun çocuğu *olmayan* kızım için gösterdiği cömertlik ve ilgi içten içe bir parçamı gerçekten şaşırtıyor. "Neden bu kadar zahmete girip..." *Bir ebeveyn olarak beni baltalamak ve kızım aracılığıyla beni kontrol etmek için doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.* Yaptığı şey tam olarak bu olsa bile. "Sadece... neden?"

"Okulu tamamen kaçırmasını mı tercih edersiniz?"

"Martin'in rozetini gösterip bir yalan söyleyerek onu yakalayabileceği şekilde açıkta olmamasını tercih ederim-"

Demyen elini kaldırdı. "Bunu zaten dikkate almıştım. Bu yüzden, müfettiş ve müdürün bana borçlu olduğu bir iki iyiliği istemenin yanı sıra, güvenliklerini artırmak için büyük miktarda para ve insan gücü bağışında bulundum. Willow tanıdığı muhafızların dikkatli gözetimi altında kalıyor ve diğer çocuklar da bu sayede daha güvende."

Ondan nefret ediyorum. Ondan ve onun aptal, mantıklı, tartışılabilir derecede merhametli...

Ondan nefret ediyorum, tamam mı?

Ondan nefret ediyorum. Bana hissettirdiklerinden de nefret ediyorum.

Çünkü onunla bu kadar *iyi* hissetmemem gerekiyor.

Bu kadar rahatlamış ya da güvende hissetmemem gerekiyordu. Ya da bu kadar *güvenmem*.

"Harika bir çocuğun var Clara. Dünyanın ona verdiğinden daha iyisini hak ediyor."

İtiraz etmek, bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum, ama yine elini kaldırarak beni açıklayacak kadar susturuyor.

"Bunu size karşı bir kinaye olarak söylemiyorum," diye devam ediyor, "sadece bir gerçek olarak söylüyorum. İstismar ve yoksulluk altında acı çekmeyecek kadar zeki ve parlak bir kız. Haklısın: Ben onun babası değilim. Ama onun güvenliğinden ve refahından ben sorumluyum. İkimizin de bildiği gibi ona eğitim ve başka türlü ulaşamayacağı fırsatlar sağlamak, onun koruyucusu olarak görevlerimi yerine getirmektir. Lanet olası 'babasının' asla yapmadığı bir şey."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. O görmeden gözlerimi kaçırmak zorundayım.

Onun sayesinde bu kadar rahatlamış hissetmekten nefret ediyorum. Willow'un üzerine Martin'in her zaman titremesi gerektiği gibi titrediğini her gördüğümde kalbimin nasıl dolmasından nefret ediyorum.

Ve şimdi bile, Demyen'in ofisinde oturmuş onun eğitimi ve geleceği hakkında konuşurken, onu tüm bunlardan bu kadar uzun süre mahrum bıraktığım için kendimden nefret ediyorum.

Peki neden? Çünkü kendimi savunamayacak kadar korkmuştum. *Onun* için ayağa kalkmaktan.

Boğazımdaki yumrunun arasından mırıldanmayı başardığım tek şey

"Teşekkür ederim" oldu. "Clara. Bana bak."

Ben yapıyorum. Yapması zor ama yine de yapıyorum.

Demyen bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi bana bakarken başını iki yana eğiyor. Sonunda iç geçiriyor. "Sen ve ben... Oraya hiç girmeyelim bile. Tam bir karmaşa. Ama Willow için işler karışık olmak zorunda değil. Senin ve benim uğraşmamız gereken bir sürü şey olsa da, bunların hiçbiri onun suçu değil. Sana ya da bana ne olursa olsun, tek söylediğim Willow'un güvende olduğu. Her zaman güvende olacak. Ona, onun yaşındayken sahip olmak istediğim hayatı ve kaynakları veriyorum. Bu kadarını yapmama izin ver."

Mecazi anlamda kapıyı açtı. İçinden geçmek zorundayım. "Özel okula mı gittiniz?"

Yüzünün üzerinden bir gölge geçiyor. Sorduğuma neredeyse pişman olacağım ama bilmek zorundayım. Ona verdiği kaynaklara sahip olmadığından bahsetti ve bu beni şaşırttı. Ağzında gümüş bir kaşıkla büyüdüğünü düşünmüştüm.

"Yaptım." Sesi gergin geliyor ve bir an için gözlerini kaçırıyor. "Ama ailem eğitimimi önemseydiği için değil. Kahretsin, eminim ki babam beni Tibet'te yatılı okula gönderseydi, o bunu fark etmezdi."

Onu ne kadar çıldırtıcı ve kafa karıştırıcı bulsam da, bir zamanlar olduğu çocuk için kalbim kırılıyor. Kendi çocukluğum ne kadar berbat olsa da, onu umursamayan bir anneye sahip olduğumu hayal bile edemiyorum. Bu yüzden ona tam olarak bunu söylemek gibi bir hata yaptım.

"Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum-"

"Hayır, yapamazsın." Demyen geriliyor. Anılar arasında gezinirken gözleri zifiri karanlık. "Tolya ve ben dış görünüşümüzü korumaya alışmıştık, ama *bu* çok işe yaradı. Sevgili annemin şehrin yarısı için bacaklarını açtığı haberi iç çevrelerde yayılınca..." Omuz silkiyor. "Kendi yumruklarımı atabilecek yaşa gelene kadar Tolya beni okuldaki dayaklardan korudu. Ama o zamana kadar babam onun bile olmadığından, sadece annemin fahişeliğini yapan bir piç olduğumdan şüpheleniyordu. Bu yüzden eve A alarak mı yoksa kaburgalarım kırılarak mı döndüğüm umurunda değildi."

Ona ulaşmak istiyorum. Ona sarılmak istiyorum. İçinde derinlerde bir yerde küçük çocuğa sarılmak ve ona her şeyin yolunda olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum.

Ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Her şey berbat durumda.

"Özür dilerim." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bakışları tekrar bana kayıyor, sert ve suçlayıcı. "Ne için? İyi bir adamı, *kardeşimi* hapse attığın için mi? Ya da beni bir zamanlar kaçma şansım olduğunu düşündüğüm hayata zorladığın için mi?"

Donup kaldım.

Bunu hiç düşünmedim. Bir kez bile. Demyen'in günler ve geceler boyunca benim üzerimde ve elli mil yarıçapındaki diğer herkes üzerinde gücünü ve prestijini gösterme şekli, bunun onun istediği her şey olduğunu varsaymak kolaydır. Her şey onun tasarımı, onun kaprisleri.

Bunu gerçekten *isteyip istemediğini* tek bir saniye bile merak etmedim. "Sadece özür dilerim."

Demyen gözlerini bana diyor. "Madem bu kadar üzgünsün, söyle bana: Bunu neden yaptın? Neden Tolya'ya karşı tanıklık ettin? Neden *yalan söyledin*?"

Yine ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir cevabım olmadığı için değil, ama onu tatmin edecek kadar iyi olmayacağından emin olduğum için.

"Senin lanet acımanı istemiyorum. Cevaplarınızı istiyorum." Demyen öne doğru eğildi ve parmağını masaüstüne sapladı. "Ben istiyorum. Kardeşimin. Aklanmasını istiyorum."

Ne istediğini biliyorum. Bunu yapmanın, bir hâkimin karşısına çıkıp ifademi geri almanın Tolya'yı hapisten çıkaracağını ve haksız yere hapis yattığı için güzel, yüklü bir tazminat çeki alacağını biliyorum. Çünkü Demyen aracılığıyla onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, temizlik yaparken fotoğraflara baktıkça ya da ev çalışanlarından ve bebekliğinden beri aileyle birlikte olduğundan emin olduğum adamlardan dedikodu parçacıkları duydukça...

Tolya'nın bana ya da Michael Little'a zarar vermeyi amaçladığına dair ciddi şüphelerim artıyor.

Ancak Demyen'in bilmediği Şey, tanık sandalyesine oturup söylediğim her Şeyi geri alamayacağım. İstemediğim için değil.

      tutuklayan memurun duruşmaya katılmasını gerektiriyor.

Ve ilk ifademi verdiğimde birkaç yara izi kazandıktan sonra, söz konusu tutuklama memuru olan babama meydan okuma düşüncesini midem kaldırmıyor.

"     dilerim."

Tüm söyleyebileceğim bu. Verebileceğim tek Şey bu. Ayağa kalkıyorum ve Demyen'in bana bir emir vermesini bekliyorum ama bana sadece ters ters bakıyor. Kapiya doğru ilerliyorum, hala hakaret ve talep yağmuruna hazırım... ama o tek kelime etmiyor.

O yüzden gidiyorum.

Ana avluya doğru ilerlerken Willow'un havuzda kahkahalar attığını ve su sı rattığını duyunca midem düğümleniyor. Demyen'i ne kadar çok sevdiğini bildiğim için daha da kötü hissediyorum. Burada olmamızın gerçek nedenini bilmiyor. Durumumuzun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor.

Hayır. "Bizim" durumumuz değil. Sadece benim durumum.

      Demyen ne olursa olsun, sözünün eri bir adamdır. Bir kez olsun sözünden döndüğünü ya da anlaşmayı bozduğunu görmedim.

Willow'un ne olursa olsun güvende olduğunu söylerse ona

inanırım. Boku yediğimi söylerse de ona inanırım.

DEMYEN

Bugün tam bir karmaşaya dönüştü.

Değişiklik olsun diye *iyi* bir şey yapma isteğiyle uyandım. Bir ultimatomla ya da bir tür karşılıksız ipiyle bağlı bir şey değil.

Willow'u en sevdiğim Rus çayevinde kahvaltıya götürdüm. Makaron ve ballı kek yedik ve ona Rusça nasıl küfredileceğini öğrettim. Mülakatı yapan yöneticiler onun ne dediğini anlamadılar ama İngilizce dışında bir şey bildiği için heyecanlandılar.

Clara'nın tepkisinin ne olmasını bekliyordum bilmiyorum. Daha doğrusu, tepkisinin ne olmasını *istediğimi* bilmiyorum. Çünkü her iki şekilde de umurumda olmamalı.

Ve işte buradayız. Ben ofisimde somurtup dururken o surat asmaya gitti.

Eve çocuk ve evraklarla dönmem gerekiyordu. Clara'nın çok sevinmesi ve heyecanlanması gerekiyordu ve... sonra ne olacaktı? Beni masamın altından uçurarak minnettarlığını mı gösterecekti?

Sikeyim. Şimdi aletim sertleşti.

Bacaklarımın arasındaki canavarı evcilleştirmek için tek yapmam gereken tam burada yaptığımız konuşmayı hatırlamak. Basit bir soru sordu ve ben de sanki o benim lanet terapistimmiş gibi açıldım.

Onun yanında daha dikkatli olmazsam ayağım kayabilir ve her şeyimi kaybedebilirim.

Telefonumda Pavel'in ismini tuşluyorum, daha onu neden aradığımı bile anlamadan. Tabii ki cevap veriyor, ben de oracıkta bir şeyler uyduruyorum.

"Kazıda yeni bir şey var mı?"

"Re: Clara?" Pavel'in sesi omuz silkiyor gibi çıkıyor. "Rapor edecek yeni bir şey yok, gerçekten. Çıkamaz sokaklara giriyoruz ve geçen hafta konuşan insanlar şimdi ağızlarını açmayı reddediyorlar. Birileri etrafta dolaşıyor mu yoksa genel olarak bizden korkuyorlar mı bilmiyorum."

"Muhtemelen ikisi de." Yüzümü buruşturuyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Bir şey var. Hiçbir şey olmayabilir ama..."

"Konuş."

Pavel tereddüt eder. "Stenograftan bir not. Tolya'nın duruşmasında Clara ifade verirken yanında oturan kişi." Masasını karıştırdığını duyabiliyorum. "Yargıca ilettiler ama bir şey çıkmadı. Bu yüzden emin değilim."

"Bana sadece notta ne yazdığını söyle, dostum."

Bir duraklama daha. "Stenograf, Clara'nın yüzünde ve kollarında yeni kesikler ve morluklar fark etti. Yeni, yani bir gün önce avukatla görüştüğünde orada değillerdi."

"Nasıl?"

"Makinede tamirat yapıyordu. Stenograf duruşmaya hazırlanmak için makineyi iade ederken Clara, savcı ve Greg Everett ile karşılaştı."

Yutkunuyorum. Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor. Clara ve babası hakkında uzun zamandır sahip olduğum bir şüpheyi doğruluyor.

Ve bu bende onun adına korkunç şeyler yapma isteği uyandırıyor.

"Herhangi bir tıbbi rapor var mı?"

"Yok."

Tabii ki olmayacaktı. Greg Everett değerli tutuklama sicilini ya da kariyerini, kendisi ve yıldız tanığı hakkındaki şüphelerle riske atamazdı. "Greg'i şimdilik unutun. Peki ya anne?"

Pavel'den gergin bir kahkaha geliyor. "Oh, buna bayılacaksınız. Jane Everett, bildiğimiz kadarıyla işsizdi ve evde oturan bir eş ve anneydi. Ve bildiğimiz kadarıyla Clara liseden mezun olmadan hemen önce intihar etmiş."

Kaşlarımı çattım. "Söyleyebildiğiniz kadarıyla'yı tanımlayın."

"Dinle, Dem... Bir şeyler doğru kokmuyor. Hem de hiç. Hiçbir şeyde. Konu insanların kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya geldiğinde tam bir tazi olduğumu biliyorsun, ama Everett ailesi söz konusu olduğunda kesin cevaplar konusunda şüpheli bir eksiklik var."

"Yine de Clara'nın öğretmenlerinden raporları alabildik."

"Evet, bir *sürü* rüşvet ve güvenlik vaadinden sonra. Ve şimdi, hiç konuşmuyorlar. Bir şey onları korkutup sessizliğe itti."

"Ya da *biri*," diye homurdanıyorum.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. Dürüst olacağım, burada bir düzen var." İç çekiyor. "Clara'nın ifadesini geri alacağına güvendiğini biliyorum, hepsi onun suçu, sana ve Tolya'ya hayatını borçlu..."

Gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum. Sesinin gittiği yönden hiç hoşlanmıyorum. "Ama...?"

"Ama desen okları farklı bir yöne çeviriyor." Pavel derin bir nefes alır. "Bu konuyu araştırdıkça, Clara'nın herhangi bir şey için suçlanabileceğine olan inancım azalıyor."

Telefonu kapatmamamın tek nedeni, Pavel'i tam olarak ona emrettiğim şeyi yaptığı için suçlayamamam. Biraz araştırma yap, bilgileri rapor et, bana bir analiz ver. Onun işi bu.

Bu analizin nabzımı nasıl hızlandırdığını kontrol edemiyor.

"Geri dön," dedim ona. "Ben yokken kaleyi idare etmene ihtiyacım olacak."

"Yolculuk mu?"

"Onun gibi bir şey." Elimdeki kalemi havaya fırlatıyorum, sırf bir şey saplayabilmenin hazzını yaşamak için tavana yapışmasını diliyorum. "Sanırım birini ziyaret etmenin vakti geldi."

Willow'un öğleden sonra uykusuna yatmasını bekliyorum. Bu sabah Clara'yı korkuttuğumdan beri çocuğun yanına yapışmış durumda. Kimsenin burnunun üflenmesine, öğle yemeğinin yapılmasına ya da alfabenin söylenmesine ihtiyacı olmadığında onu uzaklaştırmak daha kolay.

En azından teoride.

Gerçek ise daha az pürüzsüzdür.

"Nereye gidiyoruz?" Clara beşinci kez soruyor. Artık resmi olarak solaryumdan garaja kadar olan yürüyüşümü, bu kadının bana aynı soruyu kaç kez sorabildiğiyle ve benim aynı lanet cevabı kaç kez verebildiğimle ölçebilirim.

"Dışarı." Mustang'in kapısını açtım. "Şimdi, arabaya bin."

İhtiyacımız olan tek şey kışını Mustang'e sokmasıyken, güzergahımızı heceleyecek sabrım yok. Benden çalmaya çalıştığı Mustang'e. Yüzündeki ifade paha biçilemez.

En azından ona kapıyı açacak kadar kibarım... ve o oflayıp puflayıp içeri girdikten sonra kapıyı çarparak kapatıyorum.

Genellikle acil durumlarda yanımızda *vorslarla* dolu en az bir ya da iki araçtan oluşan bir maiyetim olurdu. Ama gideceğimiz yer, kapılarına kadar gelen mini milislere pek sıcak bakmıyor. Bu bir risk ama almaya değer.

Yerleşkeden çıkıp açık çöle doğru ilerlerken Clara'nın dizi gergin bir şekilde zıplıyor. Ne kadar uzağa gidersek, o kadar hızlı zıplıyor - ta ki akıl sağlığım onu sakinleştirmek için elimi uyluğuna sarmamı sağlayana kadar.

Büyük hata.

Şimdi ikimiz de "sakinleşmiş" değiliz.

Ona rahat bir şeyler giymesini söyledim, ama olması gerektiği kadar kesin konuşmadım. Hafif keten güneş elbisesi sade ama teninin üzerinde biraz fazla kolay kayıyor. Parmaklarımın bir hareketiyle tenine dokunuyorum ve nefesini içine çektiğini hissediyorum.

Evet. Lanet olsun. Cazip.

Gideceğimiz yere varana kadar yaklaşık bir saatimiz var. Bir saat onun tatlı amını sıcak, ıslak bir çılgınlığa dönüştürmek için yeterli... Ama ben sadece

şımartırsam kendimi sert, ağırlı bir hayal kırıklığı kitlesine dönüştürmeyi başarırım. Ve bu yolculuk iş için, zevk için değil.

Parmaklarımı bacaklarının arasındaki siren şarkısından uzak tutmayı başarıyorum ama

Onları üzerinde tutuyorum. Kendime, gerginliğinin beni çıldırtmaması ve dikkatimi sürüşten uzaklaştırmaması için böyle yaptığımı söylüyorum. Kalçasını sıkmanın gücün ve otoritenin sessiz bir ifadesi olduğunu söylüyorum kendime.

Başparmağımın onun yumuşak tenini okşamasını nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

"Özür dilerim... daha önce olanlar için." Clara'nın nazik sesi aniden sessizliği bozuyor. Bana bakarken başını koltuk başlığına yaslıyor. "Böyle çıldırdığım için."

Neredeyse ona sorun olmadığını, anladığımı söyleyecektim. Çocuğu kayıptı. Ben de olsam ortalığı dağıtır ve insan avına çıkardım. Ama sonra arabamı çalıp kaçmaya çalıştığı için kızgın olmam gerektiğini hatırlıyorum, bu yüzden homurdanıp bir kez başımı sallıyorum. Pazarlığa açık biri olduğumu düşünmesine izin veremem, çünkü değilim.

Çok fazla insan "makul" kelimesini "pazarlık edilebilir" ile karıştırıyor. "Teşekkür ederim. Willow'la ilgilendiğin için."

Elini yavaşça benimkinin üstüne koyuyor. Ve hızlı bir an için, neredeyse Parmaklarımızı birleştirmek için benimkini çevir.

Bu *da ne demek oluyor?*

El ele tutuşmam. Zayıf cinsle arama mesafe koyarım. Kadınlar, yapıştıkları herkese acı ve eziyetten başka bir şey vermeyen zehirli yaratıklardır. Annemden öğrenmeliydim. Öğrendim, en azından bir süre sonra. Bir zamanlar bir parçam aşk gibi şeylere inanmış olabilirdi.

O kısım yıllar önce öldü.

En azından ben öyle sanıyordum.

Clara söz konusu olduğunda en ufak bir sevgi fısıltısına bile tahammül edemem. Bu hepsinden daha kötü bir ihanet olur, hem de kendi kanımdan ve canımdan birine karşı. *Hey, Tolya. Hapishane nasıl? Yeni kız arkadaşım Clara'yla tanış. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Seni buraya o koydu.*

Ama uzun, dalgın bir sessizlikten sonra elini yavaşça benden çektiğinde neden hemen geri çektiğimi de açıklayamıyorum. İçgüdüsel bir şey

onun uzaklaşmasına birden fazla şekilde tepki veriyor ve ben buna izin vermeyeceğim.

O benim. Bu her ne sikimse, o *benim*. Benden uzaklaşamaz. Tam olarak nereye ait olduğunu hatırlatmadan olmaz.

İlerideki tabelayı gördüğünde elim onun elinin etrafında sıkılıyor ve neredeyse benden uzaklaşmaya çalışıyor.

"Demy-"

Sesindeki paniği duyuyorum. Ama çenemi sıkıyor ve arabayı uzakta yavaş yavaş oluşan koyu gri beton ve dikenli tellere doğru sürmeye devam ediyorum.

Yüksek Çöl Eyalet Hapishanesi.

Clara'nın nefesi kesiliyor ve koltuğunda kıpırdanıyor. "Demyen, burada ne işimiz var?"

İlk güvenlik kapısından geçip ziyaretçi otoparkına park edene kadar elini bırakmadım. Etrafta dolaşp yolcu kapısını açana kadar sorularına cevap vermedim ya da yüzüne kazınmış paniğe bakmadım.

Sonunda ona baktığımda yüzümde kararlı bir maske var. "Hadi gidelim."

"Ama-"

"Şimdi."

Clara arabadan inerken gözle görülür bir şekilde titriyor. Parmakları neredeyse kapıyı kavıyor, ama arkasından kapıyı çarparak kapatabilmek için onu uzaklaştırıyorum. Sıçradı; sinirleri bozulmuştu.

Güzel.

Yine de, burası bir hapishane. Kardeşim ve kendi yükselişim sayesinde bu duvarların içinde fazlasıyla sadık bağlantılarım olmasına rağmen, bu aç adamların her birinin Clara Everett'in menüde olmadığını bildiğinden emin olmalıyım.

Bu yüzden kolumu beline doluyor ve onu yanıma çekiyorum. Bu yüzden ana binanın içinde yürürken onun ipeksi, vahşi saçlarını içime çekiyor ve onu soluyorum.

"Kürsüde yalan söyledin," diye mırıldandım kulağına. "Ve doğru olanı yapıp yalanını geri almak yerine sessizliği seçtin."

Clara'nın gözleri benimkilere kayıyor.

"Bakalım o güzel ağzınla ne satın almışsın."

DEMYEN

"Lütfen, Demyen!"

İniltili yalvarışlarını duymazdan geliyorum ve onu güvenlik kontrolünden geçiriyorum. Korkusu beni rahatsız ediyor - kürsüde bir şeyler uydurması çok kolaydı, ama şimdi sonuçlarıyla gerçekten yüzleşmesi imkansız mı?

Onun hatası değildi, pislik. Bu onun değil-

Clara metal dedektöründen geçerken gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Gözleri sessizce onu buradan götürmem için yalvarıyor ama bu saçmalığı kaldıracak durumda değilim.

"Ne istersen yaparım." Titreyen dudakları büzülüyor. "Her şeyi, yemin ederim. Hemen şimdi gidebiliriz ve ben her şeyi yaparım."

Hay sikeyim. Onu cehenneme sürüklediğim zamanlarda böyle bir teklifte bulunmasını istiyorum.

"Ne istiyorum?" Gülümsemeye zorluyorum. Bu bizi izleyen güvenlik görevlilerinin yararına, onun değil. "İstediğim şey yaptıklarının sorumluluğunu kabul etmen. Tek *istediğim*, biricik kardeşimin ona verdiği ömür boyu hapis cezasından kurtulması."

Bu onu susturdu. Yine de yaprak gibi titremesini engellemiyor, bu yüzden onu daha yakından tutmak ve kalbi kırık sevgilisini zor bir ziyaret boyunca destekleyen sevgi dolu bir erkek arkadaş gibi onu Ziyaret Odasına götürmek zorunda kalıyorum.

Oh, bu zor olacak. Bundan hiç şüphem yok.

Masaya oturduğumuzda aramıza bir karış mesafe koyuyorum. Tolya'nın yanlış fikirlere kapılmasını istemiyorum, özellikle de Clara Everett söz konusu olduğunda.

Kardeşim odaya girene kadar sadece bir dakika kadar geçiyor, yanında iki gardiyan var, onunla birlikte masaya kadar yürüyorlar ve o oturana kadar gitmiyorlar. Masa-sandalye kombinasyonu onun ağırlığı altında biraz sarkıyor. Daha güçlü, daha yoğun görünüyor.

Ama beni ürperten şey gözlerindeki bakış.

Tolya benimle Clara'nın arasına bakarak, "Pekala," diyor. "Ne hoş bir sürpriz, değil mi?" Bakışları Clara'nın yüzünde başka bir erkeğe izin vereceğimden biraz daha uzun süre kaldı, ama bunu görmezden geliyorum. O benim kardeşim ve onun yüzü hafızasına kazınmayı hak eden bir yüz.

"*Privet, velet.*" Kardeşimi dilimin ucuna kadar gelen azıcık Rusça ile selamlıyorum. Bu dile ya da mirasıma karşı olduğumdan değil, ama-

"Giderek daha çok Otets gibi konuşuyorsun." Tolya sırtıyor. "Gurur duymayacak mı?"

"Senden daha fazla değil." Ona göründüğü kadar ciddi olmadığını bildiği bir kaş atıyorum. Bu bizim şakamız; canavar babamıza ne kadar yaklaşabileceğimizi karşılaştırarak birbirimizi aşağılamak. "O gölgeyi bytmeye devam edersen sakal konusunda onu geçebilirsiniz."

Tolya kıkırdar ve uzlaşmacı bir omuz silkmeye sakallı çenesini sıvazlar. Ancak dikkatini Clara'ya çevirdiğinde tüm eğlence ve oyunlar sona erer.

O ise hayalet görmüş gibi görünüyor. "Tol, bu-"

"Bunun kim olduğunu biliyorum."

Benim kadar şaşırmamalıydım. Tolya Clara'yı çocukluğundan beri görmedi, bu yüzden iki parçayı birleştirmek için hızlı bir tanıtıma ihtiyacı olacağını düşündüm.

Parmağıyla kızın yüzünü işaret ediyor. "Onun gibi konuşmuyor olabilirsin ama ona benziyorsun."

Ah.

Her zaman aileyle ilgilidir. Ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama kardeşim haklı, yüzünde Greg Everett'in bazı özelliklerini taşıyor.

Tolya iç çeker ve bankta arkasına yaslanır. "Evet, küçük kız. Senin için ne yapabilirim? Sana zaten tüm hayatımı, özgürlüğümü, normal bir insan gibi yaşama şansımı verdim. Geriye istediğin ne kaldı?"

Her kelimesi, haksız yere suçlanan herhangi bir adamın savcılığın yıldız tanığına karşı hissedeceği zehirle damlıyor. Muhtemelen onun yerinde olsam ben de aynı şeyi söylerdim.

Yine de... Ses tonunu sevmedim.

"Aslında, senin için neler yapabileceğiyle ilgili." Clara'nın sessizliğinin ardından araya giriyorum.

"Ah?" Tolya'nın kaşları çatılıyor. Bakışları kızın vücudunda benim hoşuma gitmeyecek kadar yavaş kayıyor.

"Ve senin davan."

"Hm." Homurdanıyor ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor, sonunda bakışlarını bana çeviriyor. Pazularını koyulaştıran yeni dövmelemleri sormak istiyorum ama şimdi sırası değil. "Peki ya benim davam?"

Bir kez olsun konuşsun diye Clara'yı masanın altından dürtüyorum. Ama tek yaptığı titremek ve gözlerini masaya dikmek oluyor. Gözlerimi devirip öne doğru eğilme dürtüsüne direniyorum. "Davanın düşmesi için gerçek bir temyiz başvurusu yapabiliriz. Clara ifadesini geri çekebilir."

Tolya alay ediyor. "Hangi kısmı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Hepsi."

"Temyizde yalan söyleyemezsin. Yalancı şahitlik ve diğer şeyler."

"Aleyhinde ifade verirken yalan söyledi." Neredeyse masaya doğru eğiliyorum; hiç mantıklı konuşmuyor. "Şimdi bizim tarafımızda-"

"Yalan söylemedi."

Donup kaldım. Kısmen çünkü az önce duyduğumu sandığım şeyi duyduğumdan emin değilim. Ama daha **ç o k** kanım donduğu için. "Ne?"

Tolya gözlerini kırpmadan Clara'ya bakar. "Yalan söylemedin. Değil mi, *Malyska*?" Clara yine titrer. Sonra hâlâ masaya bakarak yavaşça başını sallar.

"Ne oluyor lan?" Gözlerimi önce ona, sonra da ona dikiyorum. "Little'ın öldürüldüğü depoda olduğunu söyledi. Yakınında bile değildin."

"Avukatımın varsaydığı şey buydu. Ve senin de varsaydığın şey." Tolya omuz silkti. "Kimseyi düzeltmemek iyi bir fikir gibi göründü." Şimdi Clara'ya ters ters bakan o. "Ta ki *sen* ortaya çıkana kadar."

Clara yüzünü buruşturuyor. Ve oturduğumuzdan beri ilk kez konuşuyor. "Özür dilerim."

Tolya soğuk bir kahkaha atar. "Üzgün müsün? Üzgün müsün? Hayır, hayır, *Malyska*. Asıl üzgün olan benim." Kız ona bakmayınca, yumruğunu masaya vurarak kızın ve muhafızların şaşkınlıkla sıçramasına neden olur.

Onlar gelmeden önce el sallıyorum. Gergin bir andan sonra rahatlıyorlar ve boş nöbetlerine geri dönüyorlar.

"Bana bak," diye hırlıyor Tolya. "Biraz saygı göster. Bana bu kadarını borçlusun."

Clara titremenin de ötesinde, ama bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırmayı başarıyor.

Bunu hak ediyor. Onun gazabının her zerresini hak ediyor. Ve onu suçlayan kişinin gözlerinin içine bakmayı ve ona tam olarak ne yaptığını söylemeyi hak ediyor.

Peki neden buna bir son vermek istiyorum?

"Seni o lanet arabada bırakmalıydım." Tolya onun yüzündeki her kelimeyi ısıyor. "Hayatımda bir kez olsun iyi bir şey yapmaya çalıştım ve elime ne geçti? Hmm? Söyleyin bana Bayan Everett, sizi kurtarmaya çalıştığım için bana ne verdiniz?"

Gözyaşları kirpiklerine doluyor ama cevap vermiyor.

"Gördün mü? Bu." Parmağını kızın yüzüne doğru sallıyor. "Bu. Tam orası. Duydun mu?"

Beni bu kahrolası bok çukuruna düşüren de bu oldu."

Bilmecelerinden bıktım ve Clara'ya yaklaştıkça tahammülüm azalıyor. "Sen neden bahsediyorsun, *velet*?"

Tolya bakışlarını bir saniye bile ondan ayırmıyor. "Sana söylemedi mi? Siktiğimin rakamları. Yargıca da söylemedi." Alay ediyor. "Küçük bir kızın sokaklardan kaçırılıp külüstür bir arabanın bagajına tıklandığını gördüm.

Boktan bir gösteri. Onları depoya kadar takip ettim ve içeri girmeden önce onun gitmesini bekledim. Ve onu bir nakliye sandığının içine tıkmış, hasta bir piç kurusuna satılmaya hazır halde buldum."

Lanet olsun.

Ağızımdaki kuruluğa rağmen yutkunmayı başarıyorum. "Sen oradaydın. Oradaydın ve kim olduğunu gördün-"

"Bir bok görmedim. Tartışan sesler duyduğumda sandığın arkasına saklanmakla meşguldüm." Sesini hastalıklı bir şarkıya dönüştürüyor. "Böyle tatlı küçük bir kızı yalnız bırakmak istemedim."

Tolya hızla onun elini tutar. Bu tam olarak bir tutuş değil, muhafızları herhangi bir sorundan haberdar edecek kadar değil. Ama onun parmaklarını sıkıca tutuşunu görüyorum... ve kendi parmaklarımın yumruk haline geldiğini hissediyorum.

"Bana borcunu ödemek mi istiyorsun?" diye soruyor ona samimiyetsizce. "Sessizliğini telafi etmek mi istiyorsun? Seni kaçırın ve inciten *benmişim* gibi gösterdiğin için mi?" Onu ellerinden tutarak kendine yaklaştırıyor ve parmaklarını ağızına götürüyor. "Dizlerinin üzerine çök ve o küçük zavallı hayatında bir kez olsun ağzını iyi kullan."

"Tamam." Clara'nın elini onun elinden çekiyorum ve kardeşime uyarıcı bir bakış atıyorum. "Bu kadar yeter."

Tolya sonunda bana baktı. Sonra Clara'ya ve tekrar bana. Ani bir şaşkınlıkla arkasına yaslanıyor, sonra ağzını çirkin bir küçümsemeye çeviriyor. "Hayır. Sen değil, Dem. Benden önce davrandığını söyleme sakın."

Bu ifade ne kadar doğru olursa olsun, ima ettiği şey hoşuma gitmiyor. "Kızgın olmakta sonuna kadar haklısın Tol. Anlıyorum ve ben de en az senin kadar kızgınım."

"Sen ne sikimsin!" diye kükrüyor bana. Muhafızlara tekrar el sallıyorum. Kendi kardeşimle başa çıkabilirim. "Bu benim şerefime bir öfke sikişi miydi? Yoksa bana ihanet eden orospunun bu olduğunu anlamak için tadına bakmayı mı bekledin?"

"On yaşındaydı! Bir *çocuk*, Tol! Yapamazsın-"

"Ne yapamam? Beni mahveden insanlara karşı elimden gelen adaleti sağlamaya çalışamaz mıyım?" Clara'ya döner, sırtışı neredeyse sadistçedir. "Ben

sana "sikilmek" nasıl bir şeymiş göstereceğim, tatlım. *İşte bu* benim için ne yapabilirsin?"

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Ve ona karşı daha önce hiç bu kadar öfkeli

hissetmemiştim. "Kapa çeneni, Tolya."

"Yap beni, Demyen-"

"Dur." Clara bir elini koluma koydu. Ve ikimizi de şaşırtarak onun gözlerinin içine bakıyor. "Bu kadar yeter. İkiniz de."

Tolya yine dudak büküyor. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, seni küçük fahişe-"

"Haklısın. Bilmiyorum."

Ona saygılı bir şekilde başını sallıyor ve bu da onu tekrar sıraya oturtmayı başarıyor. İkimizin de birbirimizi boğazlamak için masanın öbür ucuna tırmanmakta olduğumuzu ancak şimdi fark ediyorum.

Clara boğazını temizliyor. Hâlâ titriyor ama zorluyor. "Ve haklısın. Seni mahvettim."

Oturuyor ve göz kırıyor, sessiz. Ben de öyle.

"Gerçek şu ki..." Yavaşça başını sallıyor ve sinirli bir elini saçlarında gezdiriyor. "Gerçek şu ki, gerçeğin ne olduğunu bilmiyorum. Ne gördüğümü ya da ne duyduğumu zar zor hatırlıyorum. Tüm detayları hatırladığım zamanlarda da sürekli yanlış anlıyorum."

Beni ve içgüdülerimi sikeyim; konuşmaya devam etmesi için onu cesaretlendirmek amacıyla sırtına nazıkçe elimi bastırmam gibi. "Ne demek istiyorsun?"

Clara burnunu çekiyor ve boştaki elini yüzünün önünde yumruk yapıyor. "İfadem avukat için ve evde çalışmam gerekiyordu. Söylemem gerekenler üzerinde çalışmam gerekiyordu ve... ve... sürekli yanlış yapıyordum. Ve babam... Babam bana sürekli..." İki eliyle yüzünü ovalıyor. "Bilmiyorum. Özür dilerim. Çok üzgünüm Tolya. Sadece bilmiyorum."

Kımıldamıyorum. Kımıldarsam, kelepçelenip parmaklıklar ardına atılacak olanın ben olacağımdan korkuyorum.

Tolya uzun, sessiz bir an boyunca ona bakar. Sonra iç geçirir. "Eh, 'bilmemek' için birkaç yıl çok geç. Bu saçmalığı duruşmada söylemeliydin."

Hıçkırır ve başını sallar. Alt dudağı titriyor ve tekrar başka tarafa bakıyor. Bu kez yüzündeki utanç, gözyaşları kadar belirgindir.

Dilini şaklatır. "Tsk tsk, *malyshka*. Bir bok bilmezken çok cesurdun. Neden şimdi gözlerini kaçırıyorsun?"

Clara cevap vermiyor.

Tolya aniden masanın etrafından dolanır ve onu yüzünden tutarak ayağa kaldırır. "Allah kahretsin! Bana bak, seni hain kaltak!"

Ellerim göğsüne çarpana kadar yerimi terk ettiğimi fark etmiyorum. Tolya tökezleyerek masaya geri dönüyor ve onu hızla en yakın çıkışa sürükleyen muhafızlar tarafından yakalanıyor.

Onu götürürlerken bana dik dik bakıyor, gülerken ve yere tükürürken o hastalıklı delilik yüzünü daha fazla buruşturuyor. Ama onu son sözlerini söyleyemeyeceği kadar hızlı götürüyorlar ki bu da iyi bir şey.

Onları duymak istemediğime eminim.

Çıkmanız içeri girmemizin yarısı kadar sürdü. Gardiyanlar bizi oradan çıkarmak ve buradan küfürler savurduğunu duyabildiğimiz öfkeli Rus gangsterden uzaklaştırmak için can atıyor.

Ayrılırken, gecenin ilerleyen saatlerinde beni uyutmayacağı kesin olan iki şey beni derinden rahatsız ediyor.

Bir: Tolya yalan söyledi. Bana, avukatına, herkese. İhmal ederek bile olsa, bu yine de bir yalan.

Ve iki: Clara'ya bir daha dokunursa kıcını tekmelemekten çekinmeyeceğim.

CLARA

Sandaletlerim park yerindeki çimento kaldırımın çatlaklarına takılıyor ama Demyen'in beni sıkıca tutması tökezlememi engelliyor.

Keşke bu rahatlatıcı bir şey olsaydı.

Mustang'e yaklaşırken, sessizliği minnettarlığımla bozmam gerektiğini hissediyorum. "Adım attığın için teşekkürler-"

Beni döndürüp arabanın kenarına sıkıştırdığında ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"Ne demek 'hatırlamıyorum'?" Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından gıcırdatıyor, nefesi fokurduyor.

Korkmam gerek. Dehşete düşmeliydim. Ama ellerinin kalçalarımı sarması, beni arabaya sabitlerken aynı z a m a n d a içine çekmesi...

Omzunun üzerinden bir bakış karışıklığı giderdi. Teknik olarak hâlâ hapishane arazisindeyiz. Hâlâ üzerimizde gözler var, Tolya'nın hayatını ellerinde tutanların kulaklarına konuşan ağızlara bağlanan gözler.

Demyen kesinlikle kızgın. Sadece *başka* şeyler hakkında yoğun bir tartışma yapıyormuşuz gibi göstermesi gerekiyor.

"Yıllar önceydi," diye açıklamaya çalışıyorum. "Ve ben ne... Ben... Ben...

Ben..." "Aklını başına topla!"

"Bunu tekrar mahvetmek istemiyorum!"

Demyen geri çekiliyor, ama her zamanki şüpheciliği ve kuşkuculuğunun arkasına saklanmadan önce gözlerindeki ani şaşkınlığı görmeme yetecek kadar.

O bir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum. Ya kendimi bu çukurdan çıkaracağım ya da dibe vurana kadar daha da derine ineceğim. "Fark etmediysen söyleyeyim, insanlara ne olduğunu gerçekten önemişiyorum. Ben hastayım.

Tolya'ya olanlar midemi bulandırıyor. O... o..." Hapishaneye doğru bir el sallıyorum, adamın içine düştüğü akıl almaz çılgınlığı tarif edecek doğru kelimeleri bulamıyorum.

Benim yüzümden.

Ben ve benim aptal hafızam.

Demyen gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bana ne olduğunu anlat. O gece, Michael Little öldüğünde."

İç çekiyorum ve arabaya yaslanıyorum. Beni hâlâ orada tutuyor ama en azından biraz daha nefes alacak yerim varmış gibi hissediyorum. "Bir arkadaşımın evinden eve yürüdüğümü hatırlıyorum. Sadece üç blok ötede oturuyordu ve güvenli bir mahalleydi. Herkes babamın polis olduğunu bilirdi, bu yüzden kimse onun önünde sorun çıkarmazdı." Dudaklarımı büzüyorum, alayımı örtmek için havayı dışarı üflüyorum. *Oh, ironi.* "Ta ki o akşam biri beni arkamdan yakalayıp arabasının bagajına atana kadar."

"Arabayı tanıdınız mı?"

"Bagajın içinden mi?" "Ne

demek istediğimi anladınız."

Bu detayları daha önce hiç düşünmemiştim. Kaba halılar, evet, ama Herhangi bir koku tanıdım mı? Köşelere sıkıştırılmış giysiler mi? "Hayır. Babam bir Lumina kullanırdı ve annem hiç araba kullanmazdı."

Demyen kaşlarını çatıyor. "Ailenin ne sürdüğü neden bu kadar önemli?"

"I..." Duraksadım. Bu... sağlam bir soru. "Bilmiyorum. Referans noktası belki?"

"Hm."

Gitmeme izin vermiyor, ben de bunu devam etmem için bir işaret olarak alıyorum. "Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü hatırladığım bir sonraki şey kafesin içinde uyandığımdı."

"Ve?"

"İşte o zaman Tolya'yı gördüm. Beni kontrol etmek için sandığı açtı. İyi olup olmadığını sordu. Geri geleceğini söyledi. Sanırım."

Parmaklarım kalçalarımnda sıkılaşıyor. "Sanıyor musun?"

Anıları ileriye itmeye çalışırken kendi parmaklarım gözlerimin üzerinde çırpınıyor. Ama ne kadar denersem deneyeyim, hepsi bulanık ve beyaz gürültü. "Bulanıklaşmaya başladığı yer burası, tamam mı? Yapamam-"

"Sesler duydun mu? Onunkinden başka?"

Olabilir mi? "Bilmiyorum. Tartışmak mı? Duydum... ve sonra..." Başımı salladım. "Bilmiyorum. O noktadan sonrasını net olarak hatırlamıyorum."

"Peki neden bunu yargıca söylemiyorsun?" Ona bakıyorum.

"Ne?"

Bakışları yumuşadı. Ama hâlâ binadan aceleyle çıktığımızda olduğu kadar kızgın. "Yargıca itiraf etmek için bunca zamanın vardı. Temyiz kuruluna. Savcıya bir mektup yaz. Hatırlayamadığını söyleyip duruyorsun. Bu, Tolya'nın tetiği çektiğini fiziksel olarak gördüğünü şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde söyleyemeyeceğin anlamına geliyor."

"Oh."

"Ama yapmadın. Yapmadın. Neden?" Demyen ayakkabısına yapışmış bir şeye bakar gibi başını iki yana eğiyor. "Çünkü kürsüye çıkamayacak kadar bencilsin."

Keskin bir nefes çekiyorum. "Ne?"

"Beni duydun."

Göğsünü itiyorum ama hareket etmiyor. "*Ben* nasıl bencil *olabilirim*?! Nasıl bencilim?"

Oraya çıkıp herkese, *a m a herkese* masum bir adamı hapse attığımı söylersem başıma ne gelir biliyor musunuz?"

"Ona olanlardan çok daha azı."

Bu acıtıyor. Göğsüme kör bir bıçak gibi batıyor ve en kötüsü de -Aslında haklı olabilir.

Ama bu "belki" beni gerçekten bunu yapmaktan alıkoyuyor. "Anlamıyorsun-"

"Ne sikim bilmiyorum." Demyen daha yakına eğiliyor, o kadar yakın ki hırıltısının göğsündeki gümbürtüsünü neredeyse hissedebiliyorum. "Ben aptal değilim, Clara. Korkuyorsun"

Babamın raporuna karşı çıkarsan ne düşüneceğinden korkuyorum."

Titrek bir nefes çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Ne düşüneceği değil. Ne yapacağını."

Kıpırdamıyor. Sanki mahkeme salonuna taşıdığım yaraları görebilecekmiş gibi beni tepeden tırnağa taradığını hissediyorum.

Herkes yaraları gördü. Ama kimse bir şey söylemedi. Tutuklayan memura göre, hiç kimse olayları doğru hatırlayamayan küçük kıza ne olduğunu gördüğünü kabul etmedi.

Demyen oradaydı. Onları o da gördü. Sadece unuttuğundan eminim.

Şimdi hatırladığına eminim çünkü elleri yanlarımdan çekildi ve yavaşça geri adım attı. Bana bakıyor.

Ona bakmaya çok korkuyorum -yüzüne kazınmış öfkeyi görmek istemiyorum, bu benim etrafımda kalıcı bir ifade olsa bile- bu yüzden odaklanmak için yerde bir çakıl parçası buluyorum.

Dönüyor. Arabanın kendi tarafına doğru yürüdü. Sürücü tarafındaki kapının çarpması beni kendime gelmekten alıkoydu. El yordamıyla yolcu kolunu buldum, açtım ve içeri kaydım.

Orada sessizce oturuyoruz, ikimiz de gösterge paneline bakıyoruz.

Sonra motoru çalıştırdı ve arabayı geri vitesine taktı.

Eve döndüğümüz için rahatlamış hissetmek çok garip. Demyen'in yerleşkesiyle ilişkilendirdiğime inanmadığım bir kelime bu. Kardeşinin aklını yitirdiği gerçek hapisneden uzaklaştıkça, Demyen'in yerinin benim için ne olduğunu tanımlamak için en iyi kelimenin "hapisane" olmadığını daha çok hissediyorum.

"Cennet" daha doğru. Özellikle de Martin içeri girip Willow'u götürmekle tehdit edemezken.

Keşke aynı koruma babama karşı da işe yarasaydı.

Demyen'in anlamadığı şey de bu: beni herkesten koruyamaz. Martin kolay biri. Öfkesi ve şiddeti güvensizliklerinden ve yetersizliklerinden besleniyor. Öfkelenmeden önce düşünmüyor ve günahlarını işlemeyen önce planlama zahmetine girmiyor.

Ama babam farklı bir hikaye.

Las Vegas Polis Departmanı'nın sevilen yüksek rütbeli dedektifi Greg Everett, açgözlülükle beslenmektedir. Güçle. Daha fazla nüfuza, daha fazla paraya, daha fazla şeye olan açlığıyla. Önce hesaplamadan asla bir hamle yapmaz. Kanıtların kendisine ulaşabileceği bir yere asla saldırmaz.

Tabii davasını kazanmak için jürinin sempatisine ihtiyacı yoksa. O zaman her günahı planlar ve titiz bir doğrulukla işler, böylece tribünlerde oturan bilgisiz ama iyi kalpli insanlar yaralı küçük bir kız görür ve öfkeli bakışlarını sıcak koltuktaki masum adama kaydırır.

Martin bir tehdit değil, çünkü öyle körü körüne yerleşkeye dalıp istediğini talep edemez. Demyen'in adamları önce ateş edecek, asla soru sormayacak.

Ama babam kimsenin geldiğini göremeyeceği türden bir adam. Nerede olduğunu bilseydi ve güvenilirliğine meydan okuduğunu bilseydi, intikam almak için yerleşkeye dalmazdı.

Ben yalnız kalana kadar gölgelerde beklerdi.

Bu düşünce beni korkutuyor. Kendimi en kötü hayallerimden çekip çıkarmak için Demyen'e bakıyorum ve onun burada olduğunu kendime hatırlatıyorum. Bir eli direksiyonda, sanki direksiyonu kıracaktı gibi yola bakıyor ama o burada. Yanımda.

Ve bunun beni rahatlattığı gerçeği, öldürülme düşüncesinden neredeyse daha korkutucu.

Telefonu manyetik yuvasında titriyor ve arabanın dahili sistemiyle cevap veriyor. Konsol ekranında Pavel'in adı belirliyor. "Evet?"

"Meridian'da bir sorunumuz var. Size sahada ihtiyaç var." Demyen

kaşlarını çattı. "Bambi'yi gönderin."

"Bunu sen halletmek isteyeceksin patron."

"Güvenlik ihlali mi?"

"Daha çok davetsiz bir misafir gibi. Ve siz onunla yüz yüze konuşana kadar gitmeyi reddediyor."

Demyen nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor. "Tamam. Yola çıkıyoruz."

Bana bir şey söylemeden önce uzun bir sessizlik ve keskin bir dönüş daha oluyor.

"Oraya vardığımızda benimle kal. Bir yere ayrılma."

Birlikte gün batımına doğru kaçmakla ilgili sefil bir şaka yapmak istiyorum ama bundan pek hoşlanmayacağı izlenimine kapılıyorum. O yüzden sadece "Tamam." diyorum.

Homurdanıyor ve bana başını sallamaya benzer bir şey yapıyor. Onu daha fazlası için zorlamıyorum.

CLARA

Vale, biz bir saniye bile duraksamadan Demyen'in anahtarlarını alıyor. Demyen'in işi başından aşkın, şakalaşmaya ya da tereddüt etmeye vakti yok. Beni yaldızlı kapılara doğru götürüyor ve ben de ona ayak uydurmak için neredeyse zıplamak zorunda kalıyorum.

Bazen ne kadar güçlü olduğunu unutuyorum. Sadece Vegas'ın yeraltı dünyasını ve Sierra Nevada'nın yarısını değil, *burayı* da nasıl yönettiğini. Bu altın ve parıltı dünyasına, fantezilere ve düşkün hayallere.

Burada insanlar ondan korktukları kadar ona hayranlık da duyuyorlar ve bu, içeri girdiğimizde onu tanıyan kumarbazların yüzlerinden okunuyor.

"... saat kaç civarıydı?" Donup kaldım.

Hayır. Lütfen, hayır.

O çok tanıdık ses midemi bulandırıyor ve ayaklarımı yere yapıştırıyor - ve görüşe göre Demyen üzerinde de aynı etkiyi yaratıyor. O da benim gibi bakışlarını hızla bara çeviriyor ve ikimiz de Martin'in barmene yaptığı "sıradan" sorgulamaya bakıyoruz.

Demyen'in kolunun beni sardığını hissediyorum. Sonra bir bakıyorum, beni sıkıca yanına çekiyor ve bir dizi kumar makinesinin etrafını saran bir yan kanadın etrafında döndürüyor.

"Sana burada ihtiyacım var." Kulaklığından konuşuyor. "Patterson. Hadi canım. Elinde arama emri olduğunu görmedim, hayır."

Ağzının kenarındaki sırıtış bana diğer uçtakinin muhtemelen Bambi olduğunu söylüyor. Onun sağ kolu olarak ne yaptığını bilmiyorum ama daha önce telefonda birini diri diri doğramasını dinlemiştim. Martin hakkında neler hissettiğini ancak hayal edebilirim.

"Tamamdır. On dakika sonra görüşürüz."

Demyen bizi arka duvardaki asansöre itiyor, bir düğmeye basıyor, sonra dönüp bana bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama o kadar yakınımda duruyor ki, çözülmüş üst düğmelerinin altından görünen ten parçasından kolonyasını soluyabiliyorum.

Ona bakmaya cesaret ediyorum. İndirilmiş kirpiklerinin arasından bana baktığını ve kızgın olmadığını görünce hafifçe soluğumu gizlemeye çalışıyorum. Daha önce olduğu gibi değil.

Neredeyse yapacağını düşünüyorum.

Ama hayır. Asansör yerleşiyor, panel usulca çınlıyor ve kapılar kayarak açılıyor. Demyen omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor, sonra beni yanına çekerek işaretlenmemiş kapılarla dolu halı kaplı bir koridora götürüyor.

Beni koruyor muydu?

Şu an yaptığı şey bu mu?

Hiç şüphesiz ona ait olan lüks bir ofise giriyoruz. Evindekine benziyor ama steroidli.

"Rahatına bak," diye emrediyor. "Ama sakın gitme. Ve kapıyı kimseye açma, kim olduklarını söylerlerse söylesinler."

"Ya-"

"Bu iş bitince gelip seni alacağım."

Tereddüt ediyor. Ya da daha çok, beni odaya soktuğu kadar hızlı bir şekilde odadan çıkmıyor. Bunun yerine, bana doğru bir adım atıyor ve yemin ederim elinin yanından yukarı doğru hareket ettiğini görüyorum-

Ama sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve beni orada bırakıyor. Kapının klik sesini duyuyorum, ardından birkaç bip sesi ve bir başka klik sesi o geri gelene kadar burada kilitli olduğumu gösteriyor.

Güvenlik bilgisayar ekranlarının kodlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve kesinlikle hacklemeyi denemek istemiyorum. Ama televizyon da yok ve oturup "rahat etmek" için gerekli sabra ya da sakinliğe sahip değilim.

Odanın içinde birkaç tur attım. Lüks şiltenin üzerine oturuyor, zıplamasını test ediyor, geri zıplıyor ve biraz daha yürüyor. Kendime onun

Burada uyuyacak bir şey var çünkü kendini işine adanmış, randevuları eğlendirdiği veya eskortlarını kendisi denediği için değil.

Yaparsa beni rahatsız edeceğinden değil.

Seni pis, kokuşmuş yalancı.

Kendimi bu düşüncelerden sıyrıp masasına yaslanıyorum ve kumarhanenin ana katında gördüğümü hatırlamadığım tavandan tabana pencerelerden dışarı bakıyorum.

Tek yönlü cam olduklarını fark etmem bir anımı aldı. Ben dışarıyı net bir şekilde görebiliyorum ama kimse içeriye göremiyor.

Ofis, şarap, kadınlar ve kazançlardan oluşan parıltılı krallığında olup biten her şeyi görebilecek kadar yükseğe kurulmuştur.

Ayrıca, Demyen'in kendinden emin adımlarla Martin'e yaklaştığı ve sorgulamayı yarıda kestiği barın iyi bir görüntüsünü de veriyor.

Bu mesafeden bile barmenle Demyen'in bakışmalarını kaçırmıyorum, o da vakit kaybetmeden en iyi "*Canını yakmadan nasıl yardımcı olabilirim*" sırtışını takınıyor. Köpekbalıkları ondan daha cana yakın görünüyor.

Martin bir an için irkilir gibi oldu. Neredeyse onun için üzüleceğim.

Gerçekten... üzülüyorum. Onun için gerçekten üzülüyorum.

Tek bir gecede kız arkadaşını, kızını, evi onun için "ev" yapan her şeyi kaybetti. Yazılı bir uyarı bile yapmadan küçük kızını ondan çaldım. Bizi aramaya nereden başlayacağını bilmiyordu; Demyen'le olan bağlantıyı tamamen şans eseri buldu. Ve beni bulmak için o kadar zahmete giriyor. Aslında benim için endişeleniyor.

Kahretsin.

Bir hata mı yaptım?

Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başlarken dudağımı ısırıyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum. Yani, birbirimizi seviyorduk, değil mi? Sevmeseydim onunla birlikte olmazdım.

Ama sonra Demyen'in söylediği bir şey şalteri indirir. Martin kamuya açık bir alanda yasaların ve polis yönetmeliklerinin izin verdiği ölçüde saldırganlaşır,

parmağını Demyen'in yüzüne doğru uzatırken öfkeden iki büklüm olmuş ağzından tükürükler fışkırıyor.

Geri çekiliyorum, ciğerlerim daralıyor. Bir kat yukarıdayım ve burada olduğumdan haberi yok... ama yine de o tanıdık bakışa sanki tam karşımda duruyormuş gibi tepki veriyorum.

Hayır. Bizim için en iyi kararı verdim. Kendim ve Willow için.

Demyen sakince ceketinin kollarını düzeltirken güvenlik devreye giriyor ve Martin'i saygılı bir şekilde güvenli bir mesafeye çekiyor. Bu "güvenlik görevlilerini" tanıyorum. Demyen'in onlardan "vors" diye bahsettiğini duymuştum ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, polis dedektiflerine karşı bile sadakat ve koruma içerdiği açık.

Dikkatimin yerde kaymasına izin verdim. Martin'i halletti ve bu konuda endişelenmeme gerek yok.

Çukurlarda bir şey gözüme çarpıyor. Belli belirsiz tanıdık biri gülüyor ve yeşil kadife bir masanın üzerinde çipleri kaydırıyor. Başka bir oyuncunun söylediği bir şeye neşeyle başını sallıyor ve masanın yanında duran eskortlardan birini kucağına çekiyor. Kız kıkırdıyor ve şakacı bir şekilde adamın eline vuruyor ama adam bir eliyle kızın kışını kavrarken diğer eliyle kızın göğüs dekoltesi boyunca zarları yuvarlıyor.

Başka tarafa bakıyorum. Demyen'in misafirlerinin şehvet düşkünlüğünü görmeme gerek yok. Ama bir kez daha bakmaktan kendimi alamıyorum.

Onu bir yerden *tanıyorum*. O mu?

Koyu renk takım elbiseli bir çift adam masaya yaklaşır ve adam birden ciddileşir. Refakatçiyi kucağından indirir, kapıcılardan birine fişlerini toplaması için başıyla işaret eder ve iş arkadaşlarıyla iş konuşmak üzere döner.

İşte o zaman ona daha iyi bakabiliyorum.

İşte o zaman hatırladım.

Raizo.

Keskin bir nefes alıyorum ve Demyen'in Martin'in soru yağmurundan dikkatle kaçındığı yere bakıyorum. O işi halletti ama

kumarhanesinde başka kimin olduğunu biliyor mu? Yakuza'nın onun şampanyasını içtiğini ve parasıyla kumar oynadığını biliyor mu?

Organize suçlar konusunda uzman değilim. Mafyayı Bratva'dan ayıramam ve Demyen'in evini temizlemeye başlayıp konuşmalara kulak misafiri olana kadar yeraltı dünyasında bu kadar çok farklı terim olduğunu bile bilmiyordum.

Ama Yakuza'yı biliyorum. Ve

Raizo Watanabe'yi tanıyorum.

İkiyle ikiye bir araya getirmem yıllar aldı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Raizo'yla, çevresindekileri ve kariyer seçimlerini öğrenmeden çok önce tanışmıştım. Ben küçük bir kızdım ve o da odaya her girdiğinde güç saçan yakışıklı bir adamdı. Oturma odama ya da mutfaka habersizce girmesi ama annem tarafından karşılanması bana tuhaf gelirdi ama pek de dikkat çekici değildi.

Onunla ilgili hiçbir şey dikkatimi çekmedi. O sadece Raizo Amca'ydı, anneme fısıldayan ve bana Japonya'dan küçük oyuncaklar ve şekerler getiren birçok sırrı olan bir adam.

Her zaman babam isteyken. Raizo Amca'nın bizimle sakladığı sır buydu. Annem bana onun "gizli bir ajan" olduğunu ve onu güvende tutmamız gerektiğini söyleyerek ziyaretçimiz hakkında tek kelime etmememi sağladı. Tıpkı filmlerdeki gibi.

"Amca" Raizo'nun aslında kimin için çalıştığını ancak lisede öğrenebildim.

Babam öğleden sonraki vardiyasından akşam yemeği için eve gelmişti, ancak annemin bizim için özenle hazırladığı sıcak yemeği kabul etmek yerine, elindeki evrakları yere fırlattı ve bölgeler arasında artan şiddetten şikayet etti. *Yakuza'nın kendileri dışında herkesten nefret ettiğini söyledi.* Klasörleri öfkeyle karıştırdı, istatistiklere ve fotoğraflara parmağını batırırken, kısa süre önce bir rakibinin gece kulübünü vuran "bu sümüklü orospu çocuklarının" varlığına lanet okudu.

Raizo Amca o fotoğraflardan birindeydi. Babam onun "yeni yetme" olduğu hakkında bir şeyler mırıldandı. Annemin oturduğu yerde nasıl donup kaldığını gördüm. Neyse ki babam donmadı ama yine de dosyasına sos bulaştırdığı için anneme bağırarak için bir neden buldu.

Raizo ve babamın birbirleriyle konuştuklarını gördüğüm tek zaman annemin cenazesinin olduğu gündü. Çok fazla düşünmedim; o kadar çok insan başsağlığı dilemek ve destek olmak için babama yaklaştı ki. Bir Japon eski eser uzmanının cenazeye katıldığını ve iş konuşmak için yaşlı dudu gizlice bir kenara çektiğini kimse fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

Genç olabilirdim ama *o kadar* da genç değildim. Anıt mezarda bir sütunun arkasına saklandığım yerden aralarındaki gerilimi hissedebiliyordum. Konuştukları her neyse, bunun kayıpla, kederle ya da acımayla hiçbir ilgisi yoktu. Raizo gittikten sonra babam teselli edilmekten çok sinirlenmiş görünüyordu.

Aradan birkaç yıl geçti. Raizo artık daha yaşlı, gür saçlarının arasında gümüş çizgiler var ama hâlâ aynı yakışıklılıkta ve güçlü bir şekilde hareket ediyor. Adamları onun etrafında duruyor ve Demyen'in adamlarının yaptığı gibi onunla birlikte yürüyor. "Amca" Raizo'nun artık gelecek vaat etmediği çok açık; o çoktan *gelmiş*.

Demyen biliyor mu?

Ortalık kan gölüne mi dönmek üzere?

Odanın içinde biraz daha dolaşmak için pencerelerden uzaklaşıyorum. Rakiplerinin, düşmanlarının, *her neyse*, kumarhanesinde oldukları ve bir şeyler çeviriyor gibi göründükleri konusunda onu uyarmak için ofisten ayrılarak Demyen'in öfkesini riske atmalı mıyım emin değilim.

Raizo'nun bir Bratva patronuyla birlikte olduğumu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğinden de emin değilim.

Söz konusu adam adamlarıyla birlikte masadan uzaklaşmaya başlıyor. Demyen'e yaklaşacak gibi görünmüyor. Kendimi daha az endişeli hissetmesem de rahat bir nefes alıyorum.

Yüzüme biraz soğuk su çarpmam lazım. Sakinleş. Demyen gelene kadar toparlan ve rahatla.

Ofisin bir köşesinde küçük bir banyo var. Serinlemek ve yansımama nefes almasını söylemek için tam da ihtiyacım olan şey. Su gerçekten de odaklanmama yardımcı oluyor ve bir havluya uzanıp kurulamadan önce damlacıkların cildimin üzerinde bir süre yuvarlanmasına izin veriyorum.

Endişelenecek bir şey yok. Bırak bu işi Demyen halletsin. Sakin ol ve uslu dur.

Bana iyi bir plan gibi geldi.

Banyonun ışığını kapatıyorum ve kapı kilidinin bip sesiyle açıldığını duyduğumda ofise geri dönüyorum. Demyen'in bu kadar çabuk döndüğünü gördüğüm için gerçekten mutlu hissederek gülümsüyorum-

Ama içeri girip bana bakan Demyen değil.

Göğüs kafesim ciğerlerimin üzerine çökerken aynı anda kalbim boğazıma doğru fırlıyor.

Raizo Amca daha az şaşırmış görünmüyor.

CLARA

Raizo'nun bakışları beni hiç terk etmiyor. Adımları yavaş, tembel ve hesaplı. Bana yaklaştığında, neredeyse saygıyla saçlarıma dokunuyor.

"Vay, vay. Bir an için bir hayalete baktığıma yemin edebilirim."

Gerginliğimin içinden bir gülümseme çıkarıyorum. "Uzun zaman oldu."

Bir kahkaha attı ve elini bırakarak başını salladı. "Bu hafif kalır." Bir adım geri atıyor ve iç çekerek yavaşça başını sallıyor. "Küçük Clara. Ne kadar da büyümüşsün."

Onu çok uzun zaman öncesinden hatırlayan yanım kızarıyor.

Raizo Demyen'in ofisine şöyle bir göz gezdirip kıkırdıyor. "Görüyorum ki gerçekten de annene benziyorsun. Güzel, baştan çıkarıcı ve tehlikenin sınırında geziniyorsun."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama tamam, tabii. Gülümsememi genişletmeye zorluyorum ve minibara benzeyen bir şeyi işaret ederken ellerimin titremesini durdurmaya çalışıyorum. "Bir şeyler içmek ister misin?"

"Teşekkür ederim, ama hayır." Kendime bir şeyler yapmak için buzdolabından bir şişe su alırken Raizo bana dikkatle bakıyor. "Buraya iş için geldim ve çoktan dikkatim dağıldı."

"Ee, doğru. Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin."

İşleri olabildiğince sıradan tutmak istiyorum. Aramızdaki mesafeyi de mümkün olduğunca geniş tutmak istiyorum. Onun hakkında çocukluğumdan hatırladıklarına rağmen, tanıdığım Raizo Amca'nın şu anda vücudumu tepeden tırnağa tarayan ve bu konuda hiç de ketum davranmayan adamla aynı kişi olmadığına dair belirgin bir his var içimde.

"Tanrım, nefes kesicisin." Mesafeyi koruma çabamı görmezden gelerek bana yaklaşıyor. Rahatça şilteye doğru ilerlemeye çalışıyorum, ama Raizo bunu bileğimi yakalamak ve bacaklarımın arkasını sabitlemek için bir fırsat olarak değerlendiriyor.

minder. Tek bir hareketle tekrar üzerine dūŖeceęim ve gözlerindeki bakıŖ bana istediği Ŗeyin bu olduğunu söylüyor. "İsminizi listeden tanıdım ama neredeyse inanmayacaktım. İnan bana, doğru olduğunu görmek beni çok heyecanlandırdı."

Gergin bir kıkırdama çıkardım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Raizo bileğimi  ekiŖtirerek beni göğsüne doğru sendeletiyor. Bir elini sırtımın alt kısmına dayayıp beni kendisine doğru tutarken, diğer eliyle saçlarını yüzünden tarıyor. Parmaklarının kulağımı okŖadıęını, boynumun yamacından aŖaęı indiğini hissediyorum... ve göğsümün kabarıklığı üzerinde oyalandıklarında, göğsünden bir takdir gümbürtüsü yuvarlanıyor.

"Büyüleyici bir güzellik. Çok sıcak, çok yumuŖak..." Gülümsüyor. Bundan nefret ediyorum. "Sen, sevgili kızım, beni çok ama çok zengin bir adam yapacaksın."

Bunu söylemesinden daha çok nefret ediyorum. Sanki satılık bir et par asıymıŖım gibi. Ondan uzaklaŖıyorum. Bana dokunmaya devam etmesine izin vermektense Ŗiltenin  zerine d Ŗmeyi tercih ederim.

Dilini Ŗaklatıyor ve daha da yaklaŖıyor. Artık aramızda hiçbir numara yok. Ondan uzaklaŖmaya  alıŖtıęımı biliyor ve benden vermek istemediğim Ŗeyler istediğini biliyorum.

"Gel bakalım, Clara. İyi bir kız ol..."

Ofisin kapısı tam Raizo kolumu tutmayı baŖardıęında açılıyor. Demyen içeri dalıyor ve ben rahat bir nefes mi alsam yoksa panikle kendimi ona mı atsam bilemiyorum.

Paniği seçiyorum.

Kendimi Raizo'dan ayırıyorum ve Demyen bu ölüm tuzağına bir adım daha atamadan neredeyse üzerine atlıyorum. "Buraya nasıl girdiğini bilmiyorum ama-"

"Onu içeri aldım. Ona kodu verdim." Demyen omuz silkiyor ve masasına doğru ilerliyor.

"Sen ne?" Sesimi alçak tutmaya  alıŖarak arkasından koŖuyorum. "Onun Yakuza olduğunu biliyor musun?"

Raizo arkamdan kıkırdıyor. Demyen sadece kaŖlarını çatıyor ve bana sırtıyor. "Farkındayım. Bu yüzden onu buraya davet ettim."

Ona uzanma girişimim havada dondu. Ve sonra yeterince hızlı geri çekilemiyorum. "Ne... Neden bahsediyorsun?"

Buna cevap vermesini gerçekten istemiyorum. Bilmek istemiyorum.

Demyen'in kim olduğunu öğrendiğimde her şeyin kötü olduğunu düşünmüştüm. Sonra onun *ne* olduğunu anladığımda daha da kötü oldu.

Ama bu?

Bu çok daha kötüymüş gibi hissettiriyor.

Demyen'in Bratva'sı gizliden gizliye güçlüdür. Raizo'nun Yakuza'sı da en az onun kadar güçlü ve halk arasında ondan çok daha fazla korkuluyor. Belki de alternatif bir evrende, Willow'u kapıp Raizo'nun annem aracılığıyla bana geçmişte gösterdiği şefkatin güvenliğine kaçarak bir şansım olabilirdi.

Ama Demyen'in sesine ve Raizo'nun bana bakma şekline bakılırsa, *bu* evrende böyle bir seçenek yok.

Bu da demek oluyor ki resmen sıçtım.

"Birlikte iş yapıyorsunuz." Sormadım; bunu yüksek sesle söylediğime bile şaşırdım.

Demyen yine sırtıyor. "Altın yıldız sana."

Deri koltuğuna yerleşiyor ve kilitli bir çekmecedен birkaç dosya çıkarıp onları karıştırıyor. Bana bakıp emirler yağdırmasını, oturmamı söylemesini, üzerimdeki kontrol ihtiyacını nasıl karşılayacaksa onu yapmasını bekliyorum. Ama o, ilgilenmesi gereken evrak işlerine dalmış durumda.

Raizo, meslektaşının dikkatinin başka yöne kaymasından rahatsız olmayarak sezlonglardan birinde dinleniyor. "Bay Zakrevsky eski eser müzayedelerimden birine ev sahipliği yapmayı nezaketle kabul etti. Hatta bu sezonun koleksiyonuna da katkıda bulundu."

Demyen'in evinin hiçbir yerinde "antika" olarak nitelendirilebilecek bir şey görmedim. Yürüttüğü bir yan işin parçası olmalı. Ve eğer içgüdülerimin şüphelendiği gibi bir şeyse, bu konuda daha fazla soru sormasam daha iyi olur.

"Buraya gel, güzelim." Raizo parmaklarıyla bana işaret ediyor. Demyen'e bakıyorum, adamı ya da beni durdurmak için kâğıtlarından başını kaldırmıyor.

Bu yüzden Yakuza patronuna birkaç temkinli adım daha yaklaştım, o da parmak uçlarını uyluğumda tembelce gezdirmek için uzandı.

Demyen hâlâ doğrudan bize bakmadan, "Antikanın değerini çoktan biçtim," diyor.

Raizo kıkırdar. "Tabii ki yaparsın. Sizi suçlamıyorum. Böylesine enfes güzellikteki bir şey iyice değerlendirilmeli... ve zevk alınmalı." Parmakları kırımın hemen altına doğru kayıyor, ama ben eğildiğimde sakince kalçamı kavıyor ve beni orada tutuyor. "Kaliteyi garantilemek istediği için yaşlı bir adamı suçlayamazsın."

Demyen kaşlarını çattı. "Mallarınızın bu kadar sık elden geçirilmesinden hoşlandığınızı bilmiyordum."

"Belki de haklısın." Raizo kırımını okşuyor, sonra elini kolçağa bırakıyor. "Dürüst olmalıyım: Ben de bir teklifte bulunmak için fazlasıyla istekliyim."

Nedense bu, Demyen'in bir dosyayı çevirirken donup kalmasına neden oluyor. Yavaşça önce Raizo'ya, sonra da bana bakıyor, çenesindeki damar kasılıyor. Bana deli diyebilirsiniz ama bu onu gerçekten kızdırmış gibi görünüyor.

Ama sonra rahatlıyor ve alay ediyor. "Alıcılarınızın en yüksek teklifi vermesine karşı koyamıyorsunuz."

Raizo güler ve başını sallar. "Yeterince doğru. Bu benim zayıflığım. Ama ben ciddiğim dostum; sana unutamayacağın bir teklifte bulunabilirim."

Demyen'in telefonu masanın üzerinde vızıldıyor. Ekrana hızlıca bir göz attıktan sonra dosyaları bir kenara koyup ayağa kalkıyor. "Bize müsaade etmek zorundasınız. Görünüşe göre çukurda beklenmedik bir misafirimiz var. Yeniden planlamak için Bambi'yi arayın."

Yakuza lordu ayağa kalkarken kaşlarını çattı. "Konuşacak çok şeyimiz var-

" "Ve konuşacağız. Daha sonra."

Raizo ceketini düzeltir ve hiçbir şey söylemez. Belki de uzun zamandır Onu son gördüğümde yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Demyen'in duruma hakim olması iyi bir şey, çünkü sadece ölüm arzusu olan bir aptal öfkeli bir Raizo Watanabe'nin yüzüne gözünü kırpmadan bakabilir.

Adam bakışlarını bana doğru kaydırıyor. Sunduğu küçük gülümsemeyle biraz olsun rahatlamak isterdim ama bu sadece tüylerimi diken diken ediyor.

"Yakında görüşürüz, tatlı çiçek."

Tanrım, umarım değildir.

CLARA

Demyen asansörde sessiz. Raizo'yla karşılaştığından beri doğrudan bana bakmaktan kaçınıyor. Bugünkü ruh hali değişimlerini çözecek enerjim ya da isteğim var mı bilmiyorum, bu yüzden sadece sırtına bakıyorum ve çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Barda martinisini yudumlayan ve tabletini inceleyen Bambi'yle bir şeyi kontrol ederken bana bir kokteyl masasında beklememi işaret ediyor.

Dediğini yapıyorum ve parmaklarımı uzun masanın üzerinde gezdiriyorum.
Düşünme, düşünme, düşünme-

"Clara."

Kahretsin.

Bu sorunumun ortadan kalktığını sanıyordum. Demyen'in de öyle düşündüğüne eminim.

Sanırım ikimiz de yanlış düşünmüştüz.

Martin kolumdan tutup beni döndürerek yüzünü ona çevirdi. "Her yerde seni arıyordum."

Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. Midem çalkalanırken yapabildiğimin en iyisi bu. "Eminim öyledir."

"Bak. Pislik gibi davrandığımı biliyorum. Ve özür dilerim. Ben sadece-"

"Sadece... ne?" Alay ettim. Şimdi, keşke yüzüne fırlatacak bir şeyim olsun diye bir içki sipariş etseydim diyorum. "Bana kum torbası gibi davranabileceğini mi düşündün? Anne tokat yerken kızıma yüzünü saklamayı mı öğreteceksin?"

Yüzü tehlikeli bir bakışla daralıyor. Eskiden beni korkuturdu, özellikle de onun evinde yalnız olduğumuzda.

Ama Şu anda onun evinde değiliz. Başka birinin evindeyiz.

Ve göz ucuyla görebildiğim o kişi, bu küçük sohbeti çok yakından izliyor.

"Kızımız, Clara." Martin'in kolumdaki tutuŐu sıkılaŐtı. "Ve sen onu benden aldın."

"Elini çekmek isteyeceksin," diye uyarıyorum onu buz gibi bir sesle, başımı yakındaki güvenlik görevlilerine doğru sallayarak. İzliyorlar ama müdahale etmiyorlar.

Henüz.

Martin isteksizce parmaklarını pazumdan çekti. "Bu tavırdan hoşlanmıyorum-"

"Ve bana davranıŐ Şeklinden hoşlanmıyorum. Ya da Willow'a."

Bu onun moralini bozar. İ   eker, biraz yığılır, sonra başını sallar. "Evet. Haklısın. Haklısın." Bir elini ince saçlarında gezdiriyor ve bakışları bir zamanlar bende işe yarayan köpek yavrusu yalvarıŐına dönüşüyor. "Bir terapistte gitmeyi düşünüyordum. Bunun için yardım almayı. Senin için daha iyi bir adam olmak istiyorum, Clara. Sadece... Eve d nmene ihtiyacım var. Sana ve Willow'a evde, yanımda, bana destek olmanız için ihtiyacım var."

Keşke biraz durup i imde olup bitenleri açığa  ıkarabilseydim. Çünkü biliyorum ki, bu konuşma haftalar önce gerçekleŐmiŐ olsaydı, kollarında hıçkırı hıçkırı ağlıyor olurum. Tatlı, boş sözlerine sarılır ve onu terk ettiğim, Willow'u aldığım, ona yalnızlık çektirdiğim için beni affetmesi için yalvarırdım.

Ama Şu anda gerçekleŐiyor. Demyen'le, onun dünyasında, onun fiziksel ve teorik korumasıyla çevrili olarak yaşadığım haftalardan sonra. Haftalarca kızımın daha önce hiç görmediğim Şekilde geliŐmesini izledim.

"Yardıma ihtiyacın var, Martin. Ama onu bensiz almalısın."

"İyi olacağım-"

"Lanet olası bir yol haritan olsaydı 'iyi' olamazdın!" Beni tekrar yakaladığında parmaklarını bileğimden sertçe çekerek  fkeleniyorum. "İpucunu al ve git. Şimdi."

"Yoksa ne olur?" Martin hırlayarak alanıma giriyor. "Ne yapacaksın, ha? Hiçbir şey. Elinde hiçbir şey yok çünkü sen *bir* hiçsin."

Beynimin bir kısmı bunu onun niyetlendiği darbe olarak algılıyor. Yüzümün buruştuğunu saklamaya çalışıyorum ama o bunu fark ediyor ve bir sülük gibi yapışıyor.

"Bu doğru, bebeğim. Bensiz bir hiçsin. Willow'u asgari ücretle büyütmeyi nasıl destekleyebilirsin? Sokaklarda mı dolaşacaksın? Kısa yoldan para kazanmak için bacaklarını mı açacaksın?" Martin beni kendine doğru çekiyor, sanki bu herhangi bir normal çift arasındaki herhangi bir normal konuşmaymış gibi gülümsüyor. "İkimiz de yatağını ısıtabilecek tek erkeğin ben olduğumu biliyoruz. Bu dünyada seni isteyecek tek erkek benim. Bebeği doğurduktan sonra ne kadar çirkinleştiğin umurumda değil. Şişmanlamak, sarkık memeler, çatlaklar... Umurumda değil. Ama bu seni sevdiğim için. Diğer erkekler, onlar-"

"Çek o lanet ellerini kadınımdan."

Martin'in gözleri şimdi arkamda duran adama dikiliyor. Sonra kendine özgü bakışlarını dikeyyor ama itiraz edemeden Demyen beni Martin'in elinden çekip alıyor ve kendi tarafına yaklaştırıyor.

"İyi misin?" Demyen başını eğip saçlarımı okşuyor ve kulağıma bir şeyler mırıldanıyor. Başparmağı, elinin dayandığı karnımın üzerinde yavaş ve tembel bir daire çiziyor.

Bu adamın ruh hali değişimleri için Dramamine'e ihtiyacım olacak.

Başımı sallıyorum ve ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Sadece konuşuyorduk."

"Hm." Demyen, Martin'e sabit bir bakış atıyor ve bu neredeyse onun bakışlarından daha kötü. "Sanırım avukatım size çıkışı gösterdi, Dedektif."

Martin homurdanıyor. "Ve bana yalan söylediğinize inanıyorum, Bay Zakrevsky. Sizi adaleti engellemekten ve soruşturmayaya mani olmaktan tutuklamalıyım."

"Ne için?"

"Sana Clara'nın nerede olduğunu sorduğumda-"

"Kayıp ihbarı yaptınız mı? Resmi bir soruşturma açtınız mı?"

Martin ağzını kapattı. Öfkeleniyor. Öfkeleniyor çünkü belli ki yapmamış. Yapamadı. Bu yüzden odağını tekrar bana çevirdi.

Beni Demyen'in kollarında görünce öfkesi yatıştı. "Clara, benimle eve gelmen gerek. Hemen."

Demyen güler. "Lanet olası ipucunu al, Dedektif. Seni istemiyor; senin bok çukuru hayatını istemiyor. Sen yükseltildin. Bunu kabul et."

Martin bana sanki aniden fazladan üç başım çıkmış gibi bakıyor. "Bu orospu çocuğuna ne yalanlar söyledin bilmiyorum ama-"

Cevap vermek için bir saniyem bile yok. Bir an kendimi Martin'den gelecek bir hakaret yağmuruna hazırlıyorum. Sonra, Demyen'in göğsüne yaslanıyorum, boştaki eli saç diplerime dolanıyor ve beni mükemmel öpücük için mükemmel açığı yakalayacak şekilde yerinde tutuyor.

Ve Tanrım, ne öpücük ama.

Vücudumda dolaşan katıksız elektrikten başka bir his algılayamadan ayak parmaklarım kıvrılıyor. Dili dudaklarımın arasından geçip benimkinin üzerinde kayıyor ve kısık bir iniltiyle beni içine çekiyor. Tam hava almak için çekileceğini düşündüğüm anda öpüşmeyi kesiyor -sadece açığı ayarlamak ve beni bir kez daha yutmak için.

Tanrı yardımcım olsun, bunu *istiyorum*. Bunu o kadar çok istiyorum ki aramızdaki diğer her şeyi unutuyorum. Ellerim göğsünü yumuşatıyor ve boynuna doğru kayıyor. Ona ihtiyacın, arzunun, özlemin yumuşak iniltilerini veriyorum.

Bunu istiyorum. Her zaman. *Onu* istiyorum.

Demyen nefesini tutmak için öpüşmeyi tekrar kesiyor. Bir anlığına, sanki o da bu durumdan benim kadar etkilenmiş gibi hissediyorum. Ama sonra şakağıma bir öpücük daha konduruyor ve Martin'e sırtıyor. "Dediğim gibi, Dedektif: ipucunu al."

Martin daha önce kızgınsa bile, şimdi *fokur fokur kaynıyor*. Bana doğru yarım bir adım atıyor, sanki ne pahasına olursa olsun beni yakalamaya hazırmış gibi.

Ona bunu yapmamasını tavsiye ederim. Ama Demyen daha hızlı.

Beni arkasına sıkıştırıyor ve Martin'in alanına giriyor, neredeyse burun buruna geliyorlar. Bu açıda, birdenbire Martin'in nasıl

Demyen'in açıklaması doğru: Yükselttim. En az bir buçuk metre.

Ve başka bir bölümde 5 inç kadar. Belki altı.

"Dedektif rolünü bırak," diye homurdanıyor Demyen, "ben de iş sahibi rolünü bırakayım. Sana erkek erkeğe söylüyorum: Clara Everett'ten uzak dur."

Martin göğsünü şişiriyor. Bu manzara karşısında neredeyse gülecektim. "Beni kızımından uzak tutamazsın! Fahişe sende kalsın, ama ben kızımı alıyorum!"

Fiziksel olarak mümkün olsaydı, Demyen'in yüzüne aniden kazınan tüyler ürpertici öfke maskesiyle tüm bu yer yirmi derece düşerdi. Normalde bir polis dedektifine saldırdığı için tutuklanmayı ya da suçlanmayı göze alacağını düşünmezdim, özellikle de herkesin içinde.

Ama şu anda, salonu Martin'in kanıyla yeniden dekore etmenin eşiğinde gibi görünüyor.

O kadar yaklaşıyor ki, hırıltısını zar zor duyabiliyorum. "Beni dinle ve iyi dinle çünkü kendimi tekrar etmeyeceğim. Polis olman umurumda değil. Amerika Birleşik Devletleri'nin lanet olası başkanı olman da umurumda değil. Ve senin Willow'un biyolojik sperm donörü olman da umurumda değil. Eğer o çocuğun saçının tek bir teline dokunursan..."

Bambi'nin bar taburesinden kayarak içeri girmeye hazırlandığını görüyorum. Demyen'i "yasal olarak kabul edilebilir" olana bağlayan örümcek inceliğindeki iplik konusunda o da benim kadar endişeli görünüyor.

"... kendi faili meçhul dosyanız, onlar cesedinizi bulmadan çok önce donup kalacak. Anlaşıldı mı?"

Martin'in dizleri gerçekten titriyor. Gerçekten *titriyorlar*. Çabuk oluyor ve belli etmeden kendini toparlıyor ama ben görüyorum. Görüyorum ve bundan zevk alıyorum. Demyen'den o kadar kısa ki, adamın sert bakışlarıyla karşılaşmak için neredeyse sırtını eğmesi gerekiyor.

Nasıl oldu da onu biraz olsun çekici bulabildim?

"Beni tehdit mi ediyorsunuz, Bay Zakrevsky?" Sesi bile bir an için titriyor ve boğazını temizleyerek bunu örtmeye çalışıyor.

Demyen gülümsüyor. Bir kedinin öldürmeden hemen önce fareye verdiği gülümsemenin aynısı. "Oh, hayır, Martin. Seni tehdit falan etmiyorum. Bir söz veriyorum."

"Yapamazsın-"

"Sanırım bunu yapabileceğimi göreceksiniz." Demyen doğrulur ve bunu herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle ve net olarak söyler, artık Bambi de tabletinin üzerinde kalemle onun yanında durmaktadır. "Burası benim kumarhanem. Benim evim. Benim kurallarım. Bu duvarların içindeki herkes benim korumam altında. Evimdeki herkes ve her şey benimdir. Ve benim olanı korumak için ne kadar ileri gideceğim konusunda iyi bir fikriniz olduğunu düşünüyorsanız, sizi temin ederim..."

Elini bana uzatıyor ve elini tuttuğumda parmak eklemlerimi dudaklarına götürerek oraya şefkatli bir öpücük konduruyor.

"... hiçbir fikrin yok."

Demyen bizi kekeleyen Martin'in etrafından dolaştırıyor; Martin artık resmen kumarhane güvenliği tarafından kapılara kadar eşlik ediliyor. Bambi'nin Martin'e arama emrini hatırlattığını ne görebiliyorum ne de duyabiliyorum çünkü Demyen beni neredeyse kumarhaneden arabasına kadar taşıyor. Vale ana girişe yaklaştığımızı görür görmez Mustang'i hızlıca alıp kaldırıma yanaştırmak için çaballıyor.

Bardan fuayeye, oradan da arabaya kadar yol boyunca tek kelime etmedim. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve içimden bir ses doğru kelimeleri bulmaya çalışmanın sadece anı mahvedeceğini söylüyor.

Ve bu anın tadını çıkarmak istiyorum, hepsi bir maskaralık olsa bile. Çünkü hayatım boyunca hiçbir erkek, Demyen'in eski sevgilime karşı yaptığı gibi beni savunmadı.

Ve hiç bu kadar iyi hissetmemiştim, bu kadar... el üstünde tutulduğumu... birinin beni kendininmişim gibi sahiplenmesini.

Her zaman sahip olduğumu düşündüğüm şeylerden güzel bir değişiklik.

DEMYEN

Arabada sessizlik var.

Tanrıya şükür.

Vegas ile evim arasındaki en düz, en boş yolda gidiyor olmama rağmen direksiyonu sıkıca kavıyorum.

Yumruklarımı Martin'in yüzünden uzak tutmak için kan hücrelerimdeki tüm özdenetimimi kullandım. Polis rozetine aldırmadan, bir adamı herkesin içinde kanlı bir hamur haline getirene kadar dövmek için hiç bu kadar güçlü bir dürtü hissetmemiştim.

Bir yanım arabayı geri vitese takıp bu dürtüyle ilgilenmek için çok geç olup olmadığını merak ediyor.

Yanımdaki yolcu koltuğundan yumuşak bir iç çekiş dökülüyor ve bana neden yapamayacağımı hatırlatıyor.

"İyi misin?" Homurdanıyorum. Niyetim iyi ama hâlâ dişlerimi öyle görünmeyecek kadar sıkıyorum.

"Evet."

İkna olmadım ama basitçe "Güzel" diyorum.

Daha fazla sessizlik. Sessizlikle aramda bir aşk-nefret ilişkisi oluşmaya başladı. Cevaplayabileceğim ya da cevaplayamayacağım milyonlarca soruyla üzerime atlamamasını seviyorum. Aklından neler geçtiğini bilmediğim için nefret ediyorum.

Neden umursadığım konusunda

kafam karıştı. "Sanırım..."

Cümlesini bitirmediğinde, bir bakış atıyorum ve onu kapıya yaslanmış bir kolunun üzerinde ağır bir şekilde eğilirken görüyorum. Başparmağının tırnağını çiğniyor; farkında olduğunu sanmadığım gergin bir tik. "Ne düşünüyorsun?"

Clara kaşlarını çatı. "Sanırım babam ifademi mahvetti."

Hadi canım. Ama bu ifşanın nedenini merak ettiğim için onu korkutmamak için elimden geleni yapıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Yani..." Ağır bir nefes üflüyor. "Tutuklayan memur oydu, değil mi?"

"Doğru."

"Neden kendini geri çekmedi? İşin içinde aile olduğu için."

Bir şey söylemeye başladım ama sonra çenemi kapattım. Hala devam ediyor.

"Ve bu nedenle kendini geri çekmemiş olsa bile, üstlerinin onu istifa ettirmesi gerekirdi. Ama yapmadılar." Clara parmaklarını kapıya vuruyor.

"Ve sen de bunun bir parçası olduğunu düşünüyorsun."

"Bence bu bir şeyin işareti. Ne olduğunu bilmiyorum." Tekrar iç geçiriyor. "Ben sadece... Bana o gece ne olduğunu tekrar tekrar sorduğunu hatırlıyorum. Ve ne zaman yanlış bilsem bana vuruyordu."

Parmaklarım direksiyonun etrafında sıkılaşıyor. *Odaklan, dostum. Şu an yapabileceğin bir şey yok.*

Clara aniden dönüp bana baktı. "Bir insan nasıl olur da bir anıyı yanlış hatırlayabilir?" Bu retorik bir soru, o yüzden cevap vermiyorum. Tekrar uzaklara bakarken dudaklarının arasından ılık çalarak bir iç geçiriyor. "Benden söylememi istediği şeyi söylediğimde acım durdu. Söylemediğimde, acı yeniden başladı."

Direksiyonun saat on yönünde ölümüne sıkıştığım taraf, zihnimin gözünde Martin'in cılız boynu.

Saat iki yönümü? *Lanet olası Greg Everett'in.*

Umalım da tekerleği ikiye ayırmayayım. "Hangi

kısmın seni yaraladığını hatırlıyor musun?"

Clara bir an için yanağının içini çiğniyor. "Dürüst olmak gerekirse, her şey bulanık. Kafama çok vurdu. Yemin ederim, deniyorum-"

"Biliyorum."

Bana tekrar bakıyor, şaşırmış ve rahatlamış. "Öyle mi?"

"I..." Tıpkı biraz önce onun yaptığı gibi iç çekiyorum. Bir şeyleri itiraf etmekten nefret ediyorum. Bu bir yerde, bir noktada yanıldığım anlamına gelir ve yanılmış olmaktan nefret ederim. Hayatımda yanılma lüksüm yok. "Yüzünü hatırlıyorum. Duruşmadaki. Tüm o kesikler ve morluklar."

"Sen... sen biliyor musun?"

Unutmak çok zordu. "Herkesin ne kadar aptal olduğunu düşünüp duruyordum. Tüm o yaralar için Tolya'yı suçlamak istediler ama daha çok tazeydiler."

"Sorgulama sırasında bu konu gündeme gelmedi."

"Öyle olması gerekmiyordu. O jüriyi gördüm. Sen de gördün. Kimsenin bir şey söylemesine gerek yoktu. Tek yapmaları gereken sana bakmaktı. Sana bakmak, hikayeleri dinlemek ve Tolya'ya bakmak." Göğsümde en kötü kahkahanın kabardığını hissediyorum. "Tüm bu zaman boyunca, lanet olası Greg Everett'ti. Onurlu kamu görevlisi Everett, kendi kızını istediği şarkıyı söyleyene kadar kum torbası gibi kullanan iyi adam Greg."

Clara tırnaklarını karıştırıyor. "Ta ki ben onun istediğini söyleyene kadar. Kürsüde söylediğim de buydu."

"Herhangi bir şey hatırlayabiliyor musunuz? İfadenizde beğenmediği belirli bir bölüm var mı?"

Kendi içine çekiliyor. Ve benden uzaklaşıyor. Bundan daha da nefret ediyorum ama uzanıp elini tutamam.

Aslında, yapabilirim.

Hayır. İkimizin de ihtiyacı olan son şey daha fazla karışık sinyal.

"Özür dilerim." Sesi ağlayacakmış gibi titriyor ama kendini tutuyor. Benim iyiliğim için mi yoksa onun iyiliği için mi, bilmiyorum. "Sanki sadece... boşluklar var."

Annemle ilgili bir anı ansızın zihnimde beliriveriyor. Onun da boşlukları vardı. Her zaman bir şeyleri unuturdu. Ama ben bunu hep hayattaki kötü seçimlerine bağladım.

Clara'nın annemin bazı davranışlarını tekrarladığını görmek ve duymak.

Kendimi biraz sarsıyorum. *Hayır.* Annem kendi yatağını yaptı. Babamın gözü önünde düzinelerce başka erkekle birlikte yatmayı seçti. Tolya ve beni, bize yardım etmek için parmağını bile kıpırdatabilecek kadar önemsemedi.

O ebeveyn değil. Clara'nın Willow'a olduğu gibi değil.

"Orada başka birini gördüğünüzü hatırlıyor musunuz? Ya da duyduğunu? Hayal gördüğünü düşünsen bile mi?" Beni ele geçirmeden önce kendimi düşüncelerimden kurtarmam gerekiyor.

Clara hareketsiz. Sessiz. Sonra... "Hayır."

"Emin misin?"

Biraz daha sessizlik. "Hayır. Hiçbir şeyden emin değilim."

Ona kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum. Kasıtlı olarak beni sinirlendirmeye çalışmadığı çok açık. Onun da benim kadar kafası karışık.

"Bunu doğru yapmak istiyorum." Clara yine o büyük, güzel gözleriyle bana bakıyor ve uzun kirpiklerini kırıştırıyor. Bu küçük alışkanlığı olduğunu kesinlikle bilmiyor olması, onu daha da çekici kılıyor.

Onun hakkında güçlü fikirlerim olabilir -hala da var- ama hakkını teslim etmem gerekiyor: Clara Everett yapmacık bir güzellik değil. O yüzde yüz gerçek.

Tıpkı şu anda pantolonumun içinde zorlanan ereksiyon gibi. Bakışlarımı şu anda doğru kelimeleri ararken titreyen o tatlı, dolgun dudaklara kaydırduğımda daha da kötüleşiyor.

Eğer araba kullanmıyor olsaydım.

Blyat'. Sanki tek yapması gereken nefes almak ve ben de gitmeye hazırım.

"Pek bir şey hatırlamıyorum. En azından şu anda. Ama Tolya'nın Michael Little'ı öldürdüğünü sanmıyorum." Clara'nın ciddi sesi beni beynimin az önce girdiği keskin sola dönüşten çekip çıkarmayı başarıyor. "Bence o sadece... yanlış yerde, yanlış zamandaydı. Babam da bundan sonuna kadar yararlandı."

"Asıl soru, neden?"

"Aynen öyle. Neden? Özellikle de Michael Little babamın ortağıyken."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Yani baban gerçek katilin peşine düşmek yerine, uygun ve hızlı olan her kimse onun üzerine gitti. Ne pahasına olursa olsun adalet. Ben polis değilim ama polis departmanının bu şekilde çalışmak üzere tasarlandığını sanmıyorum."

"Hayır, kesinlikle değil." Clara bir an için göz ucuyla bana bakıyor. Sonra beni şaşırtarak kıs kıs gülüyor. "Özür dilerim; bu hiç de komik değil. Ben sadece... Ben seni havacı gözlükleri, bıyık ve büyük bir otoyol devriyesi şapkasıyla hayal ettim."

Konuları atladığı için onu azarlamalıydım, ama sadece onu arabanın arka koltuğunda yayılmış ve inlerken hayal ediyordum. Tıpkı benim şu anda olduğum gibi....

Kendine gel, dostum.

Boğazımı temizliyorum ve alaycı bir gülümsemeyi başarıyorum. "Willow bıyığı sevebilir."

"Kesinlikle hayır." Clara homurdanıyor ve başını sallıyor. "Muhtemelen seni uykunda tıraş ederdi. Benim yardımımla."

Bu kadar *kolay* olduğu için göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Onunla. Ben. Biz. Şakalarla gerginliği azaltmak, çocuğumuz hakkında konuşmak.

İçimdeki değişimi hissetmiş olmalı, çünkü arabanın kapısına yaslandığı yere geri dönüyor. İyi de oldu. Aramızda dev bir nefret duvarı olması gerektiğini kendime hatırlatmakta -kelimenin tam anlamıyla- zorlanıyorum.

Olması gerekiyordu. Ama zaman geçtikçe, bir duvardan çok bir çite benziyor. Tekrar tekrar içinden geçip gittiğimiz deliklerle dolu.

"Yardım etmek istiyorum." Clara iç geçiriyor ve bir parmağıyla burnunun kenarını ovuşturuyor. "Gerçekten. Yapamam... Masum bir adamı hayatının geri kalanını geçirmek üzere hapse attığımı bilerek doğru dürüst uyuyamıyorum, *oturamıyorum* bile. Ve daha da kötüsü, gerçek katilin bundan paçayı sıyırdığını bilmek. Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum... Ama siktir et; deneyeceğim. Öyle ya da böyle, bunu düzelteceğim. Senin için, Tolya için... ve Willow için."

Kaşlarım kalktı. "Willow?"

Clara sabit bakışlarını üzerimde sabitliyor. Gözlerinin her zamankinden daha parlak ve yoğun görünmesine neden olan o sabit bakışlardan biri. "Annesinin sorumluluğu kabul ettiğini ve doğru olanı yaptığını görmeye ihtiyacı var. Ona verebileceğim en iyi insanlık örneğini görmesi gerekiyor. Tanrı biliyor ki bunu babasından alamayacak."

Ya da benden.

Umurumda olmamalı. Gerçekten umursamamalıyım. Ama aptalca bir nedenden dolayı, bu son düşünce hala karnıma bir yumruk gibi çarpıyor.

Eve dönüş yolunun geri kalanını ikimiz de kendi karanlık düşüncelerimizde geçirdik, benimkiler ise cevabını bilmediğim sorularla dönüp duruyordu.

Cevaplayabildiklerim ise en çok görmezden gelmem gerekenler.

DEMYEN

Garajdan çıkar çıkmaz Clara hemen Willow'un odasına doğru gitmeye başlıyor ama ben kolundan tutuyorum. "Geç oldu," diye hatırlatıyorum ona. "Willow çoktan yattı."

"Nasıl-"

"Bambi bana mesaj attı. Gloria onu *İyi Geceler Ay* ile yatırdı." Bu

Clara'nın yüzüne küçük bir gülümseme getirdi. "Oh. Pekala. Tamam."

"Hadi ama." Elimi kolundan parmaklarına doğru kaydırđım ve çekiştir. "Sizi bilmem ama benim bir içkiye ihtiyacım var."

Tamamen uyanık durumdayım. Güneş saatler önce batmış, yıldızlar gökyüzüne dağılmış ve ev halkının çoğıu derin bir uykuya dalmış. Ama ben tamamen uyanığım ve kafamın içinde kopan düşünce fırtınasını dindiremiyorum.

Michael Little'ı kim öldürdü?

Clara Everett'i kim kaçırdı?

Tolya ne sikim düşünüyordu? Greg

Everett'in bu olaydaki amacı ne?

Clara o elbisenin altına ne giyiyor?

Boştaki elimi o kadar sert yumruk yapıyorum ki tırnaklarım derimi ısıırıyor ve beni gerçekliğe geri döndürüyor. Ne yazık ki, yanımda yürüyen kadının her çekici yönünü görmezden gelemeyen aletim üzerinde aynı etkiye sahip değil.

Daha bu sabah ona kızmamış mıydım? Onu hapishaneye sürükleyerek tehdit etmedim mi? Varlığımın baş belası olması gerekmiyor muydu?

Ama sonra yanımdan geçip ofisime giriyor ve teninde ve saçında kendi kokumun kokusunu alıyorum. *Hâlâ* benim vücut yıkamamı, şampuanımı kullanıyor ve *Tanrım*, kokumla sıırsıklam olmuşken o pislik eski sevgilisiyle yüzleştiğini yeni fark ediyorum ve şimdi resmen onu o masanın üzerine eğmem gerekiyor-

"Bunlar... bunlar Michael Little'ın dava dosyaları mı?" Clara masamın üzerinde duran ve kaldırmayı tamamen unuttuğum bir yığın klasöre bakıyor.

"Evet."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve doğruca mini bara gidiyorum. Bir içkiye ihtiyacım var. Bu gece uyuyabilmem için koca bir şişeye ihtiyacım var.

Beni kesinlikle iyi bir uyku çekecek kadar rahatlatacak başka bir şey yapabilirim ama...

Zulamdaki burbondan bir yudum çekerken, yüzünün kaşlarını çatmasını ve deri ofis koltuğuma yığılmasını izliyorum. Olması gerektiği gibi davaya çok odaklanmıştı.

Olmam gerektiği gibi, burada durup onun tatlı kıcını yatağa mı taşısam yoksa masamda mı siksem diye düşünmek yerine.

İkisi de iyi olurdu. İkisi

de daha iyi olurdu.

"Bunları nasıl aldın?" Sayfaları dikkatle çeviriyor, gözleri karalanmış notlardan ve altı çizili bölümlerden hiç ayrılmıyor. O notların yarısı bana ait. "Bunlar gizli değil mi?"

"Elde edememem gereken şeyleri elde etme konusunda çok yetenekliyim."

"Oh..." Yüzü utangaç bir kızarıklığa bürünüyor. "Ben senin sadece... ne bileyim, kumarbazları dolandırdığını ve uyuşturucu sattığını falan sanıyordum."

O kadar sevimli ki. Ya da bu burbon çok sert. İkisi de

aynı anda doğru olabilir.

Masaya doğru ilerleyip omuz silkiyorum. "O da var. Ama kumarhane ve benim faturaların çoğunu eskortlar ödüyor."

"Ne kadar büyüleyici."

"Adamın hobileri olmalı."

Clara gözlerini bana dikti. Masa lambasının altın sarısı ışığında büyüleyici görünüyor. "Buna böyle mi diyorsun? Fahişelerini sarhoş turistlere pazarlamak bir 'hobi' mi?"

Daha iyisini bilmesem, bu soruda bir kıskançlık sezebilirdim. Masaya yaslandım ve bir yudum daha aldım. "Onlar eskort, fahişe değil." "Oh, vay canına. Evet. Ne kadar önemli bir fark." Gözlerini deviriyor.

"Var." Biraz daha yaklaşıyorum, belki biraz fazla yaklaşıyorum. Ama lanet olsun, kokusuna bayılıyorum. "Kadınımın istekli olmasını tercih ederim."

Clara'nın gözleri büyür. Sonra boğazını temizler ve parmağıyla açık dosyalardan birine dokunur. "Burada... ah... *ödünç alınan* polis kayıtlarında bir tutarsızlık fark ettim."

Burbon şişesini masanın üzerine bırakıyorum ve parmağının bir bölümünün altını çizdiği yere bakmak için başımı eğiyorum.

Memurların standart mesai giriş çıkış kayıtlarına benziyor, bu durumda Michael Little'ın. Bambi'nin bunu neden dosyalara eklettiğini hatırlamıyorum ama o her zaman delicesine titiz olmuştur. Dış geçmişinin de dosyada bir yerde olduğuna eminim. "Öyle mi?"

"Öldüğü gün mü? Erken ayrıldı."

Kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun?"

"O ve babam ortaklardı, değil mi? Yani aynı vardiyalarda çalışıyorlardı. Genellikle beşe kadar, belki de en geç yediye kadar. Birkaç mezarlık vardiyası vardı ama bu yoklamada o sabah her zamanki gündüz vardiyasına girdiği yazıyor. Ama akşam ayrılmak yerine üçte çıkmış."

"Yani?"

"Yani o gece görevde değildi. Bir süredir de öyleydi." Clara iç çekti. "Orada ne işi vardı?"

Bunca zaman, yıllarca, Tolya'nın hayatını mahvettikleri için Everett'lerden nefret etmiştim. Ve, vekaleten, benim. Clara kucağıma düştüğünde -biraz fazla gerçekçi-

Onu hemen Düşman olarak gördüm ve bana veya aileme daha fazla zarar veremeyeceğinden emin olmak için onu kontrolüm altında tuttum.

Soruşturmada ne kadar *faydalı* olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Mesela, bir polisin kızı olması ona başka türlü sahip olamayacağımız bir bilgi verebilirdi.

Görünüşe göre yanıldığım şeylerin büyüyen listesine bunu da ekleyin.

Eğer bunu gizli tutmazsam, Bambi her hatayı yazacak ve bana imzalatacak, böylece ofisimde bir hatırlatma olarak çerçeveletebilecek. *Hiçbir kral yanılmaz değildir.*

"Başka ne görüyorsun?"

"Hafızamı canlandıran bir şey yok." Sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor. "Anlamıyorum. Hiçbirini. Mike Amca benim için ikinci bir baba gibiydi. Ve aslında *iyiydi*. Peki neden hatırlayamıyorum...? Ben sadece..." Sesi hıçkırıklı bir hıçkırığa dönüşene kadar çatırıyor.

Masadan kaydım ve arkasına geçtim. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve başparmaklarımla boynunun dibinde yavaş daireler çiziyorum. "Sorun yok. Bunu çözeceğiz. Zaten araştırmaya değer bir şey buldun. Kazan."

Clara önce donup kalıyor ama sonra ellerime doğru gevşediğini hissediyorum. Çok geçmeden, parmaklarım köprücük kemiğindeki gergin düğümleri çözmeye başladığında boğazından küçük bir inilti yükseliyor.

Dikkatimi dağıtmam lazım. Çabuk ol.

"Babana Michael Little'ı sorduğunu hatırlıyor musun? İkiniz çok yakın olduğunuz için. Ve onun cesedini gördün."

"Bilmiyorum. Yani, belki? Nedenini sorduğumu hatırlıyorum..." Yanağına dokunmak için elini kaldırıyor. Bu bilinçaltı bir hareket, bana bilmem gereken her şeyi anlatan bir hareket. *Bu soru ona bir darbe kazandırdı.* "Ama bana onu nasıl tanıdığımı sorduklarını sanmıyorum. Duruşmada yani."

Aramızda ağır bir sessizlik geçiyor. Ellerim hâlâ omuzlarında ama ona dokunmaktan başka bir şey yapmıyorum. Çünkü her şeyi siktir et, onun yumuşak teninin verdiği hisse bağımlıyım.

"Özür dilerim, Dem." Clara kelimeleri zar zor mırıldanıyor ama ben hepsini aynı şekilde duyuyorum. "Deniyorum ve sürekli... Sürekli yanlış yapıyorum..."

"Selam." Yüzünü avuçlarımın içine almak için uzanıyorum, böylece bana bakacak. Gözyaşları kirpiklerine doldu ve ben kendimi durduramadan...

Bir gözüne yumuşak bir öpücük konduruyorum. Sonra diğerine. Gözyaşlarını fırçalarken tadına bakıyorum.

"Sana geri dönecek. Ve bunu düzelteceğiz." "Dem..."

Burbonu suçla, deliliği suçla, pantolonumdaki ağrıyı suçla uzaklaşmak için. Ama hatalı olan her neyse, dudaklarım onunkilere sürtünene kadar beni Clara'ya yaklaştırıyor.

Ve en yumuşak şaşkınlık iniltisini çıkardığında, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpücüğün içine gömülüyorum.

Tadı çok lezzetli. Tadı *benimki* gibi. Tuzlu gözyaşları şekerli dudaklarla ve vücudumun her santiminde hissetmek istediğim yaramaz bir dille karışıyor. Ellerimi kıvrımları boyunca kaydırarak onu sandalyeden kaldırıyorum ve seksi kıcını tam istediğim yere, masanın üzerine koyuyorum.

Clara itiraz etmiyor. En azından yaptığımız işe dikkat etmediğim için beni azarlamasını bekliyordum, ama bunun yerine kollarını boynuma doluyor, parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor, yüzümü avuçluyor, avuçlarını göğsümde yumuşatıyor...

Aynı anda her yerde ve beni benim onu öptüğüm kadar aç bir şekilde öpüyor.

Ellerini gömleğimin altından geçirip çıplak tenimi avuçladığında gerçekliğe geri dönüyorum. Her yerime dokunmasını istemediğimden değil, ama birdenbire içimin derinliklerinde beliren keskin ihtiyaç neredeyse şok edici.

Benim için sıcak ve ıslak olduğunu anlamak için elimi bacaklarının arasına sokmama gerek yok. Ve eminim devam etsem, onu masanın yüzeyine geri bastırsam ve vücudunun benim için bir ziyafet olduğu gibi onu yaysam, tek bir itirazda bulunmazdı. Hayır, daha fazlası için yalvarırdı.

Ama tereddüt ettiğimde, gözlerinde bir şey kapanıyor. Yavaşça geri çekiliyor, hızla başka yere bakıyor ve her şey bitiyor.

Büyü bozuldu.

"Ben, um..." Clara bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor, hâlâ benden başka bir şeye bakıyor. "Gitmeliyim."

Kelimeler zar zor fısıldanıyor ama kulaklarımda yüksek sesle bağıyorlar. Masadan kayıyor, sonra ikimizin de başka bir şey söylemesine fırsat vermeden ofisten çıkıp gidiyor.

Az önce ne oldu öyle?

Öylece çekip gitmesine nasıl izin verdim?

Masamdaki dosyalara bakıyorum, cevap gibi bir şey vermelerini umuyorum. Mesela, *onun yerine buna odaklanmalısın. Düşmanla dostluk kurmamalısın.*

Ama onun yerine, ben dikkat etmezken benimkinin yanına karaladığı anlaşılan küçük notlar buluyorum. Bunlar sorular, cevaplar değil, ama yine de... bunlar onun ciddi olduğunun kanıtı: deniyor.

O Düşman değil. Artık değil. Öylece
gitmesine izin mi vereyim?

Tabii ki hayır.

Burbonu bıraktım ve peşinden koştum.

CLARA

Nefes al.

Nefes al, Clara.

*Sadece... nefes
al.*

Ancak Demyen Zakrevsky ciğerlerimdeki havayı birden fazla şekilde emerken bunu yapmak zor.

Buna kandiğima inanamıyorum. Beni etkilemesine izin verdiğime inanamıyorum. Neden birdenbire bu kadar... *orada* olduğunu bile bilmiyorum.

Yani, onun şalterini ne indirdi? Daha önce o kadar sinirliydi ki beni doğrayıp çölde bir vadiye atacağını sandım.

Bilirsin, bir gangster gibi. Çünkü *o bir gangster.*

Ama kumarhanede içinde bir şeyler değişti. Ne olduğu ya da neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim beni Martin'in önünde öptüğü ve aman Tanrım. Ne öpücüktü ama. Akıllara durgunluk veren.

En azından ben bunun akıllara durgunluk veren bir şey olduğunu düşünmüştüm; ta ki beş dakika kadar önce, ofisinde ne varsa onunla tamamlayana kadar.

Bir dikkat dağıtma. O da buydu.

Bir başka tehlikeli hata daha yapmadan önce ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Bu yüzden el yordamıyla kollarından kurtulup kapıdan çıktım ve bulabildiğim ilk kilitli olmayan binaya, çamaşırhaneye doğru koştum.

Bu kadar büyük bir ev için burası başlı başına bir çamaşırhane sayılır. Ama şu anda, Demyen'in dünyama getirdiği sisli karmaşadan uzak, sessiz, boş bir güvenli sığınak.

Sadece nefes almam gerek. Kendimi toparlamalıyım. Kendime sadece bir sonraki en iyi hamleyi bulana kadar burada çalıştığımı hatırlatmalıyım.

O zamana kadar, sadece uzak durmam gerekiyor- Çamaşır odasının kapısı açıldı.

Onu.

O adam ne zaman kapımın önüne gelse kalçalarımın bu kadar çabuk sıkılması bir suç olmalı. Demyen içeri giriyor ve kapıyı arkasından sessizce kapatıp kilitliyor. Kalbim hızlanıyor ve o yaklaştıkça yavaşça çamaşır makinelerinden birine doğru ilerliyorum.

"Dinle, Clara, ben..." Koyu renk gözleri vücudumun üzerinde geziniyor. Bir an için kendisiyle tartışıyor gibi görünüyor, çünkü alçak bir hırıltı çıkarıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Lanet olsun. Ne yaptığımı bilmiyorum. Benim tutsağım olman gerekiyordu ve ailemi mahvettiğin için sana sonsuza dek öfkeli olmam gerekiyordu."

Orada bir yerde bir "ama" var. Umarım vardır.

"Ama..."

Oh, Tanrıya şükür.

Demyen'in bakışları, gözleri gezindikçe daha da ısınıyor. "Yatağında kendini boşaltırkenki görüntünden kurtulamıyorum. Benim için."

Kahretsin. Biliyordum. Sadece ne yaptığımı bilmiyor, her şeyi gördü.

Bu da demek oluyor ki yatak odamda kesinlikle gizli kameralar var. Ve bu gerçeğe öfkelenmeliyim. Tecavüze uğramış gibi hissetmeliyim.

Onun yerine, şu anda ne kadar yakın olduğu dikkatimi çok fazla dağıtıyor. Bir elini saçıma götürüyor ve yüzümden geriye doğru okşayarak ona bakmamı sağlıyor.

"Beni gerçekten kızdıran ne biliyor musun?"

Yutkunuyorum. "Hayır...?"

Demyen başparmağını dudağıma sürüyor, gözleri hareketi takip ediyor. "Gerçek şu ki orada seninle olmadığım için."

Ağzı benimkine çarpıyor ve biliyorum, bunu vücudumdaki her hücrede hissediyorum, artık ondan uzaklaşmak yok.

Nefesim kesildi ve istiyorum. Onu istiyorum. Tanrım, onu çok fena istiyorum. Boğazımdan kaçan ihtiyaç iniltisine engel olamıyorum ve o hırladığında

ve alt dudağımı dişleriyle ısırıyor, neredeyse o anda boşalıyorum.

Elleri elbisemin altından kalçalarımı okşuyor, parmaklarını etime geçirirken elbisemi daha da yukarı kaldırıyor. Öpüşmeye ara verdiğinde, bu sadece aç ağzını çenem boyunca ve boynumdan aşağı doğru izleyebilmesi ve omzumun başladığı kıvrımı emebilmesi içindir.

Demyen dişlerini geçiriyor, derimi parçalayacak kadar değil ama aynı anda hem haykırmama hem de bacaklarımın arasındaki sıcaklığın artmasına yetecek kadar.

"İşte bu bebeğim," diye gürlüyor nemli tenime karşı. "Duymak istediğim şey bu."

Kalbimin göğsümün içinde çarptığını duyabiliyor mu? O da bunu istiyor mu? Ama ben düşüncelerimi kelimelerle ifade edecek kadar toparlayamadan, o tekrar ağzımı öpüyor ve dilini bir kez daha benimkine doluyor.

Kendime engel olamıyorum. Tadı o kadar *güzel* ki. Dilini emiyorum, kendiminkiyle okşuyorum, bu da bana başka bir takdir edici hırıltı kazandırıyor ve eli aniden ensemdeki saçlarımı yumrukluyor, tam istediğimi bildiği yerde.

Diğer eli çürük külotumu sanki onun için hiçbir şey değilmiş gibi yırtıyor. Tenime değen lastiğin hızlı ısırığı heyecanımı daha da artırıyor.

Ve sonra orada, beni avucunun içine aldı. Parmaklarını yarığım boyunca gezdiriyor. Bastırıyor, itiyor, alay ediyor. Benden aldığı titrek iniltiyi tutamıyorum ve ağzı hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Geçen sefer kabaca bölündük," diye mırıldanıyor, ağzı benimkinden birkaç santim ötede geziniyor. "Rüyanda bunu mu görüyordun?"

Nasıl bu kadar çabuk anladığını bilmiyorum ama umurumda da değil. Sadece başımı sallıyorum. "Evet..."

"Ne kadar iyi bir kız." Dudaklarımı tekrar yakaladı. Bu sefer orta parmağı şişmiş yarığımı okşuyor... ve sonra içime bastırıyor.

Titriyorum. O gülümsüyor. Bir parmağına kısa süre sonra ikincisi ekleniyor ve hafifçe gerildiğimde miyavladığımda, diğer eliyle saçlarımı tutarak beni yerimde tutuyor.

"İstediğin bu mu bebeğim?" Demyen yatıştırıcı öpücüklerini kulağıma kadar bastırıyor. Nefes nefese kaldığımda parmaklarının üzerinde dalgalandığımı hissediyor.

İçimde daha derinlere iniyor ve sadece onun bulabildiği o muhteşem noktayı okşuyor.

"Oh, Tanrım, Demyen..." Kollarını tutuyorum, çünkü başka neyi tutacağımı bilmiyorum.

"Aferin kızıma. Bana ne hissettiğini söyle." Kulağımın hemen altındaki deriyi öpüyor. "Şarkı söylediğini duyayım."

Ona verebileceğim tek şey inilti ve sızlanmalardan oluşan bir koro, ama onun peşinde olduğu şey de tam olarak bu. Kalçalarımı bileğinin etrafına sıkıştırıyorum ve o da bu gerginliği kullanarak parmaklarını içimde, ayak parmaklarımdan kavrılmasına ve nefesimin hızlanmasına neden olan bir noktada gezdiriyor.

Birden elini benden çekti. Panikle protesto ederek inledim. *Neyi yanlış yapmıştım?*

Demyen kıkırdıyor ve beni öpüyor. Sonra iki eliyle elbisemi başımın üzerinden çekip çıkarıyor ve bir kenara fırlatıyor. Sütyenim de bir saniye bile düşünmeden onu takip ediyor ve ben ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan beni belimden tutup çamaşır makinesinin üzerine kaldırıyor.

"Şimdi..." Elleri kalçalarımı okşamaya devam ederken göğüslerimin arasındaki ateşli yolu öpüyor. "Bu güzel bacakları başımın etrafına sar, bebeğim."

Dediğini mi yapıyorum yoksa beni iyice açıp bacaklarımı omuzlarına mı atıyor bilmiyorum... ama dili yarığımın üzerinde gezindiği anda şaşkınlıktan nefesim kesiliyor ve vücudumdaki tüm kasları sıkıyorum.

Demyen onaylayarak homurdanıyor ve beni yerimde tutuyor. Yüzünün bacaklarımdan arasına gömüldüğünü görmek neredeyse çok fazla. Ve beni öylece yutmuyor. En azından ilk başta. Emmek, yalamak, tadını çıkarmak için zaman ayırıyor. Dili içime sıcak ve ıslak bir şekilde giriyor, sonra klitorisimin etrafında fiske vurmaya ve daire çizmeye için yukarı çıkıyor. Dudakları hızla onu takip ediyor, beni ciyaklatan ve adını inleyen o sinir demetini çekiştiriyor.

Tekrar yapıyor, tekrar ve tekrar. Dilinin o derin dalışı, yavaşça süpürmesi, ılık emişi.

Ancak bu sefer, parmakları içime girerken klitorisimi uzun ve derin bir şekilde ağzına alıyor.

Oh.

Benim.

Tanrım.

"Dem... lütfen..." Zar zor nefes alabiliyorum. Bir noktada kendi parmaklarım onun saçlarına dolandı ve şimdi köklerini çekiştiriyorlar. Başka bir erkek olsa muhtemelen şikâyet ederdi ama o etmezdi. Demyen değil.

Parlayan yüzündeki hıncı bana bunun her saniyesini sevdiğini söylüyor.

"Benim için boşalacak mısın prenses?" Parmaklarını içeri bastırıyor ve elinin topuğunu klitorisimi ezmek için kullanıyor. "Benim uslu kızım olup yüzümü dağıtacak mısın?"

Tek yapabildiğim acınası bir şekilde başımı sallamak.

Ama bu onun için yeterli değil. Benim sözlerimi istiyor. Benim sesimi. Kalçamın iç tarafındaki dişlerinin kıştırması, damarlarıma erimiş ateş gönderen türden bir azarlama.

"Uh-huh... evet... evet, Demyen, lütfen..."

Sırıttırıyor. Parmakları yavaşlıyor, sonra duruyor. "Seni duyamıyorum."

"Evet! Tanrım, Demyen, evet!" Bizi kimin duyabileceğini umursamadan yalvararak haykırıyorum. Durmadığı sürece umurumda bile değil. "Boşalacağım! Lütfen Dem, beni boşalt!"

"İşte benim iyi kızım."

Onun ağzından çıkan bu dört kelimenin beni neden etkilediğini bilmiyorum. Ama yapıyorlar. O nokta çıldırıyor.

Ondan uzaklaşmak istiyorum -bu *çok fazla, çok, çok fazla*- ama Demyen amıma doğru hırlıyor ve boştaki eliyle beni kendine çekiyor, aynı kolunu belime doluyor, böylece ondan başka gidecek yerim kalmıyor.

Bedenimin verebileceği her damlayı sağıyor, kendi zevkini inletiyor ve sanki tadacağı son şeymiş gibi benden içiyor.

Titremelerim azaldığında ve artık o kadar sert kasılmadığımda, parmaklarını yavaşça benden çekiyor. Ama uzaklaşmak yerine, iki eliyle kıcımı kavırıyor ve diliyle şişmiş dudaklarımı nazikçe okşarken beni kendisine bağlıyor. Aşırı hassas mememin etrafında dolaşmaya dikkat ediyor,

onun yerine dilinin ulaşabildiği her santimdeki sularımı temizlemeye odaklanıyor.

O günahkâr dilin daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı bir parçama doğru indiğini hissediyorum ve şaşkınlıkla irkiliyorum.

Daha da şaşırtıcı mı? *Hoşuma* gitti.

Demyen'in yüzündeki sırtış kafasını ikiye ayıracak kadar geniş. "Belki daha sonra. Ama şimdi..."

Dudaklarını ısıyor, yalıyor ve karnımın üzerinden göğüslerime doğru parıldayan bir iz bırakarak öpüyor ve nefesini sert bir meme ucunun üzerinde gezdiriyor. "Şu anda, fantezinin geri kalanının ne olduğunu bilmek istiyorum."

Ne?

Gözlerim açılıyor ve meme ucumu öpmeden önce bana en seksi sırtışını yapıyor.

"Sana söyledim: orada olmamam beni kızdırıyor. Adımı haykırmama ve parmaklarını fişkırtmama neyin sebep olduğunu bilmiyorum." Yüzü kızarıyor. "Ve dışarıda bırakılmaktan hoşlanmıyorum."

Bunun ne olduğunu anladım. *Güven*. Ve bir güç değişimi. Talep etmiyor, rica ediyor. Bana verdiği gibi ona da vermem için bana güveniyor.

Kahretsin, eğer bu beni ona karşı tekrar ateşlendirmezse...

"Şey..." O kadar yumuşak başlıyorum ki beni kendine çekiyor ve bacaklarımı beline dolamak zorunda kalıyorum. "Bu... Yani, *ben* gerçekten çok yaramazdım..."

Demyen sırtıyor. "Bana daha fazlasını anlat."

"Senden istedim ki..." *Kahretsin. Bana gerçekten yüksek sesle söyletecek.*

"Sesini kullan, *Kiska*."

"Senden beni becermeni istedim. Sertçe." Kıp kırmızı kızarıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. "Akşam yemeğinde herkesin önünde."

Demyen'in ifadesi düzleşiyor. Yavaşça benden uzaklaşıyor ve birden içim mide bulandırıcı bir pişmanlıkla doluyor.

Kahretsin, bu söylediğim yanlış bir şeydi. Bir şeyler uydurmalıyım-

Çamaşır makinesinden çekildim ve etrafımda döndüm. Elleri vücudumu okşuyor, okşuyor, okşuyor ve sırtıma sıkıca bastırıyor. Pantolonundaki sert çıkıntının bana sürtündüğünü hissedebiliyorum ve lanet olsun, neredeyse zonkluyor.

"Oh, tatlı Clara." Demyen kulağımı ısırırken elleri karnımdan yukarı kayarak göğüslerimi avuçluyor. "Tek yapman gereken istemek."

Sikeyim. Yapar mıydı? Yani, *ben* yapmazdım.

Sanmıyorum.

"Sonra ne olacak?" Baş ve işaret parmakları meme uçlarımı yuvarlıyor, hafifçe çimdikleyip çekiştirerek nefesimi kesiyor. "Onlar izlerken sana böyle mi dokundum? Kışkandılar mı? Sana benim gibi sahip olmak istediler mi?"

İçimin derinliklerinde bir şey ihtiyaçla titriyor. Demyen sanki biliyormuş gibi elini karnımın alt kısmına götürüp bastırıyor. Boynumu öpüyor ve diğer eliyle fermuarını açıp zonklayan sikini serbest bırakıyor. Sıcaklığını ve ağırlığını kıkımın kıvrımları boyunca hissediyorum ve bir anlığına, keşfedilmemiş bu parçamı denemesine karşı çıkmıyorum.

"Sen benimsin." Bunu böyle söylediğinde onunla tartışmak mümkün değil. Aslında bunu istemediğimi fark edince şaşırđım.

Bana ne yapmak istiyorsa onu yapmasını istiyorum.

Demyen elini kürek kemiklerimin arasından geçirerek beni çamaşır makinesinin üzerine yüzüstü yatırıyor, soğuk metal meme uçlarımı üşütmeye başlayana kadar neredeyse rahatlatıyor.

"Sen benimsin. Ve aksini söyleyeni öldürürüm."

Bu beni korkutmalı. Bunun yerine, bacaklarımı daha da açıp titreyen kık yanaklarıma önce bir, sonra iki, sonra üç acı şaplak indirirken sadece kalçalarımın aşağı damlamamı sağlıyor.

"Söyle."

Bana doğru yaklaştığını hissediyorum ama kendini tutuyor. Ucu klitorisime sürtünüyor ve parmak uçlarıma zevk titremeleri gönderiyor, ama yine de bana istediğimi, *ihtiyacım* olanı vermekten geri duruyor.

"Söyle, Clara."

"Ben seninim." Bunu kanıtlamak için kıkımı daha da kaldırıyorum. Çünkü Tanrı **y a r d ı m c ı m** olsun, her kelimesinde ciddiylim. "Ben seninim, Demyen. Sadece seninim."

"Benim."

İçime sertçe bastırıyor ve nefesim ciğerlerimden uçup gidiyor. Tutuşunu sıkılaştırdığında ve daha derine, daha sert bir şekilde dalgalandığında bir nefesi emmek için zar zor zamanım var.

"Benim."

Siktir, beni dolduruyor. Beni dolduruyor ve beni etrafına geriyor ve Tanrı yardımcım olsun, daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasını istiyorum. "Lütfen," diye inliyorum.

"Lütfen, ne?" Demyen zevkle homurdanıyor, avuç içleri kalçalarımın belime doğru yumuşarken sikini daha derine sokuyor. Sadece taşakları klitorisime yaslandığında, shaftının her kalın, zonklayan santimi içime gömüldüğünde hızını yavaşlatıyor. İlerletmek yerine öğütüyor ve ben içimden gelen zevk iniltisini tutamıyorum.

"Lütfen, Dem, sik beni."

Onu göremiyorum ama yüzündeki hınzır sırıtışı kesinlikle duyabiliyorum. "*Nasıl* sikeyim seni?"

Lanet olsun ona! Oyun oynamayı bırakıp beni sikmesini istiyorum! Sızlanıyorum, mızızlanıyorum ve kalçalarımı yuvarlıyorum, ta ki o kıpırdamadan utanmadan kendimi onun sikinin üzerinde çalıştırana kadar.

Tıpkı hayalimdeki gibi.

Lanet olsun.

"Demyen, lütfen!"

Kıkıma sert bir şaplak atarak cevap veriyor, bu da amımın onun shaftında spazm geçirmesine neden oluyor. "Güzel, bebeğim. Ver onu bana. O tatlı amcığını bana ver. Benim için çalış. İşte bu kadar."

Ona istediğini veriyorum ve lanet olsun, benim de istediğim bu. Kalçalarımı açıyorum, böylece tam olarak sürtünmesini istediğim yere sürtünüyorum; geri itiyorum ve çekiyorum ve bana vermesi için can attığım hızda geri itiyorum.

Demyen'in elleri sırtımda geziniyor, belimin alt kısmını, göğüslerimin yanlarını ve saçlarımı okşuyor. Bir omzunun üzerinden dalgaları okşuyor ve çıplak göğsünü sırtıma bastırıldığını hissedene kadar üzerime eğiliyor. Bir noktada gömleğini açmayı ve pantolonunu tamamen indirmeyi başardı ve şimdi o ve ben, ten tene.

"Ya seni onun önünde becermek istersem?" diye düşünür.

Aslında cevap vermeme gerek yok. Aniden ürpermem ve sikişinin etrafında dalgalanmam yeterli bir cevap.

"Ya..." Demyen bir elini göğüslerimin arasından geçirip boğazıma doluyor. Sıkıyor, sadece bastırıyor. Ben kendimi onun aletinin üzerinde becermeye çalışırken bile beni ona karşı sıkı tutuyor. "Ya ona bizi izletirsem, aynen böyle?"

"Sen yaptın." Başımı doğruyu söylediğimi görebileceği kadar çeviriyorum. "Fantezimde, beni kendimi parmaklarken izlediğinde... tam olarak bunu yaptın. Sana yalvardım."

Sırtışı genişler. "Güzel. Lanet olsun. Kız."

Sonunda içime girdiği anda beni yakıcı bir öpücükle yiyip bitirmesiyle, verebileceğim her türlü tepki pencereden dışarı atılıyor.

Sert.

Hızlı.

Derin.

Çamaşır makinesini tırmalıyorum, ama beni ona doğru tutması, beni makineden uzaklaştırmak için ona bir koz veriyor, böylece onu almaktan başka seçeneğim kalmıyor.

Boğazımdaki tutuşunu hafifletene ve nefesim kesilene kadar gözlerimin başımın içine yuvarlandığını bile fark etmiyorum. Hava ciğerlerime hücum ediyor ve başka bir orgazm uyarı vermeden bedenimi parçaladığında çığlık atıyorum.

"İşte böyle, bebeğim." Demyen beni orada tutuyor. Yaklaştıkça sesi yıpranmaya ve parçalanmaya başlıyor. "Adımı haykır. Ona kime ait olduğunu söyle."

"Dem... Demyen... Siktir, Demyen..."

"Evet, bebeğim. Bu doğru." Homurdanıyor, içime eskisinden daha sert ve daha derin giriyor. Uzun, sert, emin vuruşlar homurdanmama neden oluyor. "Seni yakaladım. Tam buradayım. Al şunu."

Bir elini boğazımda tutuyor ve diğer elini bacaklarımın arasında birleştığımız yere doğru kaydırıyor. Parmaklarının klitorisimi çevrelediğini hissettiğimde haykırıyorum, sonra daha hızlı ve daha hızlı ovmaya başladığında titriyorum ve ciyaklıyorum.

"Seninle işim bitmedi, Clara. Henüz değil."

Bayılacağım. Bu çok fazla. Karanlık kenarlardan içeri süzülüyor ve tam bayılacağımı düşündüğüm anda içimde kabardığını hissediyorum. Bir kez, iki kez, üçüncüsünde dibe vuruyor ve sıcaklık aniden içime akıyor.

İnleyip homurdanırken omzumu sertçe ısıyor, sonra içimde yumuşamaya başlayana kadar adımı tekrar tekrar mırıldanıyor.

"Clara. Lanet olsun. Siktir."

İkimiz de orada, çamaşır makinesine yaslanmış, nefes nefese ve birbirimize yapışmış bir şekilde ne kadar süre durduğumuzu bilmiyorum, bilincimizi yeniden kazanmaya çalışıyoruz. İçimden çıktığında bile Demyen beni hala sıkı sıkı tutuyor, yüzü boynuma gömülü.

Yavaşça yüzümü ona dönüyorum. Gitmesine izin vermesini istemiyorum ve ona dokunmama izin verildiği bu nadir anı kaybetmek istemiyorum. Birkaç keyifli saniye boyunca kaşlarımız birbirine değiyor ve neredeyse, neredeyse bitkin bir öpücüğü paylaşıyoruz.

Ama bazı nedenlerden dolayı, biz yapmıyoruz.

Aramızdaki şeyin tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Ama her ne ise, ondan nefret ediyorum.

Demyen yavaşça çekiliyor ve odaya bakıyor. Elbisemi bulup bana uzatıyor, ben sütyenimi tekrar giyip yırtık külotumu tiftik kutusuna atarken gözlerini kaçırıyor. Pantolonunu tekrar giymesini ve bir ara kenara fırlattığı gömleğini almasını izliyorum.

Ve hala bana bakmıyor.

Sessizlik o kadar derin ki sonunda konuştuğunda neredeyse sıçrayacağım. "İyi misin?" Bakışlarını bana yöneltmek için dünya kadar çaba harcıyor gibi görünüyor.

Neredeyse gülecektim. Neredeyse. *Ben iyiden de öte biriyim*, ona söylemek istiyorum. Ama yüzünün o kadar soğukkanlı ve gergin görünmesi beni susturuyor.

Ben de sadece başımı salladım. "Evet."

Başını sallıyor. "Bu, ah..." Boğazını temizliyor ve uzak duvarda bakacak büyüleyici bir şey buluyor. "Bu tek seferlik bir şeydi."

Şaşırmamalıyım. Ve kendimi bu kadar kederli -ya da reddedilmiş- hissetmemeliyim. "Vur ve bırak. Anladım."

Demyen sanki kelimeler ona tokat atmış gibi irkiliyor. Ama yine başını sallıyor. "Onun gibi bir şey."

Ve sonra çamaşır odasından çıkıp gece yarısı havasına karıştı. Bu kadar hayal kırıklığına uğramamalıydım.

Ağlayacakmışım gibi hissetmemeliyim.

Ama aynı anda hem bu kadar dolu hem de bu kadar boş olmanın nasıl mümkün olduğunu anlayamıyorum.

DEMYEN

Bu çok büyük bir hataydı.

Çok lezzetli, akıllara durgunluk veren, ayak parmaklarını kıvrandıran, sık kaldıran bir hata. Yaptığıma kesinlikle pişman olmadığım bir hata.

Ancak şimdi, sürekli "*Ya tekrar yaparsak?*" düşüncesiyle gerçek iş ve sorumluluklarımdan uzaklaşıyorum. Ya da Clara'yı yatak odama taşısam ve bunu her gece yapsak? Kahretsin, neden sadece gece? Libidom günün hangi saati olduğunu umursamıyor.

Ertesi sabah iki alarmım da neredeyse hiç çalmadan uyuyorum. Nihayet uyandığımda, aylardır hiç olmadığım kadar yenilenmiş hissediyorum.

"Hayır, hayır, hayır. Bana yapmadığını söyle." Bambi kendi sorulmamış sorusuna cevap verirken bana kaşlarını çatıyor. "Bana eskortlardan biri olduğunu söyle, değil-"

"Kahretsin, kim olduğu kimin umurunda?" Pavel kahve fincanının üzerinden bana sırtarak onun yanına gidiyor. "Teşekkür edilmesi gereken yerde teşekkür edelim."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ben o değilim-"

"Evet, öylesin." Bunu hep bir ağızdan, tamamen soğukkanlı bir şekilde söylüyorlar. Sanki benden başka herkes için çok açıkmiş gibi.

Pavel omuz silkiyor. "Yani, hepimiz çöküş dönemlerinden geçeriz. Sizinki sadece on yıl sürüyor ve olması gerekenden daha fazla kayıp kişiyle sonuçlanıyor."

Bambi gözlerini deviriyor ama ona tam olarak katılmadığını fark ediyorum. "Sadece dikkatli ol. Willow için işler zaten yeterince zor. Yeni bir aile dinamiği getirmenin onun için en iyisi olduğundan emin değilim-"

"Yeter." İkisini de durdurmak için elimi kaldırdım. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz."

"Öyle miyim?"

Onlar kısa bir süre sonra gidene kadar zehirli bir şekilde bakıyorum. Sonraki kim bilir ne kadar süreyi ofisimin duvarına bakıp bir şeyler anlamaya çalışarak geçirdim.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Tanrıya şükür. En azından ben öyle düşünüyorum, ta ki bana kimin mesaj attığını görene kadar.

İlgilenen alıcıların listesini daralttım. Seçilenlerin her biri teslimatta nakit ödemeyi kabul etti. Eserinizi almak için çok hevesliler. Olağanüstü bir fiyat getirmeli.

Midemi aniden saran bulantıyı görmezden gelmek mümkün değil.

İstediğim buydu. Her şey plana göre gidiyor. Tolya'nın cehenneminden sorumlu kişiyi buldum; onu yakaladım; Raizo ile harika bir pazarlık yaptım; o da kendi tarafına çekiyor. Alıcıların incelenmesi, ödeme işlemleri, falan filan gibi önemsiz ayrıntılara odaklanacak ne zamanım ne de enerjim var.

Rahatsız edici olan şey, *irade gücümün* de yok gibi görünmesi.

Sadece seks değil. Bu onun... sikeyim, *onun her şeyi*. Yürümesi, konuşması, nefes alması. Göz kırpması. En aptal şakalara kıkırdıyor ve egzotik çiçeklere yaltaklanıyor. Sesli masallar okuyor ve neredeyse tüm duvarlarımı yıkan ninniler söylüyor.

Bakmadığımı düşündüğünde bana bakışlarını kaçırmaması ve bunu yaptığında gözlerinde nefret ya da korku olmaması.

Bu...

... kabul etmeyi göze alamayacağım bir şey.

Çünkü her ne ortaya çıkarsa çıksın, masamın polis dosyaları ve soruşturma notlarıyla kaplı olmasının nedeni hâlâ Clara Everett.

Michael Little'ın hayattaki son gününe ait zaman kayıtlarına bakıyorum. Clara'nın da belirttiği gibi, o öğleden sonra karakoldan erken ayrıldığını gösteriyor ama neden ya da nereye gittiğine dair hiçbir not yok. Tek bildiğimiz, saçını kestirmeye gittiği.

İroni şu ki, tam da bu yüzden gitmiş olabilir. Çok basit, çok sıradan bir şey.

Fikir o kadar da zorlama gelmiyor, bu yüzden Pavel'e karakolun yakınındaki yerel işletmeler ve Little'ın eski evi hakkında istihbarat toplaması için bir not yazıyorum. Satın alma kayıtları, makbuzlar, herhangi bir şey bulabilirsek...

İç çekiyorum. Bir kez daha, samanlıkta iğne aramakla kalmadığımı, samanlıklarla dolu bir tarlada dünyanın en küçük iğnesini bulmaya çalıştığımı hissediyorum.

En kolay çözüm, hepsini yakıp kül etmek ve geriye kalanları toplamak olacaktır. Teorik olarak tabii ki. Gerçekte, dünyalarımın ikiliği karşılıklı güvenlik ağları sağlıyor. Bratva'yı her ne sebeple olursa olsun kaybedersem, beni yakalaması için yasal cepheye ihtiyacım var. Ve eğer kumarhane yarın aniden patlarsa, Bratva yeniden inşa etmek için burada.

Michael Little'ın on üç yıl önce bir Salı günü saat 3'te ne halt ettiğini anlamak için aklımı kaybetmeyi ve her şeyi yakıp yıkmayı göze alamam.

Fazla mesai mi? Ailem yok, yalnız yaşıyorum. Çocuk yok. Eski karısı Reno'ya taşındı.

Clara'nın karalanmış el yazısı gözüme çarptı. Görünüşe göre o da bilmek istiyor.

Onu kim aradı?

İşte büyük soru bu. Michael Little'ı depoya getirmesi için kim aradı? Bütün senaryo şüphesiz planlanmıştı. Her şey tesadüf olamayacak kadar mükemmel bir şekilde katilin lehine gelişti. Tetiği kimin çektiğini bulmaya yakın bile olmamamız bunun kanıtı.

Hata yaptığımda bunu kabul etmekten hoşlanmıyorum çünkü yine hata yapmaya gücüm yetmiyor.

Ama Clara'nın kenarlara aldığı notları, karaladığı okları ve bilinçsizce çizdiği çiçekleri incelerken, sanki katil oymuş gibi suçu *ona* yüklediğimi fark ediyorum.

O sadece aklını kaçırarak kadar travma geçirmiş korkmuş bir çocuktü.

Şimdi, beynine daha da fazla travma kazınmış yetişkin bir kadın - sizinki de dahil - ve yine de bana yardım etmeye çalışıyor. Tolya için işleri yoluna koymak adına hafıza kaybı ve dehşet içinde kendini zorluyor,

Ziyaretimiz sırasında onu yakın zamanda affetmeyeceğini açıkça belirtti.

Ve yine de ilerlemeye devam ediyor. Hâlâ

bu işi çözmeye kararlı.

Bunu dün gecenin anısıyla ve Clara'nın sikime boşalırken çıkardığı sesler ve görüntülerle eşleştirdim, Clara'nın nefes verişleri çamaşırhaneyi ısıtarak tenimizde ter olarak birleşti...

Kahretsin, daha fazla kahveye ihtiyacım var. Tercihen günün geri kalanını katlanılabilir kılmak için alkollü bir şeyle birlikte. Göğsümde büyümesini istemediğim hissi görmezden gelmeme yardımcı olacak her neyse.

DEMYEN

Clara'nın her anıma musallat olmasından kurtulacağımı düşündüysem fena halde yanılmışım.

Mutfaktaki fırınlardan birini fırçalıyor, elleri ve dizleri üzerinde, o mükemmel sulu kıcı ileri geri sallanıyor. Üniformasının oldukça kısa gri bir elbise olması, kalçalarının kıcıyla birleştiği yeri zar zor örtmesi hiç de yardımcı olmuyor.

O kalçalar, başımın etrafına sarılmış.

Sadece boğazımı temizliyorum çünkü ağzım aniden fena halde kurudu. Clara irkilip omzunun üzerinden bakıyor, beni görüyor, sonra fırını ovmaya devam ediyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum ve taze bir demlik soğuk kahve yapmak için kahve barına yöneliyorum.

"Günaydın." Başı hâlâ fırının içinde. Sadece süngerini durulamak için dışarı çıkıyor. Yine de bana bakmıyor.

Kendime yapacak bir şeyler vermek için termosu buz doldurmaya odaklanıyorum. Temizlik yapıyor, onu tuttuğum işi yapıyor; yüzümde dalgalanan o uzun, koyu kirpiklerle bana bakmadığı için kızgın bir şekilde duramam.

"İyi uyudun mu?"

"Mhm." Clara topuklarının üzerinde geriye doğru sallanır, camın önünü son bir kez kontrol eder, sonra fırını kapatır. Lastik eldivenlerini çıkarıp dikkatlice erzak kovaşına yerleştiriyor, üniformasını düzeltiyor ve buzdolabına yöneliyor.

Bir bardak almasını, uzun bir yudum almasını, sonra yerine koymasını ve işine dönmesini izliyorum. Kısa molası sırasında yüzü bana dönük olmasına rağmen bir kez bile başını kaldırıp bana bakmıyor.

Bu biraz aşağılayıcı gelmeye başladı. Özellikle de dün gece neredeyse sesim kısılıp adım haykırdıktan sonra.

"Aklında bir şey mi var?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırıyorum.

Clara, gözleri aşağıya kilitlenmiş halde küçük bir gülümseme sunuyor. "Harika gidiyor. Ya sen?"

"Şikayet edemem."

Aslında, evet, yapabilirim. Ve yapacağım da. Çünkü ben istediğini isteyen ve istediğini elde eden bencil bir piçim ve şu anda onun *bana bakmasını* istiyorum.

Onu mutfak adasına kafeslediğimde keskin bir nefes aldığını duyuyorum. Temizlik kovaşından bir şey almak için tam dönmüştü ki, kaçacak yeri kalmasın diye hamlemi yaptım. Kalçalarım onunkileri çekmecelere bastırıyor.

Ve Tanrı yardımcım olsun, kollarımı onun beline dolamadan duramıyorum. Bu çok samimi ama lanet olsun, şu anda istediğim şey bu.

Son zamanlarda bunu çok istiyor gibiyim.

Yüzümü saçlarına gömüyorum ve onu içime çekiyorum. *Kahretsin*, duş almış ve vahşi dalgaları bana kendi kokumu veriyor. Kollarım tamamen içgüdüsel olarak ona sarılıyor ve parmaklarım yardım edemiyor ama esneyip durdukları yerde yumuşak kıvrımlarını okşuyor.

Clara titreyerek nefesini içine çeker. "Düşündüm ki..."

"Biliyorum." Bunun için onu suçlayamam. Beynini siktikten sonra onu çamaşırhanede yalnız bıraktığımda gayet açıktım. "Seni istememem gerekiyor. Ama lanet olsun Clara, bunu imkânsız kılıyorsun."

Hızla atan nabzının üzerine bir öpücük kondurmak için ağzımı hareket ettirdiğimde iniltisini yuttuğunu hissediyorum. Aynı anda bir elimi aşağıya, üniformasının altına, külotunun kemerinin altına kaydırıyorum. Eğer onu sarsamıyorsam, onun da beni sarsmasına izin vermeyeceğimden eminim.

"Tek seferlik bir şey olduğunu söylemiştin," diye fısıldıyor itiraz ederek.

"Yaptım." Parmaklarım yarığını bulurken dişlerimi tenine bastırıyorum, sadece hissetmesine yetecek kadar. *Kahretsin evet*, benim için çoktan ıslanmıştı. "Yalan söyledim."

"Ama-"

"Bana iyi olmadığını söyle. İnanılmaz olmadığını söyle. Bana bağımlı olmadığını söyle." Parmak uçlarımin altında, onun birkaç saniye içinde nemden damlamaya başladığını hissediyorum. "Söyleyemezsin. Ben de yapamam."

"Dem-"

"Clara." Adını mırıldandığımda sesimin sahiplenici çıktığını biliyorum. Korumacı. *Benimkini*. "Seni istiyorum. Yatağımda. Her gece ve her sabah sana adımı haykırabileyim diye."

Titriyor ve sözlerimin parmaklarım üzerindeki etkisini hissediyorum. Açılışını kızdırıyorum ve elime karşı sallandığında, içine dalmak için çok cazip geliyor. Ama onu gerçekten yalvartacak kadar uzun süre dayanıyorum.

Yapmasını
istiyorum.

Ona ihtiyacım
var.

Çünkü lanet olsun, benim için yalvardığını duymak *çok* güzel.

"Bu... *böyleabadidea...*" Sözleri aceleyle ve nefes nefese çıkıyor, arada hiç duraklama yok.

"Tabii ki öyle. Ama ben yine de istiyorum. Ve her zaman istediğimi elde ediyorum." Bu ifadenin doğruluğunun altını çizmek için başparmağımı klitorisnin üzerinde gezdiriyorum ve o da bir iniltiyle dolgun alt dudağını ısıyor. "Bana ne istediğini söyle, Clara."

Tereddüt bile etmiyor. "Sen. Siktir, Demyen. Seni istiyorum."

Yüzünü çeviriyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Parmaklarımı içine soktuğumdaki soluşunu, iniltisini tatmak istiyorum. O çok tatlı ve beni içine alırken dilinin benimkinin üzerinde gezinmesine doyamıyorum. Parmaklarım, dilim ya da aletim, hangisi olduğu önemli değil - beni çok iyi alıyor.

Bir elim bacaklarının arasına gömülmüş, diğeri dağınık topuzuna dolanmış, onu tam istediğim yerde tutuyorum. Kollarımda, içimde eriyor. Nefes nefese, inleyerek, titreyerek.

Onu burada becerebilirdim. Kapıyı kilitler, panjurları kontrol eder, sonra onu tezgâhın üzerine yatırır ve çığlık attırıp sikime boşalmasını sağlardım.

tıpkı daha önce olduğu gibi. Bu fikir o kadar cezbedici ki, neredeyse acı veren gerginliği hafifletmek için çıkıntımı onun yumuşak kıkına sürtmek zorunda kalıyorum.

Ama bir *yanım* onu istediğim şekilde orgazm edebileceğim gerçeğini hissetmesini, bilmesini, benimsemesini istiyor. Onu boşaltmak için kazığa oturtmama gerek yok. Sadece dokunulması gereken yerlerine dokunarak ve duyması gereken kelimeleri fısıldayarak benim için çığlık atmasını istiyorum.

"Sen benimsin," diye nefes alıyorum tatlı dudaklarını şişirip pembeleştiren yakıcı, sahiplenici öpücükler arasında. "Sen *benimsin*. Ve eğer sana yatağıma girmeni söylersem, bunu yapacaksın."

Parmaklarımı G noktasının üzerine kısırıyorum ve hemen bacaklarının büküldüğünü hissediyorum. Küçük tatlı bir miyavlama, ürpertici bir zevk nefesi çıkarıyor ve gözleri çırpınarak kapanıyor.

"Sana bacaklarını açmanı ve bana bu tatlı amcığı vermeni söylersem, bunu yapacaksın. Yapacaksın çünkü ikimiz de bunu istediğini biliyoruz."

Clara başını sallıyor. Ya da en azından deniyor, elimi saçlarına soktuğum için. Elimde sallanıyor, kıpırdanıyor ve öğütüyor, onu ortaya çıkarmaya kararlı olduğum ateşli küçük cadaloz gibi parmaklarıma biniyor. "Siktir! Evet, Demyen! Evet! İstiyorum... Tanrım, istiyorum..."

Gülümsüyorum çünkü bu haliyle o kadar mükemmel ki. "Hak et, bebeğim. Benim iyi kızım ol ve bunu hak et." Parmaklarımla ıslak amını okşarken taleplerde bulunmanın biraz kaba, hatta acımasızca olduğunu biliyorum.

Ama bu onun hakkında fark ettiğim bir şey ve sanırım o da kendisi hakkında fark etmeye başladı: Clara'nın itaatkâr bir çizgisi var. Güçlü, derinlere kök salmış bir itaatkârlık çizgisi, doğru şekilde oynadığımda beynindeki tüm zevk merkezlerini vuruyor.

Ve benimkini.

"Lütfen, Demyen..." Clara inlemeler arasında adımı haykırıyor. "Lütfen, ihtiyacım var... İstiyorum..."

Boğazını öpüyorum. Dün gece onu ısırdığım yerde yumuşak bir morluk var ve bu görüntü neredeyse pantolonuma boşalmama neden oluyor. "Söyle bana bebeğim. Benim iyi kızım ol ve kibarca sor."

Nefes nefese, kollarıma yapışmış, parmaklarımın etrafında zonkluyor. Ama sonra kaşları çatılıyor ve hayal kırıklığına uğruyor; alt dudağı bir iniltiyle dişlerinin arasına gömülüyor.

Saçlarını serbest bırakıyorum ve başını omzuma yaslaması için yönlendiriyorum. O kadar uysal ve itaat etmeye hevesli ki, bana yaslanması için hiç çaba sarf etmeme gerek kalmıyor. Elimi göğsünde gezdiriyorum.

Ama bu sadece ısınma turuydu. Elimi vücudunda daha da yukarı kaydırıyorum, ta ki kolum tatlı göğüslerinin arasına girip sırtını göğsüme sabitleyene kadar, elim boğazına dolanıyor.

Ve tıpkı dün geceki gibi, titreyen, fişkırان, akılsızca bir serbest bırakma içinde pratik olarak eriyor.

"İhtiyacın olan bu mu bebeğim?" Durmadan ya da yavaşlamadan spazm geçiren amını okşarken, dişlemelerin arasında kulağına mırıldanarak onu usulca kızdırıyorum. "Sahiplenilmiş hissetmeye ihtiyacın var. Sahiplenilmiş. Benim."

Clara haykırıyor. *Kulaklarıma müzik gibi geliyor.*

"Sorun yok. Sana sahibim. Sen benimsin."

Son sarsıntıları atlatırken onu derinden öpüyorum. Ancak bana tamamen yaslandığında elimle sıırıslıklam olmuş amına yavaşça masaj yapıyorum.

Bir centilmen, teknik olarak çalıştığı için ona temiz bir külot getirmeyi teklif ederdi... ama ben hayatımda bir gün bile centilmen olmadım. Yere yığılmadan ayakta durabildiğı an, o mahvolmuş külotu cebime tıkacağım ve günün geri kalanında komando olarak çalışmak zorunda kalacak.

Hay sikeyim. Bunu yeni bir şart haline getirmeliyim. Sadece onun için.

Bu sefer, Clara kollarımda yavaşça döndüğünde, onu öpmek için zaman ayırıyorum. Hâlâ vızıldadığını biliyorum ama doyumsuz olduğumu anlamasını istiyorum. Bunun "tek seferlik bir şey" olmadığını anlamasını istiyorum.

Ve bu onun hatası.

Yüzünü avuçlamak için ellerimi kaldırıyorum ama birinin hâlâ sularıyla ıslak olduğunu fark edince duruyorum.

Ama sürpriz bir şekilde, Clara şeytani bir sırıtıyla gözlerimin içine bakıyor, elimi tutuyor ve orta parmağımı ağzına alıyor.

Beynimdeki tek düşünce daha çok inlemeyle karışık sözsüz bir hırıltı gibi... ve o kıkırdayana ve yavaşça, *lanet olasıca* yavaşça dudaklarını ve dilini ıslak bir höpürdetmeyle çekene kadar bu sesi gerçekten yüksek sesle çıkardığımı fark etmiyorum.

Aynısını diğer parmağıma da yapıyor, sıcak dili başka yerlerde hissetmeye gerçekten ama gerçekten ihtiyaç duyduğum şekillerde dönüyor ve okşuyor.

Neyse ki, orada durmuyor.

Clara gözlerini gözlerimden ayırmadan pantolonumu boxer'larımla birlikte aşağı indiriyor ve yavaşça önümde diz çöküyor. *Ne manzara ama.* Kendime engel olamıyorum. Saçlarına uzanıyorum ve topuzunu çözüyorum, uzun, gür saçları omuzlarından aşağı dökülürken takdirimi homurdanarak dile getiriyorum.

O kadar güzel ki. Bu lanet bir lanet. Bu kadına karşı bir şansım olduğunu nasıl düşündüm bilmiyorum.

Artık onun yumuşak, dolgun dudaklarının şaftımı izlediği görüntü zihnime kalıcı olarak kazınmışken olmaz.

Clara kendinden emin görünmüyor, parmaklarını sikimin etrafına dolamaktan ve burnunu sokmadan önce birkaç kez okşamaktan çekinmemesine rağmen. Sanki ne istediğini biliyor ama bunu yapmaya korkuyor.

Geçmiş hakkında bildiklerime bakılırsa, mantıklı.

Yeniden yazma zamanı.

Saçlarını yüzünden geriye doğru okşuyorum. "Devam et," diye onu cesaretlendiriyorum. "Ne yapacağını biliyorsun."

Beklediğim şey, Clara'nın şekerli dudaklarını başın etrafına sarması ve birkaç kez emmesi.

Beklemediğim şey, onun şaftımı okşaması, kaldırması ve dudaklarını çuvalımın etrafına sarmasıydı.

SIKTIR.

Bir tarafımı çekiştiriyor ve inilti göğsümden istemsizce dışarı çıkıyor. Orada ne kadar zaman geçirdiğini bilmiyorum, taşaklarımı emiyor ve döndürüyor, bir taraftan diğerine. Tüm zaman duygumu kaybettim. Ağzım açık kalmaktan ve nefes nefese kalmaktan kurudu; ilk emişte başım geriye yuvarlandı ve kendimi düzeltecek gücüm yoktu.

Kadınlarla yattım. Birçoğuyla. Bu farklı.

Clara ıslak bir höpürdetmeyle taşaklarımdan kurtuluyor, dudaklarını şaftımın dibine götürürken zevkle mırıldanıyor. Oradaki deriyi öpüyor, sonra dilinin dönüp sürtünebilmesi için dişlerinin arasından nazikçe emiyor. Ve bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapıyor, her santimimle tatlı zamanını alıyor.

Topuklarının üzerinde geriye yaslanıp bana baktığında, çelik gibi sertleşmişim.

Eliyle beni okşamayı bırakmıyor; uzun, yumuşak, sert vuruşlar, dudaklarını yalarken baktığı uca precum'u ikna ediyor. Ama ikimizin de yapmasını istediğimiz şeyi yapmadan önce, serbest eliyle uzanıyor ve üniformasının düğmelerini hızla açıyor.

Diğer tüm hizmetçi üniformaları gibi beyaz yakalı, sade, gri bir elbise olabilir, ama altına giydiği şeyin sade bir tarafı yok. Yumuşak pembe, dantelli sütyen, buruşan meme uçlarını gizlemek için çok az şey yapıyor.

"Lanet olsun, *Kiska*..." Hayranlığımı gizleme zahmetine girmiyorum. Ne kadar seksi görüldüğünü bilmesi gerekiyor. Parmağımı bir fincan boyunca gezdirmek için uzanıyorum ve zevkle titriyor ve meme uçları daha da büzülüyor. "Bunu benim için mi giyiyorsun?"

Ani bir kızarıklık yanaklarını renklendirir. "Um..." Utangaç bir bakış atıyor. " ... Belki..."

Sikeyim.

"Ne kadar iyi bir kız."

Clara övgülerimin tadını çıkarıyor. Bakışlarının parladığını, yüzünün ışıldadığını görebiliyorum. Gözlerini benimkilere dikerek dudaklarını ayırıyor ve sikimin ucuna sarıyor, dilinin fiskeleriyle birlikte dudaklarını *titretiyor*. Gözleri biraz geriye kayıyor ve onun da en az benim kadar bu işten zevk aldığını bilmekten gurur duyduğumu hissediyorum.

"İşte böyle. Aynen böyle, bebeğim. O güzel ağzınla neler yapabileceğini göster bana."

İki elimle saçlarını topluyorum, ipeksi telleri toplarken kafa derisini okşamak ve masaj yapmak için zaman ayırıyorum. Bu onun inlemesine neden oluyor, bu da ağzını daha fazla açıyor, bu da sikimin o sıcak, ıslak cennete birkaç santim daha batması anlamına geliyor.

"İşte böyle, bebeğim. Benim için inle. Benim iyi kızım ol ve sikimin üzerinde inle."

Bir elimle saçlarını tutarken diğer elimi göğsüyle oynamak için aşağı kaydırıyorum. Parmak uçlarım meme ucunun üzerinde gezindiğinde burnundan bir nefes tıslıyor ve onu çimdiklediğimde bana verdiği gırtlak iniltisi, sikimin dudaklarının arasından daha derine batmasını sağlıyor.

"Bakalım hepsini alabilecek misin?"

Yapabilir mi bilmiyorum ama denemeye istekli görünüyor. Başını yerinde tutuyorum, hassas göğsünü okşayıp masaj yaparken santim santim daha derine itiyorum. Ne zaman öğürmeye başlasa, kas spazmı inanılmaz hissettirse de geri çekiliyorum. Nefes almasına izin veriyorum ve sonra tekrar işe koyuluyor, emiyor, şapırdatıyor ve beni boğazından aşağı yutmak için elinden geleni yapıyor.

Şimdi, dizlerimin bükülme sırası bende.

"Siktir, Clara... aynen böyle. Lanet olsun, bebeğim." İki elimle kalın saçlarını tutabilmek için göğsünü bırakıyorum çünkü *Tanrım*, ruhumu sikimden emecek.

Islak, özensiz ve *uzun zamandır* yaptığım en iyi oral seks.
Zaman.

Tekrar inlemeye başlıyor, gözleri kapanıyor. Kolları göğüslerini mümkün olan en iyi şekilde birbirine bastırıyor ve işte o zaman ne yaptığını anlıyorum.

"Sikeyim. Evet. Bebeğim. Benim için kendine dokun." Göğsüm her kelimeyle gürlüyor. "Bana bak, bebeğim. Kendine dokunurken bana bak. O güzel gözlerini görmeme izin ver."

Clara bana şehvet ve özlemle bakıyor; parmakları klitorisini çalıştırırken ve sikim daha derine dalarken onları açık tutmak onun için bir mücadele. Ben

Yüzünü sikiyorum, başını yerinde tutuyorum, böylece hızı ve derinliği kontrol edebiliyorum çünkü Tanrı biliyor ki elimde kalan azıcık kontrolü de kaybetmek üzereyim.

"Aferin kızıma. *Benim* iyi kızım..." Gururla, şehvetle gülümsüyorum, dudaklarını shaftımın etrafına gererken saçlarını okşuyorum. "Çok kötü olmakta çok iyisin. Babanın ne düşüneceğini hayal et... Bir polis kızının Bratva siki yaladığını..."

Bu, ruhunun derinliklerinde bir yere gömülmüş bir akorda çarpıyor. Clara'nın gözleri geri dönüyor ve titriyor, parmakları bir bulanıklık içinde klitorisini çalıştırıyor. İnemeleri shaftıma doğru ilerliyor ve uzuvlarımda en iyi şekilde titreşiyor.

"İşte böyle, bebeğim. O güzel boğazını benim için aç."

Boşalmaya çok yakın; nefesinin kesilmesinden ve parmaklarının bacaklarının arasında kasılmaya başlamasından bunu anlayabiliyorum. Sikimi ağzından çekip avuçluyorum, saçlarını geriye doğru çekerek zevki onu ne kadar ileri götürürse götürsün bana bakmasını sağlıyorum.

"Bana bak, Clara. İşte böyle. Bana o güzel gözlerini ver ve benim için gel."

Bana ne olduğunu bilmiyorum. Ani dürtünün nereden geldiğini bilmiyorum ama hiç düşünmeden onu takip ediyorum. Clara sırtını dikleştiriyor, kalçaları titriyor ve ben de zevk çılgınlıklarının tadına bakmak için onu saçlarından tutup yukarı çekiyorum.

O kadar samimi ki. Hava
almak ister gibi
istiyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor. Tam da ona ihtiyacım olan yere. Bir yanımda, yarattığı acıyı boşalttığım sürece ona ne olacağını umursamıyor ama giderek büyüyen bir yanımda onun da bunu benim kadar istemesini istiyor.

"Geleceğim, bebeğim..." Bir elimle yüzünü kavrarken diğer elimle kaygan shaftımı öfkeyle yumrukluyorum. Kelimeleri dişlerimi gıcırdatarak söylemek zorundayım; sınıra o kadar yakıным.

Ne istediğimi anlıyor. Ve beni şaşırtarak ve çok memnun ederek elimi sikimden çekip kendi ağzına aldı.

çok geride.

Bu sefer bana bakmakta hiç zorlanmıyor. Bu kez gözleri cüretkâr bir kararlılıkla dolu, sanki ona istediğini vermemi talep ediyor.

Bu sefer, alan o.

Santim santim, daha sert ve alabildiği kadar emiyor. Neredeyse taşaklarına kadar girdiğini görmek, parlayan gözlerini bana kırıştırmak, beni uçurumun kenarına iten şeydi.

Boğazının yükümü yutarkenki görüntüsü ve sesi beni o kadar sert boşaltıyor ki bayılmaktan korkuyorum.

Sırtımın bir noktada ada tezgahına çarptığını hayal meyal fark ediyorum. Nefes almak için soluk soluğa kaldığımda ciğerlerimin yandığının çok daha fazla farkındayım - anlaşılan nefes almayı unutmuşum.

Vücudumun alt yarısını hissedemiyorum. Sanırım onu benden emdi.

Sonunda kendimi toparladığımda dirseklerime yaslanıyorum ve Clara'nın bilinçsizce üniformasıyla aynı şeyi yapmaya çalışmasını izliyorum. Kızarıyor, belli ki benden başka bir yere bakmaya çalışıyor.

Pantolonumu geri çekiyorum ve ona uzanıyorum. İsteksizdi ama sadece bir anlığına. Kollarım onu sardığı anda iç çekerek bana sarıldı.

Bundan bu kadar hoşlanmamalıydım.

Ama siktir et... Yapmamam gereken pek çok şeyi yapıyorum ve hoşlanıyorum. "İşe dönmeliyim," diye mırıldandı.

"Biliyorum." Çenemi başının üstüne koyuyorum. "Patronunun gerçek bir pislik olduğunu duydum. Molalarında ne yaptığını öğrenmesini istemezsin."

Homurdanıyor ve başını sallıyor. Külotunu tekrar giymeye çalıştığında, hızla kapıp cebime sokuyorum.

"Dem!" diye nefes nefese kalıyor.

"Çalışmak zorundayım!" "Biliyorum.

Ama bunlar bende kalacak."

Clara bana ters ters bakmaya ve böyle bir sapık olduğum için beni azarlamaya hazır bir şekilde dönüyor. Ama tek yaptığı bir elini çıplak göğsüme bastırmak ve iç çekmek oldu. "Dur tahmin edeyim. Bir kerelik bir şey mi?"

Cevabım "evet" olmalı. Aramızdaki bariyeri yeniden teyit etmeli, orada olması gereken duvarı örmeli ve ona her ne haltsa bunun neden devam edemeyeceğinin tüm nedenlerini hatırlatmalıyım.

Ama birçok şey olabilirim ama yalancı olmak bunlardan biri değil.

Ve eğer kendime karşı dürüst olacaksam... o zincir bağlantı çiti oldukça hızlı bir şekilde parçalanıyor.

Her şeyin özünde, ben bir kumarbazım. Bu yüzden büyük bir kumar oynuyorum ve yüzünü ellerimin arasında tutuyorum, gözlerinin içine bakıyorum, sonra tatlı dudaklarına sağlam bir öpücük konduruyorum. Bunun tek seferlik olması gerekiyordu, ama daha önce de söylediğim gibi: beni doyumsuz yapıyor.

Çok geçmeden nefes nefese ve istekle geri çekilmek zorunda kalıyoruz, ellerim elbisesinin altındaki çıplak kışını sıkıca kavıyor.

Söyleyecek akıllıca bir şey bulamıyorum. Aklıma gelen tek şey asla ama asla söylenmemesi gereken sözler, özellikle de benim tarafımdan. Sadece kaybedecek hiçbir şeyi olmayan aptalların, onlara inanmayı göze alamayan kadınlara fısıldadığı şeyler.

Ben de bir sonraki en iyi şeyi yaptım ve onun işine dönmesine izin verdim.

En azından bu sefer, kalbini ayağımın altında ezmişim gibi bakmıyor. Onun yerine Clara yine kızarıyor, saçlarını dağınık bir topuz yapıyor ve tezgâhın üzerine spreyci sıkıyor.

İşe geri döndü.

Ben de aynısını yapmalıyım.

Bu sefer hiç pişmanlık hissetmiyorum.

CLARA

Sanırım gözlerim bağlı, sarhoş, tek elle, rüzgar tüneline eşeğe kuyruk takmak, Willow'un saçına kurdele bağlamaya çalışmaktan daha kolay olurdu.

Saf heyecandan zıplayan bir top gibi. Okulun ilk günü için kalkma vaktinin geldiğini düşündüğü sabah 4'ten beri öyle. Şimdi bir o yana bir bu yana zıplıyor, yeterince hızlı hareket etmediğim için mızmızlanıyor.

"Geç kalacağız, anne!" Willow, bu sabahki üçüncü, dördüncü ve beşinci yeniden paketleme seansları sırasında doğruladığı gibi, tek boynuzlu at okul malzemeleriyle dolu olan pırıl pırıl tek boynuzlu at sırt çantasının askılarını çekiştiriyor.

"Kıpırdamadan durursan, bu iş çok daha hızlı ilerler."

İç çekiyor ama enerjisini kontrol etmek için elinden geleni yapıyor. Buklelerindeki mor fiyongu ayarlamayı bitirdiğini hissettiği anda odasından çıkıp ana girişe doğru uçuyor.

"Willow!" Arkasından sesleniyorum, nerede olduğunu unutmamak için mümkün olduğunca çabuk odamdan çantamı alıyorum. "Tatlım, gidip Pavel'i bulmalıyız!"

Anaokulundaki ilk gününe gölge düşürmemek için hayal kırıklığımı hâlâ yalnızken içime atıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, duygusal bir enkazım. Çok hızlı büyüyor ve kendi kendime bunun sadece başka bir gün olduğunu, onun sadece anaokuluna başladığını, onun hala benim tatlı küçük kızım olduğunu söylesem de...

Nefes al. Kendini toparla. Üniversiteden önce hala 12 koca yılın var.

Garaj ana evin ters yönünde ama Willow nereye gitmemiz gerektiğini söylememi beklemedi. Bu yüzden şimdi acele ediyorum.

arka kemerden ana girişe ve-

Demyen orada duruyor, bir kolunda Willow'u, diğerinde sırt çantasını tutuyor. Bana gülümsüyor ve ona doğru eğilerek yüksek sesle fısıldıyor: "Gördün mü? Anneler hep geç kalır. Tsk tsk."

Willow kıkırdıyor ve bana şakacı bir parmak sallıyor. "Geç kalma, anne!" Bir şeyi gözden kaçırmışım. Bir yerlerde, bir şekilde, bir notu gözden kaçırmışım.

"Hazır mısınız?" Kaşlarını çatıyor ve benim için kapıyı açıyor. "Şimdi yola çıkarsak, yolda kahvaltı edecek kadar vaktimiz olur."

"Çörek alabilir miyiz?" Willow heyecanla ciyaklar.

Göz devirmesini abartıyor ve alay ediyor. "Güne başka türlü nasıl başlayacağını bilmiyorum."

Ayaklarımın şaşkın benliğimi otomatik pilota arabaya taşımasına izin veriyorum. Demyen, Willow'un yaylarını çarpmaktan dikkatle kaçınarak yükseltici koltuğuna oturmasına yardım ediyor. "Güzelim saçlarını bozmak istemeyiz, tamam mı? Şık bir şekilde döndüğümüzde en iyi halimizle görünmek istiyoruz."

Willow, sanki bir işaretmiş gibi sırt çantasından pembe, simli bir güneş gözlüğü çıkarıp taktı. "Ben hazırım!"

"Evet, öylesin." Kıkırdıyor. "Hadi gidip onlara oyun alanını kimin yönettiğini gösterelim."

Sonra çöl yolunda ilerliyor, ana otoyola dönüyor ve şehir sınırlarına doğru ilerliyoruz.

Sanki normalmiş gibi.

Bir *aileymişiz* gibi.

Demyen radyoyu açar. Görünüşe göre hem onun hem de Willow'un bildiği bir şarkı. Willow şarkıyı yüksek sesle söylüyor ve Demyen yüzünü benden saklamak için elinden geleni yapıyor, ama yine de içinden bir iki nota mırıldandığı gözümünden kaçmıyor.

Ona sanki ele geçirilmiş gibi bakıyorum. Çünkü öyle. Öyle olmak zorunda. Tek mantıklı açıklaması bu.

"Oh, hayır...!" Willow arka koltuktan aniden sızlandı. "Dişlerimi fırçalamayı unuttum."

Demyen sözünü sakınmadan orta konsol bölmesini açar ve bir paket diş sakızı uzatır. "Ama yemekten sonraya kadar bekle. Nane ve portakal suyu birlikte iyi gitmez."

"Tamam!"

Bana baktı, sonra iki kez baktı. "Ne?"

Keşke iyi bir cevabım olsaydı. Söyleyecek tutarlı bir şey. "Sen kimsin? Ve Demyen nerede?"

Sırıttır. "Bu sabah çok daha mutlu olacağını düşünebilirsin. Güzel bir gün, Willow'un anaokulundaki ilk günü ve... şey, bilirsin işte..."

"Çok mutluyum!" Kollarımı kavuşturup oflaya puflaya itiraz etmemin ne demek istediğimi tam olarak kanıtlamadığını fark ediyorum. "Ben sadece... garip davranıyorsun."

"Sevişmiş bir adam gibi davranıyorum."

"'Yatmak' ne demek?" Willow'un küçük sesi masumca sorar.

Demyen'in gözleri büyür. *Haklı*. Kızmalıyım ama açıkçası onun paniği ve geri adım atması beni daha çok eğlendiriyor. "Bu, ah... güzel, uzun bir uykudan sonra nasıl çok daha iyi hissettiğini biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"İşte bu. Uzanırsınız, biraz kestirirsiniz. Sonra kendini çok mutlu ve rahatlamış hissediyorsun. Sanki dünyayı fethedebilirmişsiniz gibi."

"Tamam." Sırt çantasına dikilmiş tek boynuzlu atın gökkuşağı yelesini okşayarak bir an düşünüyor. "Sence okulda benimle yatarlar mı?"

Elimin alnıma çarpışını duyacak kadar sert bir şekilde yüzümü buruşturuyorum. Ama kahretsin, gülmeden duramıyorum. "Um, tatlım? Buna sadece 'kestirmek' diyelim." Kahkahamı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Demyen'e sert bir bakış fırlatmak için elimden geleni yapıyorum. "Yani sen de."

"Doğru." Demyen boğazını temizliyor ve koltuğunda kayıyor. "Az önce çok iyi bir uyku çektim. Çok, çok kapsamlı bir-"

"Çörekleri nereden alacağız?" Ebeveynlik konusunda yeni bir çukur kazmadan önce sözünü kesiyorum. İkimizin de ihtiyacı olan son şey, Willow'un "genişleyen kelime dağarcığı" hakkında öğretmenden eve gelen bir mektup.

"Pasta Şatosu'na gidebilir miyiz?" diye

sorar. "Oh, tatlım, orası-"

"Mükemmel bir fikir." Demyen'in bana "*Sakin ol*" der gibi bakma sırası geldi.

"Bırak

Tahmin edeyim. Tek boynuzlu

at çöreği mi?" "Gökkuşağı

serpmeli."

"Tabii ki. Ne tür bir tek boynuzlu at çöreğinde gökkuşağı serpintisi olmaz ki?"

"Annem sade çörek yiyor." Sanki savaş suçu işlemişim gibi konuşuyor.

"Buzlanma falan yok."

Şu küçük ispiyoncu!

Demyen sırtıyor. "Krema dolgulu olanları sevdiğine eminim."

O koca göt!

Artık kimse benim tarafımda değil.

Onu tokatlamak mı, azarlamak mı yoksa öpmek mi istediğimi bilemiyorum. Hem kafamı karıştırıyor hem de annelik düğmelerime basıyor.

Ama iyi anlamda. Çünkü sert mafya babası, suç lordu, her neyse, Willow'un bir babada olmasını dilediğim her şey onda var. Onunla gülen, onunla aptallaşan, onu kendi dünyasına sokacak kadar ciddiye alan biri. Onu varlığının her zerresiyle koruyan ve neredeyse kesinlikle öyle olsa bile onu rahatsız ediyormuş gibi davranmayan biri.

Bir ebeveyn olarak hala hatalar yapan ama ne yaptığını bilmese bile doğru yapmak için elinden geleni yapan biri.

Demyen, Willow için isteyebileceğim her şey. Sadece

onun *benim* için kim ya da ne olduğunu

anlayamıyorum.

Bir an, tatlı sözler ve vaatlerle bana romantik davranıyor ve yatağında bana bir tanrıça gibi davranıyor. Sonra, dünyanın pisliği, onun varlığının felaketi oluyorum. Ama sonra yine değer verdiği biri oluyorum. En azından iş arkadaşlarının önünde kullanıp istismar edebileceği biri olana kadar.

benim için bir polisi öldürebilecek kadar değerli olana kadar sürer.

Ve sonra bir hizmetçiyim. Ortağı olana kadar, sonra mal, sonra da kız arkadaşı mı olacağım?

Ama ben değilim, çünkü bu "tek seferlik bir şeydi."

Ta ki öyle olmayana kadar.

Ve o zaman bile, bana nefes alması gereken havaymışım gibi davranmakla ona "hizmet eden" eskortlarından biriymişim gibi davranmak arasında gidip geldi.

İşin boktan kısmı, bundan ne kadar keyif aldığımı.

Evet. *Kafa karıştırıcı* bile bunu kapsamaya başlamaz.

Onlar arabaya servis bölümünde sipariş verirken ben düşüncelerimin derinliklerine gömülüyorum. Gerçekliğe ancak latte ve eski moda bir şeyler istemek için zamanında dönebiliyorum. Demyen mırıldanıyor, "Kalın ve kremalı bir şey istemediğine emin misin?"

Ben de soğukkanlılıkla "Evet, evde alırım." dedim. Birden donup kalması bütün sabahımı mahvetti.

Fazladan peçete istediğimden emin oluyorum. Annelik kaygım tüm hızıyla devam ediyor ve Willow'un kucağına birkaç peçete sermek için koltuğumda dönüyorum. "Her yere serpiştirmemeye çalış," diye onu uyarıyorum.

"Sorun yok. Döndüğümüzde ayrıntılı bir şekilde anlatacağım," diye beni temin ediyor Demyen.

Kasiyer bize çöreklerimizi verdiğinde, gözlerim yuvalarından fırladı. O tek boynuzlu at şekerlemesi çörekten çok kremaya benziyor. "Oh, Willow, tatlım, bu yüzüne bulaşacak!"

Demyen bana latte ve çöreğimi uzatıyor. "Al. İç şunu. Sakinleş. Bırak çocuk özel gününün tadını çıkarsın. Konsolda ıslak şekerlemeler var."

"Ama-"

"Clara." Sesi, bir şekilde beni aynı anda hem itaatkâr hem de ıslak kılmayı başaran, *benimle tartışma* tonuna dönüşüyor. "Sorun yok. Güven bana. Anaokulunun sadece bir ilk günü var."

Lanet olsun. İşte su işleri geliyor. Ve ben de çok iyi gidiyordum.

"Biliyorum. Ben sadece... Ben..."

Elime uzanıyor ve başparmağını parmaklarımın üzerinde gezdiriyor. Araba kullanıyor olmasına rağmen birkaç kez bana bakıyor ve gözyaşlarını gördüğünde elimi sıkıyor. "Hey. Bunu sen halledersin. Arabayı durduracağız, birkaç fotoğraf çekeceğiz, onu sarılıp öperek utandıracağız ve sonra eve dönerken hüngür hüngür ağlayabilirsin. Tamam mı?"

Burnumu çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam."

İçimden bir ses, Pasta Şatosu ile Montessori okulu arasındaki en uygun rotanın, gerçekte kullandığımızdan çok daha kısa olduğunu söylüyor ama bir şey söylemiyorum. Demyen dikiz aynasına bakmaya devam ediyor ve ancak Willow parmaklarındaki son krema parçalarını yaladığında gerçekten okula giden bir yola sapıyor.

Kalbim acıyor. Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Willow'un okula başlaması ve Demyen'in *bu hale* gelmesi kalbimi çok acıtıyor. Tek yapmak istediğim düşene kadar ağlamak.

CLARA

Sonunda okula yanaştık. Hayretle bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Yüksek güvenli, karmaşık ferforje kapılı, malikâne ile lüks bir spa arasında bir yer gibi görünen ama gökkuşağı el izleri ve boya kalemleriyle süslenmiş kurumlardan biri.

Hani şu eskiden önünden geçerken göz ucuyla bile bakmadığım, çünkü hiçbir şekilde ücretini karşılayamayacağım türden bir okul.

Güvenlik kontrol noktasından geçmek için bekleyen uzun bir araba kuyruğunda oturuyoruz. Polis üniforması giymiş, asık suratlı ve ciddi ifadeli görevliler, ebeveynlerin kendilerine uzattıkları kimlik kartlarını kontrol ediyor.

İçimi çektim. En azından bu, Martin'in öylece gelip Willow'u alamayacağı anlamına geliyor. Demyen, acil durumlar için bile olsa onu asla evraklara irtibat kişisi olarak yazmazdı.

Demyen'in muhtemelen okulun kayıtlarında yer alan acil durum irtibat kişisi olduğunu fark ettiğimde kalbim sıkışıyor.

Şu anda sadece dört araba gerideyiz ve Willow koltuğunda kıpırdanmadan duramıyor. Demyen ona sırtıyor. "Heyecanlı mısın?"

"Oyun alanını gördün mü?" Omzunun üzerinden iki bina arasındaki çitle çevrili alanı işaret ediyor. "Çok büyük!"

Bir araba kaldı. Midem bulanıyor.

Nefes al. Tıpkı diğer günler gibi.

Demyen bizi kontrol noktasına kadar çekiyor ve nöbetçiye başıyla selam veriyor. "Günaydın."

Güvenlik görevlisi havacı güneş gözlüklerinin ardından bize bakıyor, sonra da elindeki panoya bakıyor. "İsim?"

"Zakrevsky."

Bunu biliyordum. Ve şimdi rahmim bunu bildiğine göre, vücudumdaki ani ısı artışını durdurmak mümkün değil. *Odaklan, kadın. Aman Tanrım.*

Gardiyan yine yavaşça önce bize, sonra da panoya bakıyor. Telsizinden bir ses geliyor ve kulaklığını değiştiriyor. Sonra kaşlarını çattı. "Ehliyetinizi görmem gerekiyor. İkinizin de."

Sıcaklık buz gibi bir hisle bastırılır. Doğru olmayan bir şeyler var. Önümüzdeki araçlardan hiçbirinin iki kart gösterdiğini veya bir kağıt parçasını kontrol etmek için bu kadar uzun sürdüğünü görmedik.

Demyen etkilenmemiş gibi davranıyor ama sesindeki hafif kaymayı duyuyorum. "Bir saniye, şunları senin için alayım."

"Hazır başlamışken arka camı da aç."

Donuyorum. Torpido gözüne uzanmak üzere olan Demyen de öyle. Bana bakıyor ve ben de ona aynı ifadeyi veriyorum.

Kesinlikle yanlış bir şeyler var.

Yavaşça penceresine geri döner ve iç çeker. "Elbette. İşte..."

Willow'un penceresinin düğmesine basmasını izliyorum ama pencere açılmıyor. Tekrar basıyor ama yine bir şey yok.

İşte o zaman fark ettim. "Yukarı" düğmesine basıyordu. *Bilerek.* Ama güvenlik görevlisinin bunu açıkça görmesi mümkün değil.

"Lanet olsun. Bu şeyi de yeni aldım." Demyen iç çekerken gerçekten sinirlenmiş gibi davranıyor. "Kusura bakma dostum. Bunu götürüp tamir ettirmem gerekecek."

Gardiyan homurdanıyor ama başını sallıyor. "Tamam. Devam edin ve kesik çizgili bölüme yanaşın. Oryantasyon için biri sizinle buluşacak."

"Teşekkür ederim!" Fazla neşeli görünmemeye çalışıyorum. Kalbim boğazımda zonkluyor.

Demyen camını tekrar açıyor ve direksiyonu kavırıyor. Hâlâ çocukları bırakan ve park yeri bulmaya çalışan arabaların kuyruğuna takılmış durumdayız, bu yüzden görevlinin gösterdiği bölüme doğru ilerliyoruz.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyor.

"Evet." Kalabalığı tarıyorum, herhangi bir sorun işareti arıyorum. Martin'in rozetini sallaması ya da daha kötüsü babamın rozetini sallaması gibi.

Sonra sirenler havayı deliyor.

İkimiz de bunun telefonlarımızdan, onun akıllı saatinden, arabanın telefon sisteminden, hatta Willow'u eğlendirmek için arka koltukta duran tabletten gelen bir uyarı olduğunu fark edene kadar kalbimiz duracak gibi oluyor.

Demyen gösterge panelini görünce bir küfür savurdu.

Ben mi? Kusacakmışım gibi hissediyorum.

AMBER Alert: Las Vegas, NV. Çocuk Kaçırma, 5 yaşında kız, esmer saçlı, ela gözlü. Şüpheli: Clara Everett. Yirmili yaşların başında. Silahlı ve tehlikeli olduğu düşünülüyor.

"Gerçekten yaptı." Kelimeler uyuşmuş ağızımdan döküldü. Her şey hissizleşti. Tükenmiş. Umutsuz. "Gerçekten yaptı."

Sıra bizim için ayrılmış bölüme girmemize yetecek kadar açılıyor ve burada küçük bir grup resmi görünümlü okul yöneticisinin yavaşça toplandığını görüyoruz. Biz yaklaştıkça bize gülümsüyorlar ama bu gülümsemeler Demyen'in aniden yüzüne yapıştırdığı gülümseme kadar sahte geliyor.

Onlara gülümsüyor ve küçük bir el sallıyor. Yetkili gibi görünen kişi kibarca başını sallayarak karşılık veriyor, yaklaşmamızı beklerken elindeki telsizi tutuyor.

Ki öyle bir şey yok.

Çünkü Demyen sürmeye devam ediyor.

Gaza basmıyor; hâlâ okulun girişindeyiz. Ama yönlendirme parkına ya da başka bir park yerine de çekmiyor. Sadece... sürmeye devam ediyor.

"Dem?" Kapının pervazına tutunuyorum. Willow'u ürkütmek istemiyorum ama yöneticilerin yüzlerinin sahte güler yüzlülükten şaşkınlığa ve endişeye geçişini izliyorum.

"Biliyorum." Gaza hafifçe dokunuyor. Neredeyse çıkış kapısına varmak üzereyiz, başka bir güvenlik görevlisi her arabayı durdurup bu kadar gözetim gerektiren her ne haltsa onu kontrol ediyor. "Neredeyse geldik."

İki araba gerideyiz.

İnsanlar arabaya doğru daha hızlı yürüyor. Çıkış kapısındaki güvenlik görevlisi kulaklığında bir şeyler dinliyor ve bakışlarını bize çeviriyor.

Kahretsin.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Martin'in bu numarayı yaptığına inanamıyorum. Eğer Willow'u yakalarsa, avukat ve mahkeme masraflarını karşılayamam.

"Hey, Wills?" Demyen dikiz aynasından ona bakıyor. "Öyle mi?"

"Kemerini bağladın mı?"

Bir klik sesi duyuyoruz. Sonra bir tane daha. "Şimdi, ben!"

Kendimi hasta hissediyorum. O kadar heyecanlıydı ki, ilk gününde arabadan atlamaya o kadar hazırdı ki...

"Harika. Rol yapacağız, tamam mı? Lunapark trenindeymişiz gibi davranacağız." Demyen direksiyonu daha sıkı kavlıyor. "O yüzden sıkı tutunmanı istiyorum, tamam mı? Tıpkı rollercoaster'daki gibi."

"Tamam!"

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Dem..."

Bakışlarımı karşılıyor. Sonra elimi tutup sıkıyor. "Sana söyledim bebeğim. Sen benimsin."

İşte o zaman yere atıyor.

CLARA

"Bu tam bir saçmalık." Demyen dişlerini gıcırdatıyor ve Bambi'nin diğer uça söylediği her neyse onu dinliyor. "Evet, biliyorum. Ama yine de saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Hayır, dinle: Onu mermerden elleriyle oymuş ve ona Yaşam Nefesi vermiş olması umurumda değil. Yalan söyledi ve bunu geri alması için sana ihtiyacım var."

Etrafımızda çalışan teknisyenler patronlarının çıldırdığını duymamış gibi davranıyorlar. Ben rol yapmakta pek iyi değilim.

Telefonu kapattığında, Demyen telefonu garajın diğer ucuna fırlatacakmış gibi görünüyor. Ama kendini durdurmayı başarıyor ve telefonu cebine geri sokuyor. "Bambi elinin kolunun bağlı olduğunu söylüyor. Martin bir polis olarak ipleri eline almış ve herkesin bildiği gibi, sen kızıyla birlikte kaçan tehlikeli bir uyuşturucu kullanıcısısın."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Ama o velayet sahibi bir ebeveyn değil."

Demyen başını sallar. "Bu konu üzerinde çalışıyor. Şu anda kayıp bir çocuk hakkında bilgi sahibi olan bir dedektif gibi davranıyor."

Söz konusu "kayıp çocuk" biz garaja vardıkdan kısa bir süre sonra tamircilerden birinin verdiği meyve suyunu sakince yudumluyor. Burası şehir sınırlarının dışında, polis de dahil olmak üzere çoğu insanın uzak durmaya çalıştığı bir hurdalığın yakınında. Demyen bizi habersizce içeri soktu ve adamlar Tesla'yı kimin kullandığını görür görmez her şeyi bırakıp kapıları arkamızdan kilitlediler.

Ve Willow'un arka koltuktan indiğini gördükleri anda, erkeklerin en az yarısı, o zamandan beri Willow'un rahat ve sakin olmasını sağlayan şefkatli amcalara dönüştüler.

İlk panik yatıştıktan sonra bir an garajın etrafına bakıyorum. Platformlardan birinin üzerinde gövdesinin yarısı eksik bir araba yükseliyor; bir diğeri ise köşede bir muşambanın altında duruyor. Uzak duvar boyunca düzgün bir

Bazıları bir zimba kadar küçük, bazıları ise bir motor gönderecek kadar büyük olan kutulardan oluşan organize bir depolama sistemi.

Düşündüm de... "Burası pirzola dükkanı mı?"

Demyen bana bakıyor. "Sana söyledim: Ben bir kaçakçıyım. Bu da kaçakçılığımın bir parçası, lüks araba parçaları. Bazen komple üretim yapıyorum ama sadece en iyi müşteriler için."

"Kaçakçı ne demek?" Willow yudumlar arasında sorar.

Tamircilerden birkaçı işlerine odaklanıyormuş gibi yaparken kıs kıs gülüyorlar. Demyen'e bir bakış attım. Evet, Willow'un bugün çok şey öğrenmesi gerekiyordu ama *okulda*. Gözle okuma ve soyut şekiller gibi şeyler.

Suç girişiminin iç ve dış yüzünü değil.

Demyen bir an düşünür. "Korsanın ne olduğunu biliyor musun?" Işıldıyor.

"Kaptan Hook gibi mi? Ve Smee?"

"Bu. Kaçakçılık budur."

Willow'un gözleri büyür ve ağzı hayretle açık kalır. "Sen bir korsan mısın?"

"Yeterince yakın."

"Kaptan Hook ile arkadaş mısınız?"

Tamircilerden biri bir sürüngenin üzerine çullanıyor, bir askı kancası sallıyor ve bir gözüyle ona bakarken, "Arrrgh!" diye hırlıyor. Willow şaşkınlıkla çığlık atıyor, sonra kakhaha atıyor ve Demyen'in koruyucu gölgesinin güvenliğine doğru kaçıyor.

Adamlar kıkırdar ve "Kaptan Kanca" işine dönmeden önce ona şakacı bir göz kırpar.

Ben de sesimi alçaltarak Demyen'in yanına yaklaşıyorum. "İtiraf etmeliyim ki, sizin dünyanız beklediğimden daha... aile dostu gibi görünüyor."

Omuz silkiyor. "'Bratva' ne demek biliyor musun?" Başımı sallıyorum.

"*Kardeşlik*. Biz çete değiliz; biz bir aileyiz. Gerçekten, çoğunlukla. Burada gördüğünüz adamların yarısı bir dereceye kadar kuzen. Ve çoğu da

evli ve kendi çocukları var. Willow'a da çocuklarına davrandıkları gibi davranıyorlar."

"Aile" benim iyi deneyimler yaşadığım bir kavram değil. Annem hariç, o ölene kadar. "Bu aslında kulağa hoş geliyor. Ve hiç de suç değil."

"Yaptığımız şeyler faturaları ödüyor."

Bakışlarımı ona yöneltiyorum. "Hadi ama. Bu çok ezik bir bahane."

"Öyle mi? Söyleyin bana: Tam zamanlı çalışan bir kokteyl garsonu olarak bahşişlerle *birlikte* ne kadar kazandınız?"

Yüzüm kızardı. Sesimi çıkarmaya zahmet edecek kadar bile değil.

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Peki ya biri çıkıp size tek bir satışla bütün bir ayın maaşını kazanabileceğinizi söylese? Üstelik kendinizden bile değil; yaygın olarak bulunmayan yeni bir ilaç ya da birinin hayatının yarısını aramakla geçirdiği bir araba parçası olabilir."

Cazibesini görmeye başlamaktan nefret ediyorum. Ama yine de... "Kumarhaneniz var. Oteliniz var. Bunlara ihtiyacın yok."

"Kumarhanenin bir ayda kazandığını, benim Bratva'm bir haftada dörde katlıyor."

Kahretsin.

Kumarhaneler hakkında bildiklerime dayanarak zarfın arkasından biraz hesap yapıyorum, eğer söyledikleri doğruysa, Demyen burnunu sümkürmek için yüz dolarlık banknotlar kullanabilir ve bu banka hesabında bir çentik oluşturmaz.

Ben mi? Kanepede dört çeyreklik bulmak iyi bir gün olduğu

anlamına gelir. Farklı dünyalarda yaşıyoruz.

Demyen teknisyenlerden birini yanına çağırıyor. "Nasıl görünüyor?"

Adam ensesini ovuşturuyor. "Yani, bu bir Tesla. Lanet bir uzay gemisinde çalışmak gibi. Plakaları çıkarabiliriz, boyayabiliriz, deriyi değiştirebiliriz ama hepsi bu kadar."

"Yapın. İşiniz bittiğinde bana getirin. Bu arada, muşambanın altında ne varsa alacağız."

Daha önce hiç Firebird'e binmemiştim.

Çöl otoyolunda kükreyerek ilerliyoruz. Demyen açıkça sürüşün tadını çıkarıyor ve itiraf etmeliyim ki ben de öyle. Motorun mırıltısı Tesla'nın sessizliğinden o kadar yüksek ki, gürültüden düzgün bir konuşma yapmamızın imkânı yok.

Benim için sorun değil. Konuşmak için paniklemele çok meşgulüm.

Martin daha önce de bir şeyler yapmıştı ama böylesini görmemişim. Avından vazgeçmeyeceğini biliyordum ama beni alenen çocuk kaçıran biri olarak yaftalayacağını hiç düşünmemiştim. Uyuşturucu bağımlısı, çocukları tehlikeye atan bir adam kaçıran. Firari bir suçlu.

Babamın bunun olmasına izin vermiş olması içimdeki taşı daha da derinleştiriyor. O biliyor mu? Bilmek zorunda. Martin'in bunu onun bilgisi ya da onayı olmadan yapmasına imkân yok. Babam birçok şey olabilir ama asla sahte çocuk kaçırma suçlamalarıyla polis kaynaklarını kötüye kullanmaz.

Tabii...

Tabii sahte olduğunu düşünmüyorsa.

Motorun gürültüsünden memnunum - boğazımda hissettiğim korku iniltisini bastırıyor. Eğer bu koltuk daha da alçalmama izin verseydi, yapardım.

Tek tesellim, tek rahatlamam, Willow'un kendi kendine şarkı söylerken tek boynuzlu at sırt çantasının yelesini mutlu bir şekilde taradığını görmek. Mutlu, güvende ve benimle birlikte. Şu anda isteyebileceğim tek şey bu.

Kapılardan geçip Demyen'in uzun araba yoluna girdiğimizde korumalar harekete geçiyor ve hemen arkamızdan kilitleniyorlar. Üniformalı devriyelerin ekstra titiz kontrollerinden, *vors* olarak tanıdığım adamların sakın ama sert bir şekilde yürüyüş yollarında gezinmelerine ve pencerelerden dışarı bakmalarına kadar yerleşke hareketlilikle dolup taşıyor.

Sanki bir saldırı bekliyorlarmış gibi.

Belki de öyle olmalılar. Açıkça görülüyor ki Martin polis kaynaklarını kendi çıkarları için kötüye kullanmakta bir sorun görmüyor. Tam teçhizatlı bir SWAT ekibiyle geleceğini hiç sanmıyorum.

Demyen'in de kendi ekibiyle hazır olacağını tahmin ediyorum.

Hem muhafızlar hem *de vorslar* bizi başlarını sallayarak ve şu ana kadar her şeyin yolunda olduğunu söyleyen jestlerle karşılıyor. Demyen onaylarcasına başını sallayıp bizi garaja götürüyor ve adını bilmediğim lüks arabaların çevrelediği birkaç boş alandan birine çekiyor.

O hemen çıkmıyor, ben de çıkmıyorum.

"Hey, Wills." Ona gülümsemek için koltuğunda dönüyor. Gergin ama kızın etrafımızı saran tehlikeden habersiz kalması için elinden geleni yapıyor. "Bambi az önce mesaj attı. Gloria güneş odasında bir film açacak ve sana patlamış mısır yapacak. Kulağa hoş geliyor mu?"

Normalde Willow bunu duyunca heyecandan çığlık atardı, ama bu sefer öyle olmadı. Suratını asıyor ve sırt çantasını göğsüne bastırıyor. "Ama okul ne olacak?"

Görmesine izin vermediğim hıçkırıklarımda boğuluyorum. Kalbim onun için kırılırken aynı zamanda öfkem de kabarıyor. Bunların hiçbirisi adil değil, en azından onun için.

Babası olduğunu iddia eden bir pislik tarafından gününün mahvedilmesini hak etmiyordu.

"Bazı kağıtları unutmuşum." Demyen yüzünü buruşturur. "Üzgünüm, Wills. Bu benim hatam. Daha sonra telafi edebilir miyim?"

Gözlerini kısarak ona bakıyor. Sonra da:

"Dondurma istiyorum." "Şey-"

"Kahvaltı için. Yarın. Okuldan önce."

Tamam. Biraz gülüyor olabilirim. Demyen'in hıçkırıklı kahkahamı duyduğunu biliyorum çünkü küçük müzakerecisiyle yüzleşmeden önce hızla yan gözle beni süzüyor.

"Bir kepçe," diye kabul ediyor.

Willow gözlerini kısar. "Seriştirilmiş."

Zor bir pazarlıkmış gibi gösteriyor. "Tamam. Sen kazandın. Şimdi git Gloria'yı bul, seni küçük meyve sıkacağı."

Firebird'den inmek için acele etmiyorum. Demyen, Willow'un yükseltecinden inmesine yardım ediyor ve başını okşayarak onu ana eve götürüyor. Bu manzara beni mutlu etmeli ama endişemi daha da artırıyor.

Ona verebildiğimden çok daha iyisini hak ediyor. Demyen'in onun için kurduğu hayatı hak ediyor.

Ve Martin'in bunu almasına izin vermeyeceğini biliyorum. Savaşmadan olmaz ve o kirli savaşır.

Düşüncelerim ellerimin aniden beni döndürmesi ve arabaya doğru bastırmasıyla bölünüyor. Demyen'in ağzı ben gözümü kırpamadan ağzımı yutuyor. İnliyorum, kendime engel olamıyorum. Tadı kahve ve güven gibi, şu anda gerçekten ihtiyacım olan iki şey. Elleri saçlarımın arasından geçiyor ve dili dilimin üzerinde geziniyor, aynı anda hem ikna ediyor hem de rahatlatıyor.

Sonunda uzaklaştığında, bu sadece nefes almamıza yetiyor. Onun da en az benim kadar nefessiz kaldığını görünce damarlarımda küçük bir heyecan dolaştığını hissediyorum.

Bunu ona ben mi yaptım?

"Clara." Demyen adımı gürlüyor. Dudaklarında bıraktığı tada bayılıyorum. "Clara, bana bak."

Bakıyorum. Şehvet ve arzuyla karışık bir ateş ve öfke içindeyken gözlerinin içine bakmak zor, ama bakışlarını irkilmeden karşılamayı başarıyorum. Dışarıdan.

"Willow'a bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Ya da sana." Burnu kısa bir süreliğine benimkine değiyor. *Bana sokuluyor mu?* "Anlaşıldı mı?"

"Dem..." İyi niyetli olduğunu biliyorum ama bu küçük bir silah anlaşması değil. Bu bir AMBER alarmı, ben ve çocuğum için bir insan avı. Polis tarafından onaylandı, eski sevgilim tarafından yönetildi ve babam tarafından desteklendi.

Hiç şansımız yok.

"Ne olursa olsun. Sen, ben, bu her neyse... Ne olursa olsun, Martin asla Willow'u ele geçiremeyecek. Sana söz veriyorum."

Demyen resmen bana kan yemini ediyor. Her zerresinde ciddi olduğunu biliyorum. Bu yüzden küçük bir gülümseme toplayıp ona uzanıyorum. "Teşekkür ederim."

Keşke ona inanabilseydim.

CLARA

Demyen beni ofisine götürüyor ve kapıyı hızla arkamızdan kapatıyor. Masasının çekmecelerini karıştırıyor ve sonra birden elimde cep telefonumu tutuyorum.

"İtirafını kaydedebilirsek-" diye söze başladı Demyen ama hevesle başımı sallayarak sözünü kestim. Ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyorum ve bu harika bir fikir: Martin'i dikkatsiz bir öfkeye sürüklemek ve böylece tüm bunların sırf bana inat olsun diye uydurduğu yalanlar olduğunu itiraf etmesini sağlamak.

Ve her kelimeyi kaydedeceğiz.

Babam bile bunu inkar edemez.

Martin'den birkaç cevapsız çağrı aldım. Hiç şaşırmadım. Ayrıca ondan gelen, tanımadığım ama Okundu olarak işaretlenmiş bir sürü mesajım var - hızlıca Demyen'e bakıyorum, sonra tekrar telefonuma bakıyorum. Sinirlenmeyeceğim ve şaşırtıcı bir şekilde gerçekten de sinirlenmiyorum.

Babam aramaya çalıştı. Bu.. garip. Kimsenin "yakın" diyebileceği bir ilişkimiz yok. Beni doğum günü yemeğini hatırlatmak ya da şikayet edilmemi gerektirecek bir şey yaptıktan sonra Martin'e karşı tutumunu pekiştirmek dışında aramaz.

Nasıl olduğumu öğrenmek için beni hiç aramadı.

Zaman damgasına göre AMBER alarmı verildikten kısa bir süre sonra aramış. Roxy de öyle. Benim kitabımda ayrıcalıklı muamele gören kişi.

Adına dokunuyorum ve Demyen'e hızlıca ekranı gösteriyorum ki Martin olmadığını anlasın. Sinirlenmesine ya da bana kızmasına hazırım ama sadece başını sallıyor ve oturmam için bir sandalye çekiyor, sonra da kendi sandalyesine yerleşiyor. Telefonu hoparlörden açıyorum; Demyen'in böyle zamanlarda bana güvenilebileceğini görmesini istiyorum.

Roxy telefonu açtığında, "Tanrı'ya şükür," diye mırıldanıyor.

İrkildim. "Sanırım alarmı duydunuz."

"Ben ve Vegas'tan Reno'ya kadar herkes. Ne oldu?" "Martin-"

"Orospu çocuğu. Onu öldüreceğim." Roxy'nin çağrısının arka planında bir şeyler takırdıyor. "Onu resmen öldüreceğim."

En iyi arkadaşımın korumacılığına biraz gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Sadece arayıp bu iş netleşene kadar bir süre ortalıkta görünmeyeceğimi söylemek istedim." Bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu merak ederek Demyen'e bakıyorum. Ama yüzü herhangi bir ipucu vermiyor. "Martin AMBER Alarmı'nın gönderilmesi için yalan söyledi-"

"Evet, hiç de bile."

Şimdi, tam da bu anda, onun bu uyarıya gerçekten inanacağından korktuğumu fark ediyorum. Vücudumdan ağır bir rahatlama nefesi çıkana kadar bunu tam olarak fark etmiyorum. "Willow'u asla kaçırmayacağımı biliyorsun."

"Kaçırmak' mı? Kimden? O pislik doğum belgesini bile imzalamamıştı, unuttun mu?"

Demyen bana şok olmuş ve şaşkın bir bakış fırlatıyor. Kendi adıma bu ayrıntıyı şu ana kadar tamamen unutmuştum. Aslında biraz gülüyorum. "Roxy, seni çok seviyorum. Hayır, aslında bunu unutmuşum."

"Bana güvende olduğunu söyle, Clara. Sen ve Willow, ikiniz de iyi misiniz?"

"Biz iyiyiz. Okulun ilk gününü kaçırmak zorunda kaldığı için üzgün ama bunu telafi ediyoruz."

"Onu suçlayamam." Bir duraklama. Sonra, "Bekle. Sen... sen benim dairemde tanıştığımız o süper seksi adamla mı birliktesin?"

Yüzüm kızardı. Demyen sırtıyor.

"Ben... uh..." Boğazımı temizliyorum. "Ben güvendeyim. Güvendeyiz. Ve biz sadece-"

"Öylesin. Kesinlikle Ateşli McHotterson'la takılıyorsun. *Gurl*." Yüzünün bok yiyen bir sırtışa dönüştüğünü anlamak için ona bakmama gerek yok. "Acele etme. Ciddiyim. Yapman gerekeni yap ve alman gerekeni al-"

"Şimdi kapatıyorum."

"Hoparlörde miyim?" Roxy'nin nefesi kesilir. "*Hoparlördeyim!* Tam orada, değil mi? Hey, Ateşli Şey!" Sanki bir tarlanın öbür ucundan sesleniyormuş gibi bağıyor. Hemen bu sandalyede ölmek ve yere yığılmak istiyorum.

Demyen, hakkını yemeyelim, aslında bu durumla tamamen eğlenmiş görünüyor. "Evet?"

"Biliyordum. Silahın mı var? Oh, neden bahsediyorum ben? Tabii ki var." O sırtış daha da genişliyor. "Bir yerlerde bir tane olabilir."

"Uh-huh. Anladım. Bu görüşme kalite güvencesi için kaydedilebilir.

Bu saçmalık. Senin oyununu biliyorum. O yüzden dinle. Kızlarıma iyi bak, tamam mı? Ve eğer Martin ortaya çıkarsa, gözlerinin arasına bir kurşun sık. Anladın mı?"

Demyen kaşlarını çattı. "Bir kanun adamını öldürmek federal bir suçtur." "Ve muhtemelen şu ana kadar yaptığın en az yasadışı şey. Haksız mıyım?"

Bana baktı. Sonra omuz silkti. "Varsayımsal olarak."

"Ben suç laboratuvarında çalışıyorum. Senin için işleri çok kolaylaştırabilirim ya da sen ve küçük girişimin için işleri giderek zorlaştırabilirim. Yani Clara ve Willow'umu koruyacaksın, anlaşıldı mı?"

En iyi arkadaşımı seviyorum ama hepimizi öldürtecek. "Aman Tanrım, Roxy, yapamazsın-"

"Yapabilirim ve yapacağım, Clara Everett. Don Corleone'yi sikip sikmemesi umurumda değil - evet, hislerinizi çok çabuk anladım efendim, bu yüzden inkar etmeye çalışmayın bile. Kirli bir polisin kaybolması bir şeydir. Ama bir suç laboratuvarı teknisyeni? *Bunu* kaza gibi göstermekte iyi şanslar."

Demyen gerçekten etkilenmiş görünüyor. Gülmemek için kendini zor tutuyor ama Demyen'in göremeyeceği şekilde başını sallıyor. "Pekâlâ. Bir anlaşmamız var. Ben senin kızlarını koruyacağım ve sen de bana bir iki iyilik borçlu olacaksın... 'sıkıştığımda' diyelim mi?"

Roxy sessizleşiyor. Ona şeytanla anlaşma yapmak zorunda olmadığını söylemek üzereydim ki sesi tekrar kesildi. "Tamamdır."

"Roxy-" diye itiraz etmeye başladım.

"Clara, seni seviyorum ama kapa çeneni. Seni ya da Willow'u kaybetmektense, onun kışını korurken işimi kaybetmeyi tercih ederim." Sesi aniden duygusallaştı. "Sana bir şey olursa kendimle yaşayamam." Boğazını temizliyor. "Ayrıca, tetiği onun çekmesi benim çekmemden daha iyi. Pislikleri temizlemekte, onları yapmaktan daha iyiyim."

İç çekiyorum. Haklı. "Seni seviyorum, Rox."

"Aynen, Clara. Aptal Willy'ye benden kocaman sarıl, tamam mı?"

Vedalaşıp telefonu kapatıyoruz. Ona baktığımda Demyen'in kaşlarının hâlâ inmemiş olduğunu görüyorum. "Arkadaşın-"

"Öyle bir şey demek istemedi, yemin ederim!" Onu yatıştırmak için neredeyse sandalyemden fırlayacaktım. Roxy'ye zarar vermesini engelleyecekse ruhunu sikine kadar sokacağım.

Ama beni durdurmak için hemen elini kaldırdı. "Onunla bir alıp veremediğim yok. Dışarıda seni önemseyen birinin olduğunu bilmek güzel."

Ben... bunu beklemiyordum.

Bir süre sessizce oturduk. Sonra başıyla elimdeki telefonu işaret etti. "Vakit geldi."

İç çektim. "Evet." Ama Martin yerine babamın numarasını bulup çevir tuşuna basıyorum. Demyen'in görmesi için masanın üzerine koyuyorum. Kaşlarını çatıyor ama kendi telefonunu çıkarıp kaydetmeye başlıyor.

"Clara! Oh, Tanrıya şükür."

Şimdi kaşlarımı çatıyorum. Babamın bu kadar endişeli görünmesi hiç hoş değil. "Selam, baba." Ne diyeceğimi bilemiyorum; beni arayan oydu. "Ne oldu?"

"Naber"? Clara, neler oluyor? Tüm haberlerde ve karakolda sen varsın-"

İç çekiyorum. "Biliyorum. Bu... korkunç bir yanlış anlaşılma, hepsi bu." "Willow'u neden kaçırdın?"

Donup kaldım. "Ne?"

Babam alay ediyor. "Anlamıyorum, Clar-Bear. İkinizin iyi olduğunu sanıyordum. Ve şimdi, Martin gecenin bir yarısı kalkıp onu terk ettiğini mi söylüyor?"

Ve sen Willow'u kaçırdın-"

"Baba! Baba," hemen sesimi alçaltıyorum. Bağırمامdan nefret eder. Ya da ona karşılık vermemden. Ya da genelde onunla aynı fikirde olmadığımda. "Öyle bir şey olmadı. Hem de hiç."

Duraklıyor. "Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Bana ne olduğunu anlat."

"Martin..." Demyen'e bakıyorum. Orada oturuyor, soğukkanlı. Ama devam etmem için başını sallıyor. "Bana vurdu baba. Hem de çok. Martin de o gece bana vurdu ve ben sadece-"

"Peki, sen ne yaptın?"

Yine donup kaldım. Boğazımdaki ani yumruyu yutmaya çalışıyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Belli *ki bir şey* yapmışsın Clar-Bear." Sesi çok sempatik geliyor ama sözleri midemi bulandırıyor. "Martin'in nasıl biri olduğunu bilirsin. O sıkı bir gemi işletiyor. Ve sen de nasıl olduğunu biliyorsun..."

Demyen'in parmaklarının sandalyesinin kollarında sıkılaştığını görüyorum. Nedense bu durum kendime olan güvenimi artırıyor. "Hayır, söyle bana: *Nasılım* baba?"

İç çekiyor. "Şimdi, bu konuya girmek zorunda değiliz-"

"Sanırım öyle. Ben nasılım? Martin'in kum torbası gibi muamele görmeyi nasıl hak ediyorum?"

Ya da seninkini, bu konuda?

"Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun." Babam yine iç geçiriyor. "Biz sadece Willow için endişeleniyoruz, tamam mı? Kendi kızı için endişelendiği için Martin'i suçlayamazsın."

Martin'i pek çok şey için suçlayabilirim ama bu onlardan biri değil. Onun için gerçekten endişelenmesi gerekirdi, ki endişelenmediğini hepimiz biliyoruz. Gerçekten değil.

"O güvende. *Biz de güvendeyiz.* Tamam mı?"

Babam uzun, gergin bir an boyunca cevap vermiyor. Tekrar Demyen'e bakıyorum, gözlerini öfke bürümüş bir şekilde bakışlarımı karşılıyor. Babamla bir geçmiş ve görülecek bir hesabı olduğunu biliyorum...

Ama bu farklı bir şey.

Artan hayal kırıklığımlı bastırmak için avuç içlerimi masanın üzerinde düzleştiriyorum. "Willow benim kızım ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Onu Martin'den korumam gerektiğinde bile -hayır, özellikle de Martin'den korumam gerektiğinde. Babası olması umurumda değil; ona zarar vermeye ya da onu korkutmaya hakkı yok."

Demyen'in elinin benimkini tuttuğunu hissedene kadar titrediğimi fark etmiyorum. Beni tutmuyor, sadece parmaklarını parmaklarımın üzerine bastırıyor ve ona bakmamı sağlıyor.

Bana bak ve başka tarafa bakma.

Yıllardır söylemek istediğim şeyleri söylüyorum. Bir ömür boyu. Ve bunları kendimden ziyade çocuğumun iyiliği için söylemek zorunda olduğum gerçeğinden dehşete düşüyorum çünkü tarih tekerrür etmeye çok yakın.

Ama bakışlarımı Demyen'inkilere kilitlediğimde, tarihin onun kumarhanesinde karşılaştığımız anda değiştiğini de fark ediyorum. Belki daha da önce.

Çünkü Demyen işin içindeyken... tıpkı onun dediği gibi, aramızda ne olursa olsun Willow güvende. Korunuyor. El üstünde tutulacak.

Onun yaşındayken olmak istediğim her şey.

"Hadi buluşalım. Kahve içmek için." Babamın sesi gergin sessizliği bozdu. "Ben ismarlıyorum."

"Bunun-" olup olmadığını bilmiyorum.

"İyi olacaksın, Clar-Bear. Söz veriyorum. Sadece seni görmek istiyorum. Sen benim kızımsın ve senin de güvende olduğundan emin olmalıyım." Sanki duygusallaşmak üzereymiş gibi boğazını temizliyor. Numara yapmasına çok alışkınım ama bir yanım gerçekten önemseydiğine inanmak istiyor. "Bu akşama ne dersin? Saat altıda?"

Nazikçe alay ediyorum. "Kahve için biraz geç değil mi sence de?"

"Haklısın. Bazen hala gece vardiyasındayım. Yarın sabah o zaman? Kahvaltı?"

Şimdi Demyen parmaklarımı sıkıyor ama uyararak. Onu görmezden gelmeyi seçiyorum. "Kulağa harika geliyor. Her zamankinden mi?"

"Tamamdır. Oh, ve Clara?"

Ben hala. *İşte tepki geliyor...* "Evet, baba?"

"Torunumu benim için kucakla ve öp. Onu özledim."

İşin garip yanı, bundan hiç şüphem yok. Yakın zamanda Yılın Babası ödülleri kazanacak değil ama Willow için her zaman müşfik bir büyükbaba oldu. Etrafta olduğu zamanlarda, ki bu beklendiği kadar sık olmuyor. Ama bir kez bile küçük kızıma sesini ya da elini kaldırmadı. Garip bir şekilde, o benim babam olarak ihtiyaç duyduğum türden bir büyükbaba.

Hiç mantıklı değil ama ne zamandan beri hayatım mantıklı oldu ki?

"Yapacağım."

Telefonu kapatır kapatmaz, Demyen kayıt uygulamasını durduruyor. "Bundan hoşlanmadım." Kaşlarını çatıyorum. "Hangi kısmı?"

"Hepsini. Onunla görüşmeni istemiyorum." Alay ettim. "Pardon?"

Demyen ellerini masaya dayar ve eğilir. "Bu bir tuzak, Clara. Bir bariz olan."

"Nasıl-"

"Gözlerimin içine bakıp hiçbir şeyin sana şüpheli gelmediğini mi söyleyeceksin? Başka zaman seni kontrol etmeye zahmet etmeyen babanın birdenbire lanet olası krepler için buluşmak istemesi?"

Bu beni kesiyor. Derinden. Ama Demyen'in kendi babamı görmemi engellemeye çalışmasından mı, yoksa bakmak istemediğim gerçeklere işaret etmesinden mi bilmiyorum. "O benim babam, Dem. Bana tuzak kurmaz-"

"Sen kendini mi dinliyorsun?" Demyen'in sesi güvensizlikten kısılıyor. "Az önce söylediklerini duydun mu? Ne seni ne de senin iyiliğini umursuyor-"

"Peki ya sen?"

Oda sessizliğe gömüldü. Ona o şekilde, özellikle de o kelimelerle saldırdığım için anında pişmanlık duyuyorum.

Demyen doğruldu. Neredeyse hışımınla çıkıp gidecek sanıyorum ama onun yerine çenesindeki kaslar zonklayana kadar dişlerini gıcırdatıyor.

Soluk soluğa bir kahkaha attığında, bu kahkaha alaycılıkla doludur. "Ondan çok daha fazla, orası kesin."

Tekrar ediyorum, bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum.

Sandalyesine çöktü ve bana ters ters baktı. Bana zarar vermek istediğini hissettirecek şekilde değil, daha çok... yani şu anda benim de hissettiğim gibi. Aynı anda hem sinirli hem de korkmuş.

"Sen gidersen, Willow kalır."

"Kesinlikle." Kızım üzerindeki sarsılmaz koruyuculuğu karşısında kalbimin nasıl çarptığını görmezden geliyorum. "Ne olursa olsun onu getirmezdin."

"Çünkü ona güvenmiyorsun."

Cevap vermiyorum. Cevap veremem, çünkü nereye varacağını çok iyi biliyorum.

Ki zaten öyle yapıyor. "Ona kızın konusunda güvenmiyorsun ama kızı *olarak* mı güveneceksin?" Demyen dudağını alaycı bir şekilde kıvrıyor. "Bunu mantıklı hale getir."

"Onunla insan içinde görünmemek daha iyi, öyle değil mi? Alarmin açık olması falan."

"Elbette. Kendine ne söylemen gerekiyorsa."

"Ayrıca..." Şimdi birbirlerinin tırnaklarını çekiştiren ve tırnak etlerindeki görünmez kirleri temizleyen parmaklarıma bakıyorum. Gergin bir alışkanlığım. "Burada senin yanında başka bir yerde olduğundan daha güvende."

Demyen hiçbir şey söylemiyor. Konuşacak başka ne var bilmiyorum. Bunun ne zaman olduğunu, ondan *korkmayı* bırakıp ona ne zaman *güvenmeye* başladığımı kesinlikle bilmiyorum. Benim hayatım için, evet ama daha da önemlisi Willow'un için.

Sadece gerçekten güvende olup olmadığımdan emin değilim.

Ya da bir aslanın inine girerek bir ayıdan kaçmış olsaydım.

DEMYEN

Kum torbası benden uzaklaşıyor ama yine de yeterince sert vurmuşum gibi gelmiyor.

Onu duvara göndermek istiyorum.

Asla.

Punch.

Sikişmek.

Punch.

Dinle!

Ağır siklet torbada yankılanan darbenin tatminini hissetmek için yuvarlak bir tekme savuruyorum. Çantayı asan zincir halkaları gıcırdıyor ve dönüyor. Kırılırlarsa ve her şey yere düşerse kızmayacağım.

Aslında, muhtemelen daha iyi hissederdim.

Clara Everett'in ölmek gibi bir arzusu var. Öyle olmak zorunda - neden hevesle tekrar tekrar tehlikenin içine girdiğinin başka mantıklı bir açıklaması yok.

Babasının ne kadar kirli ve el altından iş çeviren biri olduğunu biliyor. Eski sevgilisiyle kanka olduğunu biliyor; ikimiz de babasının o dangalağı savunduğunu ve suçu onun üzerine yıkmaya çalıştığını duyduk.

Bunları söylediğinde neredeyse telefonu kıracaktım.

Greg Everett'in kirli bir polis olduğunu her zaman biliyordum, sadece yolsuzluğunun ne kadar derin olduğunu ya da ne kadar ileri gidebileceğini hiç anlamamıştım.

Ve ne için? İlgi alanları çok belirsiz. Michael Little'ın cinayetiyle ilgili bir şey bulmakta zorlanmamızın nedenlerinden biri de bu.

Kirli olduğunu *biliyorum*.

Bir şekilde işin içinde olduğunu *biliyorum*.

Clara'yı tuzađa dűřűrűp Martin'e satacađını *biliyorum*.

Bűtűn bunları o da biliyor. Ama hayatına deđer veren akıllı bir insan gibi davranmak yerine, bir űlűm tuzađının tam ortasına aptalca bir takla atıyor.

Bunu aile sadakatine bağlamak istiyorum. Tuzağa rağmen Tolya ile buluşacaktım, değer mi?

Ama bunu bana asla yapmaz. Parmaklıklar ardında aklını kaybediyor olabilir ama o hűlű benim ađabeyim. Her zaman beni kollayan ađabeyim, kendi pahasına bile olsa.

Aleyhine yıđılmış kanıtlara rađmen cinayet suçlamalarını kabul edemememin en bűyűk nedenlerinden biri de bu. DNA ya da deđer, parmak izi ya da deđer, Tolya'nın tetiđi çekmesine imkan yok.

Orada olmadıđına inanmak istedim. Pek çok insan da űyle. Bu hala űzerinde çalıřtıđım bir ihmal yalanıydı. Ama ne olursa olsun, o her zaman birisinin kafasına kurřun sıkmaktansa sırtındaki gűmleđi vermeyi tercih edecek tűrden bir adam olmuřtur.

Babamız onun bu űzelliđinden

nefret ederdi. Ben de onun gibi

olmak istiyordum.

Gűlűyorum. Aklımı kaçırmıřım gibi gűlűyorum űnkű űyle hissediyorum ve etrafta beni duyacak kimse yok.

Tolya gibi mi olmak istiyordum? *Gűrev bařarısız oldu*.

Yűzűme biraz su çarpıyorum ve bir duvarı kaplayan tavandan tabana aynalarda kendime bakıyorum. Kirli sakallar çenemi karartıyor ve saçımı kestirmek için geç kalmıřım. Kendimi daha űnce hiç yapmadıđım bir řekilde kenarlardan yıpranmaya bırakıyorum. Yıllar űnce kendim için kuma çizdiđim tűm çizgileri nasıl ařtıđımın gűrsel kanıtı.

Yakınlarda telefonum alıyor. Gece bekçilerinden biri gecenin bir yarısı beklenmedik bir misafirimiz olduđu konusunda beni uyarıyor. Keskin bir nefes alıyorum ve kendimi en kűtűsűne hazırlıyorum.

Gerçekten bir polis öldürmek zorunda kalabilirim.

Öyle olsun.

"Oh. Sadece sen varsın."

Raizo çalışma odasında bir plaketi okuduğu yerden arkasını dönüp kıkırdıyor. "Daha eğlenceli birini mi bekliyordun?"

Martin'i iki gözünün ortasından bıçakladığım görüntüler kafamdan siliniyor. "Hayır. Daha sinir bozucu biri."

Raizo yine kıkırdar. "O zaman sadede geleyim." Boş bir şezlongu işaret ettiğimde başını sallıyor, bunun için minnettarım. Özellikle kalmasını istemiyorum.

"Benden kaçıyordun." Gözlerini bana dikti. "Görmezden gelinmekten hoşlanmam."

Omuz silkiyorum. "Meşguldüm."

"Biliyorum." Parmağını kitap rafında gezdiriyor. "Evcilik oynamakla meşguldün."

Nabzım kulaklarımda atıyor. Tüm bildiği ne?

Raizo arkasını dönüp odanın içinde adımlarken işaret parmağıyla başparmağını birbirine sürtüyor. "Geçen gün LVPD ile yaptığınız küçük sohbeti görmediğimi sanmayın."

Martin. Tabii ki. "Kavgacı ev misafirleri sorun çıkarma eğilimindedir." *Birden fazla şekilde...* "Benim gibi kamuya mal olmuş bir kişi olarak, Las Vegas Polisi ile oldukça düzenli bir *şekilde* uğraşmak zorundayım. Anlarsınız ya."

"Müzayedeyi, nasıl desek, 'halka açık bir performans' olarak düzenlemenin sizin için ne kadar kolay olacağını anlıyorum." Topuklarının üzerinde dönüp bana baktı. "Anlaşmamızı yeniden gözden geçirmiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

"Güzel. Çünkü size son derece açık bir şey söylememe izin verin Bay Zakrevsky." Raizo sakinliğini koruyor ama kurt gibi gülümserken öfkesi havada çatırdıyor. "Bu işte bana kazık atarsan, sadece iş ortağı olarak kalmayız. Senden ve değerli Bratva'ndan geriye kalan tek şey polis arşivlerinde tozlanan uzak anılar olana kadar Yakuza'nın tüm öfkesini üzerine yağıdıracağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Nerede olduğunuzu unutmuş gibisiniz Bay Watanabe."

Bir kolunu bize doladığında gülümsemesi genişliyor. "Ana üs. Biliyorum. İşte bu yüzden buradayım, size sözlerimin samimiyetini göstermek için. Ben kimseyi kendi evinde tehdit etmem; tamamen tutmaya niyetli olduğum sözler veririm."

"Yakuza-"

"Uzun yıllardır gözünü Las Vegas'a dikmiş durumda. Benim sektörüm, küçük olmasına rağmen, özellikle deri ticareti sayesinde son derece kârlı oldu. Sence diğer klanlardan herhangi biri Rus piçinin ve onun kanayan kalpler çetesinin yollarına çıkmasına izin verir mi?"

Alay ediyorum. Sonra bir kez daha düşündüm ve güldüm. "Gel, Raizo. Bütün bunlar ne için, kötü zamanlama için mi?" Onu çalışma odasının arka kapısına, ikinci avluya açılan yola doğru yönlendiriyorum. Başta Clara ve Willow olmak üzere kimsenin ziyaret etmediği avluya. "Sanırım ikimizin de iyi bir içkiye ihtiyacı var. Bu açık artırma bizi çok gerdi."

Raizo o kadar kolay yanlış yönlendirilmiyor. Bana bakıyor, bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor, sonra başını sallayarak beni takip ediyor.

Eğlence havuzunun yanında bir barmenin hazır ve nazır olması için evdeki grup sohbetine hızlı bir mesaj gönderiyorum. Kim olduğu umurumda değil; sadece Raizo'yu rahatlayıp siktirip gidecek kadar çakırkeyif yapmam gerekiyor.

"Detayları konuşalım. Bu sabah otelin tamamının etkinlik için rezerve edildiğini teyit ettim. İkimizin de ihtiyacı olan son şey balayı çiftlerinden birinin yanlış odaya girmesi, değil mi?"

Bambi, Raizo'nun müzayedesini için otel konaklama rakamlarını hesapladığında dişlerini gıcırdatmak istedim. Geceliği binlerce dolara gitmesi gereken yüzlerce oda, milyonlarca dolar demek.

cebimde kalacak. Ve bu sadece otel ücreti; balo salonu kirası, catering, garsonlar, dekor gibi masrafları düşünmek bile istemiyorum...

"Eser başına ortalama satış oranınız nedir?" Dışarıdaki bara yerleşirken Raizo'ya rahatça soruyorum.

Barmene kendisine ithal bir bira getirmesini işaret ederken kıkırdıyor. "Merak etme dostum; çabalarının karşılığını fazlasıyla almanı sağlayacağım."

"Bana meraklı de." Görevli barmen Gary'ye bana bir şişe burbon ve bir bardak buz getirmesi için başımla işaret ediyorum. İhtiyacım olacak.

Raizo homurdanır. "Yapmalısın. Kadın başına ortalama satış bir nokta beş ile yedi arasında. *Milyon*."

Böyle rakamlar beni heyecanlandırmalı. Hatta tadına bakmak için sabırsızlanmalıyım. Likörün midemde neden aniden küle dönüştüğünü bilmiyorum. "Açık artırma başına kaç kez?"

"Hasat ve itlafa bağlı." Benim hızlı ve keskin bakışımı görüyor O da elini kaldırıyor. "Seçkin müşterilerim ürünün kaymak tabakasını satın alıyor. Diğerlerini indirimli fiyattan satıyoruz ve sonunda... şehrin kenarını gördünüz."

Benim var. Bu bölgelerden uzak durmayı tercih ediyorum: dış kenar, Strip'in arka tarafı, Red Light District. Tekrar gitmek için gidilecek bir yer değil.

Raizo yüzümü inceliyor. "Müzayedeye yapacağınız katkı konusunda endişeleriniz varsa, endişelenmeyin."

Ben değilim. Telefonuma her mesaj geldiğinde kendime öyle olmadığımı söylüyorum. İkimizin de iyiliği için bu mantrayı yüksek sesle tekrarlıyorum. "Neden endişeleneyim ki? Bana iyilik yapıyorsun."

"Öyle miyim?"

Burbondan uzun, derin bir yudum alıyorum. "Eğer kurtulmak için sabırsızlandığım mızımız, huysuz bir kadın yüzünden anlaşmamızı bozacağımı düşünüyorsan... dostum, sen aklını kaçırmışsın."

Raizo kahkahalarına katılmıyor ve şişesinin üzerinden bana bakmayı da bırakmıyor. "Sana söylemedi, değil mi?"

Duraklıyorum. İçime bir şey batıyor ama sözlerinin beni nasıl etkilediğini görmesine izin vermiyorum. "Daha açık olman gerekecek."

Bunu düşünüyor. Sonra başını sallayarak iç geçirir. "Yeterince makul. Kimsenin Yakuza ile olan bağları hakkında övünmek isteyeceğini sanmıyorum."

Bir sonraki yudumda boğulmamamın tek nedeni irade gücüm.

Raizo içten bir kahkaha atmadan önce bana bakıyor. "Aman Tanrım, Zakrevsky, yüzünü görmelisin. Clara Everett, Dedektif Greg Everett'in kızı. Bunu herkes bilir. *Ben* de biliyorum. Son birkaç on yıldır babasıyla birçok kez karşılaştım." Daha yakına eğiliyor. "İşte bu yüzden 'mızımız' ve 'huysuz'un onun olmadığı şeyler olduğunu biliyorum."

Bunu kabullenmeliyim. Tolya'nın intikamını almaya bu kadar yakın olduğum için minnettar olmalıyım. Onun şakalarına gülmeli ve anlaşmamızın hatırı için iyi bir ev sahibi gibi davranmalıyım.

Ama ben öyle hissetmiyorum.

"Eğer onu bu kadar iyi tanıyorsan, onu kurtların önüne atmak nasıl bu kadar kolay olabiliyor?" Raizo omuz silkiyor. "Para. Bundan daha baştan çıkarıcı bir şey var mı?"

Aklıma birkaç şey geliyor. Hepsi Clara'ya bağlı. "Bir oldukça yüksek bir fiyat-

"Yirmi milyon."

Pardon?

Şişeyi kararlı bir vuruşla tezgâhın üzerine bırakıyor. "Yirmi milyon dolar, başlangıç teklifi. Ve daha önce de söylediğim gibi, seçici teklif verenlerin hepsi sahaya nakit getirmeyi kabul etti."

Clara'nın etrafındaki piyasayı nasıl manipüle ettiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Ve bilmek istemediğimi de hızla fark ediyorum.

"Umarım anlaşmamıza sadık kalırsınız," diyorum onun yerine.

"Tabii ki. Gelirinin yarısını ve geri kalanının yüzde yirmisini alırsın." Donup kaldım. "Orijinal anlaşma otuz içindi."

Raizo bana dilini şaklatıyor. "Şimdi, şimdi. Bana açgözlülük yapma. Sadece bir satıştan on milyonluk bir kazanç elde edebilirsiniz. Küçük bir şey nedir ki?

kitaplarınız için ne yapacaksınız, hm?"

Bardağımı bırakıyorum ve barmene gitmesini işaret ediyorum. Tezgâhı hızlıca sildikten sonra gidiyor ve ben de toplayabildiğim tüm sakinliğimle bar taburesinden kayıyorum.

"Evime habersiz gelmeniz ayrı bir şey." Gerçek ya da mutlu olduğunu sanmadığı bir gülümsemeyi zorluyorum. "Şoförünüz dışında silahsız ve korumasız. Merak etmeyin, onun rahat etmesini sağlıyoruz."

Raizo ayağa kalktı ve cevap vermek için ağzını açtı, ama onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Kendi evimde beni tehdit etmek, sonra da dönüp beni yüzde on dolandırmaya çalışmak tamamen farklı bir saygısızlık. Çıkarken seni vurdurmamam için bana çok iyi bir neden söyle."

Etkilenmiş görünmüyor ama herkesin bir özelliği vardır. Onunki dudaklarını hızlıca ıslatması - gergin olduğunda kururlar.

Sonra cep telefonunu çıkardı ve bana doğru tuttu. "Uyarıyı gördüm. Konuşmak ve birkaç detayı açıklığa kavuşturmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Polislerin buralarda dolanmasını göze alamazsınız, özellikle de Bayan Everett ve veledini barındırırken."

Damarlarımdan buz fişkiriyor. "Affedersiniz?"

Raizo telefonunu cebine koyar ve başını sallar. "İçeri girerken oyuncakları gördüm. Çalışma odasındaki çocuk kitapları-"

"Gloria'nın torunlarını mı kastediyorsun?" Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Gerçekten mi, Raizo. Bebek bakıcısı tipine mi benziyorum?" Elimini omzuna vurup onu buraya geldiğimiz yan patikaya geri yönlendiriyorum. "Çalışanlarımın yarısı tesiste yaşıyor. Tabii ki arada sırada çocuklar ziyarete gelecek, özellikle de baş kahyam için. Senin dolabındaki iskeletlerden daha fazla torunu var."

Onu ön kapıdan çıkarıp bekleyen arabasına götürüyorum.

"Yüzde yirmi beşe razı olurum yoksa anlaşma iptal olur. Etkinlik dahil."

Raizo bana döndü, sesi alçaktı. "Çocuğu da eklersen yetmişini alırsın."

Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranıyorum. Yumruklarımı sıkıldığını görmesin diye ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Bir düşün Demyen," diyor ben cevap vermeyince. "Eğer Clara'nın iyi bir fiyat getirdiğini düşünüyorsan, karşı tarafın ne kadar ödediğini görmelisin." Raizo omzumun üzerinden yerleşkeye bakıyor, gözleri hesap yapıyor.

Ama sonra bana son bir kez başını salladı ve arabasına bindi.

Onu ve eski model Rolls Royce'unu vurma emrini vermememin tek nedeni haklı olması -şu an polisin dikkatini çekmek için en kötü zaman.

Beni tedirgin eden şey, Raizo'yu sandığım kadar iyi tanımadığımın aniden farkına varmam ve açgözlülüğünün ne kadar ileri gidebileceğini hiç tahmin etmemiş olmam.

Hayatım boyunca yaptığım ve muhtemelen yapacağım pek çok şey var. Korkunç şeyler. Affedilemez şeyler.

Ama Tanrım, benim gibi adamlar için bile sınırlar var.

Ve Raizo'nun bunlara sahip olmaması, onu hepimizin uğraşmayı göze alabileceğinden çok daha tehlikeli kılıyor.

DEMYEN

"Güvenliği iki katına çıkarın. Her konumdan muhafızları çekin ve her yarım saatte bir rotasyon ayarlayın."

Bambi hem fiziksel olarak hem de tabletiyle bana yetişmek için çabalıyor. Raizo gittikten sonra benimle kapıda buluştu ve şimdi benim öfkeli tempoma ayak uydurmak için sandaletlerine takılıyor. "Sanırım her şey yolunda gitti."

"Hasta herifin teki." Son sözleri kafamda her yankılandığında burbonu kusmamak için elimden geleni yapıyorum. "Ve ne yapacağı belli olmaz. Bu iki şey ölümcül bir kombinasyon."

İlk gittiğim yer Willow'un odası oluyor. Yatağında mışıl mışıl uyuyor, bebeğinin etrafında kıvrılmış ve yere yüzüstü serilmiş bir hikaye kitabı var. Clara orada değil, yani yatma vakti iyi geçti ve Willow uykuya dalmadan önce son bir kitap daha karıştırmış olmalı.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Ve sonra Raizo'nun "teklifi" tekrar kafamda canlanınca anında midem bulanıyor.

"Her ihtimale karşı onun için ikinci bir oda hazırlayın." Yavaşça, sessizce kapı kolunu test ediyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Ve buraya daha iyi bir kilit ekleyin. İkinci odanın onu doksan saniye içinde içeri alabilecek kadar yakın olduğundan emin olun."

"Panik odası gibi ayarlanmasını ister misiniz? Sürgülü kapılar ve güvenlik beslemeleri falan?"

Şakacı davranarak ortamı yumuşatmaya çalıştığını biliyorum ama Raizo Watanabe'nin iğrenç tehdidini duymak için orada olmadığını da biliyorum. "Evet. Aynen öyle. Ama çok korkmayacağı kadar rahat ve tanıdık."

Bambi kaşlarını çatıyor ve kalemini indiriyor. "Dem... neler oluyor?"

Bu tartışmayı yapmak için Clara'nın odasına çok yakınız. Uyuyor olsa bile, Willow'un adını anmak onu şüphesiz uyandıracaktır.

Bu yüzden Bambi'ye, duyamayacağımız bir yere gelene kadar benimle yürümeye devam etmesini işaret ediyorum. "Raizo Willow'u tehdit etti."

Bambi keskin bir nefes çeker. "Onun burada olduğunu düşünmüyor, değil mi?"

"Bu lanet olası AMBER Alarmı. Ve oyuncakları, kitapları gördü..." Saçımı yolmak istiyorum. "Gloria'nın torunlarının ziyareti diye geçiştirdim ama o biliyor."

Martin'i öldüreceğim. Yavaşça. Acı çektirerek. Eğer o küçük kıza bir şey olursa, ona ölümü tattırmadan çok önce ölümü dileteceğim.

"Yani..."

"Bu yüzden onu satmayı teklif etti."

Ay ışığında bile Bambi'nin yüzündeki kanın çekildiğini görebiliyorum. "Hayır. Yapmaz."

Her kelimenin tadı dilimde safra gibi. "Onu ele geçirmek için eline bir fırsat geçerse yapar ve yapacak da. Görünüşe göre, onun için yasak bir pazar yok."

Uzun, gergin bir an boyunca bunu düşünüyor. Öfkesinin ve tiksintisinin her geçen saniye yüzünü buruşturmasından, tek yapmam gerekenin ona bir silah vermek olduğu izlenimini ediniyorum. Raizo'nun hiç şansı olmayacak.

"Peki ya Clara?"

Tereddüt ediyorum. Bu, derinine inmek istemediğim bir konu. "Peki ya o?"

Bambi yeni panik odasının özelliklerini not alırken bakışlarını tablet ekranına odaklıyor. "O toplantıya gitmesine izin verecek misin? Tüm bu tehditlere rağmen mi?"

Yumruğumu sıktım. "Gitmek istiyor."

"Öyleyse durdur onu."

Gözlerimi deviriyorum. "Denemediğimi mi sanıyorsun? Dinlemiyor-"

"O zaman onu bağla ve yapana kadar yatak odana at!" Bambi öfkeli bir şekilde ellerini havaya kaldırır. "İkimiz de bunun bir tuzak olduğunu biliyoruz."

Onu kahve pişirmekten daha hızlı tutuklarlar." "Öyleyse ne olmuş? Belki hapiste daha iyi olur."

"Vay canına." Gülüyor ve başını sallıyor. "Seni bazı şeyler yaparken izledim ilginç kararlar, ancak bu karar pastayı kaplıyor."

Bambi dürüstlük ile itaatsizlik arasında çok ince bir çizgide yürüyor. "Dikkatli ol," diye uyarıyorum.

"Yoksa ne olur? Sana iyilik yapıp doğruyu söylediğim için beni cezalandıracak mısın?" Cevap vermedim. O da devam ediyor: "Hiçbiri mantıklı değil. Ama onunla nasıl olduğunu görüyorum. Willow'la nasıl olduğunu da görüyorum. Orada durup gözlerimin içine bakarak, Clara'nın küçük kızını korumaya çalıştığı için kelepçelenip parmaklıklar ardına atılmasını sorun etmediğini mi söyleyeceksin?"

Kahretsin, hayır, bu konuda iyi değilim. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

"Peki ya Willow?" Bambi başını bir yana eğdi. "Hmm? Sen onun biyolojik babası ya da yasal vasisi değilsin. Clara çocuğu tehlikeye atma ve kaçırma suçlarından tutuklandığı anda, çocuğunun yerini söylemeye zorlanana kadar onu sorgulayacaklar. Peki ya burası polis tarafından basıldıktan ve kaçınılmaz olarak onu bulduktan sonra Willow nereye gidecek?"

Arkadaşım olduğu kadar avukatım olarak da konuşuyor. Bunu biliyorum. Yine de hoşuma gitmek zorunda değil. Aslında, bununla nereye gittiğinden nefret ediyorum.

"Bir düşün, Dem. Martin'in buraya gelip Willow'u kendisiyle yaşaması için götürdüğünü düşün. Gözetimsiz, annesinden uzakta. Onu gerçekten seven tek ebeveyninden."

Yumruklarım daha sıkı sıkılıyor. Çenem de öyle.

Teorik bıçağını daha da derine saplıyor. "İkimiz de Martin'in kirli olduğunu biliyoruz. Kirli ve açgözlü. Greg Everett daha da kötü." Bunu söylemek bile onu hasta ediyormuş gibi yüzü buruşuyor. "Raizo ikisine de aynı teklifi yaparsa ne olacak?"

Hala cevap vermediğimde iç geçiriyor, başını sallıyor ve uzaklaşıyor. Panik odası için duvar kağıdı hakkında bir şeyler mırıldandığını duyuyorum, ama bunun dışında beni sinirli iç tartışmalarımla baş başa bırakıyor.

Clara'nın ne sikim isterse yapmasına izin vermeye hazırdım. Ama Martin'in bir daha ona el sürmesine izin veremem, *vermeyeceğim*.

Ve Raizo'nun daha fazla para kazanmak için ne kadar iğrenç yollara başvuracağını bildiğim için artık onu gözümün önünden ayırmayacağım.

Ailemi korumak zorundayım.

CLARA

Kapı zili başımın üzerinde çınlarken, Happy's Hotcakes'in kendine özgü kokusu beni karşılıyor.

Yıllardır babamın kahve içmek ve vardiyalar arasında bir şeyler atıştırmak için en sevdiği yerdir. Sessiz, rahat ve oldukça iyi rahat yemek. İtiraf etmeliyim ki, aslında bunu dört gözle bekliyordum.

Artık öyle değil. Babamla aynı kabinde oturan Martin'in kafasının arkasını gördüğüm an heyecanım bedenimden boşalıyor.

Şanssızlığıma bakın ki beni hemen fark etti ve el salladı.

Kabinin babamın tarafına kayıyorum ve Martin'e bakmaktan dikkatle kaçınıyorum. Ama yüzündeki kibirli gülümsemeyi fark edecek kadar çevresel görüşümde onu görüyorum.

"Ne güzel değil mi?" Babam neşeli bir şekilde garsona bir şeyler doldurması için işaret ediyor. "Ne istiyorsan al, tatlım. Benden olsun."

Tek *istediğim* Martin'in yüzündeki gülümsemeyi silmek.

Tek *istediğim* eve gidip çocuğumla birlikte olmak.

Tek *istediğim* tüm bunların bitmesi ve beni yalnız bırakması, böylece Demyen ve ben-

Kendimi bu düşüncelere dalmaktan alıkoyuyorum. Onun evine de evim demem yeterince kötü. Onu "biz" olarak düşünmemeliyim.

Gerçekten aç hissetmememe rağmen garsona sıcak kek siparişi mırıldanıyorum. Biliyorum ki bir şeyler yemezsem, babam yiyene kadar sorular ve eleştirilerle beni iğneleyecek.

"Evet, Clar-Bear," diye söze başladı babam en iyi *ben sadece seni düşünüyorum* sesiyle, "Martin bana kendi tarafıyla ilgili her şeyi anlattı. Şimdi seninkini duymak istiyorum. Ve o

Atlamadan önce bitirmene izin vereceğime söz verdim. Değil mi Martin?"

Martin başını salladı ve kahvesini yudumladı. Bıyıklarından her zaman nefret ettiğim fikrine kapıldım; şimdiye kadar hiç dikkatimi çekmemişti. Şimdi, krema dolu kahvenin yüzündeki kılları ıslatmasını izlerken, ben sadece...

Ew. Onu öptüm mü?!

"Bakalım." Buzlu suyumdaki limon dilimini karıştırarak cesaretimi olduğu kadar düşüncelerimi de topluyorum. "Martin'in kum torbası olmaktan bıkmıştım. Ve kızımın güvenliğinden korkuyordum. Bu yüzden ayrıldım."

Babam yavaşça bileğini çeviriyor ve devam etmem için el sallıyor. Detaylandırmak için.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Söyleyecek başka ne var? Bana vurdu, baba. Her zaman. Tanrıya şükür ben hamileyken bunu hiç yapmadı! Beni tokatlıyor, saçımı çekiyor ve beni zorluyor-" Kendimi durduruyorum. Ne de olsa halka açık bir yerdeyiz.

"Seni neye zorluyorum?" Babam nazikçe sorar.

Birdenbire o kekler berbat bir fikir gibi gelmeye başladı. Sonunda onları masanın üzerine kusabilirim. "Dürüst olmak gerekirse mi? Bunun bir önemi olmamalı. Bana vurmuş olması senin için yeterli olmalı. Martin senin çocuğuna vurdu."

Babam alay ediyor. "Sen çocuk sayılmazsın Clara. Bu kadar dramatik olma."

Ama tam kabinden çıkıp bu lanet lokantayı terk etmeye hazırlandığım anda beni şaşırtıyor. "Yine de bunlar senin kolay kolay yapmayacağını bildiğim oldukça ciddi suçlamalar."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. O... babam bana gerçekten inanıyor mu?

Sert bakışlarını Martin'e yöneltti. "Eee? Bu doğru mu? Kızımı taciz mi ettin?"

Bunu söyleme şekli bu umudu iyice açığa çıkarıyor. Sesi kızgın geliyor. Martin'i aile içi saldırı ve çocukları tehlikeye atmaktan tutuklamaya hazır gibi. Olmasını istediğim koruyucu baba gibi konuşuyor.

Martin karşı çıkar. "Bu nasıl bir soru böyle? Gerçekten Greg, beni daha iyi tanıdığını sanıyordum."

Babam kendi kahvesini yudumluyor ve bir kez olsun gözlerini kaçırmıyor. "Ben de öyle sanıyordum. Ama şimdi, Clar-Bear'ım bana senin hakkında çok rahatsız edici şeyler söylüyor.

ve ona nasıl davrandığınızı. Ne düşünmem gerekiyor?"

Nihayet. Sonunda benim tarafımda.

"Sen ne-" Martin alay ediyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. Bana baktığında, yavaşça başını sallarken sahte bir sempati duyuyor. "Tanrım, Clara... Çok üzgünüm. Daha fazla yanında olmalıydım. Tanrım, daha dikkatli olmalıydım."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ona gözlerini kısarak bakan babamın da yok.

Martin bana elini uzattı. "Kızımızla evde yalnız olmanın stresli olduğunu biliyorum. Ve ben her zaman senin yanında olamadım. Bu benim hatam ve evet, bunu kabulleneceğim."

"Sen ne-"

"Lanet olsun Greg, Summerlin'deki davayı hatırlıyor musun?" Babama dönüyor, üzüntü ucuz bir maske gibi tüm yüzüne kazınmış. "O kadın ve zihinsel krizi?"

Babam derin bir iç çekti. "Bunu asla unutamayacağım." Kahvesine bir paket şeker daha karıştırıyor, bana sadece bir kez bakıyor. "Dört çocuk annesi. Evde kaldı, aklını kaybetti. Kendini öldürmeye çalışmadan önce tüm çocuklarını boğdu. Korkunçtu."

Martin ciddiyle başını sallar. "Kesinlikle korkunç. Ve bunu şimdi söyleyeceğim: Bundan ders çıkarmalı ve Clara ve bebekle daha fazla zaman geçirmeliydim."

"Bebek." Onun bir adı var, göt herif.

"Olan biten bu mu tatlım?" Babam elini omzuma koyuyor. "Sana yardım bulabiliriz-"

"Yardıma ihtiyacım yok." Gözyaşlarına boğulmamak için kelimeleri ısıyorum. "İhtiyacım olan şey Martin'in hayatımdan ve kızımdan defolup gitmesi!"

Martin sadece bana bakıyor, yavaşça başını sallarken gözlerinde sahte bir empati var. "İşlerin bu kadar kötüye gittiğini bilmiyordum. İlaç dolabının boşaldığını gördüğümde... Dürüst olmak gerekirse, ne düşündüğümü bilmiyorum. Açıkçası sana daha fazla dikkat etmeliydim ve çok üzgünüm."

Babam sırtımı ovuyor. "Ne zaman kullanmaya başladın tatlım? Sorun yok, kimse seni tutuklamayacak. Biz sadece sana yardım etmek istiyoruz."

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Göğüs kafesim içeri katlanıyor ve ciğerlerim o kadar sıkışıyor ki...

"Clara? İyi misin?"

Martin dilini şaklatır. "Yoksunluk yaşıyor olmalı. Bebeğim, ben buradayım-"

Bana uzandığında neredeyse eline bir çatal saplayacaktım. *Neredeyse*, yani kesinlikle elimdeydi. Ve kesinlikle uzanmış elinin üstüne düştüm. Sadece dalmadan önce çatalın uçlarını kapatmak gibi aptalca ve merhametli bir fikrim vardı.

"Dokunma. Dokunma. Dokunma bana."

Bunun nereden geldiğini bilmiyorum. Öfkemi hiçbir zaman içimde biriktirip yüzlerine vurmadım. Misillemelerinden hep çok korktum.

Şimdi mi? Ne yaptıkları umurumda değil.

Ve bu.

Hissediyorum.

Olağanüstü.

Martin elini geri çeker, gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılır. Sertçe yutkunuyor.

Babam elimi tutmaya çalışıyor. "Clara-"

"Sen de." Ona hem mecazi hem de gerçek anlamda saldırıyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve sesimi alçak tutuyorum ama öfkemi başka bir şeyle karıştırmak mümkün değil. "Al. Ellerini. Çek. Beni."

Bir an için gerçekten yapacağını sanmıyorum. Ama sonra etrafımıza bir göz attığını görüyorum ve birdenbire bu sahne gelişirken bize doğru kayan gözlerin farkına varıyorum. Bir köşede bir adam oturmuş, gelişigüzel gazete okuyor. Hâlâ önlüklerini giymiş yorgun bir hemşire tezgâhtaki krep yığnını kurcalıyor. Garson kız kahve makinesini tazeliyor ama bize doğru bakmaya devam ediyor.

Ne babam ne de Martin üniformalı. Herkesin bildiği gibi, onlar yalnız bir kadını ciddi şekilde strese sokan iki adam.

Babam elini omzumdan çekti ve alaycı bir şekilde iki elini de teslim olmuş gibi kaldırdı. "Pekala, Clara. Kararları sen veriyorsun."

Onun polislik yıllarından bu jargonu bildiğim gerçeği olmasaydı, sonunda bir şey başarmış gibi hissederdim. Kabul etmiyorum.

-Rehine pazarlığına başlıyor.

Demyen haklıydı: bu bir tuzaktı. Kimse beni dinlemek ya da bana gerçekten yardım etmek istemiyor; sadece İyi Kız'ı oynamamı ve ne zaman isterlerse tam olarak istediklerini yapmamı istiyorlar.

Sık beni, tamam mı? Martin sikini ıslattığı ve kızımın üzerinde hak iddia edebildiği sürece.

Ve babam değişiklik olsun diye iyi bir şey yapıyormuş gibi hissetsin yeter. Gerçekten yapıyorsa sikeyim. Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı ve o da gözünü kırpmadan bu havucu önüme attı.

Avuçlarımı masaya vuruyorum ve kabinden dışarı kaymaya başlıyorum. "Eh, bu cehennem oldu. Ben çıkıyorum."

"Öylece gidemezsin-"

"Yapabilirim ve yapacağım." Martin'in gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu daha önce de yaptım, değil mi? En azından şimdi gidişimi izleyebileceksin."

"Clara." Babam yine elini kaldırıyor, sanki yine kafasını koparacakmışım gibi. "Sadece senin ve Willow'un güvende olduğunuzu bilmek istiyoruz."

"O öyle. Biz

varız." "Nerede

o?"

"Bir arkadaşla." *Koca bir ordusu olan bir arkadaş.* Bu düşünce dudaklarımı minik bir gülümsemeyle yukarı kaldırıyor.

Babam gözlerini kısar. "Kim? Roxy'ye sordum bile."

Martin'in bütün yüzü değişiyor. Bunu görmeden önce hiss ediyordum; onun çarpık oyunlarına takılacak kadar aptal ve saf olduğum zamanlarda bu çok sık oluyordu. Etrafındaki hava daha da soğuyor. Duruşu sertleşiyor.

Bana ters ters bakıyor. Willow'un nerede olduğunu, kiminle olduğunu biliyor ve bu onu kızdırıyor.

Bu yüzden bana hançer gibi bakıyor.

Sonra kabinden çıkıp kolumu tuttu. "Clara Everett, çocuk kaçırma ve çocuğu tehlikeye atma suçlarından tutuklusunuz-"

Birden iki kolum arkamdan zorla bükülmüş halde masanın üzerine e ğ i l d i m .
"Ne oldu? Hayır! Hayır! *Hayır! Hayır!* Bırakın beni!"

Cebinden çıkardığı kelepçelerin tıkırtılarını duyuyorum. "Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğin ya da yapacağın her şey-"

Silah
sesleri.

Çığlıklar.

Oh,
Tanrım.

Ama lokantanın içinde değil. Dışarıda, sadece bir blok ötede. İnsanlar
Çığlıklar atarak sokaklara koşuyor, korunmak için eğiliyor ve çılginca sevdiklerini
aramaya çalışıyorlardı.

Babam harekete geçer. Görevde olmayabilir ama o hâlâ bir polis. "Unut bunu,
Martin. Gitmemiz gerek."

"Ama-"

"Şimdi!"

Babam çoktan kapıdan çıktı. Martin hayal kırıklığıyla homurdanıyor, sonra kelepçelerini cebine atıyor ve yerine bir fermuarlı kravat çıkarıyor. "Ne zamanlama ama, sence de öyle değil mi?" Bileklerimin etrafındaki plastiği sıkarken kulağıma hırlıyor.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Sadece pencereden giren bir serseri kurşunla vurulmak istemiyorum.

Martin beni ayağa kaldırıyor ve kapıya doğru itiyor, bir eliyle sırtıma bastırırken diğer eliyle kravatı tutuyor. Yol boyunca ve dışarı çıktığımızda daha da yüksek sesle nefesinin altında küfrediyor.

"Bunun yeni erkek arkadaşınla bir ilgisi olduğunu biliyorum," diye hırlamaya devam ediyor. Ekip arabasının arka kapısını çekip açtı ve beni arabaya itti.

sert bir koltuk. "Yani sadece onu mu beceriyorsun? Yoksa tüm çetenin tadına bakmasına izin mi veriyorsun?"

Daha fazla silah sesi, ardından küçük bir patlama. Martin saldırıyı ciddiye almışa benziyor, çünkü irkilerek bir an için kapının arkasına saklanıyor.

"Burada kal," diye bağırdı bana. Sonra da kapıyı çarparak kapatıyor ve yan koluyla kaval kemiğime vuruyor.

Sanki bir yere gidiyorum.

Yapamıyorum. Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum.

Titremeyi durduramıyorum. Ölmek istemiyorum.

Ben de hapse girmek istemiyorum.

Ayağa kalkıp buradan uzaklaşmak istiyorum. Ama yapamıyorum çünkü nefes alamıyorum, hareket edemiyorum ve *düşünemiyorum...*

Lekeler görüşümü bulanıklaştırıyor. Her nefes alışımında ciğerlerimin hırıltısını hissetmekten çok duyuyorum.

Tam bir panik atak geçiriyorum.

Nefes almakta, hatta uzuvlarımdaki şiddetli titremenin ötesinde hareket etmekte zorlanırken gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Çok korkuyorum ve en kötüsü de hangi sonucun beni daha çok korkuttuğundan emin değilim: sokak ortasında bir saldırıda vurulmak, tutuklanıp hapse atılmak ya da Martin'e geri dönmek.

Sanırım kusacağım.

Biri arka kapıyı çekip açtı. Ve panik

beni bütünüyle yutuyor.

DEVAM EDECEK

Demyen ve Clara'nın hikâyesi Zakrevsky Bratva üçlemesinin 2. Kitabı
[YALANLARIN SONATI](#)'nda devam ediyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

